

Thầy Giáo Bá Đạo, Anh Là Của Em

Contents

Thầy Giáo Bá Đạo, Anh Là Của Em	3
1. Chương 1: Số Phận Nghiệt Ngã	4
2. Chương 2: Thổ Lộ	5
3. Chương 3: Bước Đường Cùng	6
4. Chương 4: người Đàn Ông Bá Đạo	6
5. Chương 5: Cô Sẽ Không Bỏ Cuộc	7
6. Chương 6: Nhà Cô Hay Nhà Anh?	9
7. Chương 7: Nhà Thuần Là Osin	10
8. Chương 8: Cô Là Sắc Nữ?	11
9. Chương 9: Bữa Cơm Sóng Gió	11
10. Chương 10: Lý Nhà Thuần Tức Giận	12
11. Chương 11: Nam Cung Hạo Thiên	13
12. Chương 12: Hoắc Kiến Phong	13
13. Chương 13: Lâm Nhược Mai	14
14. Chương 14: Lớp Học No.1	15
15. Chương 15:	16
16. Chương 16: Giáo Viên Mới	17
17. Chương 17: Tiếng Chuông Lúc Nửa Đêm (1)	19
18. Chương 18: Tiếng Chuông Lúc Nửa Đêm (2)	20
19. Chương 19: Cơ Hội Cuối Cùng	21
20. Chương 20: Lớp No.1 Vs Nam Cung Hạo Thiên	22
21. Chương 21: Đại Chiến Phòng Y Tế (1)	24
22. Chương 22: Đại Chiến Phòng Y Tế (2)	24
23. Chương 23: Hấn Thật Nham Hiểm (1)	26
24. Chương 24: Hấn Thật Nham Hiểm (2)	27
25. Chương 25: Sự Thật Sau Bức Màn	27
26. Chương 26: Giọt Nước Mắt Giả Tạo Hay Chân Thật?	28
27. Chương 27: Hãy Tin Anh	29
28. Chương 28: Anh Chàng Mặt Áo Blue Trắng	30
29. Chương 29: Thay Đổi Bất Thường	31
30. Chương 30: Nụ Hôn Kem Dâu	32
31. Chương 31: Xuất Quỷ Nhập Thần	34
32. Chương 32: Cô Ghét Hấn Đến Thế Sao?	35
33. Chương 33: Nghe Lén	36
34. Chương 34: Nhà Dịch Làm Bếp	37
35. Chương 35: Bữa Tiệc	38
36. Chương 36: Phúc Hắc Đứa Nhỏ	40
37. Chương 37: Sự Thật Có Đơn Giản Như Vậy?	42
38. Chương 38: Cường Hôn	43
39. Chương 39: Tại Sao?	44
40. Chương 40: 49 Gặp 50	46
41. Chương 41: 49 Gặp 50 (2)	48

42. Chương 42: Trùng Hợp Thật Sao?	49
43. Chương 43: Buổi Sáng Ấm Áp	51
44. Chương 44	52
45. Chương 45: Chạm Tới Giới Hạn	53
46. Chương 46: Sóng Ngầm Trong Lòng Anh	55
47. Chương 47: Thách Thức	56
48. Chương 48: Muốn Người Khác Không Biết Trừ Khi Mình Đùng Làm	58
49. Chương 49: Xúc Động Là Ma Quỷ	60
50. Chương 50: Tôi Không Muốn Làm Tiểu Thư	61
51. Chương 51: Nhà Thuần Bá Vương Nghênh Thượng Cung	63
52. Chương 52: Hành Động Bí Mật	65
53. Chương 53: Angel Or Devil?	67
54. Chương 54: Thời Gian Không Thể Quay Trở Lại	69
55. Chương 55: Trớ Trêu	70
56. Chương 56	72
57. Chương 57: Món Đồ Chơi (1)	74
58. Chương 58: Món Đồ Chơi (2)	76
59. Chương 59: Món Đồ Chơi (3)	77
60. Chương 60: Ông Cù Non???	78
61. Chương 61: Không Thể Quay Lại Như Trước???	80
62. Chương 62	81
63. Chương 63: Phải Chẳng Là Điềm Gở????	83
64. Chương 64: Trục Giác???	84
65. Chương 65: Tại Sao Cậu Gạt Tôi???	86
66. Chương 66: Âm Mưu, Hoạch Định!!!	88
67. Chương 67: Mỹ Nhân Kế (1) (nhóm *chu Uyển Nhi*)	90
68. Chương 67: Mỹ Nhân Kế (1) (nhóm *chu Uyển Nhi*)	91
69. Chương 68: Mỹ Nhân Kế (2)	92
70. Chương 69: Hy Vọng Cuối Cùng	94
71. Chương 70: Tâm Linh Tương Thông	95
72. Chương 71: Sắp Bấy???	96
73. Chương 72: Hành Động (1)	98
74. Chương 73: Hành Động (2)	99
75. Chương 74: Rơi Vào Tay Giặc	100
76. Chương 75: Cá Chết Lưới Rách	102
77. Chương 76: Tuyệt Vọng	103
78. Chương 77: Là Hấn	105
79. Chương 78: Ngốc Hay Ngu???	106
80. Chương 79: Chiếc Váy Màu Hồng Phấn	107
81. Chương 80: Không Thề Như Thế???	109
82. Chương 81	110
83. Chương 82: Điên Sao???	112
84. Chương 82: Điên Sao???	113
85. Chương 82: Điên Sao???	114
86. Chương 83: Ghét Cửa Nào Trời Trao Cửa Đó	115
87. Chương 84: Tên Ngốc, Cám Ơn Cậu	116
88. Chương 85: Rối Như Tơ Vò???	117
89. Chương 86: Bị Thương	118
90. Chương 87: Cảm Giác	119
91. Chương 88: Tâm Tư Riêng (ngoại Truyện)	120
92. Chương 89: “tôi Sẽ Đợi” (1) _	120
93. Chương 90: Trai Tài Gái Sắc	122
94. Chương 91: Món Quà Sinh Nhật (1)	124
95. Chương 92: Món Quà Sinh Nhật (2)	125

96. Chương 93: Bệnh Viện	126
97. Chương 94: Bất Ngờ	127
98. Chương 95: Cơ Hội???	128
99. Chương 96: Ngu Ngốc	130
100. Chương 97: Ký Ức Trong Tim Thúc	131
101. Chương 98: Thân Thể Của Nhà Dịch	132
102. Chương 99: Quyết Định Khó Khăn	133
103. Chương 100: Buổi Sáng Bình Yên	134
104. Chương 101: Tiểu Ác Ma	135
105. Chương 102: Đứa Bé	136
106. Chương 103: Phóng Viên	138
107. Chương 104: Phải Chẳng Là Giả Tạo????	139
108. Chương 105	140
109. Chương 106: Rừng Càng Già Càng Cay	141
110. Chương 107: Thức Tỉnh	143
111. Chương 108	144
112. Chương 109	145
113. Chương 110: Điều Ước Giản Đơn	146
114. Chương 111: Tụ Họp (1)	147
115. Chương 112: Tụ Họp (2)	148
116. Chương 113: Tụ Họp (4)	150
117. Chương 114: Phí Đại Tiểu Thư	151
118. Chương 115: Xin Lỗi Đơn Giản Như Thế Ứ ??? (1)	152
119. Chương 116: Xin Lỗi Đơn Giản Như Thế Ứ ??? (2)	153
120. Chương 117: Vuột Mất Cơ Hội	155
121. Chương 118: Cuộc Gặp Gỡ Bất Ngờ	156
122. Chương 119: Cuộc Gặp Gỡ Bất Ngờ (2)	157
123. Chương 120: Nó Là Thiên Tài	159
124. Chương 121: Bất An (1)	160
125. Chương 122: Bất An (2)	161
126. Chương 123: Nghi Ngờ	163
127. Chương 124: Sự Thật Bảy Năm Trước	164
128. Chương 125: Bắt Cóc (1)	166
129. Chương 126: Bắt Cóc (2)	167
130. Chương 127: Nhân Quả	168
131. Chương 128	170
132. Chương 129: Kết Thúc (1)	171
133. Chương 130: Kết Thúc (2)	172
134. Chương 131: Kết Thúc (3)	174
135. Chương 132: Đại Kết Cục	175
136. Chương 133: Đại Kết Cục (*****the End*****)	177
137. Chương 134: Ngoại Truyện (1)	178
138. Chương 135: Ngoại Truyện (2)	179
139. Chương 136: Ngoại Truyện (3)	180
140. Chương 137: Ngoại Truyện (4)	182
141. Chương 138: Ngoại Truyện (5)	183
142. Chương 139: Ngoại Truyện (6)	185
143. Chương 140: Ngoại Truyện (7)	187

Thầy Giáo Bá Đạo, Anh Là Của Em

Giới thiệu

Biến cố gia đình ập đến đã khiến Lý Nhã Thuận mất đi 2 người thân yêu nhất của mình. Định mệnh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thay-giao-ba-dao-anh-la-cua-em>

1. Chương 1: Số Phận Nghiệt Ngã

Về chiều hoàng hôn buồn xuống, trên con đường dài thăm thẳm chỉ còn lại vệt bóng dài của một cô gái, đang bước đi thơ thẩn.

Đó chính là Lý Nhã Thuận, mái tóc dài buông thả trong gió tung bay, quần áo xốc xếch, đôi mắt to ngập nước, nhìn về một nơi vô tận, xa xăm, làn da trắng đến tái nhợt. Nhìn cô xanh xao chẳng còn chút sức sống.

Mẹ cô bị ung thư không tiền phẫu thuật, ba cô đi mượn nợ cho vay nặng lãi để cứu mẹ, nhưng bị trộm mất trên đường đi đến bệnh viện. Vậy là mẹ cô phải chết, ba cô do làm việc cật lực, quá độ để trả nợ nên bị lao phổi nặng.

Lúc đang học nhận được thông báo từ bệnh viện cô lao ra khỏi phòng học như người mất trí, nhưng vẫn không kịp để gặp mặt cha cô lần cuối.

Bây giờ cô phải làm gì đây, đeo trên mình mỗi nợ 30 triệu, những người thân yêu nhất của cô cũng lần lượt bỏ cô mà đi. “Ông trời...ôi... Ông muốn tôi làm sao đây”.

Lúc ấy có một chiếc xe tải đang chạy tới, Nhã Thuận dường như thấy ba mẹ đang nhìn cô. Giờ phút này cô nhắm mắt và chạy ra.

Bỗng một giọng nói non nớt vang lên khiến Nhã Thuận phải quay đầu nhìn lại.

Đó là Lý Nhã Dịch, em trai cô chỉ mới 5 tuổi. Nhã Dịch chạy đến bên chị, và thì thào nói:

- Nhã Thuận! Chị nói chiều nay sẽ dẫn em đi thăm cha mà. Sau giờ này chị mới về. Em muốn cha ... huhuhu...Nhã Dịch muốn gặp cha...

Nhã Thuận ôm chầm lấy Nhã Dịch, cô cố nén những giọt nước mắt mặn chát xuống tận đáy lòng thì thào nói:

- Nhã Dịch ngoan, không khóc. Cha mẹ đã thành sao rồi, nếu Nhã Dịch không ngoan chị sẽ bỏ mặt Nhã Dịch đó.

- Không em muốn gặp cha và mẹ..huhuhu...

- Không được khóc cha mẹ đã không thể về được nữa rồi... họ đã được giải thoát rồi... huhuhu...

Lúc này, Thì Nhã Thuận cũng không thể kiềm được nước mắt mắt rồi, những giọt nước mắt trào ra như suối không cầm lại được.

Nhã Dịch lúc này cảm thấy sợ, nó sợ chị nó cũng sẽ bỏ nó mà đi. Nhã Dịch đưa những ngón tay bé xíu lên chạm vào những giọt nước mắt của Nhã Thuận, nó ôm lại Nhã Thuận và nói:

- Nhã Thuần ngoan không được khóc. Nhã Dịch hứa sẽ nghe lời và ngoan ngoãn nên Nhã Thuần không được bỏ Nhã Dịch nha!

Rồi Nhã Dịch cúi xuống hôn lên những giọt nước mắt trên mặt Nhã Thuần.

Cảm nhận được một cổ ấm áp ulla vào trong lòng. “Phải rồi cô còn Nhã Dịch cô không thể gục ngã”.

Nhã Thuần bế Nhã Dịch lên đi về nhà.

2. Chương 2: Thổ Lộ

Hai tháng sau.

Ở trong công viên có một cặp nam nữ đang đứng đối diện nhau. Chàng thanh niên mặt chiếc sơ mi trắng, một tay để trong túi quần, tay kia đang cầm điều thuốc đưa vào miệng, nhả ra những làn khói trắng. Mặc dù vậy nhưng vẫn không thể thay đổi được sự điển trai của anh ta.

Cô gái bỗng cau mày, rồi giật lấy điều thuốc quăng xuống đất.

- Mình đã nói với cậu bao nhiêu lần rồi, hút thuốc không tốt cho sức khỏe cậu biết không?

Chàng thanh niên hơi tức giận:

- Lý Nhã Thuần! Còn cậu có ý gì đây. Hẹn mình ra để nhìn cậu thơ thẩn ngắm mây à?

Nhã Thuần trầm mặt hồi lâu rồi bỗng thì thào lên tiếng:

- Trần Triều Hi, mình thích cậu.

Trần Triều Hi phá lên cười:

- Hôm nay khí trời thật tốt, mà cậu cũng bị chạm dây à. Hay đổi quá nên lú lẫn rồi em gái

- Triều Hi mình nói thật đó.

- Bớt giỡn đi bạn. Mình không bị cậu lừa đâu, chuyện này không hài hước chút nào!

Rồi Triều Hi đưa tay xoa đầu Nhã Thuần. Nhã Thuần mỉm cười:

- Đúng rồi sau cậu biết mình nói sáo vậ??. Hôm nay ngày cá tháng tư đó bị cậu vạch trần sớm thế chả vui tý nào.

- Nhã Thuần à nhà cậu lại xảy ra chuyện gì rồi phải không? Cần mình giúp không?

- Không có gì? Thoĩ cũng trẽ rồi mình phải về đây, chắc Nhã Dịch đang khóc đợi mình về đây

- Ừ, nếu có chuyện gì thì cậu cứ nói. Mình sẽ giúp cậu.

Nhã Thuần quay lưng bước đi, những giọt nước mắt mặn chát không dấu hiệu lặng lẽ rơi xuống “ Nhã Thuần ơi! Mày tự đề ày mày quá rồi. Mày nghĩ mày xứng với Trần Triều Hi sao??”.

Gia đình Triều Hi rất giàu, cậu đã từng đề nghị giúp đỡ nhưng Nhã Thuần đã từ chối. Nhã Thuần thích Triều Hi nhưng cô không muốn lợi dụng cậu ấy.

Nhưng giờ đây đến bước đường cùng, cô tự ình cơ hội, cô muốn tin và dựa dẫm vào anh. Cô muốn nhào vào lòng anh khóc thật to, và cho anh kể anh nghe hết tất cả. Nhưng tất cả đã sụp đổ, niềm kiêu hãnh cuối cùng của cô không cho phép cô quay đầu lại.

Nếu Triều Hi không yêu cô thì cô không muốn nhận sự giúp đỡ từ anh, cô không muốn anh dùng sự thương hại để giúp đỡ mình, cô muốn giữ ình còn lại chút tôn nghiêm cuối cùng.

Trần Triều Hi và Lâm Nhược Mai là bạn thân và là những người duy nhất trong lớp biết hoàn cảnh gia đình Lý Nhã Thuần. Nhã Thuần yêu cầu cô giáo chủ nhiệm giữ bí mật chuyện gia đình, cô sợ và ghét những ánh mắt soi mói, thương hại của người khác.

3. Chương 3: Bước Đường Cùng

Trời bỗng đổ mưa, những cơn mưa mạnh mẽ như đập mạnh vào Nhã Thuần, thân hình cô hơi run lên nhưng nó chẳng là gì so với cái lạnh giá trong lòng cô.

Nhã Thuần không về nhà, mà cô đi đến một khách sạn 5 sao. Nhã Thuần dừng chân trước cửa phòng thật lâu, hít thở sâu rồi cô mở cửa bước vào

Nhã Thuần bước vào phòng tắm, những dòng nước ấm đang làm tâm trí của Nhã Thuần thanh tĩnh hơn, cô thay đồ ngủ trong khách sạn ra. Đắn đo hồi lâu rồi cô quyết định đưa tay tắt hết cả đèn trong phòng.

Không gian chỉ còn là màu đen, tĩnh mịch và lạnh lẽo. Nhã Thuần nở một nụ cười tự giễu, sẽ là ai đây, một lão già sắp xuống hố nhưng vẫn còn đèo bông hay là những tên khốn xã hội đen nằm ngoài phòng pháp luật. Cô không nỡ gã ấy là một soái ca như trong những truyện ngôn tình cô thường hay đọc cô vì đó chỉ là thể giới ảo mà thôi. Cô chỉ mong mọi chuyện sẽ sớm kết thúc.

Tuần trước bọn cho vay bắt Nhã Dịch, uy hiếp Nhã Thuần trả nợ. Bỗng lúc này điện thoại của tên cầm đầu vang lên, hắn nghe điện thoại xong thì ánh mắt hắn quét sang nhìn cô từ đầu tới cuối.

Hắn nâng cằm của cô lên, nhìn cô bằng một ánh mắt lang sói:

- Em gái vẫn còn... chứ. Sắp tới đây ta phải tiếp một vị khách quan trọng. Nhìn cô em cũng được đấy chứ, nếu em đồng ý chỉ một đêm thôi, số nợ của em được xóa.

Rồi hắn quay sang nắm lấy tóc của Nhã Dịch kéo mạnh về sau, và đá vào chân làm nó khụy xuống trên nền nhà như muốn thị uy. Nhã Dịch hét to:

- Á aaa.....

Nhã Thuần vội vàng gật đầu:

- Tôi trả...Tôi sẽ trả tiền ấy người... xin hãy tha cho em tôi....

Tên cầm đầu trừng mắt nhìn tôi, rồi quát lớn:

- CMN ông đây đã đưa ra điều kiện tốt vậy rồi mà còn. Không nói nhiều nếu cuối tuần này mà không trả nợ cho ông đây thì phải tới địa chỉ này tiếp khách cho ông. Nếu không đừng trách ông đây độc ác.

Trước khi đi hắn còn tiếc nuối đá vào lưng Nhã Dịch một cái rõ đau rồi mới chịu quay lưng bỏ đi.

Vì lí do đó Lý Nhã Thuần mới hẹn gặp Trần Triều Hi và định nhờ anh giúp đỡ nhưng đã muộn. Anh đã từ chối cô, hy vọng cuối cùng của cô đã tan thành mây khói.

Một khi bánh xe số mệnh đã trật đường ray thì vĩnh viễn không thể quay đầu lại được.

4. Chương 4: người Đàn Ông Bá Đạo

Bỗng lúc này cô nghe tiếng mở cửa, tiếng bước chân vang lên và dừng lại trước giường. Người kia có ý định mở đèn nhưng bị cô ngăn lại:

- Xin anh... tôi xin anh đó...đừng mở... có được không?

Giọng Nhã Thuần vang lên một cách dứt quăng, điều đó không giấu nổi sự hồi hộp và lo sợ của cô.

Dường như hiểu được, Hấn ta rút tay về, khẽ cau mày rồi nói:

- Cởi ra.

- Gì? Anh nói cái gì?

- Lời tôi nói không lặp lại lần thứ hai.

Một lúc sau hấn ta thấy cô vẫn không nhúc nhích, nên giọng nói có chút thâm trầm:

- Đầu To đây là mà là quà sao? Còn cô kia nếu không muốn thì rút. Tôi không ép.

Lý Nhã Thuần chột hoàng hồn. Đầu To là chủ nợ của cô, mà đây là cách để giúp cô trả nợ. Nhã Thuần âm thanh có phần run rẩy nói:

- Tôi cởi... xin anh đừng... đừng đuổi tôi đi...

Nhã Thuần cởi từng chiếc áo ngủ, da thịt trắng nõn non mịn lộ ra bên ngoài, đôi mắt ngập nước long lanh mở to nhìn người đàn ông.

Lúc này Nhã Thuần cảm thấy nhụt nhã không thôi. Cô muốn tát cho gã đàn ông vô sĩ này, rồi chạy nhanh khỏi đây. Nhưng không cô phải còn Nhã Dịch dù ra sao cô cũng chịu được.

Lúc này giọng nói trầm thấp của hấn ta lại vang lên:

- Còn của tôi?

Lúc này khuôn mặt nhỏ nhắn của Nhã Thuần vì mắc cỡ đã đỏ đến mang tai, thậm chí rửa một câu “anh bị cụt tay rồi à” Nhưng vẫn ngoan ngoãn làm theo.

Tương đối hài lòng hấn cuối xuống, áp lên môi cô một nụ hôn cuộn nhiệt, rồi cạy mở lấy làm hàm răng của cô, cùng cái lưỡi của cô dây dưa, tham luyến thứ chất lỏng ngọt ngào trong miệng cô, bàn tay hấn chạy loạn trên cơ thể cô. Nhã Thuần gần như hít thở không thông. Giọng nói hấn khàn khàn đậm màu sắc tình dục lên tiếng:

- Tôi chưa thấy ai hôn đến nỗi quên hít thở như cô.

Chưa từng có người phụ nữ nào có thể khơi gợi dục vọng, trong lòng hấn nhanh như cô, có lẽ bởi sự ngây thơ trong sáng của cô đã khiến trái tim sắt đá của hấn khẽ rung động. Một người chỉ xem phụ nữ là công cụ để phát tiết như hấn thì đây thật là một việc khiến hấn bực mình.

Không tiếng báo trước hấn tiến vào trong cơ thể cô. Lý Nhã Thuần đau xanh cả mặt hét lên:

- Á Xin anh tôi không cần...Xin hãy đi ra đi... huhuhu... á ...không cần....

Cô cắn vào vai anh, dùng tay cào vào lưng anh rướm cả máu, nhưng vẫn không thể khiến anh dừng lại.

Đối với thân xử nữ như cô mà nói đây thật sự là một cực hình. Cô thậm chí đem gia phả hấn ra thăm hỏi một lần. Dưới ánh trăng, cô chỉ lơ mơ thấy được trên vai anh có cái vết hình đôi cánh thiên sứ màu đen.

Mặc dù biết đây là lần đầu của cô, nhưng hấn vẫn không thể khống chế bản thân, muốn cô rất nhiều lần. Nam Cung Hạo Thiên thậm chí rửa chính mình.

5. Chương 5: Cô Sẽ Không Bỏ Cuộc

Sáng hôm sau khi tỉnh, Nhã Thuần phát hiện bên cạnh sớm đã trống không còn ai. Nghĩ lại chuyện tối qua, Nhã Thuần nở nụ cười tự giễu, cô phải quên nó đi, hãy xem như bị chó cắn thôi. Nhưng mùi nước hoa, hơi

thở có mùi bạc hà hòa lẫn vị rượu đậm chất nam tính vẫn còn đọng lại. Lắc đầu, Nhã Thuận tin chắc rằng, trả nợ xong, cô và em trai sẽ có những ngày tháng hạnh phúc.

Lý Nhã Thuận muốn đứng dậy bước vào phòng nhưng chưa được mấy bước cô đã ngã xuống đất vì đau đớn truyền từ dưới lên. Nhưng lần này cô không khóc.

Vì sao bao nhiêu lần gặp bất hạnh, dù cô có khóc như thế nào thì vẫn không thay đổi được vấn đề.

Cô phải tự dựa vào bản thân. Lý Nhã Thuận cố đứng dậy vào nhà tắm.

Khi mở cửa nhà ra, cô đã trông thấy Nhã Dịch đang nằm ngù trên ghế sofa. Đôi mắt Nhã Dịch sưng húp, những giọt nước mắt còn đọng lại trên khóe mắt.

Nhã Thuận cảm thấy ấm áp lạ thường. Nhã Dịch vẫn đợi cô, cô không có cô đơn một mình trên cái thế giới tàn nhẫn này.

Lê thân xác mỗi mệt vào phòng, Nhã Thuận nằm trên giường, nhớ lại quá khứ tươi đẹp khi cha, mẹ cô còn sống và Trần Triều Hi, người con trai cô yêu suốt 3 năm. Triều Hi mang nét đẹp như ánh mặt trời, chỉ số IQ cao, nhà lại giàu, đó là đối tượng mà bao nhiêu nàng nữ sinh trường cô phải chết mê chết mệt.

Nhưng nếu những fan hâm mộ của cậu ta mà biết được cái tính thích toán chi li, lười ăn biển làm của Triều Hi chắc chạy mất dép quá.

Nghĩ đến đây Nhã Thuận trong lòng bỗng đau thắt lại, trước đây giữa cô và anh đã có chênh lệch nhưng giờ đây cái khoảng cách ấy ngày càng lớn hơn. Cô không còn xứng với anh nữa, cũng không có tư cách để yêu anh nữa rồi.

Nhã Thuận bật cười to, mà những giọt nước mắt vẫn đang lăn dài trên má. Cô vùi đầu vào gối và ôm thật chặt lấy cơ thể. Nhã Thuận rất sợ, cô sợ anh biết sự thật này và sợ ánh mắt rẻ khinh của anh, tìm Nhã Thuận thất lạc. Hai mí mắt cô nặng dần rồi chìm vào giấc ngủ.

- Á...

Nhã Thuận nghe tiếng hét chói tai của Nhã Dịch trong phòng bếp truyền đến nên vội vàng bật dậy. Khi Nhã Thuận đến nơi thì đã thấy một bàn tay sưng tấy của Nhã Dịch vì phỏng. Nhã Thuận vội ôm Nhã Dịch ra phòng khách và tiến hành sơ cứu cho Nhã Dịch.

Nhã Thuận tức đến nghẹn mặt đỏ tươi, cô không dám nhìn thẳng vào Nhã Dịch. Nhã Thuận sợ, cô rất sợ mình sẽ không tìm lòng được mà cho Nhã Dịch một cái tát. Nó không biết nó quan trọng với cô như thế nào sao? Nó không biết cô lo cho nó rất nhiều sao? Cô đã đánh mất thứ quý giá nhất của cô vì nó, nhưng nó lại không biết yêu quý chính bản thân nó, điều đó làm cô rất giận.

Nhã Dịch ngồi lặng yên cho Nhã Thuận băng lại vết thương không tiếng rên, chỉ thấy đôi lúc nó nhăn mặt, cắn chặt môi những giọt nước mắt long lanh bị cổ nén lại không cho trào ra, còn cái tay còn lại thì cầm thật chặt lấy cái vạt áo của cô trong cứ như những cô dâu nhỏ bị ủy khuất khi về nhà chồng.

Rồi bỗng Nhã Dịch nhào vào lòng Nhã Thuận và ôm chặt lấy cô. Giọng nói non nớt của Nhã Dịch vang lên:

- Nhã Thuận xấu, Nhã Thuận là đứa bé hư. Nhã Thuận không giữ lời hứa, Nhã Thuận bỏ lại Nhã Dịch, Nhã Dịch sợ lắm, không cần Nhã Dịch không cần gì hết chỉ cần Nhã Thuận thôi.

Nhã Thuận ôm thật chặt lấy thân hình đang run lên vì sợ của Nhã Dịch. Nó chợt đẩy Nhã Thuận ra, nhìn thẳng vào mắt của cô, run run nói:

- Nhã Dịch sẽ ngoan, không khóc đâu, Nhã Dịch sẽ giúp Nhã Thuận làm việc nhà. Nên Nhã Thuận đừng vứt bỏ Nhã Dịch nha. Nhã Dịch không có nghịch lứa đâu, Nhã Dịch chỉ muốn hâm cháo lại cho Nhã Thuận thôi nhưng...không...ngờ...

Âm thanh non nớt nhỏ dần rồi im bật, Nhã Dịch cuối đầu xuống đất không dám nhìn vào Nhã Thuận. Cô nhìn nó mỉm cười, có lẽ đây là nụ cười tươi nhất kể từ khi cha mẹ cô mất. Đưa tay lên xoa đầu của Nhã Dịch, rồi nhẹ nhàng ôm nó vào lòng:

- Nhã Dịch của chị là tốt nhất sao chị lại có thể bỏ em chứ. Bé ngọc của chị à! Em định nhặt bạc cất dưới đất sao, nhìn chị này.

Nhã Thuần ngồi xuống đối diện với Nhã Dịch và nghiêm túc nói:

- Nhã Thuần không trách Nhã Dịch, nhưng bé ngọc phải hứa không được làm những việc nguy hiểm như vậy nữa nghe chưa.

Nhã Dịch vui sướng gật đầu lia lịa, cứ như sợ chị nó sẽ đổi ý, sẽ bỏ nó đi thật xa.

Nhã Thuần tự hứa với lòng đây là lần cuối cô khóc, cô sẽ không bao giờ rơi lệ nữa. Cô phải thật kiên cường và mạnh mẽ, bởi vì Nhã Dịch, bé ngọc nhưng vô cùng quý giá đối với cô.

6. Chương 6: Nhà Cô Hay Nhà Anh?

Sau khi tan học Nhã Thuần ghé nhà trẻ đón lấy Nhã Dịch. Khi về nhà cô cảm giác rất lạ, cửa nhà không khóa, không lẽ có trộm. Thay vì sợ thì cô cảm thấy thương cho gã ăn trộm. Tên ăn trộm nào xui tám kiếp mới vào trộm nhà cô, chắc có lẽ giờ này nó đang chửi cô không chừng.

Kể từ khi mẹ cô mất bệnh những thứ quý giá trong nhà đã lần lượt ra đi không ngày gặp lại. Nhưng đập vào mắt cô không phải là một căn nhà xáo trộn do bị lục tung lên mà thay vào đó là những đồ vật trong nhà đều đã thay đổi, trong nó thật mới và đắt. Lòng cô bỗng run lên, cảm giác bất an thật sâu ập đến.

Nhã Thuần bước vội vào phòng cất cặp sách, nhưng vừa mở ra cô liền mạng đóng lại và hét thật to.

Khi mở cửa ra cô nhìn thấy một gã đàn ông với, trần nửa thanh trên, phía dưới choàng một cái khăn tắm thật to, những sợi tóc ẩm ướt đang chảy xuống dọc theo cơ thể, càng làm tăng thêm vẻ quyến rũ và nam tính của hắn.

Vẫn chưa hoàn hồn, bỗng cô nghe thấy thấy một giọng nói trầm thấp mà âm áp vang vang lên:

- Cô là người giúp việc do bác Phúc phái tới sao?

Lúc này anh ta đã thay xong quần áo, anh mặc một chiếc áo sơ mi tối màu, không cài hai cúc trên, kết hợp với cái quần tây đen tuy đơn giản nhưng vẫn bộc lộ ra vẻ lạnh lùng, cao quý nhưng quyến rũ của anh. Lấy lại tinh thần, Nhã Thuần hơi tức giận “người giúp việc ư? Thật buồn cười”. Đợi lúc lâu vẫn chưa nghe hồi âm, người đàn ông lại lên tiếng:

- Cô bị câm à? Hay không hiểu được tiếng người? Hay là... cô bị tôi hút mất hồn rồi... tôi cũng hiểu được!

Anh cảm thấy người con gái đang đứng trước mặt mình thật đáng ghét, lúc đầu cô nhìn anh bằng ánh mắt tràn đầy ngưỡng mộ, sau lại thay bằng đôi mắt tò mò và khinh thường. Sao cô dám, chưa từng có người phụ nữ nào dám dùng ánh mắt khinh thường này mà nhìn anh.

Lý Nhã Thuần chống mạnh và chỉ tay quát thẳng vào mặt anh:

- Này, đừng thấy tui nhịn rồi làm tới nha! Anh tự ki à, tự ki nặng rồi, đây là nhà tôi thừa quý ngày. Anh bị bệnh thần kinh sao, xâm phạm gia cư bất hợp pháp là tội nặng lắm đấy! Anh có tin tôi báo cảnh sát không?

- Cô cứ báo đi xem bị bắt thì biết liền.

Rồi hắn quay trở lại phòng lấy ra 1 sấp hồ sơ đưa cho cô. Lý Nhã Thuần tay run run khi nhìn thấy những dòng chữ ấy, đây đúng là giấy chuyển nhượng nhà cho anh ta và người chuyển nhượng là Đầu To. Tên khốn hắn dám lừa cô, không phải hắn nói chỉ cần cô làm xong là trả hết nợ sao, vậy mà bây giờ ngay cả di vật duy nhất là căn nhà của cha mẹ cô, hắn cũng đem bán. Thật là tên xấu xa, cô muốn giết tên chủ nợ vô liêm sỉ ấy mất thôi.

Hắn giật lấy giấy tờ nhà từ tay cô, và không nhanh không chậm nói:

- Bây giờ thì cô biết ai là chủ rồi đấy! hãy ra khỏi nhà cho tôi, tôi không thích có người lạ trong nhà.
- Nhưng... anh... tôi...
- Tôi cái gì mà tôi, đồ đạc của cô đã được quần ra trước cửa rồi, nên cút ra xa cho tôi.

7. Chương 7: Nhã Thuận Là Osin

Nói xong hắn quay lưng bước vào phòng, không thèm liếc mắt nhìn cô lấy 1 lần, cô muốn gọi hắn lại, muốn nói gì đó nhưng không biết phải nói gì?

Nhã Thuận cảm thấy bất lực cô phải làm sao đây, tiền học phí của cô là do học bổng, tiền làm thêm và tiền tổ chức xã hội giúp đỡ chỉ đủ đóng tiền học cho em cô, và tiền sinh hoạt của hai chị em. Không lẽ bây giờ trời uổng hai chị em cô ngũ hãm cầu, lẽ đường thật sao?

Bỗng có tiếng vật gì đó đổ vỡ vang lên bên phòng em trai. Nhã Thuận chạy qua, thì thấy em cô mở to cặp mắt to ngập nước nhìn cô trên tay còn có vết máu do vật sắc bén cắt đứt và kế bên là một cái kính viễn vọng không còn rõ hình dạng. Thế là xong lúc này thật sự là cô khóc không ra nước mắt.

Cảm nhận được ánh mắt sắc bén nhìn mình, quay đầu lại cô nhìn thấy hắn. Đôi mắt tức giận như muốn téo ra lửa, hơi thở nồng đậm mùi sát khí, nhiệt độ xung quanh dường như giảm xuống cực thấp.

Đang lúc cô không biết nên giải thích như thế nào thì tiếng chuông điện thoại hắn vang lên. Sau khi hắn nghe xong điện thoại, thì hàn lông mày hắn khẽ cau lại rồi giãn ra rất nhanh. Hắn nhếch môi nhìn cô, giọng nói với khí thế bức người vang lên:

- Cô có biết cái này giá bao nhiêu không? Mà cô dám....

Chưa đợi hắn nói hết câu Nhã Thuận đã lên tiếng chen ngang:

- Tôi không có tiền, nhưng tôi sẽ cố gắng kiếm tiền rồi trả lại cho anh.
 - Tôi cho cô một cơ hội nếu cô chịu làm người giúp việc cho tôi trong 1 năm, tôi sẽ xóa nợ cho cô.
- Nhã Thuận dù biết đây là cách hắn trả thù cô, nhưng nếu suy nghĩ kỹ vẫn cảm thấy không tồi. Dù cực khổ đến đâu cô cũng chịu được, nhưng Nhã Dịch nó quá nhỏ không thể được. Nhã Thuận chậm rãi lên tiếng:
- Tôi đồng ý. Nhưng anh phải cho chúng tôi ở đây, tôi còn đi học nên công việc nhà sau khi đi học về tôi sẽ làm. Tiền đi chợ hàng tháng anh phải giao cho tôi, đồng nghĩa anh phải lo ăn ở cho cả hai chị em tôi.
 - Riêng tôi chỉ có một yêu cầu, đó là khi ở nhà cho phải nghe tôi tất cả, không được làm trái. Nếu không đừng trách tôi giao cô cho cảnh sát.
 - Tôi đồng ý. Tôi gọi là Lý Nhã Thuận đây là em trai tôi Lý Nhã Dịch. Còn anh?
 - Nam Cung Hạo Thiên.

Nói xong Nam Cung Hạo Thiên quay trở lại phòng, lấy một ly rượu hắn ngồi trên giường, khuôn mặt tái nhợt, nhìn về một nơi xa xăm nào đó. Kính viễn vọng là món quà duy nhất ba hắn để lại cho hắn trước khi mất, vậy mà cô dám.

Lòng hắn đau lắm, tim hắn như bị xiết chặt lại Nam Cung Hạo Thiên ánh mắt hung ác thảm rủa “CMN, tôi Nam Cung Hạo Thiên trong một năm này không chính chết Lý Nhã Thuận, sẽ không còn là tôi nữa”. Ly rượu đang cầm trên tay bị hắn bóp nát từ lúc nào không hay, rượu hòa máu những giọt chất lỏng rơi xuống tạo nên hình ảnh thật quý dị.

Lúc này Lý Nhã Thuận cảm thấy lạnh cả sống lưng không khỏi đánh cái rùng mình.

8. Chương 8: Cô Là Sắc Nữ?

Nhã Dịch đưa cái tay nhỏ xíu, giật giật vạt áo của Nhã Thuần.

Lúc này cô mới nhớ tới Nhã Dịch vội vàng ngồi xuống xem xét vết thương cho em trai. Nhã Dịch thắc mắc hỏi:

- Nhã Thuần chú ấy là ai thế? Nhã Dịch không thích chú ấy.
- Không được nói thế trước mặt hắn ta biết không. Hắn ta là một kẻ xấu xa. Nếu sao này Nhã Dịch có gặp hắn thì phải tránh đi thật xa. Hắn rất hung..hung dữ.. chuyên môn đánh con nít đấy.
- Nhã Thuần đuổi chú ấy đi.

Nhã Thuần lắc đầu:

- Không được đâu, chuyện người lớn Nhã Dịch không biết được đâu, bây giờ ngoan đi ngủ đi. Nhã Thuần phải đi nấu cơm cho bé cóc ăn đây.
- Ừm.

Mặc dù Nhã Dịch vẫn còn thắc mắc, tỏ ý không bằng lòng với câu trả lời của Nhã Thuần nhưng vẫn không truy cứu tiếp nữa. Bởi lẽ nó biết vào lúc thích hợp chị nó sẽ nói cho nó biết.

Nhã Thuần mỉm cười hài lòng “Đúng là con nít dễ dụ thật mà, chỉ 2, 3 câu là có thể dỗ dành được rồi”.

Nhã Thuần bước qua gõ cửa phòng đối diện, một giọng nói trầm thấp vang lên:

- Vào đi, cửa không khóa.
- Khi Nhã Thuần bước vào, nhìn thấy Nam Cung Hạo Thiên đang ngồi làm việc, dáng vẻ lúc này của anh ta thật cứng chạc và đẹp trai, hàng lông mi thật dài và cong, cái mũi cao cao, khuôn mặt cân xứng. Nhìn làn da của hắn xem. “Ôi giời, nó còn trắng hơn cả cô nữa”.
- Cô định dùng ánh mắt như sói đói nhìn tôi đến bao giờ nữa hả? “Ý anh nói tôi là sắc nữ sao? Tôi khinh, dù trai trên đời có chết hết ta đây cũng không thèm để ý tới cứng đâu nhé” Nhã Thuần chỉ thềm rửa trong lòng, dù sao nếu muốn có ngày tháng tốt lành cũng không nên chọc giận hắn. Cô nén giận, nhỏ giọng nói:
 - Nhà chỉ còn một ít nguyên liệu nên tôi tính làm cơm chiên. Anh ăn chứ?
 - Ừ. Nếu không còn gì nữa thì ra ngoài đi.

9. Chương 9: Bữa Cơm Sóng Gió

Nhã Thuần thật muốn đá anh ra khỏi nhà ngay lập tức. Tại sao trên đời này lại có hạn người kêu căng đến cực điểm như hắn vậy chứ.

Sau khi làm cơm xong cô còn phải thỉnh tổ tông của cô ra ăn cơm nữa. Nam Cung Hạo Thiên nhìn đĩa cơm nóng hỏi trước mặt hơi nhíu mi, không nhanh không chậm nói:

- Tôi không ăn cà rốt và đậu, nên hãy lựa ra đi.

Nhã Dịch nhìn Nam Cung Hạo Thiên mỉm cười:

- Chú là bé hư, Nhã Thuần nói trẻ con không được kén ăn. Nếu kén ăn sẽ bị nhốt trong nhà vệ sinh phạt chùi bồn cầu một ngày.

- Bé nói gì, có giỏi thì lặp lại lần nữa đi.

- Chú là bé hư, phải bị.....tư..m...

Nhã Dịch tính lên tiếng phản bác nhưng bị Nhã Thuần đưa tay bịt miệng bé ngăn chặn lại. Khi nghe những lời đó cô có cảm giác nực cười đến nỗi muốn phun cả cơm đang ăn trong miệng vào mặt hắn. Nhưng khi nhìn khuôn mặt xám ngắt như trái khố qua ấy, cô đành phải ngen lại thôi. Cô chưa muốn chết sớm.

- Anh là người lớn không lẽ tính bắt nạt con nít sao.

- Vậy đây là cách cô giáo dục một đứa trẻ à.

- Không phiền người ngoài như anh bận tâm.

- Hãy lựa đậu và cà rốt ra cho tôi. Thời hạn 5 phút.

- Anh...

- Bắt đầu tính giờ.

Nhã Thuần phát triển thị lực 10/10 nhìn chăm chú và nhặt những thứ hắn yêu cầu lấy ra.

- Còn 5 giây nữa 5..4...3...2...1..

- Xong.

10. Chương 10: Lý Nhã Thuần Tức Giận

Hắn cầm đôi đũa trộn trộn đĩa cơm rồi rắc ra đúng 1 hạt đậu đến trước mặt cô hơi nhếch môi nói:

- Đây mà nói là hoàn thành nhiệm vụ sau. Hãy lau sạch nhà cửa và chà sạch tất cả toilet trong nhà cho tôi, nếu chiều nay tôi còn thấy bất kỳ hạt bụi nào ở đây thì tối nay hai chị em cô ra ngoài đường ngủ đi.

Hắn đây là muốn chơi cô mà, ai sợ ai. Hắn ra chiêu thì tiểu thư đây hầu. Đừng để ta có cơ hội trở mình nếu không thì đó sẽ là ngày tàn của mi.

Lúc này thì chuông cửa vang lên, Nhã Thuần bước ra mở cửa, lấy vào một vỏ thức ăn đến trước mặt hắn và nói:

- Anh tính gây sự à! Anh đã đặt thức ăn tại sao còn bắt tôi phải lựa đậu và cà rốt hả

- Bây giờ cô muốn cãi lại tôi phải không. Trong cái nhà này tôi lớn nhất, nếu có bất cứ ý kiến gì thì cứ việc dọn ra khỏi đây tôi không cấm.

- Hừ.

Nhã Thuần tức giận bé Nhã Dịch đi thẳng vào phòng, cô không còn muốn ăn nữa. Cô bị hắn làm cho tức đến no rồi. “Hạng người như anh đáng lẽ nên chết quách cho đỡ chật đất, tôi hi vọng anh ăn đến nghẹn chết luôn đi”.

Dường như cuối cùng ông trời cũng lắng nghe lời cầu nguyện của cô. Nam Cung Hạo Thiên vừa uống nước vừa nghe điện thoại thì bị đầu dây bên kia chọc tức đến nỗi sặc nước, nghẹn đến đỏ cả mặt. Nhưng đáng tiếc lúc này Nhã Thuần đã đi xa. Nếu không có sẽ cười ha hả và chỉ thẳng vào mặt hắn “Quả báo, quả báo đấy. Đáng đời nhà mi.”

Người gọi cho Nam Cung Hạo Thiên là Hoắc Kiến Phong, bạn thân bên Mỹ của anh. Hắn nhờ anh đến trường của hắn làm giáo viên. Trong trường của Kiến Phong gần đây đang nổi lên một lớp vô cùng quậy phá và thường xuyên quy phạm nội quy nhà trường, làm Kiến Phong vô cùng nhức đầu.

Kiến Phong biết rõ Nam Cung Hạo Thiên sẽ có thể giải quyết vụ này êm đẹp, nhưng điều quan trọng là Nam Cung Hạo Thiên chắc chắn sẽ không đồng ý. Nhưng Hoắc Kiến Phong anh đây là ai.

11. Chương 11: Nam Cung Hạo Thiên

Nam Cung Hạo Thiên quát thẳng vào điện thoại:

- Không bao giờ.

Hoắc Kiến Phong biết ngay mà, nên đã sớm đưa điện thoại cách xa lỗ tai mấy mét. Kiến Phong giả giọng nịnh nọt nói:

- Nếu anh không giúp tôi thì đừng trách ngày mai bọn chó săn sẽ biết anh ở đâu nhé.

- Hoắc Kiến Phong anh dám.

- Thì cứ thử xem tôi có dám không. Tối nay tôi sẽ gửi lịch dạy qua cho anh. Ngày mai bắt đầu.

Chưa đợi đầu dây bên kia trả lời anh đã tắt điện thoại ngay. Trán của anh chạy cả mồ hôi lạnh, thật ra lúc nói những lời đó anh cũng hơi sợ. Bởi lẽ, đối với người không sợ trời, không sợ đất như Nam Cung Hạo Thiên thì lời đe dọa của anh chẳng là gì?

Nam Cung Hạo Thiên là chàng trai độc thân hoàn kim, sáng giá nhất khiến bao cô gái tình nguyện hy sinh tất cả chỉ để ở bên hắn một ngày, còn những chàng trai phải dùng ánh mắt ngưỡng mộ và tôn sùng hắn.

Nhưng chỉ có anh mới biết được hắn đã phải nỗ lực và đánh đổi bao nhiêu để có được ngày hôm nay.

Năm 3 tuổi mẹ hắn ngoại tình, bỏ gia đình theo người đàn ông khác. Khi hắn được 14 tuổi, công ty của ba hắn đứng trên bờ vực phá sản, điều này khiến ba hắn bị đột quỵ nằm liệt giường.

Hắn phải đứng ra gánh vác, đổi lại tên công ty và tiến hành nhiều dự án hết sức táo bạo dù bị nhiều người ngăn cản và cho là hoang đường. Nhưng dường như ông trời vẫn còn ưu ái hắn nên cho hắn bộ óc của một thiên tài. Sau 4 năm vất vả gây dựng lại cơ nghiệp thì giờ đây hắn đã đưa công ty toàn cầu ngày ấy lên đứng đầu thế giới. Nhưng rất ít ai biết được mặt của vị chủ tịch trẻ tuổi này.

Mặc dù bị phản bội vậy nhưng ba hắn vẫn rất yêu mẹ hắn. Trước lúc ba hắn chết vẫn còn nhắc hắn phải tìm gặp mẹ và tha thứ cho bà ấy. Nam Cung Hạo Thiên rất hận mẹ anh, nhưng sợ cha chết còn tiếc nuối nên gạt đầu chấp nhận.

Những gì anh nói thì anh sẽ làm được. Nên anh lặn lẽ đáp máy bay về từ nước ngoài về nước và chọn một căn nhà vắng vẻ xa ngoại thành, Nam Cung Hạo Thiên không muốn người khác phát hiện, anh ghét sự ồn ào và xu nịnh của người khác, điều đó khiến anh buồn nôn.

12. Chương 12: Hoắc Kiến Phong

Hoắc Kiến Phong đã đánh cuộc, nhưng chỉ nắm chắc trong tay 50% thôi. Nếu không phải đến bước đường cùng anh cũng sẽ không làm vậy. Nếu anh không dẹp yên vụ lộn xộn ở trường thì lão già nhà anh sẽ bắt anh về quản lý công ty mất.

Nhưng Kiến Phong không muốn, anh muốn có sự nghiệp cho riêng mình, anh thích lĩnh vực giáo dục hơn. Hoắc Kiến Phong dù chỉ 25 tuổi nhưng anh đã là chủ của nhiều trường học tư nhân nổi tiếng tầm cỡ quốc tế, đi đầu lĩnh vực giáo dục trong nước.

Nhưng anh không công khai, chỉ mình Nam Cung Thiên là biết bí mật này. Còn lão già nhà anh chỉ biết anh là hiệu trưởng của một trường tư thục nổi tiếng mà thôi.

Đầu dây bên này, Nam Cung Hạo Thiên đã sớm nổi điên từ lâu, chiếc iphone 6 đang nằm trên sàn lạnh gạch lạnh giá nát bấy – “Hoắc Kiến Phong, cậu giỏi lắm hãy đợi đây”.

Nam Cung Hạo Thiên cầm lấy hồ sơ của lớp học lớp No.1 của trường. Không hổ danh là No.1 những gương mặt ưu tú nam thanh nữ lịch, đạt nhiều giải thưởng cấp quốc gia đều hội tụ tại đây, nhưng cũng là những thành viên phá bỏ quy tắc và nội quy trường nhiều nhất. Có lẽ điều khiến nhà trường khó xử là do quan hệ con ông cháu cha của những thành viên lớp.

Thành tích nổi bật gần đây nhất của lớp: trong vòng 1 tháng đuổi đi hết 22 giáo viên, 1 tuần gây ra mười mấy cuộc đánh đấm, nhập viện 5 ca, bị thương nhẹ không tính xuể, trong ngày cúp tiết vô số.

Sáng hôm sau

Nhã Thuần dậy từ rất sớm chuẩn bị bữa sáng cho cả nhà, mặc dù Nam Cung Thiên cứ chê tới chê lui, nhưng cũng ăn hết, còn Nhã Dịch thì rất ngoan không còn khóc nhè hay nhõng nhẽo với cô nữa. Nhưng điều khó hiểu nhất là hẳn hôm nay không làm khó dễ cô, không lẽ Nam Cung Thiên hôm nay uống lộn thuốc.

Lý Nhã Thuần khẽ thở phào nhẹ nhõm, có lẽ hôm nay sẽ là một khởi đầu tốt chăng?

Nhưng nếu lúc này để ý Nhã Thuần sẽ phát hiện gương mặt của Nam Cung Hạo Thiên hiện lên một nụ cười nhạt rồi nhanh chóng biến mất.

13. Chương 13: Lâm Nhược Mai

Nhã Thuần vừa đến cổng trường đã bị một cô gái xinh đẹp kéo đi đến một góc khuất của khuôn viên trường. Đó là Lâm Nhược Mai, cô có mái tóc ngắn, cúp vào ôm lấy khuôn mặt bầu bĩnh dễ thương, đôi môi anh đào chúm chím, đôi mắt to ngập nước nhưng đầy sát bén nhìn chằm chằm lấy Nhã Thuần.

Nhược Mai xoay Nhã Thuần lại để cô đối diện với mình, rồi gỡ giọng trách mắng:

- Tại sao hôm qua khi mình gặp Nhã Dịch, nó lại vừa khóc vừa nói cậu bỏ nó cả đêm không về, tới sáng mới chịu lết xác về nhà. Có phải bọn chủ nợ... cậu nói đi nếu có. Mình Lâm Nhược Mai chắc chắn sẽ đem gia phả nhà tụi nó ra hỏi thăm hết một lần – Nhược Mai vừa nói vừa chóng nạnh, gương mặt đỏ bừng vì tức giận trong thật đáng yêu.

“Ôi bạn yêu, không hổ là bạn thân của mình, chắc cậu là thứ gì ... trong bụng mình chứ hả?”. Nếu là trước đây chắc chắn Nhã Thuần sẽ nói như vậy rồi phá lên cười ha hả.

Nhưng giờ cô cảm thấy nhục nhã và đau đớn vô cùng. Không lẽ cô phải thừa nhận và nói rằng: “Ừ đúng đấy, vì để trả nợ cô đã bán đứng bản thân mình. Còn gã kia ngay cả khuôn mặt cô chẳng nhớ thứ gì cả?”. Ký ức ấy như một vết cắt không ngừng rỉ máu trong lòng cô.

Nhã Thuần hơi thất thần trong chốc lát, nhưng cô nhanh chóng lấy lại bình tĩnh. Nở một nụ cười sáng chói, nhưng hàm chứa những bí mật bất khả xâm phạm

- Nhược Mai tình yêu của tôi, mình yêu cậu lắm. Cậu đoán đúng rồi...

- Chúng dám...chúng tới số với bà rồi...

- Nhưng chỉ đúng một nửa thôi. Mình hẹn chúng ra ngoài đàm phán vì sợ chúng làm tổn thương Nhã Dịch. Mình đã nói chúng rằng “Tiền đây tôi không có, chỉ có một cái mạng này thôi, nếu thích thì cứ lấy. Nhưng nên nhớ tôi có chết thì một xu các người cũng đừng hòng có được. Nếu các ông để gia đình tôi yên ổn tôi hứa hàng tháng sẽ trả nợ đúng quy định”. Mặc dù tức giận nhưng chúng vẫn đồng ý. Cậu biết dạo này kinh tế đang eo hẹp mà, dù cho là một ngàn thì đó cũng là tiền hướng chi là một số tiền lớn như vậy.

- Thật không, sao mình nghi ngờ quá đi???
 - Thật, thật còn hơn vàng ý chứ.
 - Mình tạm tin cậu, cậu thiếu chúng bao nhiêu, mình sẽ trả.
 - Không cần. Tiền mình làm thêm và tiền công tác xã hội giúp đỡ cũng đủ rồi.
 - Nhưng nếu cần cậu phải nói ngay với mình đó - Nhược Mai hiểu rõ hơn ai hết tính cách của Nhã Thuần nên cô không nói dông dài nữa, vì chắc chắn cậu ấy sẽ không đồng ý.
- Nhã Thuần ôm chầm lấy Nhược Mai và hôn lên má cô ấy một cái thật kêu. Nhược Mai khẽ rùng mình, đẩy Nhã Thuần tránh ra:
- Ôi! Ghê tởm chết mình rồi, kiểu này chắc mình bị hiểu lầm đến ế luôn quá.
 - Cậu là của mình. Ai mà thích cậu, mình cào nát mặt nó ra.
 - Thiệt không,..... trai đẹp kìa....
 - Đâu.. đâu..
 - Hứ! Vậy mà mới lúc này ai kia nói... có quỷ mới tin cậu.
- Rồi hai người nhìn nhau phá lên cười.
- Nhã Thuần tự nhủ, nếu thi đại học có phải cô nên thi khoa diễn viên không nhỉ, hay tại con bạn cô quá ngốc.

14. Chương 14: Lớp Học No.1

Lớp đúng như tên, những thành viên của lớp đều là những tinh anh trong tinh anh của trường nhưng cũng là những kẻ bất khả xâm phạm, dẫn đầu mọi phong trào từ việc học đến việc vi phạm nội quy của trường.

Mà những gương mặt tiêu biểu ưu tú nhất của lớp dẫn đầu việc phá nội quy coi trường học như nhà trẻ phải kể đến top 5 ngôi sao vàng này đây:

No.1 Trần Triều Hi

Cao 1m92, sở hữu một gương mặt ma mị đầy quyến rũ như loài hoa anh túc (chỉ ngắm thui đã say lòng rồi)

Sở hữu lượng fan cực khủng. Thiếu gia của một tập đoàn lớn nhất nước tầm cỡ quốc tế. IQ 200/200, học lực xếp hàng thứ 1 toàn quốc. Là thủ lĩnh, trùm của trường, đánh nhau vô số, nạn nhân trong thương nhập viện vô số nên những kẻ rưng rưng mấy cái rang, gương mặt đầu heo, gãy tay, gãy chân,.... là bình thường. Biệt danh: Vương tử học đường

No.2 Chu Uyển Nhi:

Cao 1m80, sở hữu gương mặt làm động lòng người, mang nét đẹp quyến rũ mà cao quý, sang trọng.

Con gái của gia đình tài phiệt có tiếng trong giới kim cương. IQ 180/200 học lực xếp hàng thứ 4 toàn quốc. Là nguyên nhân chính dẫn đến hàng loạt cuộc đánh nhau của nam sinh (để giành chị ấy hihi), nhiều nữ sinh tự vẫn (vì bị cướp mất bạn trai). Biệt danh Nữ Hoàng học đường

No.3 Mạc Ly Khanh

Cao 1m85 sở hữu một gương mặt cực kỳ đẹp trai, phong độ và rất có cá tính

Là cậu ấm của một công ty tầm cỡ quốc tế. IQ 185/200 xếp hàng thứ 3 toàn quốc về học lực. Sở thích đua xe đánh nhau - thấy ghét ai là đánh người đó, bất kể nguyên do (vô lý đến bó tay luôn haizz). Biệt danh Vua xa lộ.

No.4 Lâm Nhược Mai

Cao 1m82 gương mặt cực kỳ baby, dáng người quyến rũ, khí chất cao quý

Tiểu thư một tập đoàn lớn nhất nhì trong nước, nắm bắt thông tin nhanh nhất trường bất kể chuyện lớn nhỏ, hỏi cô là chính xác nhất. IQ 175/200 đứng thứ 5 toàn quốc về học lực. Sở thích: chinh người vô địch thủ, người nào bị cô chinh không chết cũng tâm thần. Biệt danh Thám tử baby.

No.5 Lý Thanh Thuần

Cao 1m83 Người cũng như tên sở hữu gương mặt thuần khiết làm động lòng người, khí chất nhã nhặn, tươi mát, sở hữu nụ cười tỏa sáng như ánh mặt trời.

Gia thế bình thường. IQ 199/200 xếp học lực đứng hàng thứ 2 toàn quốc. Thành tích nổi bật cúp tiết vô số, dẫn đầu thành tích cúp tiết của trường. Nếu cô nói cô đứng thứ 2 thì kg ai dám xưng thứ nhất. Biệt danh Tiểu thư lười

15. Chương 15:

Học viện Hoàn gia là một trường tư nổi tiếng lớn nhất nước, với đội ngũ giáo viên đạt chất lượng tầm cỡ quốc tế. Học viện với quy mô đồ sộ, được xây dựng kiến trúc cung điện Châu Âu nhưng vẫn không mất đi tính truyền thống. Những học viên ở đây đều là tập hợp những nhân tài trong tương lai của đất nước, thuộc loại danh gia vọng tộc.

Trong phòng hiệu trưởng, Hoắc Kiến Phong đang không ngừng lo lắng và cầu nguyện Nam Cung Hạo Thiên sẽ đồng ý lời mời đây thành ý chân thành của anh- nhưng cái thành ý của anh khiến đối phương gần như muốn xử đẹp anh.

Tiếng phá cửa làm cắt ngang dòng suy nghĩ của Kiến Phong, khiến anh bực mình vô cùng, anh tính quay lại xử kẻ khốn nào dám quấy rầy một con hổ đang ngủ yên như anh đây.

Nhưng vừa nhìn thấy khuôn mặt như quý tula đến tử địa ngục, khí thế sát nhân đang tản mát ra từ kẻ đối diện, khiến Kiến Phong hơi rung mình, thái độ thay đổi 3600, nở ra nụ cười nịnh nọt đến vô cùng:

- Hạo Thiên, lâu rồi không gặp cậu khỏe chứ! Có phải cậu đã đồng ý lời mời đây chân thành đến cảm động của mình không?

Nhìn thấy nụ cười tươi như hoa hướng dương của Kiến Phong, Hạo Thiên chỉ có một suy nghĩ duy nhất là đánh vỡ mặt, thẳng bạn mặt dày như bê tông của anh. Hạo Thiên hơi nhếch môi trả lời:

- Nếu đó mà là mời, thì việc mình giúp cậu dọn dẹp phòng chắc cũng được coi là sự quan tâm chân thành chứ.

Chưa để Kiến Phong trả lời. Nam Cung Hạo Thiên làm như vô tình, hết sơ ý đụng rớt bình hoa thời nhà Trần, đến những bức tượng điêu khắc, phù điêu của các nghệ sĩ nổi tiếng trên thế giới mà vất vả lắm Hoắc Kiến Phong mới sưu tầm được.

Vì nể tình Hoắc Kiến Phong là bạn, nên đây chỉ là cái giá rẽ cho lời đe dọa của hắn dành cho anh. Nếu không thì mọi chuyện không dễ dàng giải quyết thế này đâu.

Mặc dù trong lòng đau như bò đá nhưng Kiến Phong cũng đành chấp nhận. Phải nói những món đồ bị anh làm hư món nào cũng có giá trị liên thành đủ ột gia đình bình thường ăn cả đời. Nhưng vì tương lai, vì bản thân anh phải ngậm bồ hòn làm ngọt thôi, Hoắc Kiến Phong giả trò lấy lòng nói:

- Cậu tính khi nào thì bắt đầu dạy. Mình đã chuẩn bị sẵn phòng làm việc riêng cho cậu, đảm bảo chất lượng tuyệt vời, không gian yên tĩnh, không khí mát mẽ, khung cảnh....

Không để Kiến Phong nói hết câu Hạo Thiên đã cắt ngang:

- Nếu cậu muốn mình đổi ý, thì cứ việc giữ cái giọng nịnh nọt ấy ra thêm lần nữa đi.

Ý thức được lời đe dọa đầy tính chân thật của đối phương, Hoắc Kiến Phong nhanh chóng im bặt.

- Coi như cậu thức thời đấy – Hạo Thiên nói.

- Cậu tới đây thì chắc cậu đã có cách giải quyết rồi phải không?

- Hừ! Cậu gây ra lộn xộn rồi bắt mình giải quyết sao? Cậu tự làm tự chịu đi.

- Cậu nhần tâm như vậy sao? Nếu không mình tin chắc lão già nhà mình sẽ gong cổ mình về mất thôi – Vừa nói anh vừa cố gắng đưa ra khuôn mặt như đưa đám của mình, đôi mắt long lanh như nhữ chú cún con đáng thương bị chủ bỏ rơi.

- Mấy con bò của cậu nếu thấy vẻ mặt này của cậu, chắc chạy mất dép quá.

- Đừng dong dài, bây giờ có giúp không thì cậu nói đại một tiếng đi.

Nam Cung Hạo Thiên nhếch môi cười, nụ cười ấy lạnh như tuyết mùa đông, không khỏi khiến cho người ta lạnh cả sống lưng, anh bỏ lại một câu rồi tiêu sái, quay người bước đi:

- Đánh răng đánh răng đầu.

Nếu ai hiểu rõ con người của Nam Cung Hạo Thiên sẽ biết, anh rất ít cười, nhưng khi anh cười càng tươi thì cấp độ nguy hiểm của anh càng cao, kẻ thù của anh nhất định sẽ có kết quả rất thê còn hơn cái chữ thảm.

Kiến Phong hiểu ra vấn đề, khẽ thở phào, nhưng cũng không ngừng lo lắng. Anh không lo lắng cho Hạo Thiên sẽ bị học viên làm cho ức chế đến tử. Mà anh chỉ sợ chúng, sẽ bị Hạo Nam chinh cho thừa sống thiếu chết. Tuy nói là lo lắng nhưng miệng anh đang nở một nụ cười tươi như ánh mặt trời:

- Cuộc sống sắp tới sẽ thú vị lắm đây. Hahahaha!!!!!!!!!!!!

16. Chương 16: Giáo Viên Mới

Khi vào lớp, nhìn thấy khuôn mặt xám như tro của Nhược Mai thì Nhã Thuần không khỏi nhú mày. Từ trước đến nay, nào có kẻ nào dám chọc ghẹo vị tiểu tổ tông nhà cô, trừ phi bị tâm thần. Nhã Thuần vờ vai Nhược Mai và nói:

- Kẻ nào dám ức hiếp cậu, nói đi mình xử nó cho.

- Thôi đi chờ cậu à! Nếu mình biết là kẻ nào, thì giờ mình đâu phải tức giận thế này. Nó nhất định chết không toàn thây với mình rồi. Thật tức chết mình rồi – Nhược Mai vừa nói vừa ngiên răng kêu ken két.

- Rốt cuộc là chuyện gì cậu kể mình nghe đi.

Nhược Mai nghe thấy vậy bèn kể tràn giang đại hải suốt gần mười mấy phút đồng hồ. Có thể tóm lược lại là, sau khi Nhã Thuần và Nhược Mai tách ra, trên đường đến lớp, có một chiếc hơi BMW lướt nhanh vượt qua Nhược Mai tốc độ nhanh như bay. Nếu như Nhược Mai không nhanh chóng tránh ra thì có lẽ chắc giờ cô đã đi bầu bạn với tổ tiên lâu lắm rồi, không những thế nó còn làm nước trên đường văng tung téo, bắn hết bộ đồng phục cô thích nhất.

Thế là hai nàng hăn sai tích cực tranh luận, đem gia phả nhà người ta ra tra hỏi hết lần này đến lần khác.

Một lúc lâu sau, ý thức được lớp học đột nhiên yên tĩnh lạ thường, nên cuối cùng hai nàng cũng chịu dẹp đề tài ấy sang một bên. Ngược mặt nhìn lên chỗ bục giảng, Nhược Mai nhanh chóng quay người há hốc mồm ngất nhỏ bạn kế bên. Nhã Thuần ăn đau, kêu ra tiếng:

- Cậu tâm thần à! Sau không ngất mình đi mà lại ngất tớ.

- Tớ đâu có ngu. Cậu đau, vậy chúng tớ không phải là mơ rồi. Ôi! Soái ca lòng tớ, cuối cùng cũng xuất hiện rồi, là học viên mới của trường mình à?

Nhã Thuận trợn mắt, trợn mắt rồi lại trợn mắt, cái miệng mở to như quả trứng gà. Cô không muốn tin đây là sự thật, nhưng đúng là hấn rồi. Quả thật hấn là sao quả tạ của đời cô mà, sao cứ theo ám cô hoài vậy. Chắc cô phải đi gặp thầy bói để giải hạn mất thôi.

Nhược Mai kêu mãi mà Nhã Thuận vẫn thất thần, thế là cô bèn ra độc chiêu của mình, Nhược Mai nắm lấy cánh tay trắng nõn của Nhã Thuận, cắn lấy một ngụm.

Thế là bầu không khí yên tĩnh bị tiếng thét chói tai của Nhã Thuận xé rách, mọi ánh mắt đều nhìn về cô. Khiến Nhã Thuận thật muốn kìm cái lỗ nào đó chui xuống cho xong.

Hấn hơi nhếch môi gợi lên một nụ cười khiến các nữ sinh gần như muốn nghẹt thở, nhưng chỉ cô biết nụ cười ấy không đơn thuần, nó như một con dao đang phóng về phía mình:

- Thầy giáo chủ nhiệm cũ của các em vì vấn đề sức khỏe nên xin nghỉ ốm. Tôi là Nam Cung Hạo Thiên, từ giờ sẽ thay thầy ấy làm giáo chủ nhiệm mới của lớp. Em có thắc mắc gì đối với tôi sao?

Nhã Thuận quay sang liếc thấy nhỏ bạn đang cười đến híp mắt, thật là muốn tức chết cô mà. Nhã Thuận cười cười, gầy đầu nói:

- Không có gì đâu, chỉ tại em bị mấy con muỗi vô lương tâm cắn thôi. Thầy đừng để ý.

Khi Nhã Thuận ngồi xuống, cô dơ ta ký lên trán Nhược Mai một cái thật kêu, khiến nhỏ phải nhăn mặt, ôm trán kêu đau.

- Nếu không đau, thì mình ký làm gì? – Nhã Thuận vừa nở nụ cười đắc ý, vừa nói.

Hấn không nói gì, quay lại nhìn về phía lớp rồi hỏi tình hình ban cán sự trong lớp sau đó thì giảng bài mới. Vào lúc cuối giờ các bạn nữ xôn xao xin số điện thoại của thầy, hỏi thăm tình hình hôn nhân của thầy vân vân và vân. Hấn chợt có ý nghĩ, đây mà là lớp No.1 tiếng xấu đồn xa, làm các thầy cô khi nghe đến tên thì sợ mất mật, khiến Hoắc Kiến Phong phải uy hiếp hấn sao. Mọi chuyện diễn ra thật tự nhiên đến nỗi khiến người ta phải nảy sinh nghi ngờ.

Hấn không gấp, nếu địch vẫn chưa động tĩnh, hấn cũng chẳng muốn đã thảo kinh xà. Trong một trận đánh, kẻ nào gây chiến trước chính là kẻ để lộ sơ hở trước. với lại ngay cả những lão cáo già trên thương trường hấn còn có cách xử lý êm đẹp, thì huống chi cái lũ oắt con chưa trải sự đời như chúng.

Sau khi tan học, Nhược Mai và Nhã Thuận cùng nhau đi ăn kem, Nhược Mai đẩy đẩy tay con bạn:

- Thôi mà tình yêu, cậu đừng nhỏ mọn như vậy chứ vẫn còn giận mình sau.

Nhã Thuận khi nhìn thấy đôi mắt to đen lầy, ngập nước của Nhược Mai thì đã sớm hết giận từ lâu, nhưng vẫn cố trưng ra khuôn mặt xám ngắt:

- Ủ mình còn giận đấy, giận rất nhiều, nhưng mà....

- Nhưng gì cậu nói mau lên đi...

- Chấu kem này cậu phải bao tố mới tạm thời xem xét có nên tha thứ cho cậu không!

- Oke! Tưởng chuyện gì lớn lao. Chuyện nhỏ như con thỏ, cậu cứ thoải mái ăn đi hết bao nhiêu tố trả.

Hai người nhìn nhau cười cười, hết nói đông rồi lại nói tây, từ chuyện trên trời đến chuyện dưới đất, cuối cùng quay lại thời sự chuyện của lớp. Nhược Mai nhìn Nhã Thuận nói:

- Nhã Thuận theo cậu, lớp No.1 có xử ông thầy đẹp trai ấy không?

- Theo kinh nghiệm quan sát của mình, chắc có. Cậu không nhìn thấy khuôn mặt khổ qua của mấy thằng con trai lớp mình à. Mình tin chắc hấn không bị chinh chết mới lạ - nói tới đây Nhã Thuận cảm thấy trong lòng tràn ngập sung sướng, đúng rồi đấy hãy chinh anh ta, tốt nhất là chết luôn đi, đừng theo ám cô nữa.

- Con kia, cậu suy nghĩ gì mà cười ghê thế! Làm tớ lạnh cả sống lưng

- Không có gì.

Nhược Mai hơi dăm chiêu suy nghĩ chốc lát cũng lại lên tiếng:

- Trai đẹp vậy, cũng hơi uổng. Nhưng ai kêu tự dưng đắm đầu vào No.1 làm chi. Thật là uổng một đời hoa.

- Ôi không ngờ con bạn mình lại thánh thiện đến thế, cậu không phải cũng là thành viên No.1 sao? Với lại khi này mình thấy cậu đăng lên face lớp chữ hạp gấp vào tối nay vậy?

- Ừ...thì...

- Thì sao? Thì cậu định tối nay họp bàn về kế hoạch chinh ông thầy đó chứ gì?. Vậy mà, còn ở đây giả giọng mèo khóc chuột, giả từ bi. Minh khinh.

- Hứ! Tuy là chị đây mê trai thiệt, nhưng nếu chỉ có bề ngoài thôi thì chẳng được tích sự gì. Em không thấy lớp mình cũng toàn hotboy không à, hần chỉ được cái đẹp trai hơn chút thôi. Với lại nếu tha cho hần thì cuộc sống của lớp không phải nhàm chán lắm sao? Còn gì hứng thú đi học nữa. Hôm nay coi như cho hần một hồi ức đẹp đi, nhưng tất cả chỉ là dụ cá mất câu thôi.

- Không lẽ, ý cậu những biểu hiện của tụi sắc nữ lớp mình khi này chỉ là đóng kịch thôi sao? Mục đích làm đối phương nổi lòng cảnh giác, rồi thừa lúc đột kích bất ngờ.

Nở một nụ cười đắc ý, Nhược Mai dơ ngón cái lên, và nói với Nhã Thuận:

- Chỉ có cậu là hiểu rõ mình thôi. Thật ra khi mình nghe tin, thầy giáo chủ nhiệm lần này, là do đích thân hiệu trưởng chọn, mình đã phải thức cả mấy đêm liền để suy nghĩ phương án tác chiến và thông báo ấy đưa trong lớp trừ cậu ra, vì mình sợ với cái tính của cậu, thành sự thì ít và bại sự có thừa. Nhưng không ngờ lần này hiệu trưởng lại mời về một soái ca, làm tụi nó cũng hơi bất ngờ, nhưng đừng tưởng lấy sắc dụ, là tụi này giờ tay chịu thua sao, mơ đi. Lớp No.1 là thánh địa bất khả xâm phạm.

- Không ngờ mức độ phức tạp của cậu chỉ tăng không giảm. Minh cũng hứa với lòng dù chọc giận ai đi nữa mình tuyệt đối phải tránh cậu ra. Cậu đúng là quả bom nguyên tử đầy nguy hiểm! nếu chọc trúng cậu không mất mạng cũng lê lét.

- Nhưng mình hy vọng, hần ta sẽ không bỏ chạy quá sớm. Nếu không cuộc chơi sẽ chẳng còn gì là thú vị. Đừng giống như mấy thầy cô trước chỉ trụ được có một hai ngày đã biệt tăm, ngoại trừ có một giáo viên duy nhất dạy được một tuần, nhưng sao đó thì cũng từ chức.

- Minh nhớ hình như thầy ấy nghĩ vì lý do phải đi điều trị tâm lý, ở khoa thần kinh, bệnh viện trung ương, vì sốc tâm lý do No.1. Không biết kết thúc của hần sẽ như thế nào, haiz – tuy ngoài mặt Nhã Thuận nói thế, nhưng trong thâm tâm tràn đầy sự hy vọng và chờ đợi cái kết thúc bi thảm của hần.

- Nam Cung Hạo Thiên nếu đã dám nhận lời mời của hiệu trưởng chóng lại No.1 thì hần cũng nên chuẩn bị tâm lý trước đi. Ngày mai sẽ là ngày... đẹp trời.

Nhược Mai chỉ nói đến đó, nhưng Nhã Thuận cũng hiểu, trước một đợt sóng thần, lúc nào mặt biển cũng thật yên ắng và dịu dàng. Thế là cả hai cô nàng phá lên cười ha hả.

17. Chương 17: Tiếng Chuông Lúc Nửa Đêm (1)

Lý Nhã Thuận đang say giấc thì, bỗng trời chuyển mưa, những cơn gió mạnh mẽ đập vào cửa sổ, không khí lạnh buốt, làm Nhã Thuận tỉnh giấc. Những tiếng sét chói tai, ánh sáng của nó xé tan màn đêm u tối, tiếng cửa sổ va đập vào nhau.

Điều đó làm Nhã Thuận hơi nhớ lại câu chuyện ma, câu chuyện mà Nhược Mai kể cho cô nghe trước đây.

Bối cảnh truyện cũng là vào đêm mưa như thế này, một cô gái đang say giấc ngủ, thì bị tiếng chuông điện thoại đánh thức giữa đêm khuya, cô bắt máy nhưng đầu dây bên kia không ai trả lời chỉ nghe tiếng dã thú kêu gào, tiếng gió và lá cây xào xạc, tiếng than khóc oai oán của con người của những con người xa lạ,... truyền đến làm cô xuyt nửa ngất đi. Cô vội tắt điện thoại thì lúc này đầu giây bên kia lại lên tiếng “Anh đây, em không nhớ anh sao? Anh là... hãy nhìn kế bên em thử xem” sau đó đầu dây bên kia đã vang lên

tiếng “tút tut”. Kế bên cô không phải anh xã của cô thì là ai. Nhưng khi cô quay sang, thì bóng dáng của anh xã biến mất, thay vào đó chỉ thấy một cái đầu bê bết máu, lưỡi lè dài ra ngoài, trợn to mắt nhìn cô.

Khi Nhã Thuần vừa nghe đến đây, khuôn mặt nhỏ nhắn đã sớm tái nhợt từ lâu, cô lấy tay siết chặt lấy vạt áo Nhược Mai vì sợ, nhưng tính tò mò khiến cô muốn nghe kết thúc, nên cô không yêu cầu Nhược Mai dừng lại, song Nhã Thuần cũng đã ngẫm hiểu những ngày tiếp theo đây cô sẽ phải mất ngủ vì ám ảnh nỗi sợ hãi này.

Nhược Mai tiếp tục phần tiếp theo của câu chuyện.

Bỗng lúc ấy sau lưng cô gái lại vang lên tiếng những tiếng bước chân, càng ngày càng gần, cô giật thoát tim, khuôn mặt trắng bệch cắt không còn giọt máu như cương thi từ từ quay đầu lại, thì bóng đèn chợt phát sáng. Làm cô thấy rõ dòng chữ “Cá tháng tư, vui vẻ, vợ yêu!” rành rành trên bức tường. Một vòng tay với hơi ấm quen thuộc nhẹ nhàng ôm lấy cô. Thì ra tất cả, là chương trình dàn dựng công phu của anh xã cô bày ra.

Có lẽ bây giờ tâm trạng cô cũng giống như cô gái trong câu truyện của Nhược Mai ngỡ ngàng, bất ngờ và tức giận. Nhược Mai cảm thấy có nguồn sát khí đang đánh dần về phía mình nên cô vội vàng, tỏ vẻ vô tội, nói “Hôm nay là ngày cá tháng tư, nói dối không có tội”, Nhã Thuần cảm thấy bất lực toàn tập và cô tự hứa với lòng ngày một tháng tư nếu không muốn bị nói thương đến tử thì phải tránh xa Lâm Nhược Mai.

Nhớ đến đây, Nhã Thuần không khỏi bật cười. Thật là bó tay con bạn phúc hắc của cô, có thể khiến cô nghe chuyện ma, loại chuyện để lại bao nỗi ám ảnh kinh hoàng trong lòng cô, mà có thể cười ra cả nước mắt.

Bỗng lúc này vang lên những tiếng “reng reng” làm Nhã Thuần đang cười xém tí nữa thì cắn trúng lưỡi. Hôm nay, không phải ngày cá tháng tư mà, còn thằng em trai thì đang bên cạnh cô, vậy âm thanh ấy phát ra từ đâu hay cô nghe nhầm.

Một lúc lâu thì âm thanh ấy không còn vang lên nữa, Nhã Thuần nghĩ chắc là ảo tưởng của cô.

Nhưng khi cô vừa thiêm thiếp ngủ đi thì tiếng “reng reng...” ấy lại vang lên. Nhã Thuần vội cuộn tròn người lại ôm chặt lấy Nhã Dịch.

18. Chương 18: Tiếng Chuông Lúc Nửa Đêm (2)

Tiếng “reng reng...” vẫn kêu hoài như không có dấu hiệu dừng, ngoài trời cơn mưa vẫn tầm tã, bóng đèn ngủ mờ ảo, ánh trăng và gió làm những bóng cây thoát ần, thoát hiện, đang lúc Nhã Thuần định thét lên. Thì một giọng nói trầm thấp, không có độ ấm vang lên:

- Tại sao tôi nhấn chuông này giờ mà còn chưa thấy bóng dáng cô nữa hả? Lý Nhã Thuần cô hay lắm. Tôi cho cô 3 phút, nếu 3 phút không thấy cô trình diện thì đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa.

Nhã Thuần hóa đá, đây là giọng của ai, cô thừa sức để biết. Hấn, Nam Cung Hạo Thiên. Kể mà cho dù có hóa thành tro cô cũng nhận ra.

Chắc chắn khi đi học hấn đã không được dạy cho hấn phép lịch sự tối thiểu: “Không nên làm phiền giấc ngủ của người khác, đó là hành vi bất lịch sự”. Trong lòng Nhã Thuần thầm rủa hấn 180 biến.

Nhưng vẫn bước qua phòng Nam Cung Hạo Thiên.

Hạo Thiên vừa mới định sẽ giáo huấn cho Nhã Thuần một trận. Nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ không giống ai của cô thì chỉ khiến anh phá lên cười. Quần áo sộc xếch, đôi mắt vô thần như còn mơ ngủ, dáng đi siêu vẹo, đầu tóc rối tung.

Nhã Thuần tức giận rống:

- Anh đánh thức tôi giờ này, là để nhìn anh cười à? Thật ngớ ngẩn. Còn cái tiếng chuông quý quái kia, anh lấp vào lúc nào sao không nói với tôi, anh có biết tôi suýt nữa, tôi bị hù chết vì nó sao. Anh vô lý vừa thôi chứ, nếu không ngủ thì kệ anh nhưng tôi muốn ngủ.

Ba chữ “tôi muốn ngủ” cô nhấn mạnh âm hơn, dường như đó là lời cảnh cáo “nếu anh còn làm phiền giấc ngủ của tôi, tôi sẽ không tha cho anh. Rồi cô quay người bước đi.

Nhưng chưa đến cửa, tiếng ly thủy tinh rớt xuống, làm cô dừng lại bước chân. Lúc này dường như lý trí của cô đã khôi phục, cô vừa mới làm gì. Cô đã xúc phạm hẳn cái kẻ bá đạo và cực kỳ ngang như cua. Không lẽ số cô phải tận vì chuyện vô lý này sao? Cô quay đầu đi lại chỗ cũ, bày ra gương mặt cực kỳ bình thản và tự nhiên như không có gì – nhưng thật ra nếu chú ý anh sẽ phát hiện chân cô không ngừng rung rẩy, thân thể hơi rung – nói:

- Anh còn gì nữa sao?

Nam Cung Hạo Thiên anh là ai, những biểu hiện ấy của cô làm sao qua được mắt anh, anh biết giờ này cô đã ý thức được lời vừa nói và tính nghiêm trọng của vấn đề mình gây ra. Hạo Thiên bình thản nói:

- Nể tình lần đầu tôi tha thứ, nhưng đừng để tôi thấy cái biểu hiện này lần thứ hai. Nhà của tôi, muốn lấp cái chuông cũng phải thông qua cô phê duyệt sao?. Không nói nhiều cô chỉ cần biết, khi tiếng chuông vang lên thì cô phải có mặt, ngay và lập tức. Nghe rõ chưa Lý Nhã Thuần.

- Rõ rồi, nếu không còn việc gì thì tôi ra ngoài trước đây.

- Hãy dọn dẹp, đóng đồ nát này, trước đi, và pha cho tôi ly café.

Nói xong anh lại quay vào, bàn gõ máy tính làm việc.

Nhã Thuần dù không cam nguyện, nhưng vẫn phải tuân theo, ai bảo cô là nô lệ không công của hắn làm chi.

Ly cà phê thứ nhất hắn chê quá đắng bắt cô phải làm lại, ly thứ hai thì quá ngọt, ly thứ ba thì hắn nói cô muốn phỏng chết hắn, ly thứ tư thì chê quá nguội, đến ly thứ n lần. Cô quyết định cho cà phê nguyên chất vào, nếu hắn muốn thức thì cô đây sẽ cho hắn tội nguyện, hahahaha....

Nhưng quả thật ông giỏi trên người, hay hẳn đây chính là ác ma cuộc đời cô, hẳn không những không uốn mà ngược lại bắt cô uốn hết cái lý ấy với lý do “Nãy giờ chắc cô cũng khát rồi, cô hãy uống nó đi. Rồi sao đó hãy pha lại cho tôi ly sữa.” cô tính từ chối, nhưng khi nghe lời nói của hắn cô đành cuối đầu im lặng một hơi cạn sạch “Không lẽ cô đã bỏ thứ gì trong đây sao”.

Thế là hắn uống một ly sữa ấm thoải mái đi vào giấc ngủ. Còn cô, dù buồn ngủ muốn rụng rốn nhưng hai mắt vẫn sáng như đèn pha.

Thật đúng với câu gậy ông đập lưng ông, cô Lý Nhã Thuần đây chính là một ví dụ điển hình.

19. Chương 19: Cơ Hội Cuối Cùng

Sáng sớm hôm sau, khi Nhược Mai vào lớp, thấy bóng dáng quen thuộc đang vùi đầu trên bàn ngủ, coi chừng trời có sập xuống cô ả cũng không hay.

Nhược Mai nhẹ nhàng đi đến kế bên con bạn thân, áp mặt mình gần mặt cô, rồi chọt hét lớn vào tai cô:

- Thầy vô rồi kìa...

- Á a a a..... Lâm Nhược Mai cậu cú nhanh ỉnh – Lý Nhã Thuần gần như cả đêm không ngủ, sáng sớm lại bị tên phúc hắc ấy nắm dậy từ sớm, sai tới sai lui! Ôi thật là muốn... trối hẳn lại quần ra khỏi nhà mất thôi. Vô lớp mới chợp mắt ngủ được chút xíu, mà bị con bạn đánh thức, thật là cực hình mà.

Nhược Mai nhìn bộ dáng khốn khổ, thảm hại của con bạn không khỏi nở nụ cười tươi như hoa, vui sướng khi người gặp họa nói:

- Hôm qua cậu đi hẹn hò, tình tứ với trai nào? Đẹp, xấu, cao thấp? Tiến triển tới đâu rồi? Có phải hẳn làm cậu ra bộ dáng này không? Thành thật sẽ được khoan hồng bằng không.... Cũng sẽ biết sự lợi hại của tỷ.

Lý Nhã Thuần thật không khỏi phải than thảm một tiếng và gơ ngón cái lên. Lâm Nhược Mai quả thật thiên tài mà, cô đoán không sai quả thật hôm qua Nhã Thuần thật sự gặp trai, vả lại còn là cực phẩm soái ca, nhưng không phải là hẹn hò tình tứ mà là bị hẳn hành hạ cả đêm mất ngủ. Không nhắc thì thôi, chỉ cần nhắc lại, lửa giận trong lòng Nhã Thuần lại cháy lên không khỏi nghiêng răng ken két.

Nhã Thuần hậm hực nói:

- Tối qua lúc làm thêm, chị Hồng cùng chỗ làm bị ốm, nên tớ ở lại làm thế. Chớ có trai gái gì đâu.

- Sao mình không biết cậu là người tốt như vậy vậy ta?

- Bây giờ biết cũng chưa muộn, tớ vốn đã tốt như vậy rồi, ai bảo ai kia vô tâm nên không biết thôi.

- Lý Nhã Thuần, đừng nghe cho kỹ lời tỷ đây: Tỷ ghét nhất là bị người lừa dối, cũng cũng biết tính tỷ rồi đó. Những ai đắc tội tỷ, sẽ nhận kết quả tốt đẹp như thế nào. Nhất là cũng, người tỷ tin nhất, nên tốt nhất đừng khiến tỷ thất vọng. Nếu không.... Tỷ không biết mình sẽ làm ra việc gì đâu. Vì vậy tỷ cho cũng cơ hội cuối, có chuyện gì nói đi.....

Tuy là Nhược Mai vừa nói vừa cười, nhưng Nhã Thuần nghe ra rất rõ tín uy hiếp trong lời nói. Bởi rất hiểu tính con bạn thân nên Nhã Thuần rất rõ lời này của Nhược Mai là thật sự, nên làm cô lâm vào trầm lặng hồi lâu, nội tâm giằng dặt đau đớn vô cùng.

Nhã Thuần rất khó xử, cô rất muốn nói ra sự thật, nhưng không được, cô không muốn làm Nhược Mai lo lắng hơn nữa. Nhược Mai đã giúp đỡ cô rất nhiều, ân tình Nhược Mai, Nhã Thuần không biết khi nào mới trả hết, nên cô không thể liên lụy Nhược Mai thêm nữa. Xin lỗi Nhược Mai! Nhã Thuần nở nụ cười tươi như hoa:

- Cậu đọc nhiều tiểu thuyết ngôn tình quá, nên đầu óc càng ngày càng phong phú há! Đừng suy nghĩ nhiều, mình không có gạt cậu đâu. Cậu phải có lòng tin ở mình chứ.

Nhược Mai mỉm cười gật đầu.

Không phải tự nhiên Nhược Mai nói những điều này, mà theo quan sát biểu hiện Nhã Thuần gần đây và kinh nghiệm thám tử của cô. Linh cảm mách bảo cho cô, Nhã Thuần đang giấu cô, một bí mật rất lớn. Nhưng nếu Nhã Thuần đã nói như vậy, cô tạm tin đi, chắc có lẽ tại cô quá đa nghi.

Tiếng chuông vào học vang lên, tiết đầu là môn ngoại ngữ của thầy chủ nhiệm Nam Cung Hạo Thiên.

20. Chương 20: Lớp No.1 Vs Nam Cung Hạo Thiên

Nam Cung Hạo Thiên rất đúng giờ, chuông vừa reo anh đã có mặt tại lớp học.

Sau khi lớp trưởng báo cáo sĩ số lớp, thì anh bắt đầu tiết học. Khi bảng đã đầy phần, anh ngồi bắt chéo chân trên ghế, nhìn lớp nói:

- Bạn nào lên bôi bảng giúp thầy được không?

Mọi người dường như không nghe thấy lời anh nói, vẫn cúi đầu nhìn chăm vào sách, như sợ chữ bay mất.

Trong lòng, Lý Nhã Thuần không khỏi cười rung lên thật to “Nam Cung Hạo Thiên anh không khỏi quá đề cao chính rồi sao? Muốn No.1 lao bảng cho anh à? Nằm mơ chưa chắc thấy đâu nhá”, nhưng ngoài mặt Nhã Thuần vẫn giữ vẻ mặt bình thường.

Nam Cung Hạo Thiên không lặp lại lời này lần hai, mà anh ngồi yên lặng không nói, không biết trong đầu anh nghĩ gì. Cả lớp tràn ngập không khí im lặng đến lạ thường.

Nhã Thuần cảm thấy có một luồng khí lạnh bắn về phía mình không khỏi đánh cái rùng mình, ngược mắt lên thì thấy Nam Cung Hạo Thiên đang nhìn cô bằng một ánh mắt triu mến đến kinh người.

Hắn nở một nụ cười, giọng nói không hiếp mà uy:

- Nhã Thuần em có thể lên giúp tôi lau bảng chứ.

Ánh mắt Nhã Thuần như nói: “Không. Tôi không lên, chắc chắn là không, anh không có tay à”.

Nhìn thấy Nhã Thuần vẫn bất động anh hơi nhíu mày, tính thử anh sao không có cửa đâu, hắn đưa cho cô ánh mắt, cực kỳ triu mến “Nếu cô không lên, thì đừng trách tôi nói chuyện chúng ta sống chung nhà.”

Nhã Thuần như hiểu được, mỉm cười trả cho anh ánh mắt: “ Anh dám sao?”.

Nam Cung Hạo Thiên vẫn duy trì nụ cười như cũ, ánh lên câu trả lời “Đừng thách thức tôi! Cô sẽ phải hối hận”.

Nhưng Nhã Thuần vẫn ngồi bất động như cũ, ở nhà cô là nô lệ của hắn nhưng không đồng nghĩa ở ngoài cô cũng phải phục tùng hắn. Cô tuy đẹp nhưng không có gốc đâu. Nên Nhã Thuần vẫn duy trì thái độ trầm mặt bất động.

Nam Cug Hạo Thiên, cười đến nước chảy hoa trôi, giọng trầm thấp lên tiếng:

- Các em chắc không biết.....

Chưa để Nam Cung Hạo Thiên nói hết lời, Lý Nhã Thuần đã vội vàng đứng dậy, vừa chạy lên bảng vừa nói:

- Để em giúp thầy..... – Chữ thầy cô cố ý nhấn mạnh, như muốn hung hăng hành hung hắn không bằng. Thù này nếu không trả cô không phải là Lý Nhã Thuần.

Lâm Nhược Mai vừa định đưa tay ngăn lại, nhưng vẫn không kịp ngăn lại tốc độ ánh sáng của con bạn. Nhược Mai nhắm mắt lại, trong lòng thầm kêu không xong.

Trên đây Nhã Thuần đã sớm giận đến mặt xanh mét, vừa lau bảng vừa hung hãn rửa hắn.

Nhưng sao lại như vậy, khi Nhã Thuần đã lau xong, muốn để bông bảng xuống, nhưng không cách nào buông ra được, cô thật muốn hét to: “ Giời ơi! Rốt cuộc cô đã làm gì nên tội, mà đến ngay cả cái bông bảng cũng muốn đối nghịch với cô”.

Khi cô vẫn đang loai hoai với cái bông bảng, thì giọng nói của người thầy giáo đáng kính kia, lại vang lên một lần nữa:

- Đã hết phần rồi, em hãy lấy phần ra từ hộp giúp thầy được chứ?

Nhã Thuần thật muốn hét to là không, nhưng nhìn vẻ mặt tuyệt không cho từ chối của hắn. Nhã Thuần dù không muốn, nhưng vẫn dùng tay còn lại mở hộp phần ra.

Nhưng thật kỳ lạ, hình như đây không phải là phần mà là...

Từ trong hộp phần Nhã Thuần lấy ra một con nhện vừa to, vừa xấu xí. Những cái long của nó cọ vào tay cô vừa nhột vừa ngứa, Nhã Thuần chết lặng, đến khi kịp phản ứng lại, nó đã thưởng cho cô một nụ hôn thật kêu (cắn á).

Nhã Thuần sợ hãi, hét to, mặt mày trắng bệch, cắt không còn giọt máu, vội vàng buông nó ra. Tay cầm bông bảng vì sợ hãi mà đập loạn xạ, khiến cho bụi phấn bay tứ tung, cả lớp ho sặc sụa, dư luận xôn xao, còn người kia (NCHT) đã sớm không thấy bóng dáng.

21. Chương 21: Đại Chiến Phòng Y Tế (1)

Trần Triều Hi, vừa từ cửa bước vào, nhìn thấy khung cảnh hỗn loạn không ngừng, nhíu mày nói:

- Bây giờ là tình hình gì đây?

Giọng nói tuy trầm thấp dễ nghe, nhưng không mang theo tí độ ấm nào, nhận ra sự uy hiếp làm cả lớp bỗng im bật.

Giờ này cả lớp mới để ý đến người gây ra sự tình này, nhưng cô đã sớm bắt tĩnh còn đâu.

Trần Triều Hi vội vàng nhắc bỗng Nhã Thuần lên, đưa đến phòng y tế, Nhược Mai nhanh chóng đuổi theo.

Trong phòng y tế bỗng vang lên tiếng hét, làm chim chóc bay tán loạn:

- Không! Làm ơn bắt nó đi... Nhện, bự quá... bắt nó đi... không.. đừng mà.... – Giọng nói ấy không ai khác chính là Lý Nhã Thuần.

Trần Triều Hi dùng hai tay nắm lấy đôi vai gầy của Nhã Thuần lắc lắc:

- Nhã Thuần, bình tĩnh lại, mình Triều Hi nè!

Lý Nhã Thuần vẫn như người vô hồn, đôi mắt hoảng sợ vô thần, trong miệng vẫn không ngừng lặp lại những câu không có nghĩa: “Nhện... không...khổng lồ...á...”

Trong lúc đó Nhược Mai đã sớm khóc đến muốn ngắt rời, trong lòng cô vô vàng ân hận, vội vàng cầm chặt tay của Nhã Thuần nói:

- Nhã Thuần, cậu đừng làm mình sợ mà, lỗi của mình, đáng lẽ mình nên ngăn cậu lại, .. tất cả là lỗi của mình...

Nhược Mai, không quên, lúc năm tuổi Nhã Thuần đang chơi ngoài công viên thì bị nhện độc cắn, suýt chết, đến bây giờ dù chỉ là nhìn đến một con nhện nhỏ thôi cũng khóc ngắt luôn vậy mà... bây giờ... Nhược Mai hối hận vô cùng.

Triều Hi vội vàng ôm lấy Nhã Thuần, nhẹ nhàng vỗ lưng của cô, nhẹ nhàng nói bên tay Nhã Thuần, giọng nói đầy ấm áp :

- Nhã Thuần! Ngoan đừng sợ nữa, đã có mình rồi. Mình sẽ không để nó làm hại cậu đâu. Hãy bình tĩnh, cậu phải tin mình,.. Nhã Thuần...

Khi Nhã Thuần lúc năm tuổi, bị nhện độc cắn nếu không phải Triều Hi kịp thời ẵm cô đi cầu cứu người lớn thì có lẽ bây giờ, cô đã về với cát bụi.

Cảm giác trên mặt mình có một dòng nước ấm, Nhã Thuần ngẩng mặt lên nhìn, trong lòng kích động không thôi, Triều Hi đang khóc, cậu ấy vì mình mà khóc, tim của Nhã Thuần không khỏi đập lỡ một nhịp, đưa tay lên lau nước mắt cho Triều Hi.

22. Chương 22: Đại Chiến Phòng Y Tế (2)

Nhưng tay của cô chưa kịp chạm vào khuôn mặt của Triều Hi đã bị cậu ấy ngăn lại. Trong lòng hơi bị oán giận, cô quay đầu sang chỗ khác không thêm nhìn cái người vô duyên kia nữa.

Dường như nhận thấy sự khác lạ của đối phương, Triều Hi nở nụ cười, trong mặt tràn ngập sung nịch nói:

- Không lẽ cậu định dùng cái tay như vậy .. chạm vào mình à! Mình vẫn chưa muốn lao phổi đâu...

Lúc này Nhã Thuần mới để ý, cái bông băng kia vẫn còn trên tay của cô, Nhã Thuần chợt muốn tìm cái động chui xuống mất thôi. Sao cô có thể mất hết hình tượng trước mặt Triều Hi như thế này. Còn cái người gây họa kia thì đang khóc lóc như phụ tử, mẩu mất thế kia. Nhã Thuần trầm giọng nói:

- Lâm Nhược Mai cậu, ném nhữ giọt nước mắt kia ngay cho mình.

Nhược Mai ôm chầm lấy Nhã Thuần, khóc còn lớn, và to hơn nữa. Nhã Thuần nhíu mày nói:

- Thật bản, cậu làm ướt hết áo tở rồi rồi.

- Nhã Thuần mình xin lỗi cậu, tất cả tại mình, mình chỉ là muốn phá hấn không ngờ cậu lại....

- Ý cậu là tại mình tự chuốc họa vào thân chứ gì?

- Chứ không phải sao? Nếu không phải cậu tài lanh chạy lên thì giờ nằm ở đây là hấn đó? Tại cậu kế hoạch hoàn hảo của mình mới thất bại đó.

- Lâm Nhược Mai đây là thái độ xin lỗi của cậu hả?

- Vậy theo cậu, người hại cậu là mình à.....

- Không phải cậu, chả lẽ là tớ

- @@@@#@#\$\$\$\$%\$#%\$%^.....

- @#\$\$^&*%%##%>>>.....

Trần Triều Hi đứng một bên nhìn cảnh đó, không phải lớn tiếng cười lớn thì là gì. Bây giờ liệu ai có thể tin, khi nãy một người thì nằm ở đó vô thần, tưởng như cái xác không hồn, còn một người thì khóc như mưa rơi, suối chảy mà bây giờ thì cãi nhau đến long trời lở đất.

Bỗng Triều Hi cảm nhận một luồng sát khí hướng về mình, khiến cậu dù muốn cười cũng không cười nổi nữa.

Nhã Thuần và Nhược Mai không hẹn mà cùng trao cho Triều Hi ánh mắt “ Nếu cậu còn muốn sống, thì dẹp nụ cười ấy ngay”.

Nhược Mai nghiêm chỉnh nắm chặt lấy tay của Nhã Thuần nói:

- Cậu tin mình, thù này nếu mình không báo cho cậu thì tên Lâm Nhược Mai sẽ được viết ngược lại.

- Mình tin cậu.... nhưng còn tay mình.... – Nhã Thuần giờ giờ cánh tay còn cái bông băng lên trước mặt Nhược Mai.

Nhược Mai nhin cười đến nỗi bị nội thương luôn rồi. Nhược Mai không trả lời mà đưa ánh mắt cầu cứu về phía ai kia trong phòng.

Trần Triều Hi đưa tay, lắc đầu tỏ vẻ vô tội:

- Lúc ấy mình chỉ lo đặc chế loại keo siêu dính này, nhưng về phần tách nó ra thì mình vẫn chưa nghĩ đến.

Nhã Thuần nghe thấy thế, thật là muốn học máu mà:

- Trần Triều Hi....mình cho cậu mười phút, cậu rút đi nghĩ ra cách ình, nếu cậu không nghĩ ra cách, thì mình sẽ xử đẹp cậu.

Trần Triều Hi cười cười gật đầu.

- Triều Hi cậu cảm ngay ình, cậu còn dám cười nữa hả?

- Ủa ừa..

Nhưng Triều Hi vẫn cười hoài không ngớt, và có xu hướng còn lớn hơn khi nãy.

Nên ngay lập tức một cái gối bay ngay vào cái mặt của tên đẹp trai kia. Nhược Mai không nhin nổi cười nữa rồi. Nên thế là bây giờ trong phòng y tế đang nổi lên trận chiến không khoang nhượng, khiến gà bay chó chạy.

Trong lúc đó, tại một căn phòng Vip của trường. Một người đàn ông đang ngồi bắt chéo chân, nằm tựa đầu trên ghế làm việc, một tay cầm ly rượu, tay kia nhàn nhã gõ gõ xuống mặt bàn. Không biết đang nghĩ gì. Đôi mắt của hắn tóe lên một tia nguy hiểm rồi nhanh chóng biến mất.

Cuộc chiến giờ đây chính thức bắt đầu.

23. Chương 23: Hấn Thật Nham Hiểm (1)

Những ngày tiếp theo vẫn yên lặng, như không có chuyện gì xảy ra.

Lớp học vẫn bình thường trừ việc một số bạn vẫn nghĩ đều đều (trong đó tất nhiên sẽ có bạn Nhã Thuận của chúng ta), nói chuyện rôm rã như chốn không người, nhắn tin điện thoại, chụp hình tự sướng đăng face, xem gương nặn mụn, trang điểm... vv.

Nói chung là giáo viên làm gì mặc kệ giáo viên, lớp làm gì kệ lớp.

Ngày ấy, trong phòng y tế, Nhược Mai nói với Nhã Thuận:

- Tạm thời, lớp hãy ám binh bất động. Bởi sau sự kiện lần này, hắn đã bắt đầu có sự chuẩn bị. lần này xem như mình khinh địch nên mới xảy ra cố sự này. Thật là...
- Vậy cậu định buôn tha chuyện này dễ dàng vậy à! – Khuôn mặt Nhã Thuận giận dữ.

Nhược Mai lắc đầu, mỉm cười nói:

- Đâu dễ thế. Cậu có biết việc gì khiến các giáo viên cảm thấy thất bại nhất không?
- Tất nhiên là không có người để ý tới bài giảng của mình, thật là bị khinh thường đến cực điểm.
- Cậu càng ngày càng thông minh .
- Lần này, hắn không ức chế đến ngất mới lạ.

Nhưng tiếc thay, thầy giáo Nam Cung Hạo Thiên không hề cảm thấy bực tức, ngược lại vẫn bình thản giảng bài, xem như không có việc gì xảy ra khiến cho vị quân sư của chúng ta cảm thấy thất bại vô cùng.

Vào ngày sinh hoạt chủ nhiệm. Nhược Mai nhìn thấy Nhã Thuận, không khỏi phải ngạc nhiên tại, trố mắt hỏi:

- Không phải vào những ngày cuối tuần này, quán cậu làm thêm đông lắm sao? Sao cậu còn thời gian rảnh ở đây.
- Tại nhà ông chủ có việc nên mình được nghỉ.

Nói đến đây Nhã Thuận không khỏi tự khen mình một tiếng, diễn xuất của cô càng ngày càng chuẩn. Nếu không phải tại hắn, Nam Cung Hạo Thiên đe dọa cô, nếu cô ngày mai mà dám vắng thì hãy đóng gói hành lý ra khỏi nhà đi, thì có mơ cũng chưa chắc thấy mặt cô ở đây.

Nhược Mai còn thêm bất ngờ hơn nữa khi nhìn thấy Mạc Ly Khanh, Chu Uyển Nhi, Trần Triều Hi đều có mặt đầy đủ.

Phải nói số lần thành viên Top năm ngôi sao của lớp NO.1 xuất hiện cùng nhau có thể đếm được trên đầu ngón tay, trừ những trường hợp đặc biệt, nếu không muốn nhìn thấy họ cùng một lúc thì còn khó hơn muốn hái sao trên trời.

24. Chương 24: Hấn Thật Nham Hiểm (2)

Với chức vụ tham tử, không bao lâu sao Nhược Mai đã nhanh chóng tìm ra đáp án.

Thấy khuôn mặt Nhược Mai xám ngắt như khổ qua, Nhã Thuần, càng cảm thấy trong lòng bất an hơn nữa, vội lên tiếng:

- Cậu đừng nói với mình là....

Nhược Mai không nói gì, một lúc lâu sau mới gật đầu, và nói:

- Ừm. mình đã quá khi dễ hấn.

Cây bút trên tay của Nhược Mai đã sớm bị cô bẽ gãy lúc nào không hay.

- Nhược Mai cậu nhanh kể ình, chuyện gì xảy ra đi, cậu đừng làm mình hồi hộp thêm nữa.

- Thật ra thì là #\$\$%#####

Tiếng chuông vào học vang lên, Nam Cung Hạo Thiên vẫn như cũ vào lớp rất đúng giờ.

Sau khi lớp trưởng báo cáo sĩ số, thì hấn quyết định bầu lại dàn ban cán sự lớp.

Nhưng không giống như trước, theo chế độ dân chủ, mà là chế độ quân chủ chuyên chế. Hấn không hỏi ý kiến của lớp, như hạ thánh chỉ, hấn nói:

- Lớp phó lao động là Mạc Ly Khanh, văn thể mỹ là Chu Uyển Nhi, lớp phó trật tự là Lâm Nhược Mai, lớp phó học tập là Trần Triều Hi, lớp trưởng là Lý Nhã Thuần. Các em có ý kiến gì không?

Cả lớp không khởi trọn mắt, há hốc mồm, như chuyện lạ thế giới.

Cả năm ngôi sao của lớp vậy mà không tiếng phản đối, nhưng vẻ mặt những người đó như đến từ địa ngục, sát khí tỏa ra bốn phía, khiến cả lớp rơi vào một ảnh yên tĩnh đến lạ thường.

Tiếng nói trầm ấm của người nào đó vang lên, phá tan bầu không khí nặng nề của lớp:

- Nếu các em không có ý kiến, thì thầy bắt đầu phân nhiệm vụ đây: Mạc Ly Khanh, tuần sau khi thầy bước vào lớp, thầy không hy vọng nhìn thấy lớp có bất kỳ hạt bụi nào, em biết phải làm sao rồi chứ? Lâm Nhược Mai, tôi hy vọng vào những ngày tiếp theo khi lên lớp sẽ chẳng còn nghe bất kỳ tiếng xì xào bàn tán nào nữa. Còn Trần Triều Hi và Lý Nhã Thuần tôi mong rằng kể từ mai sẽ không phải nghe bất kỳ tiếng nói em không thuộc bài nào nữa hay có bất kỳ bạn nào vắng. Nếu không thì học bổng của các em sẽ bị cắt. Và lại từ ngày mai, Chu Uyển Nhi, thầy không muốn nhìn thấy trong tiết học bất kỳ bạn nào cầm gương, chụp hình tự sướng. Các em nghe rõ chứ.

Nghe qua như sét đánh ngang tai, Nam Cung Hạo Thiên vậy mà dám sai khiến Top năm ngôi sao No.1 làm việc, vậy mà họ vẫn không hề phản bác ý kiến lại.

Nếu trước đây họ sợ No.1 bao nhiêu thì bây giờ cảm thấy Nam Cung Hạo Thiên còn đáng sợ hơn gấp nhiều lần.

25. Chương 25: Sự Thật Sau Bức Màn

Mạc Ly Khanh vốn là con ngựa hoang, làm sao có thể dễ dàng tròng dây cương cho nó được. Điều này có thể làm khó bất kỳ ai, nhưng đối với Nam Cung Hạo Thiên anh, chỉ là chuyện nhỏ.

Nam Cung Hạo Thiên chỉ việc đánh cuộc điện thoại cho cha hấn, Mạc Kha. Một trong những đối tác của mình, và yêu cầu ông thu hồi chiếc xe đua cao cấp của con trai ông ta lại, nếu như con ông không chịu đến lớp. Một người yêu xe như yêu mạng của mình, thì anh chắc chắn Mạc Ly Khanh sẽ phải đầu hàng chịu thua.

Về phần Chu Uyển Nhi thì còn dễ hơn, anh yêu cầu tất cả các trung tâm thời trang nổi tiếng của mình hủy tất cả các thẻ hội viên và không bán cho cô bất kỳ một bộ trang phục nào. Một người thích mua sắm, chứng diện đến nỗi mang bệnh công chúa như cô, thì việc không được mua sắm cứ như là tận thế không bằng.

Trần Triều Hi và Lâm Nhược Mai có chung một nhược điểm trí mạng đó là Lý Nhã Thuận, anh biết họ là bạn thân của Lý Nhã Thuận từ nhỏ đến lớn, nên nếu..... Vì vậy anh chỉ gửi cho họ một tin nhắn ngắn ngủi, nhưng lực công phá thì như bom nguyên tử “ Nếu ngày mai em vắng mặt, thì tất cả mọi học bổng và hỗ trợ của trường dành cho Lý Nhã Thuận sẽ bị cắt đứt hoàn toàn”.

Nhưng Nam Cung Hạo Thiên thừa biết đây chỉ là kế sách tạm thời, chỉ trị được phần ngọn. Nếu muốn tiêu diệt tận gốc thì còn phải chờ một thời gian nữa. Nam Cung Hạo Thiên anh không phải là người làm việc nóng vội, ngủ vùi trên chiến thắng, nếu dễ dàng thu phục được tội nhóc đó như vậy thì Hoắc Kiến Phong đâu việc gì phải cầu cạnh đến anh.

Tại một quán café sang trọng, ngay tại trung tâm thành phố.

Lâm Nhược Mai nhìn bốn người đối diện nói:

- Mình không ngờ gã ấy lại nham hiểm đến vậy. Các cậu tính sao?

Chu Uyển Nhi giọng bực tức vang lên:

- Tất nhiên là phải phản kháng lại rồi. Mình không thể nhịn như vậy được.

Mạc Ly Khanh đập tay xuống bàn, phát ra âm thanh thu hút sự chú ý của người khác, nhưng khi họ nhìn thấy ánh mắt đỏ rực khát máu kia của hắn thì nhanh chóng xoay người chuyển ánh mắt qua chỗ khác.

Mạc Ly Khanh từ trước đến nay, chưa bao giờ tham gia vào việc chỉnh các giáo viên, cậu không có hứng thú, vì tất cả thời giờ của cậu là dành cho xe và đánh nhau, nhưng nay nếu đã đụng đến cậu rồi thì đừng mong có kết quả đẹp.

Trần Triều Hi tuy là con người bình tĩnh, nhưng bây giờ anh không thể bình tĩnh nữa rồi. Chưa có ai dám uy hiếp anh, vậy mà Nam Cung Hạo Thiên dám làm việc đó thì anh phải bắt hắn trả giá đại giới cho điều đó.

Lý Nhã Thuận nói:

- Lâm Nhược Mai cậu đã nghĩ ra cách chưa nói mau đi

Nhã Thuận là thảm nhất trước đây vì để có thời gian chăm sóc và ở bên Nhã Dịch cô mới nghỉ học làm ca sáng, để buổi tối bên cạnh Nhã Dịch. Bây giờ thì chỉ có thể làm thê vào buổi tối thôi, nên khiến Nhã Thuận rất uất ức.

Lâm Nhược Mai, nở một nụ cười đầy nguy hiểm nói:

- Cách không phải không có. Nhưng không biết các cậu có dám làm không thôi.

Mạc Ly Khanh nôn nóng nói:

- Cậu bớt dài dòng đi. Có cách gì nói đi.

- Thật ra là @##@#%&*%^#####

Cả nhóm đều bật cười khi nghe xong cái kế hoạch của Nhược Mai. Cậu ta không hổ là quân sư phúc hắc nhất trong nhóm.

26. Chương 26: Giọt Nước Mắt Giả Tạo Hay Chân Thật?

Trên đường đi về Nhã Thuận cảm thấy trong lòng vô cùng nặng nề, mí mắt bên trái của Nhã Thuận không ngừng giật, khiến cô bất an vô cùng.

Nhã Thuần mở cửa vào nhà, cô nghe thấy tiếng khóc thúc thít. Nhã Thuần vội chạy nhanh vào đi tìm Nhã Dịch, nhưng không thấy Nhã Dịch đâu cả, tiếng khóc bỗng dứt quãng rồi ngưng bật.

Lòng nóng như lửa đốt, Nhã Thuần vội vàng kêu lớn tên của Nhã Dịch nhưng vẫn không nhận được tiếng trả lời. Những giọt nước mắt không tìm được, lặng lẽ rơi xuống, tiếng kêu khóc vang vọng khắp căn nhà, cô ngã khụy xuống nền nhà lặng băng.

Lúc ấy có một vòng tay nâng cô dậy, ôm vào lòng, vỗ nhẹ trên lưng cô. Mặc dù không tiếng động an ủi, hỏi han nhưng Nhã Thuần cảm nhận được sự ấm áp tràn về.

Nhã Thuần cảm nhận được một vòng tay vững chắc, làm cô cảm thấy yên tâm đến lạ thường. Trái ngược với sự ấm áp, một giọng nói trầm thấp nhưng lạnh lung vang lên:

- Cô đã khóc đủ rồi chứ, có thể buồn tôi ra được chưa? Cô thật bản.

Nhã Thuần chợt giật mình, cô ngược lên nhìn. Thì đập vào mắt cô là khuôn mặt phóng đại của Nam Cung Hạo Thiên, khuôn mặt nhỏ nhắn của Nhã Thuần nhanh chóng đỏ như gấc, thậm chí chính mình tại sao có thể nảy sinh cảm giác như vậy với hắn.

Nhã Thuần vội đẩy hắn ra, quát:

- Ai mượn anh ôm tôi, mà bảo tôi bản. Tôi chưa kiện anh tội xâm sở là may rồi đó

(Từ xa, Nam Cung Hạo Thiên đã nghe thấy tiếng gào khóc của Nhã Thuần làm anh không khỏi nhíu mày. Trong cuộc đời anh, anh ghét nhất là nhìn thấy nước mắt phụ nữ, anh cảm thấy rất giả tạo.

Điều đó làm anh nhớ lại người phụ nữ kia, khi ấy cha anh lần đầu tiên phát hiện bà ngoại tình, bà đã khóc xin tha thứ, cha anh đã tha thứ. Nhưng bà vẫn không thay đổi.

Anh vẫn nhớ như in, hôm ấy vào một chiều cuối thu, những cơn mưa phùn bay bay, anh đã nắm chặt lấy vạt áo của bà, cầu xin bà ở lại.

Bà ấy quay đầu lại nhìn anh, ngồi xuống ôm chặt lấy anh, đưa những ngón tay thon dài trắng muốt lau đi những giọt lệ trên mặt anh khe hôn lên má anh.

Trên mặt bà đã sớm giàn dụa nước mắt, đôi mắt đỏ hoe, khuôn mặt ửng hồng, trong thật thương cảm. Bà nhẹ nhàng nói với anh, giọng nói du dương như tiếng dương cầm

- “Mẹ yêu con, nhưng mẹ và ba không hợp. Mẹ không thể chọn vui hạnh phúc của mình, mẹ đã chịu đựng ông ấy quá đủ rồi. Xin con hãy hiểu và tha lỗi ẹ.”

Dù nước mắt bà rơi nhưng bà vẫn lạnh lùng quay lưng bước đi, không hề ngoảnh mặt nhìn lại anh thêm lần nào nữa. Anh đã chạy đuổi theo và gọi tên bà đến khan cả giọng trong cơn mưa lạnh buốt nhưng vẫn không lạnh bằng lòng của anh.

Nhưng khi anh vào nhà, đập vào mắt anh là hình ảnh của một thiếu nữ vô cùng tuyệt vọng. Anh không nhìn thấy bất kỳ sự sống nào trong mắt. Nhã Thuần như một chú cún bị thương, cô độc và lẻ loi, trợ trợ một mình.

Nam Cung Hạo Thiên bỗng thấy lòng mình hơi chùn lại. Anh không hề thấy chán ghét mà ngược lại anh thấy đồng cảm và muốn an ủi cô.

Đây là lần đầu anh nhìn thấy cô như vậy, trước đây không phải trước mặt anh cô vẫn luôn kiên cường, dù anh hành hạ cô đến đâu cô vẫn không hề rơi lệ cầu xin sự tha thứ từ anh hay sao?)

27. Chương 27: Hãy Tin Anh

Nam Cung Hạo Thiên lên tiếng:

- Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Nhìn cô giờ cứ như xác ướp Ai Cập sống dậy không bằng.

Nhã Thuần đến lúc này mới chợt nhớ lại Nhã Dịch, nó mất tích vậy mà cô còn đứng ở đây. Bây giờ cô phải làm gì đây, nếu nó có chuyện gì, cô đâu còn mặt mũi nào gặp lại ba mẹ. Nhã Thuần lên tiếng, giọng nói run run, ngắt quãng, tràn ngập sự sợ hãi, bất an và lo lắng:

- Nhã Dịch... không thấy.... lúc đầu tôi còn ...ức ức... nghe tiếng khóc của nó .ức ức ... nhưng bây giờ thì không nghe nữa....hức hức.....tôi đã tìm khắp nhà... nhưng không...thấy...hức hức hức

- Nín. Cô nín ngay cho tôi. Nếu tôi còn nghe bất kỳ một tiếng khóc nào nữa, thì tôi hứa cô sẽ phải hối hận đó. Hãy yên tâm tôi sẽ tìm ra nó.

Mặt dù không phải là lời ngon tiếng ngọt, nhưng cô vẫn cảm thấy ấm lòng. Cô tin anh, mặc dù sống với anh không lâu, nhưng linh cảm mách bảo với cô rằng anh sẽ làm được.

Nam Cung Hạo Thiên đánh một cuộc điện thoại cho ai đó, rồi quay lưng bước ra khỏi nhà, Nam Cung Hạo Thiên bắt đầu ra vườn tìm kiếm.

Theo lý thuyết nếu Nhã Thuần nghe được tiếng khóc của Nhã Dịch thì chắc chắn cậu bé chưa đi được xa, nếu trong nhà không có thì chỉ có thể là ở trong vườn thôi.

Không quá mười lăm phút anh đã quay lại, trên tay anh đang ẵm Nhã Dịch, khuôn mặt trắng bệch, cứt không còn giọt máu, đôi mắt nhắm chặt, khóe mắt vẫn còn đọng lại những giọt nước mắt.

Theo sau anh, là một anh chàng cực kỳ điển trai, mặc áo blue trắng. Nam Cung Hạo Thiên đặt Nhã Dịch lên giường và lôi kéo Nhã Thuần ra khỏi phòng, trong phòng chỉ còn lại Nhã Dịch và anh chàng mặt áo blue trắng kia.

Nhã Thuần giãy dụa muốn trốn thoát Nam Cung Hạo Thiên, cô muốn bên cạnh Nhã Dịch, nó cần cô.

Nhã Thuần càng ra sức giãy dụa, Nam Cung Hạo Thiên càng siết chặt, cảm giác đau đớn từ tay truyền đến không làm cô thanh tỉnh được chút nào, giờ đây lý trí của cô như đình trệ, trong đầu cô chỉ có hình ảnh Nhã Dịch, khuôn mặt trắng bệch, đôi mắt đen khép chặt.

Tay hấn như chiếc cồng sắt, khóa chặt tay cô, Nhã Thuần giận dữ quát lớn:

- Nam Cung Hạo Thiên anh buông tôi ra.... buông ra..... anh có nghe thấy không?,, cái đồ không máu không nước mắt, anh thả tôi ra.. - Nhã Thuần nắm lấy bàn tay đang lôi kéo mình cắn thật sâu.

Nam Cung Hạo Thiên hơi cau mày, thưởng cho cô cái tát, nói:

- Cô bình tĩnh lại ngay cho tôi. Nếu muốn nó chết thì cứ việc xong vào, tôi không cần.

- Nếu vậy sao anh không đưa nó đi bệnh viện. Anh muốn giết nó à? – Nhã Thuần vừa nói vừa không ngừng đánh vào người Nam Cung Hạo Thiên.

Nam Cung Hạo Thiên giữ chặt lấy tay cô, nói:

- Tôi cho cô hay, nếu gã trong kia tuyên bố bỏ tay thì tôi tin không có một ai có khả năng cứu sống em cô.

Nhã Thuần vẫn còn hồ nghi, nhưng nhìn vẻ mặt bình tĩnh của hấn, nên cô tạm tin đi. Cô không lo, nếu em cô có gì bất trắc cô cũng sẽ đi theo nó, cô tuyệt đối không bao giờ để nó một mình. Cô và nó sẽ cùng nhau lên thiên đường đoàn tụ với ba mẹ.

28. Chương 28: Anh Chàng Mặt Áo Blue Trắng

Sau một lúc lâu, cửa phòng mở, anh chàng mặt áo blue trắng bước ra, Nhã Thuần chạy nhanh lại nắm lấy tay hấn, giọng nói đầy khẩn trương:

- Em tôi không sao chứ bác sĩ?

- Không sao em đừng quá lo lắng, chỉ là chuyện nhỏ thôi, thằng bé bị bị rắn độc cắn cộng với hoảng sợ quá độ nên ngất thôi – anh ta vừa cười vừa nói.

- Cái gì, vậy mà bảo là chuyện nhỏ sao?

- Tôi đã giải độc cho nó, nhưng thành phần độc tố khá phức tạp nên chắc trong một khoảng thời gian ngắn chưa thể hồi phục nhanh lại được đâu

Nghe vậy Nhã Thuần mừng rỡ vô cùng, cô vội ôm lấy anh và cảm ơn không ngừng. Nhưng Nhã Thuần nhanh chóng cảm thấy hành động của mình hơi thất thố, nên vội vàng đẩy anh ra:

- Xin lỗi và cảm ơn bác sĩ vô cùng.

- Không sao. Nếu muốn cảm ơn thì cô nên cảm ơn cái tên kia kìa. Thôi cô vào với em cô đi. Vả lại đừng kêu tôi là bác sĩ hoài thế. Nghe cứ như kêu mấy cụ sáu mươi ý. Cứ kêu tôi là Nhật Hàn là được.

- Vâng, cảm ơn anh, bác... à không Nhật Hàn.

Đợi cho Nhã Thuần vào phòng, Nhật Hàn đi đến bên Nam Cung Hạo Thiên, anh đang lười biếng tựa người bên cạnh cửa sổ, đưa mắt nhìn về một khung trời xa xăm, tay phải cầm một ly rượu vang đỏ, tay trái cầm một điều thuốc, nhả ra từng vòng khói trắng tạo nên một khung cảnh hài hòa vô cùng.

Nhật Hàn khẽ nhíu mày nói:

- Thằng bé không sao?. Tôi đã nói với anh bao nhiêu lần rồi, hút thuốc có hại cho sức khỏe. Anh không hiểu lời tôi sao, dù sao anh vẫn nên tin lời bác sĩ nói chứ.

- Nhật Hàn anh đừng giở giọng nghề nghiệp ra với tôi. Nếu không còn việc gì nữa thì anh về đi. Cửa bên kia đó, tôi không tiện.

- Hạo Thiên rốt cuộc anh có xem tôi là bạn anh không hả? Anh nghĩ tôi là gì, kêu là đến đâu là đi. Anh có biết chỉ vì cuộc gọi của anh, mà tôi đã phải hủy bao nhiêu ca mổ quan trọng không hả?

- Vậy thì sao? Chẳng lẽ anh muốn tôi bồi thường cho anh, bao nhiêu cứ nói?

Lúc này, Nhật Hàn thật sự là tức không thể nói nổi nữa mà. Anh thầm nghĩ có phải mình bị chứng ngược đãi đến cuồng rồi hay không, mà có thể làm bạn được với một gã như hắn:

- Anh thật sự chẳng thay đổi chút nào mà, tôi bó tay với anh rồi. Nhưng cô ta là ai, tôi chưa bao giờ thấy anh quan tâm đến một người phụ nữ nào như vậy. Trong cô ta cũng được đấy.

- Nhật Hàn, cậu lo chuyện bao đồng hơi bị nhiều rồi đấy. Cô ta chỉ là osin cho tôi thôi. Nếu thích cậu có thể lấy.

- Hạo Thiên cậu đừng mạnh miệng như vậy. Hãy biết quý trọng những gì trước mắt, đừng để quá khứ ám ảnh, để rồi vô tình đánh mất đi hạnh phúc của chính mình.

- Nhật Hàn tôi nghĩ cậu nên chuyển nghề đi. Đừng làm bác sĩ nữa mà chuyển thành tiểu thuyết gia đi, thì thích hợp với cậu hơn đó.

- Tôi không còn lời để nói với cậu nữa rồi.

29. Chương 29: Thay Đổi Bất Thường

Những ngày kế tiếp lớp No.1 như thay đổi thành lớp khác.

Đúng như theo yêu cầu của Nam Cung Hạo Thiên, lớp học đầy đủ, không hề có bất kỳ một tiếng động nào, chỉ có tiếng giảng bài vanh vách của thầy cô giáo.

Nếu nhìn thoáng qua thì có ai có thể nhận ra đây là lớp học No.1 làm mọi người nghe phải thất kinh hồn phách đây.

Tại vắng phòng thầy hiệu trưởng.

Hoắc Kiến Phong cười như không cười nhìn Nam Cung Hạo Thiên nói:

- Cậu thật tài đấy, nhờ cậu mà giờ No.1 thay đổi hẳn 1800 luôn. Thành tích càng ngày càng tốt, cực kỳ tốt
- Ý cậu là sao?
- Cậu nhìn thử sẽ biết?

Hoắc Kiến Phong đặt trước mặt Nam Cung Hạo Thiên một chồng giấy thật cao.

Nam Cung Hạo Thiên xem lướt qua, rồi nhìn Hoắc Kiến Phong:

- Vậy thì sao?
- Cậu còn hỏi tôi nữa à. Lúc trước, cùng lắm thì một tuần chỉ có một, hai giáo viên xin chuyển lớp. Nhưng bây giờ là tập thể á, tất cả giáo viên No.1 đều đề nghị chuyển lớp, không muốn dạy nữa. Cậu nói tôi phải tin sao đây?

Nam Cung Hạo Thiên nhìn khuôn mặt như khổ qua của người bạn thân, không khỏi nở nụ cười vui sướng khi người gặp họa.

Hoắc Kiến Phong lên tiếng, giọng nói trầm thấp không chút độ âm:

- Bây giờ cậu còn cười được à?
- Không lẽ tôi phải khóc sao? Thật không ngờ chúng hành động nhanh như vậy.
- Không lẽ cậu đã biết trước rồi sao?
- Học viên của cậu quả thật là không tệ.

Nam Cung Hạo Thiên không trả lời câu hỏi của Hoắc Kiến Phong.

Hoắc Kiến Phong biết, dù hỏi thêm nữa, cũng sẽ không có kết quả. Bởi lẽ chưa có ai có thể đoán được trong đầu của Nam Cung Hạo Thiên chứa những gì.

Cả lớp No. 1 bị bao trùm trong bầu không khí vô cùng căng thẳng và ngột ngạt.

Lớp im lặng, không hề có tiếng động, cơ hồ nếu có con ruồi bay ngang cũng có thể nghe được tiếng vỗ cánh của nó.

Những giáo viên khi bước vào lớp No. 1, chỉ có một cảm giác duy nhất là ớn lạnh tận xương, không khí trong lớp cực thấp. mặc dù khi nhìn xuống lớp, không có học sinh nào chú ý nhìn mình nhưng họ vẫn luôn có cảm giác một luồng sát khí bắn về phía mình.

Khi giáo viên nào bước ra khỏi lớp No. 1, ai cũng cảm thấy thở phào nhẹ nhõm.

30. Chương 30: Nụ Hôn Kem Dâu

Giờ giải lao, ở khuôn viên trường.

Nhã Thuần và Nhược Mai đang ngồi trên băng đá, vừa ăn bánh vừa nói chuyện với nhau. Bỗng cái bánh trên tay của Nhã Thuần bị ai giật mất. Nhã Thuần ghét nhất chính là bị người khác quấy rầy trong lúc ăn, đối với cô thức ăn là tất cả. Nhã Thuần mặt biến sắc quay lại giọng hùng hổ chất vấn người phía sau của mình:

- Trần Triều Hi, cậu ăn gan hùm rồi phải không? Ngay cả bánh của tỳ mà cậu cũng dám lấy.

Triều Hi không nói gì, chỉ mỉm cười thật tươi nhìn Nhã Thuần và từ từ ăn hết cái bánh trên tay của mình. Nhã Thuần thật sự có cảm giác muốn đánh người mà. Không, không phải nghĩ mà là làm, Nhã Thuần dùng tốc độ xét đánh chạy đến bên người Triều Hi, dơ cánh tay lên.

Nhưng bị người nào đó bắt lại, khóa trái cả hai tay ra phía sau. Triều Hi, hơi cau mày nói:

- Mình thật nghi ngờ cậu có phải là con gái không đó, chả dụi dằm tí nào. Chỉ là cái bánh thôi mà, thật keo kiệt.

Nhược Mai cười cười nói:

- Cậu quên châm ngôn của Lý Nhã Thuần rồi à! Nếu người ta ăn là để sống thì cậu ấy sống là để ăn đấy, biết không.

- Haha xém chút nữa mình quên rồi – Triều Hi nói.

Nhã Thuần đứng bên cạnh đang muốn bốc khói đầu rồi vậy mà, hai cái người kia còn tâm trạng nói giỡn nữa, thật ức chế thần kinh quá rồi.

Nhã Thuần im lặng, mặt kệ bên kia có nói gì, cô vẫn cứ ngoảnh mặt làm ngơ.

Triều Hi nhìn thấy thái độ của Nhã Thuần phì cười:

- Cậu giận mình à.

Nhã Thuần vẫn im lặng, Triều Hi lại tiếp tục nói:

- Nhược Mai à, mình định mời hai người ăn bánh kem dâu, nhưng mà người kia hình như giận rồi. Chắc mình với cậu phải ăn một mình rồi.

Nói xong Triều Hi còn cố thở dài ra một hơi, giọng nói có phần tiếc nuối.

Nhược Mai nói:

- Đúng rồi, bớt một người, mình còn ăn được nhiều hơn nữa à. Kaka..

- Vậy mình ăn đi....

Chữ đi của Triều Hi cố gắng kéo dài ra, như đang muốn khiêu khích ai kia.

Nhã Thuần quay sang giật lấy cái bánh kem của Triều Hi ăn ngấu nghiến, vừa ăn vừa nở nụ cười thỏa mãn.

Triều Hi bật cười thật to, khi thấy hành động trẻ con của Nhã Thuần:

- Cậu không giận nữa à!

- Hơi đâu mà giận người dưng – Nhã Thuần bĩu môi nói, nhưng vẫn không quên ăn bánh của mình, dùng một lát lại lên tiếng – bánh này là cậu nợ mình, nên hãy nhịn đi, đừng hi vọng mình cho cậu ăn cùng.

Nhược Mai lắc đầu, thở dài nói:

- Thật bó tay với cậu rồi.

Triều Hi nhìn Nhã Thuần, đưa tay lên khéo miệng của Nhã Thuần lau đi vết bánh vụn còn sót lại, rồi đưa vào miệng ăn đi:

- Cậu thật là vụng về mà.

Khuôn mặt Nhã Thuần hồng như quả cà chua nói:

- Cậu...cậu...

Nhược Mai và Triều Hi phá lên cười, còn người kia thì cuối đầu buồn bực.

31. Chương 31: Xuất Quỷ Nhập Thần

Trong phòng giáo viên

Cô Kim Xuân giáo viên ngữ văn, nhìn tin nhắn điện thoại đang cầm trên tay, khuôn mặt biến sắc, nắm chặt lấy tay đồng nghiệp bên cạnh. Cô Phượng Anh nhẹ giọng hỏi:

- Kim Xuân, cô có chuyện gì vậy? Không khỏe sau.

Kim Xuân lấp bắp nói:

- Lại rồi lại đến nữa rồi. Phượng Anh ơi mình hình như bị quỷ ám rồi.

- Đừng nói với mình là cậu lại....

Kim Xuân khẽ gật đầu, nước mắt không ngừng tí tách rơi, Phượng Anh vỗ vỗ vai Kim Xuân an ủi.

Đây đã là lần thứ ba trong tuần, cô bị đá, hẳn gửi cho cô tin nhắn rồi lặn bắt tằm “Kim Xuân à, anh nghĩ chúng ta không hợp, anh lẽ thích người khác rồi, anh mong em hãy tha thứ cho anh”. Ai có thể cho cô biết chuyện gì đang xảy ra không, là do số cô xui xẻo hay là do bàn tay ai thao túng.

Lúc tan học, thầy Lâm Khê giáo viên thể chất khi vào phòng dụng cụ cất đồ. thì cửa bên ngoài có ai đó khóa lại, thầy quên mang theo điện thoại, kêu cứu cả buổi nhưng không ai hồi âm, nên bị nhốt trong phòng hết cả đêm, sáng hôm sau cũng nhờ bác bảo vệ mở cửa mới phát hiện và thả thầy ra.

Khi Phượng Anh vừa bước vào phòng giáo viên, những tiếng nghị luận, xì xầm của mấy thầy cô bỗng im bật.

Khi ngồi làm việc cô cứ luôn có cảm giác như có người luôn nhìn về phía mình, những ánh mắt soi mói, khinh thường, những tiếng bàn tán lí nhí của một số giáo viên khác, dù cô không nghe được. Nhưng cô vẫn cứ có cảm giác họ đang nói mình, thật khó chịu và bất an.

Phượng Anh lấy chiếc gương ra soi, rõ ràng trên mặt cô đâu có gì, rồi nhìn lại trang phục của mình, rất tốt đâu thấy lỗi gì? Tâm trạng của Phượng Anh tràn đầy phức tạp và nghi vấn.

Một lúc sau, Kim Xuân vội vỗ vai Phượng Anh, bảo cô lên ngay trang web của trường. Khi Phượng Anh nhìn thấy, Phượng Anh như chết lạnh, nếu có cái lỗ nào chắc cô đã chuôi xuống rồi.

Trên màn hình máy tính là những tấm ảnh của cô, cô say bí tỷ, phần trang điểm bị nhè, ối mũ, quần áo sộc xếch, bước chân xiêu vẹo, trông thật kinh. Hình tượng giáo viên mà cô xây dựng, phút chốc xuống dốc như xe không phanh. Rồi cuộc ai đã đăng những tấm ảnh này, mục đích của họ là gì?

Lúc này thầy Hàng Kha thất tha, thất thủ bước vào phòng. Thầy ấy vừa đến dưới lầu, thì bỗng chậu hoa từ trên trời giáng xuống, cách ông chỉ gần trong gang tấc, nếu chỉ cần nó lệch thêm chút nữa thì không biết chuyện gì sẽ xảy ra, thật không dám nghĩ.

Cô Tuyết Mai vừa mới được đưa đi cấp cứu, không biết ai bỏ một con rắn máu me be bét vào túi sách của cô. Khi cô Tuyết Mai mở túi ra nhìn thấy, bệnh tim tái phát, ngất tại chỗ.

...vv....

Những chuyện kỳ lạ vẫn liên tục xảy ra và ngày càng trầm trọng hơn. Lam giáo viên cảm thấy vô cùng bất an, luôn mang theo tâm trạng phập phồng lo sợ khi đến trường. Nhưng điều khiến người ta cảm thấy cả kinh là, những chuyện xui này chỉ ập đến trên người giáo viên lớp No. 1.

32. Chương 32: Cô Ghét Hấn Đến Thế Sao?

Chuông tan học vừa reo cả lớp ùa về như ong vỡ tổ. Nhã Thuần nhanh chóng xếp sách vở vào cặp ra về, thì một giọng nói thanh thúy vang lên:

- Lớp phó em ở lại, thầy có chuyện nhờ em.

Dù không tình nguyện nhưng cô vẫn đi lên bục giảng, đứng đối diện với người thầy chủ nhiệm yêu quý của mình.

Nam Cung Hạo Thiên nhìn khuôn mặt giận giữ nhưng không thể nào phát tiết được của cô, cảm thấy thật hài lòng, hấn chỉ vào chông tập trên bàn nói:

- Em mang chông tập này đưa đến phòng của tôi.

Nhã Thuần nhìn thấy chông tập cao ngút, chắc chắn không nhẹ, khẽ cau mày, bình tĩnh cực kỳ nói với hấn:

- Thầy à, em là con gái con gái đó. Với lại không phải thầy còn ghé vào phòng của mình rồi mới về, sau không mang theo luôn đi.

- Tôi nói sao thì em nghe vậy đi. Không lẽ em dám cãi lại lời thầy mình à.

Nhìn đôi mắt nguy hiểm, cái dáng vẻ cao cao tại thượng đó của hấn, Nhã Thuần thật sự buồn bực không thôi. Lớp đông như vậy tại sao không kêu người khác mà cứ phải nhằm vào cô, đây không phải là cố ý thì là gì?

Nhã Thuần vừa bê chông sách nặng trĩch trên tay đi theo phía sau hấn, vừa hung hấn rửa hấn.

Bất chợt Nam Cung Hạo Thiên quay người lại, nói:

- Em đang mắng thầy có phải không?

Lý Nhã Thuần nháy mắt nhìn thấy Nam Cung Hạo Thiên quay lại cộng với lời nói của hấn làm cô chột dạ, bèn nói:

- Không có.

- Thật không?

- Tin hay không tùy thầy.

Nhã Thuần vội vàng đi nhanh lướt qua hấn, cô không khỏi cảm thấy phiền lòng, không lẽ tai hấn thính đến vậy sao, đúng không phải là người mà.

Có lẽ do quá gấp, Nhã Thuần vấp phải vật cản nên chân đứng không vững, lão đảo, Nhã Thuần nhắm chặt mắt lại, than nhẹ một tiếng, lần này thế nào thì thí thí của cô cũng nở hoa thôi.

Nhưng sau một lúc, cô vẫn không cảm thấy đau, cảm thấy khó hiểu. Nhã Thuần mở mắt ra, hoảng sợ khi nhìn thầy khuôn mặt phồng to của Nam Cung Hạo Thiên, cô đang nằm đè lên người hấn.

Khuôn mặt cô ửng hồng, vội đẩy hấn ra, đứng dậy, nhưng do quá hấp tấp, đứng lên nhanh quá không kịp lấy lại thăng bằng, Nhã Thuần lại ngã lên người Nam Cung Hạo Thiên lần hai.

Cảm giác máu tanh lan tỏa trong miệng, Nhã Thuần cảm giác cực kỳ buồn nôn, vội vàng đẩy Nam Cung Hạo Thiên ra, chạy ra chỗ gốc cây liên tục nôn khan.

Nam Cung Hạo Thiên cảm giác lửa giận tràn ngập không ngừng dân trào, không lẽ hôn hấn làm cô cảm thấy ghê tởm đến nỗi như vậy sao.

(Trong lúc ngã lần hai, Nhã Thuần lại lần nữa té lên người Nam Cung Hạo Thiên, và vô tình môi cô chạm vào môi hấn, nhưng vì áp lực khi té, nên môi của Nhã Thuần bị dập, chảy máu.)

Nam Cung Hạo Thiên đứng dậy chỉnh sửa lại trang phục của mình, lặng lẽ rời đi, bởi nếu không rời đi hấn không biết hấn sẽ làm gì cô nữa.

Dù chỉ là thoáng qua, dù không nồng đậm cuồng nhiệt, nhưng hắn vẫn nhận thấy độ ấm trên môi cô truyền đến, nó thật mềm và ấm áp, làm hắn có cảm giác dường như hắn đã biết cô trước đây. Nam Cung Hạo Thiên thầm rửa chính mình, chắc hắn lâu rồi chưa đụng phụ nữ nên sinh ra ảo giác mà thôi.

Một lúc sau, khi Nhã Thuần quay lại, thì Nam Cung Hạo Thiên đã đi mất, những quyển tập vẫn nằm lặng lẽ trên nền gạch lạnh ngắt.

Cổ nén cảm giác khó chịu của mình, mùi máu tanh làm cô vô cùng khó chịu, dường như cô muốn nôn hết ruột gan của mình ra ngoài, cô ngồi xuống nhặt lấy những quyển tập và mang đến phòng làm việc cho hắn.

Khi Nam Cung Hạo Thiên ra đến chỗ để xe, thì đập vào mắt anh là chiếc xe BMW thảm thương không chịu nổi: kiến xe bị vỡ, những vết trầy xước chằng chịt, bốn bánh xe nằm ở bốn hướng, mặt kính phía trước bị vỡ đầy sơn đỏ.

Khuôn mặt của Nam Cung Hạo Thiên khê biến sắc, nhưng chỉ là thoáng qua. Đồ của Nam Cung Hạo Thiên anh mà cũng dám đụng, thì chắc chắn không có hảo trái cây để ăn đâu.

33. Chương 33: Nghe lén

Chương 33: Nghe lén

Nhã Dịch nếu lấy tay Nhã Thuần, làm nũng:

- Nhã Thuần làm việc sau về sớm thế? Vậy Nhã Thuần đưa Nhã Dịch đi khu vui chơi nha, nha.

Nhã Thuần nhú mày nói:

- Không được, hôm nay chị có việc bận. Chị sẽ nấu thật nhiều món ngon cho Nhã Dịch bù lại được không?

- Không. Nhã Dịch không thích, Nhã Dịch chỉ muốn đi chơi với Nhã Thuần thôi.

- Bữa khác chị sẽ bù lại cho Nhã Dịch. Nhưng hôm nay không thể, thôi Nhã Dịch ra ngoài đi phòng xem TV đi. Lát nữa chị ra.

Hôm nay, Nhã Thuần phải xin nghỉ làm thêm về sớm, vì cái mệnh lệnh của ai kia. Mở tiệc thì sao không tới nhà hàng đi, còn bày đặc tổ chức ở nhà. Đã vậy không nói còn bắt cô làm món này, món kia, cô thật sự muốn bỏ một ít thuốc sổ vào, cho hắn haha.

Nhã Dịch quay lưng bước ra cửa. Chưa được mấy phút đã quay trở lại, trên tay còn mang theo cái ghế. Nó để ghế xuống rồi leo lên đứng kế Nhã Thuần:

- Để Nhã Dịch giúp Nhã Thuần lật rau nha.

Nhã Thuần mỉm cười sung sướng, cô lấy tay niết cái mũi của Nhã Dịch, giọng đầy sủng nịch nói:

- Thiên sứ, chị yêu nhóc chết mất.

- Nhã Thuần phá hự, nói yêu người ta mà niết mũi người ta đỏ như quả cà chua, đau thiệt là đau. Bắt đền Nhã Thuần đó.

Nhã Thuần khom người xuống, tươi cười nhìn nó nói:

- Vậy Nhã Dịch muốn sau nè?

Nhã Dịch không nói gì, nhìn Nhã Thuần cười gian hai tiếng, rồi đặt lên má Nhã Thuần một cái hôn thật kêu.

Nhã Thuần ngơ ngác, rồi nở nụ cười hài lòng:

- Không ngờ Nhã Dịch của chị gian thật đấy.

Nam Cung Hạo Thiên vừa về tới, nghe trong phòng bết có tiếng cười nói huyền thiên, nên đến xem thử.

Đứng trước cửa phòng ánh nhìn thấy hình ảnh hai chị em, kẻ sướng người họa, trong thật ấm cúng và hạnh phúc, khiến người ta phải ghen tỵ. Nam Cung Hạo Thiên bất giác nở nụ cười, nhưng nhanh chóng biến mất.

Trong lòng thầm rửa một câu, chắc anh bị quỷ ám rồi, từ lúc nào mà một con người lãnh khốc, vô tình như anh lại tò mò đi rình chuyện người khác.

Anh xây bước nhanh vào phòng, đóng sập cửa lại.

34. Chương 34: Nhã Dịch Làm Bếp

Chương 34: Nhã Dịch làm bếp

Chưa đầy năm phút, Nhã Thuần đưa rổ rau, ra trước mặt cô, như khoe thành quả lao động của mình.

Nhưng đập vào mắt cô là rổ rau nát bậy, nó lật rau mà lá thân thì bỏ còn rễ thì giữ lại, không biết bây giờ cô nên cười hay khóc đây. Nhã Dịch tươi cười:

- Nhã Thuần thấy Nhã Dịch rửa rau nhanh không?

- Ai chỉ Nhã Dịch lật rau như vậy thế?

Nhã Dịch đầy kêu ngạo, vẻ mặt tự tin đồng dục nói:

- Nhã Dịch rất ngoan, rất nghe lời cô đó, cô nói với Nhã Dịch rễ cây rất quan trọng vì nó hút chất dinh dưỡng để nuôi sống cây, cho nên Nhã Dịch nghĩ ăn rễ cây mới tốt cho sức khỏe, ăn rễ và lá không tốt đâu.

Nhã Thuần nhất thời hóa đá khéo miệng rút trờu, công nhận đúng là em cô học một hiểu mười mà. Nhã Dịch lại loai hoai, vừa với lấy bịch cá kế bên ra, vừa lẩm bảm hát:

- Hai vây xinh xinh cá vàng bơi trong chảo dầu, ngoi lên lạng xuống cá vàng khét đen thui.....

Nhã Thuần chưa kịp ngăn cản nó đã mở bịch ra, con cá nhảy ra ngoài, nó bắt lại nhưng do thân cá trơn nên thế là phồng bẹp lại vang lên những âm thanh chói tay tiếng “đùng... đùng,.. cheng cheng...” của thau rỗ bị rớt:

- Nhã Dịch xin lỗi....., Nhã Dịch sẽ đi rửa bát.

Tiếp theo là tiếng tiếng “lách cách,.... lách cách....” của đĩa, tô bị vỡ:

- Nhã Dịch không cố ý.... Nhã Dịch hội thật ngoan Nhã Thuần đừng sinh khí, Nhã Dịch sẽ nhào bột.

Nhưng nhào bột đâu không thấy, chỉ thấy đầy trời, bột bay trắng xóa, hai chị em như hai cái người tuyết, hoa cả mắt, va vào nhau, rồi những âm thanh đinh tay nhức óc vang lên không ngớt “đình.. cheng cheng... đùng đùng... cách cách...” đùng rớt, bể, vỡ không biết là bao nhiêu thứ trong phòng.

Nhã Thuần đầu đầy đại hãn, vẻ mặt đầy hắc tiến, đẩy Nhã Dịch ra khỏi phòng bếp rồi đóng sập cửa phòng lại.

Nhã Dịch không cam tâm, hai tay bé nhỏ nắm thành nắm đấm đập cửa rầm rầm:

- Nhã Thuần mở cửa đi, Nhã Dịch hứa lần này Nhã Dịch sẽ thật ngoan, không làm phiền Nhã Thuần nữa mà. Để Nhã Dịch giúp Nhã Thuần đi mà.

Nhưng bên trong vẫn không truyền đến bất kỳ hồi âm gì, sau một lúc lâu Nhã Dịch biết Nhã Thuần hiện tại đang sinh khí ngút trời, nên rũ mặt xuống, lê từng bước chân nặng trĩu về phòng. Cậu quyết tâm sau này phải trở thành đầu bếp giỏi.

Nhã Thuần hung hãn thầm mắng “Có thần kinh mới dám cho nó vào lần hai. Lần này cô bị nó hại chết chắc rồi.” Chỉ còn bốn mươi lăm phút thôi, nếu không kịp không biết hấn sẽ ... gì cô nữa.

35. Chương 35: Bữa Tiệc

Chương 35: Bữa tiệc

Nhã Thuần nhìn những thứ trên bàn nở nụ cười hài lòng với thành quả của mình. Những món ăn đầy đủ sắc, hương, vị. Hương thơm ngào ngạt xốc vào mũi làm cô xuýt không thể kiềm được mà một hơi xơi hết.

- Nhìn cũng được đấy.

- Ôi má ơi! Anh không biết người hừ người có thể chết à – Lý Nhã Thuần nâng cao đêxiben nói.

- Không tin. Không phải cô vẫn sống sờ sờ ra đó thôi.

- Anh....

- Sao? Không phục, cô muốn cắn tôi à.

- Vậy anh tin không? Nếu anh dám thách thức thì đừng trách.

Nói là làm cô nắm lấy bàn tay trắng còn hơn cả con gái của hắn, thậm thán “xúc cảm thật tốt” (TG: giới giờ này còn mê giai được nữa hả chị?) rồi cắn một cái thật sâu.

Nam Cung Hạo Thiên ăn đau, hắt tay ra, nhú chặt mi, nhìn chằm chằm Nhã Thuần:

- Cô là cầu à? Không biết có nên đi tiệm ngừa không nữa?

- Đáng đời.

Tiếng chuông cửa vang lên, Nhã Dịch chạy ra mở cửa, rồi đóng sập lại, quay trở vào nhà.

Nhã Thuần hỏi:

- Ai thế Nhã Dịch?

Nhã Dịch lắc đầu nói:

- Không quen, Nhã Dịch hội nghe lời Nhã Thuần không cho người lạ vào nhà.

Tiếng chuông điện thoại của Hạo Thiên vang lên, sau khi nghe xong thì lên tiếng, giọng nói có vẻ cáu gắt:

- Cô đi nhanh mở cửa cho tôi. Ngay cả khách của tôi mà cô cũng dám... Thật là không biết nào cô chứa thứ gì trong đó.

Nam Cung Hạo Thiên không khỏi bực tức trong lòng. Không phải anh đã kêu, nếu muốn ăn cơm thì cứ ăn đại ở nhà hàng năm sao nào là tốt rồi.

Anh thực chả muốn ai quấy rầy cuộc sống riêng tư của mình. Nhưng trở trêu lũ bạn quái thai của anh lại muốn ăn cơm nhà, anh biết rõ nếu không đồng ý thì thế nào tụi nó cũng làm ầm cả lên. Anh không muốn làm khổ tai của mình.

Vả lại sau đó anh suy nghĩ việc này cũng tốt, đây cũng là cơ hội để đi cô ta mà. Anh rất hiếm khi ăn thức ăn do cô ta làm, mặc dù có cũng rất ít, anh cho rằng thức ăn của cô không ngon. Anh nghĩ đây là cơ hội tốt để anh có thể lên mặt giáo huấn, chê bai cô ta một phen.

Nhã Thuần mở cửa, xem týt là cô ngất, cô đứng bất động, đôi mắt mở to.

Người đứng ngoài cửa nhìn thấy phản ứng của cô, thậm cười cười nói:

- Này em, không tính cho tôi vào sao? – anh cũng thật bất ngờ khi thấy cô ở đây, có lần anh đã nghe Nhật Hàn nói Hạo Thiên sống cùng một cô gái khác, nhưng không ngờ là cô.

Nhã Thuần cười vãi lã, đưa tay mời anh vào, nói:

- Hiệuz trưởng nói quá lời sao em có thể không hoan nghênh thầy được. Thầy vào nhà đi.

- Ừm.

Theo sau Hoắc Kiến Phong là Nhật Hàn. Nhật Hàn mỉm cười nhìn cô, nói:

- Thằng nhóc đã khỏe rồi chứ?

- Cám ơn bác sĩ quan tâm, nó bình phục hoàn toàn rồi.

- Sao lại là bác sĩ, tôi không thích cách xưng hô này – Nhật Hàn vẻ mặt không vui, giọng nói đầy vẻ trêu ghẹo.

Nhã Thuần ngượng ngùng.

Một giọng nói trầm thấp vang lên:

- Định đứng luôn ngoài đó à, hay đợi tôi thỉnh.

Nhã Thuần và Nhật Hàn bước vào, Nhật Hàn nhìn Nam Cung Hạo Thiên nói:

- Đây là thái độ của cậu dành cho bạn thân tới chơi sao?

- Hai cậu còn muốn ăn không hay muốn về nếu thế tôi không tiễn?

Hoắc Kiến Phong nói:

- Sao căng thế? – Hoắc Kiến Phong nghe thấy mùi thức ăn xóc vào mũi, không khỏi cảm thán một câu – Trong thật ngon bắt mắt.

Nam Cung Hạo Thiên phản bác:

- Chỉ được vẻ bề ngoài.

Nhìn thấy Nhã Thuần và Nhã Dịch quay đầu bước vào phòng, Nhật Hàn lên tiếng:

- Hai chị em cứ ngồi xuống ăn cùng đi, người nhà cả mà

Kiến Phong cũng lên tiếng phụ họa:

- Đúng rồi đó, em ngồi xuống đi.

Nhã Thuần nhìn sang Hạo Thiên, thấy anh gật đầu tỏ thái độ đồng ý, nên cô và Nhã Dịch ngồi vào bàn.

Nhật Hàn gấp một ít thức ăn cho vào miệng, nở nụ cười nói:

- Thật ngon, tất cả những thứ này đều do em làm sao? Thật không ngờ đấy.

- Đúng đấy có thể sánh bằng đầu bếp nhà hàng ấy chứ. Cậu đúng thật là có phúc đấy.

Nhã Thuần cảm thấy ngượng ngùng, đỏ mặt nói:

- Anh và hiệu trưởng quá khen, em sẽ cho là thật đấy.

Nam Cung Hạo Thiên tỏ vẻ không tin, nên cũng gấp thử một ít thức ăn, khi cho vào miệng, thức ăn tan ra, hương vị đọng lại thật lâu, tuy béo mà không ngấy. Nam Cung Hạo Thiên nói:

- Cũng được.

Lý Nhã Thuần bĩu môi, nếu không thích thì đừng ăn, cô không ép. Mẹ cô trước khi bệnh, từng là đầu bếp có tài của một nhà hàng nổi tiếng, nên cô cũng được kế thừa từ mẹ không ít thì nhiều. Nhớ đến đây, lòng cô lại đau nhói

36. Chương 36: Phúc Hắc Đứa Nhỏ

Chương 36: Phúc hắc đứa nhỏ

Nhã Dịch vừa ăn, vừa nhìn Nhã Thuần cười cười, dơ ngón cái lên:

- Món ăn của Nhã Thuần là ngon nhất, nhất.....

Rồi cầm đầu vào, ăn hết món này tới món khác.

Hoắc Kiến Phong nói:

- Đúng là quý tham ăn mà.

Sau khi ăn xong, cả ba người ra ngoài phòng khách, Nhã Thuần ở bên trong dọn dẹp, rồi cô mang vào cho họ một đĩa trái cây.

Nhưng khi bước vào phòng, cô nhìn thấy Hoắc Kiến Phong vừa lôi kéo Nhã Dịch, đánh vào thí thí của Nhã Dịch, nó thì dấy dụa, trốn tránh. Hoắc Kiến Phong nói:

- Ai dạy nhóc những điều này? Thật là hủy hoại mầm non tương lai của tổ quốc mà?

Tuy nói vậy nhưng Kiến Phong cũng đang cười thật tươi, không biết là anh đang trách phạt nó, hay là đang khích lệ nó nữa.

Còn Nhật Hàn thì cười một cách khoái trá, Nam Cung Hạo Thiên cũng cười, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy hắn cười một cách thật lòng, nụ cười như ánh sáng mặt trời ấm áp mà chói sáng, như vàng thái dương, làm tim cô đập lỗ một nhịp mà cô không hề hay biết.

Nhã Dịch vẽ mặt ai oán nhìn Nhã Thuần, nó kể lại cho Nhã Thuần nghe.

(Hoắc Kiến Phong hỏi Nhã Dịch ở trường có gì vui và quen với nhiều bạn không?. Nhã Dịch bĩu môi nói:

- Chẳng có gì vui cả, ở trường thật là phiền.

- Sao lại phiền?

Nhã Dịch thở dài nói, tỏ vẻ đầy chán nản:

- Đúng là hồng nhan họa thủy à! Bọn con gái suốt ngày leo đèo đi theo, rủ Nhã Dịch chơi chung, Nhã Dịch đã từ chối nhiều lần, mà chúng cứ như là ruồi đuổi hoài không đi. Còn bọn con trai thì không chịu chơi với Nhã Dịch

- Tại sao?

- Chúng dám. Do khi chơi các trò chơi Nhã Dịch luôn dành được chiến thắng, nên chúng không thích chơi với Nhã Dịch. Với lại Nhã Dịch cũng không hứng thú chơi với chúng, Nhã Dịch không thích những kẻ IQ kém.

Một bầy quạ đen bay qua trước mặt hắn, hắn cảm nhận nó cứ như là bản sao thu nhỏ của ai kia, tự kỷ, tự kỷ quá nặng rồi. Nhưng không sao, nó vẫn còn nhỏ hãy xem như là chưa ý thức được đi.

Nhật Hàn nói:

- Ở trường Nhã Dịch có bị ai ăn hiếp không? Nói đi chú sẽ xử nó?

Hoắc Kiến Phong đen mặt:

- Không được dạy trẻ con bạo lực biết không? Nếu có việc gì xảy ra, thì nên báo với cô giáo.

Nhật Hàn cười cười nói:

- Ai kia chỉ giỏi nói, không nhớ trước đây, người nào vừa mới nghe người khác nói xấu mình, thì không nói không rằng đánh lại kẻ kia thừa sống thiếu chết, răng rơi đầy đường à?

- Thì thì....

- Thì sao?

Hoắc Kiến Phong đuối lý không nói được gì, phùng má, trợn mắt há hốc mồm đứng sang bên cạnh.

Nhã Dịch cười nói:

- Nhã Dịch cũng không biết nữa? Chỉ là trước đây khi Nhã Dịch còn đi học, sách vở bị xé rách, bàn ghế bị viết bậy, đôi lúc còn bị gạt chân,... có lần còn có một đám bạn quay quanh Nhã Dịch nữa, chúng muốn đánh Nhã Dịch.

- Sao? Chúng dám đối xử với Nhã Dịch như thế à? Thật chê ngày dài quá mà...? – Hoắc Kiến Phong tức giận nói.

Nhật Hàn cười nói:

- Cậu là hiệu trưởng đó?

- Thì sao? Nếu dám đụng đến nhân của mình thì chỉ có tử.

- Hahaha....

(Tg: Nhã Dịch là người của chú hồi nào vậy cà?)

Nhã Dịch nói:

- Không được cô nói không được đánh bạn, đánh bạn là bé hư. Nhã Thuần không thích bé hư.

Nghe đến đây Nhã Thuần mỉm cười hài lòng, xem ra công tác giáo dục của cô làm thật tốt.

- Không lẽ Nhã Dịch nhịn như vậy à?

Nhã Dịch vừa ngậm cây kẹo mút trên tay, vừa mỉm cười, nói:

- Nhã Dịch không có đánh bạn. Nhã Dịch chỉ là cho vào thức ăn của chúng một ít bả đậu, thừa lúc chúng ngủ trưa dùng chì màu trang điểm cho chúng chút ít, khi chúng ăn hiếp bạn bè khác thì kêu giáo viên đến, rắc lên người chúng một ít bột ngứa, thả sâu vào cặp chúng...)

Nghe Nhã Dịch kể đến đây vẻ mặt Nhã Thuần đầy hắc tuyến, đây có phải là đứa em bé bỏng vẫn hay nắm tay làm nũng với mình không đây.

Nhã Thuần giận đến xanh mặt hét:

- Lý Nhã Dịch em...

Nhã Dịch nhìn vẻ mặt còn đen hơn đáy nồi của Nhã Thuần đã sớm cao bay xa chạy từ lâu, nó vô tội nói:

- Nhã Dịch không sai? Nhã Dịch đâu có đánh bạn, tại chúng khi dễ Nhã Dịch trước thôi. Không phải Nhã Thuần nói một điều nhịn là chính điều thiệt thòi à.

Hoắc Kiến Phong, cười ha hả nói:

- Thật không ngờ cách dạy học của học viên đứng thứ hai toàn quốc có khác?

Nhật Hàn phụ họa theo:

- Đúng là không hổ câu chị nào thì em nấy nha!

(Tg: “có câu này sao????????????”)

- Thật sự là em muốn chị phải đối xử với em như thế nào đây. Em đứng lại cho chị.

Thế là trong nhà lại tiếp tục diễn ra cảnh gà bay chó chạy lần hai.

Mà cô có nói như thế sao?

Lúc hai chị em chen lấn nhau, giành giật mua hàng giảm giá với mấy bà cô trong siêu thị cô đã nói với Nhã Dịch “Một điều nhịn là chính điều thiệt thòi đó, Nhã Dịch nhớ nha!”. Bây giờ cô khẳng định, chẳng nhóc này đúng là học một biết mười, ứng dụng ngay lý thuyết vào thực tế mà. Tức tử cô thôi.

Phúc hắc, quá phúc hắc rồi.

37. Chương 37: Sự Thật Có Đơn Giản Như Vậy?

Chương 37: Sự thật có đơn giản như vậy?

Trong lớp học No. 1

Nhã Thuần nhìn Nhược Mai đang ngồi mà hồn thả tưng trời xanh, ngay cả khi cô đưa tay quơ quơ trước mặt cô nàng, mà cô nàng vẫn còn như không hay.

Nhã Thuần cất tiếng nói:

- - Ôi ! Giời ơi, có soái ca kia, soái cực kỳ soái luôn.

- - Đâu đâu sao mình không thấy? – Nhược Mai đưa mắt tìm kiếm xung quanh lớp nhưng không thấy, cô biết mình lại bị Nhã Thuần chơi nữa rồi.

Nhã Thuần biết ngay mà. { Con bạn cô chỉ có một sở thích vô cùng bình thường và giản dị đó là mỗi ngày có chàng soái ca bên cạnh. Tốt nhất là sáu anh, chia đều cả tuần, cô mới hỏi thiếu một anh rồi. Nó mặt không đổi sắc nói: “Chủ nhật ra ngoài kiếm trai khác, soái ca mà nhìn riết lâu ngày cũng chán”. Cô chỉ có thể thốt lên câu “Bó chân với cậu luôn rồi” }

Nhã Thuần vẽ mặt giận dỗi nói:

- - Bây giờ cậu mới để ý đến mình sao? Mình cứ tưởng cậu xem mình là không khí chứ?

Nhược Mai ngượng ngượng ngừng, lắc đầu lè lưỡi trả lời:

- - Nào có đâu à!

- - Vậy chứ khi nãy, ai ngồi thẫn thờ, mình kêu mãi không nghe, mới nghe nói có trai đẹp là tương tươp, tương tươp. Mà khi nãy cậu suy nghĩ gì thế?

- - Mình đang nghĩ không biết trong hồ lô của Nam Cung Hạo Thiên đang bán thuốc gì? Gần đây ngoại trừ tăng tiết học và thời gian, mọi chuyện vẫn diễn ra bình thường, nên mình nghĩ hoài không ra.

- - Cậu nói như vậy là bình thường sao? Suốt mấy tuần nay, lịch học của lớp tăng lên, số lượng kiến thức và thời gian học thì tăng cao như điều gặp gió, thời gian nghỉ giải lao thì bị rút ngắn gần bằng không, thứ bảy, chủ nhật thì không cho nghỉ.

- - Nhưng mình vẫn thấy nghi ngờ lắm, không lẽ đây là biện pháp đối phó lớp của hần, có đơn giản như vậy chẳng? Nhưng nếu hần muốn dùng cách này để tăng áp lực cho lớp, hy vọng khuất phục được tội mình, thì mơ đi. Mình tin với khả năng của lớp thì việc thi đậu đại học còn là chuyện nhỏ thì huống hồ gì cái chương trình phổ thông này.

Vào cuối buổi sinh hoạt chủ nhiệm

Nam Cung Hạo Thiên đứng trên bục giảng nhìn lớp nói:

- - Những ngày vừa qua thật vất vả cho các em. Tôi xin chúc mừng các em. Chúng ta đã hòa thành gần xong chương trình của khóa học này. Tôi có một bất ngờ dành cho lớp. Vì đây là lớp No. 1 tập hợp toàn tinh anh trong tinh anh, nên trường quyết định sẽ mở cho các em một khóa học đặc biệt, để các em có thể hoàn thiện hơn. Thời gian của khóa học là do tôi quyết định vì vậy,..... các em hiểu chứ.

- - Là sao? – một số bạn trong lớp nhìn nhau, ngơ ngác không biết việc gì đang xảy ra.

Anh cất giọng nghiêm nghị nói:

- - Trường sẽ tổ chức cho các em buổi thực học, trong khi đi dã ngoại vào cuối tuần này. Nên các em hãy chuẩn bị đi. Tôi xin lưu ý, không bạn nào được phép vắng mặt nếu không hậu quả các em không lường được đâu. Tiết học đến đây kết thúc.

Sau khi Nam Cung Hạo Thiên ra khỏi lớp, cả lớp xôn xao cả lên, có người cảm thấy hồi hộp, có kẻ cảm thấy nhàm chán. Nhưng không một ai dám không đi, họ không quên hành động uy hiếp trước đây, họ tin với năng lực của hắn, hắn nói được nhất định sẽ làm được.

Lâm Nhược Mai, nửa cười nửa không nói:

- - Hắn muốn giở trò mới sao? Ta đây mới không sợ. Binh đến thì tướng ngã thôi, hahaha.....

Mạc Ly Khanh, vẻ mặt thâm trầm nói:

- - Thú vị, thật thú vị, ta đợi xem hắn sẽ làm được trò gì.

Khi về đến nhà Lý Nhã Thuần nổi giận đùng đùng, không hề bá trước, cô đá tung cửa phòng, hiên ngang bước vào phòng của Nam Cung Hạo Thiên.

38. Chương 38: Cường Hôn

Chương 38: Cường hôn

Nam Cung đang ngồi đang bên bàn làm việc, tiếng “lách cách, lách cách...” do anh gõ bàn phím vẫn vang lên đều đặn, xem Nhã Thuần cứ như người vô hình.

Nhã Thuần thấy mình không được để ý, lửa nóng trong lòng cô lại dâng lên một tầng. Nhã Thuần đập tay thật mạnh xuống bàn như thể muốn đối phương nhận ra sự tồn tại của bản thân.

Nhưng đáng tiếc thay, anh vẫn không hề có động tĩnh gì, giới hạn của cô đã bị anh vượt qua mất rồi, không tìm được lý trí, cô quơ tay hất tất cả các tài liệu trên bàn xuống đất, rồi hét to:

- _ Anh, à không, thầy....., rốt cuộc người tính giở trò gì đây thầy? Hay thầy muốn bức tôi đến con đường cùng sao?

- _ Cô phát cái gì điên nữa đây?.Mà con mắt nào của cô nhìn thấy tôi bức cô.

- _ Không đi, tôi tuyệt đối sẽ không đi, anh thích làm gì thì tùy.

Lý Nhã Thuần thầm đem gia phả hắn ra thăm hỏi hết mấy trăm lần. Hắn muốn bức tử chị em cô đây mà, nếu cô đi thì thời gian đâu cô làm thêm, hai chị em cô chắc uống nước lã mà sống quá, huống chi cô không hề có kinh phí.

Nam Cung Hạo Thiên nhìn cô như con nhím nổi giận mà xù lông lên, trong thật đáng yêu.

Không hiểu sao khi nhìn thấy cô tức giận vì anh, anh cảm thấy rất thích thú. (Tg: sở thích của ah ý quá ư là BT).

Nhìn cô lúc này anh cảm thấy cô rất chân thật, anh thấy cô rất khát những người phụ nữ kia, những kẻ luôn dùng mọi biện pháp để leo lên giường của anh, quyến rũ anh vì mục đích đổi đời, kiếm chút lợi ích từ anh.

Nam Cung Hạo Thiên ngừng gõ laptop, nhìn cô nói:

- _ Lý do?

- _ Thầy không biết hoàn cảnh tôi sao, còn hỏi, thật là ngụy quân tử? Vả lại còn Nhã Dịch tôi không thể bỏ nó.

- __ Chỉ đơn giản thế thôi sao? Vậy mà em dám xông vào phòng tôi mà không gõ cửa, em còn có cái gan mắng tôi nữa à. Thật có lẽ tôi đã quá dễ giải với em nên em không còn biết ai là chủ nhân ở đây. Em dám không đi thì dọn ra khỏi đây ngay, tôi không chứa những kẻ không biết phục tùng. Bây giờ thì biến....

- __ Nam Cung Hạo Thiên anh thật ti bỉ, bá đạo đến vô lý, anh là kẻ không biết lim sĩ,....

Nam Cung Hạo Thiên tháo gọng kính đặt xuống bàn, từ từ lại gần Nhã Thuần, khê nhếch môi, giọng nói cợt nhả, kẻ sát vào lỗ tai cô nói:

- __ Nếu em nói vậy, thì tôi sẽ cho em biết như thế nào ti bỉ, bá đạo đến vô lý, là kẻ không biết lim sĩ,....?

- __Thầy.... anh... muốn làm gì.... Tôi....utmmmmm....

Nhã Thuần chưa kịp nói hết câu, đã bị Nam Cung Hạo Thiên dùng môi ngăn lại. Cô cảm nhận sự ầm áp trên môi mang lại, Nhã Thuần cố vùng vẫy đẩy anh ra. Nhưng dù cô có mạnh thế nào, thì sức cô làm sao bằng sức lực khỏe mạnh của người đàn ông như anh, nên đành buồn xuôi.

Nam Cung Hạo Thiên lúc đầu chỉ muốn đùa giỡn với cô thôi, nhưng không ngờ khi môi anh chạm vào môi cô, anh cảm thấy hơi tham lam, anh không chỉ muốn như thế, anh cảm nhận mình muốn nhiều hơn.

Lý Nhã Thuần muốn la lên, nhưng nhân lúc này Nam Cung Hạo Thiên thừa dịp công thành chiếm đất, anh tham luyện hương vị ngọt ngào như dâu tây trong miệng cô, anh dây dưa với cái lưỡi dính hương của cô, anh muốn...., cái tay không yêu phận của anh, chu du khắp trên người cô, tại sao dục vọng trong anh lại có thể bị cô khơi gợi một cách dễ dàng như vậy.

Nhã Thuần cảm thấy đầy óc choáng váng, tim cô như muốn ngừng đập, mặt cô đỏ như muốn xuất huyết, cô cảm thấy được cái gì đó quen thuộc mà cô đã cố quên, hương vị nhàn nhạt của bạc hà hòa lẫn với vị thuốc lá của anh, làm cô nhớ tới kẻ, mà cô... suốt đời không muốn nhớ lại nhất.

39. Chương 39: Tại Sao?

Chương 39: Tại sao?

Lúc này tiếng chuông điện thoại bỗng vang lên, Nam Cung Hạo Thiên nhíu mày, anh vẫn không quan tâm. Tiếng chuông dường như không biết được sự tức giận từ chủ nhân của nó, từng đợt chuông cứ đổ như muốn đòi mạng.

Thừa lúc Nam Cung Hạo Thiên phân tâm, Nhã Thuần đẩy hẳn ra và lau ra khỏi phòng như cơn gió.

Nam Cung Hạo Thiên quát “Thật TMD, chán sống”. Nhưng nếu không có tiếng chuông điện thoại ấy không biết anh sẽ làm ra chuyện gì với cô nữa, chắc anh mất trí, nên mới có cái ý nghĩ điên rồ ấy.

Nam Cung Hạo Thiên sắc mặt âm trầm đến đáng sợ, tiếp nhận điện thoại.

Đầu dây bên kia nhận được tín hiệu trả lời, thì mừng như điên. Anh đã làm việc ở công ty bốn năm, mới được thăng lên chức thư ký của chủ tịch. Chính Văn nói:

__ Chủ tịch ngày mai công ty Hoa Thương gửi lời mời đến dự tiệc mừng sinh nhật thành lập công ty lần thứ bảy mươi, không biết giám đốc có đi dự không vậy, để tôi...

__ Tút tut...

Chính Văn chưa nói hết câu thì đầu dây bên kia đã cúp máy. Anh nghĩ bữa tiệc này rất quan trọng, bởi lẽ Hoa Thương là đối tác lớn của công ty, không những thế anh hình như từng nghe tin đồn về quan hệ mờ ám của chủ tịch với con gái chủ tập đoàn này.

Nhưng anh lại quên mất một điều, hoặc đã kẻ nào đó muốn chơi khăm anh, nên chưa từng nói với anh Nam Cung Hạo Thiên không thích những bữa tiệc ngoại giao kiểu này.

Anh cảm thấy nó rất giả tạo và nhảm chán, nên trừ những trường hợp rất quan trọng, hay cực kỳ trọng yếu mới xuất hiện. Còn lại hầu như là do Mã Lập – giám đốc công ty, cũng là bạn thân của anh đi thể.

Vậy mà lúc này, Chính Văn dám dùng lý do này để quấy rầy, phá hư chuyện tốt của anh.

Nam Cung Hạo Thiên đánh cuộc điện thoại cho Mã Lập chuông đổ đến tiếng thứ ba mới có tín hiệu trả lời, giọng nói lạnh như băng hiển đối phương cảm thấy áp suất thấp đến mức có thể của anh vang lên:

— Cậu chết ở cái xô xinh nào vậy, hay chê không muốn làm công việc này nữa. Ngày mai tôi không muốn thấy tên Chính Văn ấy nữa, và lại là ai đã đề bạt tên ngốc ấy lên làm thư ký cho tôi vậy, đuổi việc hết bọn chúng cho tôi. Nếu không điều tra ra, thì cả anh và phòng nhân sự đều đệ đơn xin nghỉ dưỡng lão đi là vừa

— Việc này... khoang đã...

— Tút tut...

Mã Lập thật muốn hét ra lửa mà, rốt cuộc là tên khốn nào, ăn không ngồi rồi đi chọc boss vĩ đại của anh. Vả lại anh chỉ mới 22 tuổi, mà nghĩ hưu cái nỗi gì. Tối nay thế nào cũng là một đêm thức trắng.

Nhã Thuần về phòng, xong thẳng vào nhà phòng tắm, dùng bàn chải đánh răng, vừa chải, vừa đem Nam Cung Hạo Thiên ra mắng xối xả:

— ” “TMD, Nam Cung Hạo Thiên tôi hận anh, tên khốn, tên biến thái, đồ háo sắc, cường đạo bất lương #####@&^*(^)%\$#&^&.....”

Những ký ức của đêm hôm đó lại tràn về, từng chút, từng chút một chúng như từng vết cắt khứa sâu vào trong lòng cô, cô nhớ lại tên khốn ấy. Dù trong bóng tối, nhưng cô cảm nhận được ánh mắt khinh bỉ của hắn, cái vẻ cao cao tại thượng, như thể hắn là bá chủ của thế giới,.... còn cô chẳng qua chỉ là một thứ đồ chơi để hắn phát tiết dục vọng.

Tại sao? Tại sao hắn lại khơi gợi những ký ức cô đã chôn sâu xuống tận đáy lòng. Cô cứ nghĩ cô đã quên, nhưng không cô không quên, nó vẫn còn tro tro ra đây, vẫn ngày đêm hành hạ thể xác và tinh thần cô.

Nhã Dịch vừa về, nghe trong phòng tắm có tiếng, nhưng đợi gần cả tiếng đồng hồ vẫn không thấy Nhã Thuần.

Tâm của Nhã Dịch không khỏi thấp thỏm, nó đẩy cửa phòng vào. Đập vào mắt nó, là hình ảnh một cô gái đang ngồi co rúc thân thể lại, hai tay ôm lấy đầu gối, gục mặt xuống, không thể nhìn thấy bất kỳ cảm xúc nào, thân hình run run mặt cho những dòng nước ấm không ngừng đập vào thân thể.

Nhã Dịch với tay tắt cái vòi sen, dùng khăn tắm choàng lên người Nhã Thuần. Choàng tay ôm lấy cô, Nhã Thuần vô thức đẩy ra, hét toát lên:

— Không .. đừng ... đừng mà... tôi xin anh đấy...

Nhã Dịch bị đẩy ngã ra đất, đầu gối bị trầy một mảng lớn. Nhưng vết thương ở chân nó, không làm nó đau nhưng nhìn Nhã Thuần như thể tim nó đau hơn.

Mặc kệ Nhã Thuần có vùng vẫy, hết lần này đến lần khác đẩy nó ra, nó vẫn nhào vào ôm chầm lấy Nhã Thuần.

Cảm nhận được áp lực từ cái ôm của Nhã Dịch, Nhã Thuần ngược mặt lên nhìn thấy gương mặt tràn ngập nước mắt của Nhã Dịch, nó ở nụ cười, một nụ cười khó coi chết đi được, nhưng không hiểu sao cô cảm thấy tất hạnh phúc đến lạ thường.

Nhã Dịch nói:

— Nhã Thuần đừng sợ. Nhã Thuần yên tâm có Nhã Dịch đây không ai dám ăn hiếp Nhã Thuần đâu.

Nhã Thuần cười ngây ngô như đứa trẻ, ôm ghì lấy Nhã Dịch vào lòng, dù biết đây chỉ là lời an ủi suông, dù thể cô vẫn cảm thấy quá đủ rồi. Nó đúng là thiên thần của trời cao phái xuống bên cô mà.

(TG: “Thật sao? Nhưng nếu lúc này chị nhìn thấy gương mặt đầy sát khí của thằng nhóc kia, thì không biết chị như thế nào nữa? Haiz...)

Nhã Thuần là Thiên thần trong lòng nó, để cô có thể cười, vô lo, vô sầu. Nó tình nguyện làm ác quỷ. Những kẻ gây tổn thương cho Nhã Thuần nó nhất định, sẽ bắt chúng trả giá gấp trăm ngàn lần hơn.

Khuya hôm đó

Chuông tin nhắn điện thoại của Nhã Thuần vang lên. Nhìn số hiển thị, cô suy nghĩ có nên xem hay không. Vừa định nhấn nút xóa, thì tin nhắn thứ hai đến.

Nhã Thuần do dự, nhưng sao đó vẫn mở ra xem, tin nhắn thứ nhất “Toàn bộ chi phí ăn, ở, đi lại tôi sẽ lo. Nhưng đừng mừng vội tôi sẽ gộp chung với số nợ trước của cô. Tôi không yên tâm khi để cô ở nhà một mình”

Đọc xong tin nhắn Nhã Thuần như muốn ngất liệm đi, nếu đã thế thì sao hẳn không nói sớm, thật khiến cô muốn sinh khí đến tử à. Nhưng câu nói cuối của hã là ý gì, không lẽ... chắc cô điên điên rồi nên mới có ý nghĩ như thế, nhưng không hiểu sao cô vẫn có chút hồi hộp.

Nhã Thuần mở tin nhắn thứ hai lên “... Vì tôi không muốn khi đi về chỉ còn lại cái nóc nhà....”

Nhã Thuần cảm thấy một bầy quạ đen bay qua, khi lấy lại tinh thần, co hét to:

- _ Nam Cung Hạo Thiên, tôi khinh, Lý Nhã Thuần tôi đây mới không cần.....

Ở phòng bên này, khi nghe thấy tiếng thét kinh thiên động địa của cô, anh khỏi nở nụ cười.

40. Chương 40: 49 Gặp 50

Trên xe, Nhược Mai mỉm cười nói:

-Ngồi không trên xe thật buồn chán, hay chúng ta chơi trò gì đi.

Chu Uyển Nhi, duỗi thẳng lưng nói:

-Cũng được đó, ngồi từ nãy đến giờ xương sống của mình sắp mục luôn rồi!

Nhã Thuần lên tiếng:

-Hay mình chia đội ra đó vui đi. Chia làm hai đội, một bên đó, một bên trả lời được không?

Chu Uyển Nhi gật đầu tỏ vẻ đồng ý nói:

-Ý kiến cũng hay đấy. Nhưng thể lệ chơi như thế nào đây?

Nhã Thuần nói ra luật chơi:

-Vậy bây giờ tụi mình chia xe ra làm hai phe, một bên là nam, một bên là nữ nha. Hay bên phân chia thay phiên nhau đặt câu hỏi và câu trả lời, bên nào không có câu hỏi hay câu trả lời xem như thua. Chủ đề hỏi làm sao mà trong đáp án phải có từ “hôn”. Các cậu đồng ý chứ.

Nhược Mai nói:

-Cũng được, nhưng nếu bên nào thua thì phải làm osin ba ngày cho bên còn lại. Dám không?

Cả xe đều tán thành đồng ý. Mạc Ly Khanh giọng nói mang vẻ khinh thường chế giễu:

-Nếu một hồi thua, làm nha hoàn cho bổn thiếu gia đây thì đừng có mà lật lọng nuốt lời nha mấy cô bé.

Mấy thằng con trai vừa cười vừa nói theo phụ họa làm không khí trở nên căng thẳng khôn xiết.

Chu Uyển Nhi bĩu môi:

-Cứ chờ đấy, xem ai sẽ là người thua thì biết liền. Hứ....

Sau khi bắt thăm thì bên nữ hỏi trước, nam sẽ trả lời và ngược lại.

-Hôn con heo trong nhà gọi là?

-Hôn thú

-Mong được hôn gọi là?

-Cầu hôn

-Vừa mới hôn gọi là?

-Tân hôn

-Hôn thêm cái nữa gọi là?

-Tái hôn

-Đang hôn mà bị đẩy ra gọi là?

-Từ hôn

-Hôn mà mà quá sớm thì gọi là ?

-Tảo hôn

-Rất thích hôn gọi là?

-Kết hôn

.

.

.

Mạc Ly Khanh lên tiếng:

-Không được nếu cứ tình trạng đấu tập thể này, thì tới tối cũng không thể phân thắng bại nữa. Vậy nên chúng ta hãy đấu tay đôi đi.

Nhược Mai nói:

-Thích thì chịu.

Triều Hi nói:

-Tụi mình bắt thăm ra đấu đi, chỉ cần có người không đổi lại được đối phương thì xem như thua.

-Oke

Sau khi hai bên lần lượt đấu tay đôi, thì vẫn là tình trạng bất phân thắng bại. Chỉ còn lại một cặp duy nhất. Chu Uyển Nhi nói:

-Cố lên, cậu không thể làm mất mặt con gái của tụi mình được.

Nhược Mai vỗ tay lên ngực nói đồng dạc:

-Yên tâm cậu cứ tin mình.

Mạc Ly Khanh mỉm cười nói:

- Đừng quên cậu chỉ xếp thứ năm thôi đấy

Nhược Mai nói:

-Vậy thì cậu cứ chóng mắt lên xem, kẻ chỉ đứng thứ năm như mình làm sao hạ đo gián kẻ tự đại như cậu. Đừng quên câu “châu chấu đá xe, tưởng rằng chấu ngã ai dè xe nghiêng” à nha!

41. Chương 41: 49 Gặp 50 (2)

Mạc Ly Khanh nói:

-Vậy thì nghe cho kỹ câu đố của ta đây:

“Tối ngày lo việc nước

Giúp sự sống con người

Một thân đơn chiếc quanh đời

Vui thời ai biết , buồn thời ai hay”

Nhược Mai suy nghĩ hồi lâu vẫn chưa có câu trả lời, Nhã Thuần kéo tay Nhược Mai. Triều Hi. Nắm lấy cánh tay của Nhã Thuần, mỉm cười nói:

-Không được nhắc nhe. Nếu không xem như bên phạm luật, phán thua ngay lập tức.

Nhã Thuần cắn răng, trừng Triều Hi một cái rồi quay sang chỗ khác. Bên nam, thấy Nhược Mai như thế trêu cợt nói:

-Nhận thua đi, bên anh sẽ nhân từ với bọn em

-Không biết nên chọn bạn nào làm osin ình đây

-Không có câu trả lời thì nhận thua đi

Chu Uyển Nhi quát:

-Các cậu cảm hết cho tôi. Nếu để bọn tiểu thư thắng thì coi như số các cậu tàn rồi đó.

Một bạn nam trả lời:

-Công chúa đừng mạnh miệng tôi thấy quân sư của các người hết cách rồi kìa.

Những tiếng đếm ngược vang lên, cộng với giọng cười đắc thắng của bọn con trai, làm đám con gái giận sôi gan.

Chu Uyển Nhi thấy thời gian sắp hết, vô cùng lo lắng, tay rung rung, làm rơi cái ly nước đang cầm trên tay xuống người Nhược Mai. Nhược Mai cúi người lấy khăn giấy lau, nhưng đang lau đột nhiên cô đứng phắt dậy, giọng nói đầy hưng phấn:

-Cái gầu múc nước, có phải không?

Bọn con trai đang vui mừng, nghe thấy câu trả lời của Nhược Mai, ánh mắt chờ mong nhìn về phía Ly Khanh như thể “Cậu nói là sai đi”, “Là đáp án sai phải không”....

Sắc mặt Mạc Ly Khanh khẽ biến, gật đầu, nói:

-Lần này xem như cậu hên đi.

Nhược Mai nói:

-Bây giờ hãy vẫy cái tay của mấy người lên nghe cho rõ câu hỏi của bọn cô nương đây “Hai con chó đang lang thang ở công viên. Con chó trắng tên Đen, con chó đen tên Trắng. Nam thấy chúng dễ thương, liền thấy trái banh ra xa rồi ra lệnh ”Đen, đi lượm trái banh“... Đố bạn con chó nào sẽ đi lượm?”

Chưa hết một giây, Mạc Ly Khanh nở nụ cười chiến thắng trả lời:

-Cậu khi để trí thông minh của tôi à. Mình còn tưởng, ai dè... thật con nít. Tất nhiên là con chó trắng rồi.

Nụ cười trên mặt của Nhược Mai biến mất, khuôn mặt buồn rười rượi nói:

-Chúc mừng câu trả lời của cậu.

Mạc Ly Khanh đắc ý nói:

-Thứ năm thì chỉ là thứ năm thôi.

Nhược Mai nói:

-Mạc Ly Khanh cậu rất thông minh. Nhưng vô tình cái thông minh đó lại hại chết cậu. Minh chúc mừng là chúc mừng câu trả lời của cậu là.... sai? – nói xong Nhược Mai nở nụ cười đắc thắng, từ sai cô cố ý kéo dài ra và nhấn mạnh, cứ như thể sợ người khác không nghe thấy

Mạc Ly Khanh vẻ mặt không thể tin nói:

-Tại sao? Không thể nào là con chó đen đi lượm được.

Trần Triều Hi ký lên đầu của Ly Khanh:

-Không có con nào cả, vì người kia vốn không phải là chủ của nó.

Chu Uyển Nhi vừa cười, vừa nói:

-Các cậu chuẩn bị tinh thần rửa chân cho bồn cô nương đi.

Cả bọn con trai nhìn nhau, rồi nhìn người gây họa cười cười, sau đó những âm thanh “bing..bing..đang...bùm...” làm thân xe rung chuyển.

42. Chương 42: Trùng Hợp Thật Sao?

Sau một hành trình dài đặng đặng, cuối cùng chiếc xe cũng dừng trước một ngôi biệt thự cổ kính nằm tại một vùng ngoại ô cách xa thành phố hàng nghìn kilomet.

Bầu trời vờn chiều đỏ rực một vùng, những áng mây chằng buồm trôi, từng cơn gió mát rượi, không khí thật thoải mái. Nơi này thật yên tĩnh, không quá ồn ào, đầy khói bụi như thành thị.

Nhưng dù cảnh đẹp đến mấy thì họ vẫn không có tâm trí đâu mà ngắm. Sau chuyến đi đầy mệt mỏi này, họ chỉ ước được tắm sạch sẽ và ngủ một giấc thật sâu mà thôi.

Một chiếc xe BMW, dừng lại kế bên xe họ. Một người thiếu niên ăn mặc hết sức phong độ bước xuống, anh mặc một bộ vest đen, thắt cà vạt chỉnh chu, nhìn bọn họ mỉm cười:

-Các em hãy xách hành lý vào đi, đây sẽ là chỗ ở cho chúng ta trong thời gian sắp tới.

Chu Uyển Nhi nói:

-Không có người làm sao?

Nam Cung Hạo Thiên gật đầu nói:

-Tất nhiên là có. Thật trùng hợp, là cách đây một giờ trước đây, họ đã đồng loạt nghỉ phép năm hết rồi.

Nhã Thuần trầm nghĩ “Có quỷ mới tin lời hắn, trên đời thật sự có chuyện trùng hợp như vậy sao, nếu thật sự không phải hắn giả trò, cô đây tình nguyện đổi họ cô theo họ hắn”.

Nhược Mai mỉm cười nhìn những thằng con trai trong lớp nói:

-Các cậu mang hết hành lý vào biệt thự và sắp xếp gọn gàng cho tớ.

Mấy đứa con gái dắt tay nhau vào biệt thự, vừa mở cửa, một thằng nhóc chạy ra, nhào vào lòng Nhã Thuần.

Nhã Thuần lão đảo, xem té cũng may nhờ có Triều Hi đỡ cô lại nếu không thì, thí thí của cô không nở hoa mới là lạ.

Nhìn thấy quả cầu nhỏ trong lòng, Nhã Thuần vô cùng kinh ngạc nói:

-Nhã Dịch em không đi học sao? Sau giờ này em lại có mặt ở đây.

Nhã Dịch ôm lấy cổ Nhã Thuần nói:

-Nhã Thuần không vui khi thấy Nhã Dịch sau.....huhuhu... Nhã Dịch đi về, đi về.....huhu...

Tiếng khóc của Nhã Dịch làm cô hết hồn không biết phải làm sao mới phải. Nhã Thuần vội vàng ôm nó và đặt lên má nó nụ hôn thật kêu.

Nhã Dịch hài lòng nở nụ cười, chỉ vào phía trong biệt thự trong nói:

-Là anh ấy đưa em tới đây.

Nhìn theo ngón tay của Nhã Dịch, Nhã Thuần nhìn thấy một anh chàng mặt áo blue trắng, khuôn mặt cực kỳ tuấn lãng, đang mỉm cười chào cô.

Nhã Thuần lại trợn mắt lần hai:

-Nhật Hàn sao anh lại ở đây? Không phải anh rất bận à?

Nhược Mai kéo tay Nhã Thuần:

-Cậu là đồ phản bạn, tại sao cậu quen bạn trai mà không nói với mình, trong anh ta cũng khá đấy chứ - Nhược Mai vừa đi quanh Nhật Hàn, vừa gạt đầu, rồi phán một câu làm Nhã Thuần mém xỉu - Hay cậu sợ mình giết bỏ cậu? Tớ khinh.

Nhã Thuần nhất thời cứng họng, khuôn mặt đỏ như cà chua, thật là con bạn cô muốn nói gì thì nói, bịnh miệng lại không kịp mà. Nhã Thuần vừa lắc đầu, vừa lắc tay nói:

-Không như cậu nghĩ đâu, thật ra tớ và anh ta chỉ là bạn thôi. Lúc trước Nhã Dịch bị rấn cắn, cũng may nhờ anh ta giúp đỡ nếu không thì tớ... haiz...

Nhược Mai, kê sát vào tai của Nhã Thuần nói:

-Vậy cậu giới thiệu hẳn ình đi. Trong có vẻ cũng là một đại soái ca đấy chứ, càng nhìn càng mỹ mà xứng đáng lọt vào top 6 mỹ nam hậu cung của tớ.

Rồi cô bó tay với căn bệnh mê trai của con bạn cô luôn rồi. Chỉ cầu trời cho Nhật Hàn đừng nghe thấy, nếu không chắc cô phải kiếm cái hồ chui xuống mất thôi, thật mất mặt với nó mà.

Dường như cuối cùng ông trời cũn nghe thấy lời cầu nguyện của cô, hình như Nhật Hàn không nghe thấy, anh hướng Nhã Thuần mỉm cười nói:

-Anh bị bệnh viện cho nghỉ dài hạn. Trùng hợp là Hạo Thiên thiếu một bác sĩ riêng cho chuyến đi này. Cho nên anh trình trọng tuyên bố từ giờ tới lúc về anh sẽ là bác sĩ tư chăm sóc sức khỏe cho các em ở đây, mong các em giúp đỡ nhiều.

-Sao tự nhiên họ lại cho anh nghỉ dài hạn thế.

Nhật Hàn thở dài, giọng nói đầy vẻ ưu thương:

-Thật ra thì cũng không có việc gì to tát, chỉ là khi bốc thuốc cho bệnh nhân anh ghi lộn toa, khi phẫu thuật cho bệnh nhân thì bỏ quên một vài thứ trong người họ thôi ý mà... vậy mà họ nhờ cho anh nghỉ phép năm. Đúg là lãng phí nhân tài.

-Giời...

Nhìn khuôn mặt đổi màu như chong chóng của mấy người họ, anh mỉm cười hài lòng, muốn đem anh ra làm trò đùa sao? Không dễ thế đâu. Thật ra là vì anh có luyện võ nên thính lực của anh có thể nói là nhạy hơn người bình thường khá rất nhiều lần.

Sau khi vào biệt thự thì ba người được bố trí chung một phòng. Riêng Nhã Thuần vì còn phải lo cho Nhã Dịch nên cô được an trí ột phòng riêng, ở cùng với Nhã Dịch.

Tại một căn phòng xa hoa trong ngôi biệt thự, bầu không khí hết sức căn thẳng, áp suất như trời mùa đông. Anh cau mày nhìn hai người đối diện, giọng nói đầy vẻ không hiếp mà uy:

-Cái bệnh viện của cậu, bệnh nhân chết hết rồi sao, mà cậu có thời gian rảnh chạy teo tôi vậy

Nhật Hàn mỉm cười trả lời:

-Tất nhiên nhớ anh nên mới tới.

-Tôi không thích nghe những lời nói vô nghĩa. Nói nhanh mục đích cậu tới đây làm gì?

-Tôi chỉ muốn xem mặt những nhân vật nào có gan chống lại Nam Cung Hạo Thiên anh thôi.

-Nếu đã thấy rồi xin mời cậu về cho.

-Tất nhiên là.... Không.

Có chuyến đi lần này, là do anh nghe Hoắc Kiến Phong kể lại cuộc chiến không khoanh nhượng của Hạo Thiên và lớp No.1 nên anh hơi tò mò. Anh rất muốn biết là nhân vật phong vân như thế nào mà có thể khiến Nam Cung thiếu gia phải dụng tâm, bày mưu, đặt kế tới nỗi bỏ công việc ở thành thị, mà đến cái nơi hẻo lánh này.

Anh nghĩ chuyến đi này rất thú vị đâu, gần đây cuộc sống của anh không phải rất buồn chán sao với lại đã mấy năm rồi anh chưa được nghỉ phép năm đâu đấy nên đừng nghĩ có thể đuổi anh về được đâu.

43. Chương 43: Buổi Sáng Ấm Áp

Trời chưa hừng đông, cả lớp No.1 đã bị đánh thức bởi tiếng chuông reo, một giọng nói trầm thấp vang lên: “ Tôi cho các em mười lăm phút, sau mười lăm phút tôi muốn thấy mặt các em tại phòng khách”.

Những tiếng chửi bới, nguyên rủa, than oán của các học viên No.1 vang lên đến ngút trời.

(Để tiện cho việc quản lý, anh đã lắp ở mỗi phòng một chiếc chuông và loa.)

Khi mọi người đã tập trung đầy đủ tại phòng khách, không khỏi ngạc nhiên khi thấy Nam Cung Hạo Thiên.

Hôm nay anh không mặc vest, mà là vận một bộ đồ thể thao màu trắng gọn nhẹ, mang đôi giày bata hơi tối màu. Nhưng không vì thế mà làm mất đi vẻ đẹp của anh mà ngược lại làm cho anh thoát nhìn trở nên thật trẻ trung và năng động, trong càng soái hơn nữa.

Không để ý đến thái độ của mọi người, anh đứng đối diện với mọi người, giọng nói đầy vẻ uy nghiêm:

-Không phải hôm qua tôi đã thông báo mỗi sáng phải tập thể dục hay sao? Nhìn dáng vẻ của các em kìa, không những thế còn tới trễ năm phút, tất cả đi theo tôi.

Chu Uyển Nhi nhìn lại trang phục của mình và một số người khác, giọng nói mang theo vẻ nghi ngờ:

-Không lẽ hần tính làm thật à.

Nhược Mai bĩu môi nói:

-Cậu nghĩ hần dám không?

Cả đoàn người chạy men theo con đường mòn, dẫn lên núi. Trời vẫn chưa sáng hoàn toàn, những giọt sương vẫn còn đọng trên lá. Hai bên đường là những bông hoa dại tỏa hương thơm ngát, tiếng chim líu lo nghe thật vui tai.

Khi đến đỉnh núi, cả đoàn người đã ngồi gục xuống, tựa lưng vào nhau. Chu Uyển Nhi nhìn đôi chân rướm máu của mình, khóc không thoi, không chỉ riêng Chu Uyển Nhi mà không ít bạn gái khác cũng như vậy.

Những âm thanh than oán của những bạn nữ lần thứ hai lại tiếp tục vang lên:

“Hần quá biến thái rồi, ai đời lại kêu con gái người ta mặc váy, mang giày cao gót chạy bộ. Tính giết người à?”; “Đúng rồi đó, thật là vô lí ngang ngược không chịu nổi.”; “Hần bệnh rồi”; “Thật TMD”.....

(T/g: “Không phải hôm qua người ta đã báo trước rồi sao tại mấy người không nghe, còn ở đó ngậm máu phun người”. Các bạn nữ nhìn nhau, cầm dép đồng loạt nện về phía T/g. T/g “ta chạy”)

Bọn con trai cũng te tua không kém gì, mặc quần jean, áo pul chạy bộ, làm cho khí quyết không thông, một thân chặt vật không thôi. Nhưng lại không thể kêu ca như con gái chỉ có thể dùng ánh mắt như giết người, nhìn ai kia.

Nam Cung Hạo Thiên vờ như không nghe, anh nhìn về bầu trời xa xăm. Ánh bình minh bắt đầu ló dạng, cả bầu trời ửng hồng như bị thiêu đốt, những tia nắng ấm chiếu xuống những giọt sương, phản chiếu long lanh tạo nên khung cảnh thật thơ mộng. “Ngày mới, khởi đầu mới”

Nam Cung Hạo Thiên nói:

-Hôm nay là lần đầu các em tới trễ nên tôi tha. Lần sau cứ ai tới trễ một phút thì tăng thêm một vòng cho tôi. Bây giờ thì giải tán. Do hôm nay là ngày đầu các em đến đây, nên tôi sẽ cho các em một ngày làm quen ở đây. Ngày mai, y giờ cũ, địa điểm cũ tập hợp - Nói xong anh thong thả bước đi.

44. Chương 44

Cả đoàn người lê tấm thân mệt mỏi bước dọc theo con đường mòn trở về. Khi về đến căn biệt thự, họ mới phát hiện một chuyện cực kỳ quan trọng.

Nhược Mai cả kính nói:

-Ở đây không có đầu bếp, không lẽ hẳn muốn bỏ đói chết tụi mình à.

Mạc Ly Khanh nói:

-Không lẽ mấy đứa con gái các cậu không biết nấu sao?. Đúng là đại tiểu thư bị cưng chiều riết rồi... không còn biết gì là “công dung ngôn hạnh” cả.

Chu Uyển Nhi khinh bỉ nói:

-Câu đó xưa rồi điếm. Bây giờ là thời đại nam nữ bình quyền. Cậu chỉ ở đó giỏi nói thôi, có ngon thì nấu đi.

Nhã Thuần mỉm cười nói:

-Các cậu đừng gây hấn nữa, cứ giao ình. Đảm bảo không để các cậu chết đói đâu mà lo.

Nhược Mai nói:

-Cậu còn biết cả nấu ăn nữa à, thật giỏi đó. Còn các cậu nữa không nhanh vào giúp Nhã Thuần, nếu không các cậu nhịn đói đi. Muốn ăn phải lăn vào bếp.

Trần Triều Hi nói:

-Tại sao không phải là các cậu mà là bọn mình.

Nhược Mai nói:

-Vì các cậu thua. Không lẽ tính lật lọng. Thật mất mặt nam nhi.

Cả đám con trai im re, đi vào giúp Nhã Thuần, nhưng càng giúp thì lại càng rối, nên kết quả bị tổng hết ra ngoài.

Khoảng một tiếng sau, thức ăn đã được dọn ra bàn. Nhìn những món ăn đầy đủ sắc hương vị kia, mọi người không khỏi trầm trồ khen ngợi một tiếng.

Nhã Dịch lúc này đi tới, nhìn khuôn mặt ngây ngốc của mọi người nói:

-Khép miệng lại, nước miếng sắp rớt ra rồi kìa. Nhã Thuần nấu ăn là số một đó, xem như hôm nay mọi người có lộc ăn rồi. À mà Nhã Thuần, ông chú nói mang thức ăn lên phòng cho chú ấy đấy.

Nhã Thuần đen mặt nói:

-Chỉ giỏi sai, tôi là người ở suốt đời của anh chắc. Nam Cung Hạo Thiên có lẽ kiếp trước tôi nợ anh, nên giờ mới bị anh ám mãi không buông. Ở nhà không nói, đến đây cũng vậy....

Nhược Mai nói:

-Cậu nói gì thế, ở nhà là sao?

Nhã Thuần hoản hốt cô vừa mới nói cái gì vậy kìa:

-Ồ không, mình nói lộn thôi, cậu cũng tin là thật à. Không phải đến hột vịt còn lộn sao, hướng chi là con người.

Sau khi mang thức ăn cho Nam Cung Hạo Thiên quay trở về, giống như có cơn bão quét ngang, bàn ăn sạch sẽ như chưa từng có. Cũng may là Nhã Dịch đã chứa thức ăn cho cô nếu không thì chắc cô phải nhịn đói mất thôi.

Nhiệm vụ rửa chén, tất nhiên sẽ là do bọn con trai gánh vác, nhưng sau khi nghe hàng loạt tiếng “choang, choang...” Vang lên như vũ bão. Vì không muốn không còn cái chén ăn cơm, Nhã Thuần đành xoắn tay áo, vào cuộc đuổi hết lũ vô tích sự này ra ngoài.

Chu Uyển Nhi nhìn lũ con trai, nở nụ cười thật tươi nói:

-Các cậu thật là vô tích sự mà, đến cái chén cũng không biết rửa. Vậy thì bây giờ tất cả các cậu đi chà sạch tất cả toilet một lần ỉnh

Mạc Ly Khanh nói:

-Cậu một vừa, hai phải thôi nhe. Đùng quá đáng vậy chứ, nếu không..

Chu Uyển Nhi đưa mặt lại gần Mạc Ly Khanh nói:

-Nếu không thì sao? Cậu đừng quên lúc đầu các cậu đã nói như thế nào. Nếu các cậu không làm cũng không sao cả, xem như mình vừa mới bị những kẻ vô văn hóa thiếu giáo dục, không chữ tín, mất nhân cách gạt đi.

Mạc Ly Khanh cảm giác mình sắp bốc khói đầu đến nơi rồi, lòng đầy phẫn uất nói:

-Cậu yên tâm, quân tử nhất ngôn tứ mã nan truy. Các cậu đi theo tớ.

Nhìn mấy thằng con trai xoay lưng bước đi, Chu Uyển Nhi nói vọng theo:

-Mình sẽ kiểm tra đó, nếu như không sạch thì các cậu chết chắc đó.

Nhược Mai nhìn Uyển Nhi đưa ngón tay cái lên nói:

-Bây giờ mình mới biết, tài chính người của cậu cũng không thua mình là mấy đâu.

Chu Uyển Nhi nói:

-Không phải ông ta đã dạy có hai loại người không nên đắc tội sao thứ nhất là tiểu nhân, thứ hai chính là phụ nữ, ai kêu cãi lại thì nủi dè thôi.

45. Chương 45: Chạm Tới Giới Hạn

Buổi tối Nhã Thuần, Nhược Mai, Triều Hi, Ly Khanh , Uyển Nhi hẹn gặp nhau tại phòng của Nhược Mai. Nhưng do Nhã Thuần phải vô Nhã Dịch ngủ nên đến muộn, khi cô đẩy cửa vào phòng, nhìn khuôn mặt đen như đáy nồi của bốn người kia Nhã Thuần không khỏi nghi hoặc hỏi:

-Mọi người bị sao vậy?

Nhược Mai giơ cái điện thoại trong tay lên nói:

-Điện thoại tui này không có sóng, lên mạng không được. Ôi tiểu thuyết ngôn tình của tớ, truyện teen, truyện xuyên không của tớ huhuhh...

Chu Uyển Nhi nói:

-Mình không thể lướt face được, ôi thật là tận thế mà huhuhu....

Mạc Ly Khanh thì khuôn mặt như đưa đám nói:

-TMD chiều nay sẽ tổ chức chung kết cuộc thi đua xe quốc tế, mà không có tivi, điện thoại thì thành cục đất thật muốn tức chết tớ mà.

Trần Triều Hi nói:

-Không tivi, không điện thoại, không mạng.... Hấn muốn đưa chúng ta sống lại thời kỳ nguyên thủy à!

Nhược Mai nghiêng răng ken két nói:

-Hấn có thể đụng đến tớ, nhưng tuyệt đối không được đụng tới sở thích của tớ. Một ngày không đọc truyện là thân thể tớ cứ nức rức không thôi, vả lại các bạn đọc giả khác còn đang đợi chương mới của truyện mình đâu. Lần này chắc bị ném đá mất thôi huhuhu... Thù này không báo tớ không tên là Lâm Nhược Mai.

Nhã Thuần nhìn Nhược Mai cười cười nói:

-Câu này mình đã nghe mấy trăm lần rồi, đổi câu khác sáng tạo hơn đi.

Nhược Mai nói:

-Nhưng lần này chắc chắn sẽ khác, cứ chờ xem hahaha....

Ở một nơi nào đó có một người nào đó ách xì liên tục.

Lần này rút kinh nghiệm nên mọi người đều đến đúng giờ khôn trễ một ai. Nam Cung Hạo Thiên nở nụ cười hài lòng:

-Có tiến bộ.

Nhã Thuần nói:

-Nguyên liệu trong tủ lạnh hết rồi.

Nam Cung Hạo Thiên nhú mi, bắt đắc dĩ nói:

-Xe bị hư rồi nên không thể xuống vào thành phố được, vả lại ở đây không thể bắt được sóng của điện thoại, nên không thể liên lạc với người bên ngoài được.

Nhã Thuần khẽ biến sắc, lần này há tính giờ trò gì nữa đây, nhưng hy vọng chỉ là do cô suy nghĩ quá nhiều. Nhã Thuần lên tiếng:

-Vậy thầy tính giải quyết chuyện này như thế nào?

Nam Cung Hạo Thiên bình tĩnh nói:

-Trên núi gần ngôi biệt thự có khu vườn, trồng rau quả xanh cung cấp cho biệt thự, nhưng người làm đã về hết rồi nên phải nếu các em không muốn chết đói thì phải tự cung tự cấp thôi.

Chu Uyển Nhi trợn mắt nói:

-Ý thầy bắt tui em làm những công việc nông thôn ấy à. Có làm không vậy. Da em sẽ cháy đen và chạy sần hết thôi. Em không làm, em đi về.

Nam Cung Hạo Thiên chỉ ra phía cửa nói:

-Cửa ở bên ấy nếu ai muốn về, thì tự nhiên. Tôi không giữ, nhưng trấn gần nhất cũng phải mất một ngày đường đi xe, nếu như các em đi nổi thì cứ việc rời khỏi. Về lại nơi này không nuôi kẻ ham ăn biến làm, nên nếu các em không làm việc thì chuẩn bị tinh thần uốn nước lã dài hạn mà sống đi.

Triều Hi nói:

-Vậy đến khi nào chúng em mới có thể rời khỏi đây.

-Ít nhất là một tháng nữa, khi các người làm của ngôi biệt thự quay lại. Tôi cho các em mười phút, hãy chia lớp thành ba nhóm mỗi nhóm mười người, một nhóm ở lại biệt thự nghe theo hướng dẫn của bác sĩ Nhật Hàn, hai nhóm còn lại theo tôi

Nam Cung Hạo Thiên nói xong, thì xoay người lại đi vào phòng.

Bất ngờ cả căn phòng bị bao trùm trong không khí tràn ngập đau thương.

Nhược Mai vỗ tay xuống bàn trà, phát ra âm thanh chói tay, thể hiện lúc này trong lòng cô phần nộ không thôi, nói:

-Cái gì mà người làm đồng loạt nghỉ phép năm, nguyên liệu thức ăn thì hết, xe thì hư, còn điện thoại thì không bắt được sóng, thật sự có nhiều chuyện trùng hợp đến thế ư. Hắn tưởng tụi mình là con nít lên ba à. Hắn đây là muốn chơi chúng ta đây mà. Hay lắm vậy thì hãy xem ai ngoạn ai đây.

Chu Uyển Nhi nói:

-Cậu có cách gì thì nói ra đi, đừng ở đây làm màu nữa. Máu tở đã dâng lên đến não rồi đây nè.

Nhược Mai nói:

-#####.....

Trần Triều Hi khẽ chao mày nói:

-Có được không vậy, mình thấy nó không ổn cho lắm.

Nhược Mai nói:

-Cậu tin mình đi, chắc chắn thành công, đừng nghi ngờ mắt nhìn người của tớ chứ. Hahahaha.....

46. Chương 46: Sóng Ngâm Trong Lòng Anh

Sau khi đến khu vườn, Nam Cung Hạo Thiên chia mọi người ra thành bốn nhóm, hai nhóm nữ và hai nhóm nam. Nhóm nữ thứ nhất do Nhã Thuần làm nhóm trưởng phụ trách mầm cỏ, nhóm thứ hai do Nhược Mai làm nhóm trưởng phụ trách thu hoạch những rau củ, trái cây chín, nhóm thứ ba do Trần Triều Hi làm nhóm trưởng phụ trách làm đất, bón phân, còn nhóm phụ trách xách nước do Mạc Ly Khanh làm nhóm trưởng.

Nhã Thuần đang mầm cỏ thì nhảy cẫng lên, quần con dao đang cầm trên tay xuống bãi cỏ. Nhào lại, ôm chầm lấy người đối diện, khuôn mặt xanh như tàu lá.

Nhìn thấy thân thể mềm mại nhỏ bé của cô tựa vào lòng mình, theo thói quen trước đó tới giờ của mình, anh phải đẩy cô ra. Nhưng không hiểu sau lần này, anh lại không làm vậy, vì cô anh lại phá vỡ nguyên tắc của mình lần hai.

Nam Cung Hạo Thiên không khỏi nhíu mày choàng tay qua vỗ tấm lưng của cô, nói:

-Em có thể buồn tui ra rồi chứ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Nhã Thuần đến bây giờ mới hoàn hồn, nhìn thấy mình đang tựa vào người của Nam Cung Hạo Thiên, khuôn mặt cô bỗng chốc chuyển thành màu đỏ như bao công. Cô vội vàng đẩy anh ra.

Chỉ về phía chỗ cô quần con dao, giọng nói rung rung:

-Có sâu, tôi sợ.

Nam Cung Hạo Thiên đi lại nhặt lấy con dao lên, th không thấy hung thủ gây án nữa. Anh đảo mắt nhìn xung quanh thêm lần nữa, anh khom người xuống nhặt lấy thứ gì đó mang đến trước mặt Nhã Thuần.

Khi nhìn thấy vật đang nằm trên tay anh, cô hét toáng lên, cách ra xa mấy mét:

-Anh quăng nó đi, thật đáng sợ mà.

-Tôi thấy nó thật dễ thương mà, không tin em nhìn thử xem.

-Không, anh đừng qua đây mà, tôi xin anh đấy.

Nhưng dường như anh không hề nghe thấy sự phản kháng của cô, anh vẫn hướng về phía cô mà đi tới.

Nhã Thuần khuôn mặt đăm lẹ, lui về phía sau không ngừng. Chợt cô vấp phải gò đất, mất thăng bằng, thân mình đổ về phía sau.

Nhã Thuần nhắm nghiền mắt lại, lần này thí thí của cô cũng nở hoa mất thôi. Nhưng bỗng cô cảm nhận có vòng tay rắn chắc đang ôm lấy eo của cô, tìm được điểm tựa, Nhã Thuần lấy lại thăng bằng, Nam Cung Hạo Thiên, vươn người tới, đưa tay ra.

Nhìn người đang ôm mình, cô cuối mặt xuống ngượng ngùng. Đối phương nhìn thấy một mặt trời bé con trên mặt cô, mỉm cười nói:

-Nhã Thuần có thể buông tớ ra được rồi chứ. Đừng nói với tớ là cậu không biết mình nặng như thế nào à.

Bầu không khí lãng mạng nhất thời, bị câu nói của Trần Triều Hi đánh vỡ, sụp đổ một cách toàn diện.

Nhã Thuần đẩy Triều Hi ra, nhìn anh bằng ánh mắt tràn đầy thù địch:

-Cậu không biết chê con gái người ta nặng là hành vi khiếm nhã như thế nào ư.

Trần Triều Hi phá lên cười:

-Cậu mà cũng được xem là con gái nữa à.

Nhã Thuần tức giận tính đưa tay lên đánh Triều Hi, nhưng nhanh chóng bị Triều Hi chụp được, kéo về phía mình, nhất thời mất thăng bằng, cô ngã vào lòng Triều Hi lần hai.

Nhìn thấy cảnh cô ngã vào vòng tay kẻ khác, trong lòng Nam Cung Hạo Thiên cảm thấy khó chịu không thôi. Anh lên tiếng cắt ngang bầu không khí ái muội của hai người, giọng nói ần ần sự tức giận:

-Các em giỡn đủ chưa, bây giờ thì ai về việc này cho tôi. Các em định ở đây trốn tránh, không làm việc à.

Nhã Thuần bĩu môi, để lại cho anh ánh mắt khinh bỉ. Quay lưng lại đi về chỗ cũ, không phải tất cả tại hắn sao, vậy mà còn ở đó giả vờ mình ngây thơ vô số tội. Thật không biết anh làm thầy giáo như thế nào nữa.

Nhìn phản ứng trẻ con của cô thật buồn cười, cô không sợ trời, không sợ đất, kể cả mặt anh cô còn không nề. Vậy mà chỉ vì một con sâu rau nhỏ xíu đã khiến cô phản ứng thái quá như thế. Khiến anh không thể kiềm lòng muốn trêu đùa cô một phen.

47. Chương 47: Thách Thức

Khi thấy cô bị ngã vốn định đưa tay đỡ lấy cô, nhưng không ngờ Trần Triều Hi ở đâu xuất hiện, nhìn thấy tư thế ái muội của hai người, thâm tâm Nam Cung Hạo Thiên nổi lên tư vị khó chịu không thôi.

Nhược Mai vỗ lấy vai của Nhã Thuần, cười cười nói:

-Cậu giỏi thật đó, diễn mà cứ như thiệt ấy.

Nhã Thuần dùng ánh mắt nghi ngờ, giọng nói mang vẻ chất vấn:

-Cậu đừng nói với mình tất cả là do cậu bày ra cả à. Sao cậu không nói mình sớm, cậu có biết mình xem bị con vật yêu của cậu hù chết không?

Nhược Mai cười nói:

-Nếu mình nói trước, liệu cậu có dám đặt chân lại đó ngồi không. Nhưng theo mình thấy với tình hình này, thì chúng ta còn cần cố gắng nhiều hơn nữa.

Nhã Thuần tức giận nói:

-Mình không làm nữa. Mình bỏ cuộc.

Nhược Mai giọng nữa khuyên nữa đe dọa nói:

-Không lẽ cậu không muốn trả thù hấn sao? Cậu không nhớ hấn đã làm gì với cậu à. Với lại nếu cả lớp biết cậu bỏ cuộc thì không biết sẽ có thái độ gì đâu.

Nhã Thuần nói:

-Nhưng có cần nhất thiết phải làm như thế này không.

Nhược Mai nhếch môi, mỉm cười, nhìn Nhã Thuần nói.

-Cần, theo thông tin mình thu thập được hấn chưa có bạn gái. Với lại theo kinh nghiệm mình đọc truyện bao nhiêu lâu nay thì những nhân vật thuộc kiểu bá đạo, máu lạnh, vô tình như hấn một khi yêu sẽ dành hết tâm tư cho người đó, có thể nói chết sống trong tâm chỉ có người đó mà thôi. Nên cách trả thù tốt nhất là mình hãy chinh phục hấn sao đó đá hấn, làm cho hấn phải đau đến khắc cốt ghi tâm, đến chết mới thôi. Và ứng cử viên tốt nhất cho việc này, không thể là ai khác ngoài cậu. Nhưng dù hấn rất đẹp trai nhưng cậu phải nhớ, không được thích hấn đâu đấy.

-Thật đúng là độc nhất là lòng dạ con gái mà – Nhã Thuần cảm thán nói

-Giờ cậu mới biết à, có muộn quá không đấy, kakkakak...

Nhưng cô có bao giờ nghĩ kế hoạch của cô tuy rất hoàn hảo, nhưng vô tình nó cũng là con dao hai lưỡi, chỉ cần tính sai một bước cờ có thể mất cả chì lẫn chày.

Đã hai tiếng trôi qua, nhìn thành tích của họ, Nam Cung Hạo Thiên không nhịn được nữa nhú mi, giọng nói lạnh như băng vang lên thu hút sự chú ý của mọi người:

-Các em đang làm gì vậy, các em đang hái hoa bắt bướm hay nghĩ là đang đi du lịch vậy. Mần cổ mà dùng hai ngón tay, em sợ chúng đau sao, còn mấy người nữa chưa ăn sáng à, nhìn các em cuốc đất mà tôi cứ tưởng các em đang múa đấy, xách nước thì đổ hết ra ngoài, em đang tưới rau hay tưới cỏ vậy. Tôi nói cho các em, nếu không làm xong thì đừng nghĩ tới việc hồi gia, nghe chưa?

Nhược Mai tỏ vẻ dương dương tự đắc, chỉ có nhóm cô là không bị phê bình. Nhưng ngay sau khi nhìn thấy động tác và thái độ của Nam Cung Hạo Thiên thì cô cảm nhận lỗ tai mình sắp bốc khói rồi:

-Thầy đừng có xốc mọi thứ lên như thế chứ, thầy có biết để thu hoạch được chúng thì mất thời gian bao lâu không?

Nam Cung Hạo Thiên nói:

-Đây mà gọi là tốn công của mấy cô đấy à. Trái chín thì chẳng thấy, chỉ toàn trái sống và hư, tôi thật nghi ngờ không biết mấy cô có ăn qua trái cây bao giờ chưa. Còn kiến thức sinh học của mấy cô trả hết lại cho thầy cô rồi sao, rau không hái chỉ toàn là cỏ với cỏ hay mấy cô vốn là động vật ăn cỏ. Tôi thật không còn lời gì để nói nữa.

Mạc Ly Khanh tức giận quần xô nước đang xách trên tay xuống đất, nước văng tung tóe, đôi mắt rực lửa quát:

-Tôi không phục. Nếu có giỏi thì thầy làm cho tôi coi. Đừng có đứng trên đấy chỉ tay năm ngón. Một người suốt ngày chỉ biết ngồi trong phòng làm làm việc thì biết gì mà nói. Đã không biết thì đừng tỏ vẻ ta đây giỏi lắm.

Nam Cung Hạo Thiên không những không tức giận, đôi mắt còn ần ần ý cười, chỉ tiếc lúc này trong lòng mọi người đã bị ngọn lửa sân giận chiếm đóng làm sau còn đủ bình tĩnh để nhận ra. Anh nói:

-Vậy thì như thế nào em mới phục.

Mạc Ly Khanh nói:

-Nhìn thấy thửa đất đó không nêu trong vòng nữa tiếng thầy có thể làm xong tất cả các công việc của chúng tôi. Thì chúng tôi cam tâm tình nguyện nghe lời thầy, ngược lại thầy không được quản chuyện của chúng tôi nữa vả lại còn nghe lời chúng tôi.

Nam Cung Hạo Thiên nhìn những người còn lại:

-Mấy em còn lại cũng nguyện ý chứ.

Nhược Mai nói:

-Tất nhiên, em chỉ sợ thầy nuốt lời thôi.

48. Chương 48: Muốn Người Khác Không Biết Trừ Khi Mình Đứng Là

Tại căn biệt thự

Sau khi phân chia xong công việc cho các học viên. Nhật Hàn cầm tách café, bắt chéo chân, nhàn nhã ngồi trên chiếc ghế xô pha, nhìn vào màn hình chiếc máy camera quan sát.

Nhật Hàn nhíu mi nở nụ cười, xem ra nếu với cái tình trạng này, anh phải đi nhìn một chút thôi. Nếu không với trình độ tàn phá của lũ nhóc này thì khi Nam Cung Hạo Thiên trở về, cái nóc nhà chưa chắc đã còn.

Nhật Hàn vừa đi đến hành lang, thì đã nghe những tiếng va chạm, anh thanh góm sứ bẻ liên tục. Anh tính đi nhanh ra xem, thì suýt tý nữa ngã chổng vó do trượt phải vũng nước. Cũng may nhờ anh với được thanh vịn trên tường thì giờ phút này mặt mũi anh không biết ném tới cái xó xỉnh nào nữa.

Nhật Hàn cau mày, nhìn năm người đang nằm lẳng quay trên mặt đất, Nhật Hàn lệnh tiếng:

-Này các cậu có biết lau nhà không đấy, một người lau nước thì một người lau khô chứ nhìn, cách hai người lau tôi nghi chắc sớm muộn gì cũng xảy ra án mạng thôi.

Khi anh đi qua, thì sau lưng anh lại tiếp tục vang lên những âm thanh chói tay, và tiếng cãi vã không ngừng “để tao đứng trước”, “không là tao”, “mày lấy cái tay ra coi”, “TMD, không phải mày ông đây đứng đây lâu rồi”...

Nhật Hàn quay đầu lại nhìn thấy cảnh tượng, bốn người dính chùm một chỗ, lồi lồi kéo kéo, người này vừa đứng lên thì người kia lại ngã xuống, dùng đầu ngón chân suy nghĩ anh cũng biết nguyên nhân là gì. Anh nở nụ cười, quay lưng lại bước thẳng về phía trước “Có những chuyển phải để người trong cuộc tự lĩnh hội mới nhớ lâu được, đây là bài học về tình đoàn kết dành ấy em.”

Nhật Hàn nhìn thấy Tiểu Lợi đang loay hoay với cái bình hoa, không khỏi nhíu mày. Thông qua camera quan sát anh đã thấy thành tích của cô nàng này, làm anh nể phục không thôi.

Anh chỉ yêu cầu cô cắm hoa vào bình, chứ đâu nhờ cô giúp anh thanh lý chúng. Nhìn những mảnh vỡ trong sọt rác, sắp đầy không thể chứa được nữa.

Thì lòng anh cũng thầm nhỏ lệ “Tất cả chúng đều là tiền à, những bình gốm này là từ thời Trần để lại, rất khó để sưu tầm, giá cả của chúng có thể mua cả tòa chung cư cao cấp nhất thành phố chứ không phải đùa”.

Chưa để anh kịp dành vài phút mặc niệm cho chiếc bình kia, thì một tiếng “choang” thanh thúy vang lên làm lòng anh tan nát lần hai.

Nhật Hàn nhìn thấy chiếc bình, đã cắm đầy hoa đặt cách đó xa xa, không khỏi thán phục một câu “Đây là bình hoa,... Cắm tệ nhất từ đó đến nay mà anh nhìn thấy”

Nghe tiếng bước chân tới gần, Tiểu Lợi giật mình, buồn bình hoa đang cầm trên tay xuống, cũng may là nhờ thân thủ của Nhật Hàn mau lẹ nên đỡ được, anh chao mào nói:

-Sao em bắt cân thế. Anh sẽ cắm thử một chậu hoa cho em thấy, nhìn theo rồi làm giống như vậy nhé.

Sau đó anh để lại cho Tiểu Lợi và hai người bạn của cô những quyển sách cắm hoa, trước khi đi anh để lại một câu nói, dù không là bom nhưng nó còn có sức công phá hơn như thế:

-Anh không thích đồ cổ cho lắm. Nhưng anh càng không thích thấy người khác phá hoại đồ của mình, vì vậy anh hy vọng những chiếc bình còn lại này sẽ còn nguyên vẹn, nếu không thì tối nay làm phiền các em chà hết toilet một lần, để rút kinh nghiệm cho những lần cắm hoa sắp tới nha.

Một mảnh yên tĩnh bao trùm cả căn phòng.

Nhật Hàn vừa đi chưa đến bảy bước, tiếng chiếc bình bể lại vang lên lần nữa. Nhật Hàn nở nụ cười “Toilet đúng là tới lúc nên tổng vệ sinh một lần rồi.”

Trong phòng bếp Lục Hân đang rửa rau, quay sang thấy khuôn mặt nhăn như trái khổ qua của Chu Uyển Nhi không khỏi buồn cười nói:

-Cậu sao thế?

Chu Uyển Nhi quay sang nhìn Lục Hân khuôn mặt méo máo nói:

-Cậu nhìn này, tay tớ gần nước nhăn hết rồi nè. Ôi đôi tay của tôi...

Chu Uyển Nhi cô đã bao giờ, phải làm công việc chân tay như thế này, cô quay sang nhìn Lục Hân nói:

-Cái tên Nhật Hàn kia mi ý có Nam Cung Hạo Thiên chóng lưng nên lên mặt hả, nếu không phải tỷ sợ bị bố cắt hết tiền lương, thì tỷ đã cho cứng thành đầu heo lâu rồi, thật là tên bác sĩ vô nhân đạo mà....

Lục Hân nháy mắt với Chu Uyển Nhi, đưa tay đẩy khuỷu tay của cô. Chu Uyển Nhi nhìn Lục Hân nói:

-Cậu sao thế mắt cậu bị bụi hay con gì bay vào à, cũng tại cái tên không biết thương hoa tiếc ngọc kia, tội mình mới thảm như bây giờ, đừng để mình có cơ hội.. nếu không mình sẽ...

-Sẽ làm như thế nào?

-Tất nhiên mình sẽ khiến hấn chà bồn cầu, giặt đồ rửa chén, nấu cơm... chung quy là sống không bằng chết, làm cho hấn quỳ xuống cầu xin mình tha thứ mới thôi...hahhahaha....

-Là như vậy à?

-Tất nhiên

Nhưng khoang đã, sao giọng nói của Lục Hân lạ lạ sao ấy, Uyển Nhi quay sang nhìn người bên cạnh, không khỏi giật bắn người, giọng nói lấp bắp mang theo vẻ sợ hãi:

-Tại sao lại là anh? Lục Hân đâu, đáng lẽ phải là cô ấy chứ.

Nhật Hàn nở nụ cười thật tươi, nhưng Chu Uyển Nhi cảm nhận nó không hề ấm áp, mà ngược lại có cảm giác lạnh cả sống lưng, anh nói;

-Nếu như em còn thời gian tán dóc, đồng nghĩa công việc của em quá nhàn rồi phải không, vậy thì toàn bộ phòng bếp tôi sẽ giao cho em.

Chu Uyển Nhi há hốc mồm:

-Anh... ý anh là sao?

-Ý của tôi rất đơn giản, là trước khi mọi người về tới, tôi muốn thức ăn đã dọn sẵn sàng, à mà tôi nhắc cho em nhớ, nếu để tôi biết em làm vỡ bất kỳ cái bát đĩa nào thì việc chà toilet sẽ không mất phần đâu. Nghe

nói tiểu thư đây IQ 180/200 phải không? Những món cần nấu tôi đã đánh dấu xong, hy vọng em không làm tôi thất vọng.

Nhật Hàn quần trên bàn quẩy sách nấu ăn, rồi quay phắt lại đi ra ngoài. Chu Uyển Nhi đứng hình trong năm giây, thậm chí hung hăng đem gia phả nhà Nhật Hàn ra thăm hỏi hết một lần, đồng thời cũng không quên hỏi thăm con bạn của cô “Lục Hân cậu hay lắm, #\$\$@^&^%\$#####”

Ở bên này, Lục Hân đang cần khăn lau chiếc bình hắc xì liên tục, trong lòng thầm cầu nguyện cho Chu Uyển Nhi. Không phải bạn bè tốt là “Có phúc thì hưởng, có họa thì bay hay sao”, cho nên Uyển Nhi không thể trách cô được cô đã nhắc cô ấy rồi đấy thôi. (t/g: “B tốt quả là b tốt”)

49. Chương 49: Xúc Động Là Ma Quỷ

Nam Cung Hạo Thiên không nói thêm lời nào, anh cởi áo khoác ra, xoắn cánh tay áo và vén ống quần lên cao, cầm lên cây cuốc, cuốc đất một cách thành thạo. Nếu ai không biết còn có thể nghĩ anh là một tên nông dân thực thụ, lành nghề.

Nhã Thuần bây giờ mới biết hối hận, lòng bàn tay không khỏi đổ mồ hôi lạnh một phen. Trúng kế, chỉ vì tức giận che mờ lý trí, mà rơi vào bẫy của hắn. “Thật đúng là xúc động là ma quỷ mà”

Không một ai ngờ một gã với dáng vẻ thư sinh như anh mà xách cùng một lúc hai xô nước. Rồi anh nhanh nhẹn mammals hết lũ cỏ mọc ngổn ngang.

Trước ánh mắt ngốc trệ của mọi người, chưa đầy hai mươi phút tất cả mọi công việc đã được thực hiện một cách nhanh chóng. Thửa ruộng tươi xộp, không còn cọng cỏ, trái cây rau củ không những được thu hoạch xong, mà còn được phân chia rất có thứ tự.

Mọi người chớp chớp con mắt của mình, nhìn lại thật kỹ. Thật sự là đã thương lòng tự trong của No. 1 mà, họ mất cả giờ mà chưa được một phần tư thửa đất, mà hắn chỉ trong vòng không thời gian ngắn không những hoàn thành xong, mà còn là xong một cách hoàn hảo.

Vì chứng tỏ mình cũng làm được, không thể mất sĩ diện như vậy nên thế là họ nỗ lực làm việc cứ như là đang ra trận không bằng, khí thế ngút trời

Khi về đến biệt thự trời đã ả ả tối, sau khi tắm rửa sạch sẽ mọi người tiến vào phòng bếp, thức ăn đã được bày sẵn trên bàn, nhìn trong thật đẹp mắt.

Nhược Mai nhìn Chu Uyển Nhi đang mặt tạt về với ánh mắt không thể tin nói:

-Đừng nói với mình là cậu tự tay làm tất cả nhe.

Chu Uyển Nhi cất cao giọng cười, chóng nạnh nói:

-Không phải tớ thì còn là ai được nữa nè. Tại vì bồn tiểu thư không làm thôi, chứ một khi đã ra tay thì mọi việc ả ả sẽ xong.

Mạc Ly Khanh nói:

-Có ăn được không đây?

Chu Uyển Nhi vẽ mặt phụng phiêu, đoạt lấy chén cơm trên tay của Mạc Ly Khanh lại nói:

-Không ăn thì nhin, tớ không ép.

Mạc Ly Khanh cười cười:

-Chỉ là nói giỡn thôi, mình không mà.

Nhã Thuần gấp một miếng thức ăn cho vào miệng, Chu Uyển Nhi vẽ mặt khản trương hỏi:

-Sao? Ngon không – suy nghĩ một chút vẫn thấy đối phương không trả lời, Uyển Nhi nói tiếp – Nhìn Nhã Thuần kìa, ăn ngon tới nỗi không thốt nên lời luôn. Tiểu thư đây đúng là tài năng thiên phú mà hahahha.....

Nhã Thuần gật đầu:

-Ừm, những món này đúng là cực phẩm đấy, không chỗ nào chê luôn.

Mọi người nữa ngờ, nữa tin gấp thức ăn co vào miệng. Thức ăn vừa cho vào miệng, đã bị mọi người phun ra.

Mạc Ly Khanh nói:

-Nếu cậu ghét tụi mình thì nói đại đi. Đừng có thuốc tụi mình như vậy chứ.

Chu Uyển Nhi tức giận, dùng đũa gấp thử miếng cá cho vào mồm, đã lập tức nhổ ra:

-Thật kinh khủng, hình như mình lộn giữa muối và đường rồi.

Lục Hân nói:

-Đâu những thế, cá này cậu mồm còn chưa sạch nè, vả lại trong rau của cậu còn có rễ cây đó, chứng tỏ chưa được rửa sạch.

Nhược Mai đưa ánh mắt phẫn uất về phía Nhã Thuần:

-Vậy tại sao khi này cậu còn khen ngon, cậu cố ý chơi tụi này có phải không.

Nhã Thuần về mặt vô tội nhìn Nhược Mai nói:

-Không có à, mình chưa từng khen chúng ngon

Nhược Mai không phục nói:

-Hồi này rõ ràng cậu có nói, mọi người ở đây đều nghe thấy hết đó.

Nhã Thuần nói:

-Xin lỗi khi này, mình chỉ nói chúng là cực phẩm trong những món tệ nhất mà mình từng ăn thôi. Tại các cậu chưa nghe kỹ mà đã vội vã ăn thôi, còn trách ai được

-Cậu..

-Sao.

Chu Uyển Nhi thét lên:

-Thôi các cậu hãy im hết cho tở đi.

Rồi xoay người lại, chạy ra khỏi phòng.

“Uyển Nhi cậu đi đâu đấy”, “Ồ ngoài trời đang mưa mà”, “Uyển Nhi cậu đứng lại”, “Đừng đi mà, Uyển Nhi...”

Mặc kệ tất cả những lời kêu gọi của mọi người, cô vẫn chạy thật nhanh về phía trước, ngã rồi lại đứng, đứng lên rồi lại ngã xuống, dù vậy cô vẫn chạy về phía trước như không có điểm dừng.

50. Chương 50: Tôi Không Muốn Làm Tiểu Thư

Triều Hi lên tiếng:

-Các cậu không thấy, Uyển Nhi đã cố gắng hết sức rồi sao. Quần áo của Uyển Nhi ỉn ỉn những vết bẩn do dầu mỡ để lại, trên tay cậu ấy còn chần chịt những vết cắt nữa đó. Theo mình thấy, lần đầu nẫu mà được như vậy là tốt lắm rồi.

Nhã Thuần nói:

-Để tớ đuổi theo cậu ấy.

-Chờ mình với, mình đi cùng cậu – Nhược Mai vừa nói, vừa đuổi theo Nhã Thuần

Chu Uyển Nhi chạy ra khỏi biệt thự, đến khi kiệt sức không chạy được nữa cô ngồi gục xuống tảng đá ven đường, gục đầu xuống, hai tay ôm lấy đầu gối khóc như mưa.

Những giọt mưa tí tách rơi, cơn gió nhẹ lướt qua thân thể cô, làm lòng Uyển Nhi càng thêm lạnh.

Đây là lần đầu cô phải chịu nhứt nhã lớn như vậy. Cô cứ nghĩ không việc gì có thể làm khó được cô, nhưng không, cô chẳng là gì trong cái xã hội này cả, cô đã quá đề cao bản thân.

Cảm nhận được hơi ấm từ đỉnh đầu truyền xuống, Uyển Nhi ngước mặt lên xem. Thì thấy có người đang cầm dù che cho cô.

Anh ngồi xuống trước mặt Chu Uyển Nhi, đưa cho cô giấy lấy cây dù. Rồi đưa tay nắm lấy tay cô, Uyển Nhi đỏ mặt, muốn đẩy anh ra, nhưng trong vô thức cô lại không làm điều đó. Sau khi thấy anh lấy thứ gì đó trong túi quần ra, cô mới hiểu, anh chỉ là muốn giúp cô xử lý vết thương.

Cô lặng lẽ nhìn anh băng bó vết thương mình, không nói gì, những giọt nước mắt đã ngưng từ khi nào cô không hay, xung quanh chỉ còn tiếng vo ve của côn trùng hòa với tiếng tí tách của màng mưa, như thể một thứ âm nhạc kỳ diệu của tạo hóa.

Anh ngước lên nhìn cô, giọng nói mang theo vai phần ấm áp:

-Tôi nghe người ta nói, con gái khi khóc là đẹp nhất. Nhưng tôi thấy lời này là sai rồi. Nhìn em khóc thật chẳng giống ai cả, thật tẻ

Nhìn thấy khuôn mặt ửng ửng tức giận của cô anh mỉm cười, đưa tay lên xoa đầu của cô nói tiếp

-Lần đầu như thế là tốt rồi. Đừng nản lòng, nếu không có thất bại thì làm sao có thành công, con người không ai là hoàn hảo cả, em hiểu chứ.

-Nhật Hàn, anh sai rồi. Dù có khóc tôi vẫn đẹp, lần này chỉ là do tôi không tập trung thôi, biết chưa. – Nói xong xô nỏ nụ cười tươi như nắng sáng mùa xuân.

Nhật Hàn cười nói:

-Khi cười trong cô thật đẹp, bây giờ thì về thôi.

-Ừm.

Đây là lần đầu có người nói với cô con người là không ai hoàn hảo cả.

Ba mẹ cô chưa bao giờ nói như thế, họ chỉ không ngừng chu cấp tiền và tiền cho cô, và đặt ra những tiêu chuẩn, chuẩn mực mà họ muốn, khi không đạt được thì mặt nặn mày nhẹ với cô, khiển trách cô. Có ai biết được thật ra sau trog thâm tâm cô, cô không muốn làm tiểu thư, cô không cần tiền bạc, nhu cầu vật chất, cô chỉ cần sự quan tâm thật lòng mà người khác mà thôi.

Chu Uyển Nhi vừa bước vào cổng biệt thự, đã bị người bảo nhào vào ôm thật chặt vào lòng, cô vội đẩy đối phương ra:

-Cậu tính mưu sát tiểu thư đây à, mà cậu khóc cái gì bản hết chiếc áo tớ đây thích nhất rồi nè. Mà tớ còn chưa có chết đâu, mau lau sạch nước mắt của các cậu đi, định trừ tiểu thư chết sớm à.

Nhã Thuần nhìn thấy Uyển Nhi không có việc gì, thì lại còn khóc nhiều hơn. Nhược Mai vỗ vai của Nhã Thuần :

-Cậu sao thế, Chu Uyển Nhi không có bị làm sao cả nên cậu nín đi. Mít ướt vừa thôi chứ, còn phải chừa cho người ta nữa chứ.

Nhã Thuần mỉm cười nói:

-Mình đâu có khóc, chỉ tại vui quá nên nước mắt trào ra thôi.

Mạc Ly Khanh đi từ phía sau tới:

-Chu Uyển Nhi rốt cuộc cậu đã đi đâu thế, cậu có biết khi hai con a đầu này này vì kiếm cậu thiếu điều muốn lật tung cả ngôi biệt thự này lên vậy. Nếu cậu không về thì không biết họ còn làm ra cái trò gì nữa.

Lâm Nhược Mai đưa tay ngăn chặn miệng của Ly Khanh lại nói:

-Nếu cậu không nói không ai bảo cậu câm đâu. Chu Uyển Nhi cho tụi mình xin lỗi nhe, thật ra thì tụi tớ không cố ý đâu.

Nhã Thuần giọng nói đầy vẻ thành khẩn nói:

-Cậu đừng để ý lời tụi mình nha.

Chu Uyển Nhi bĩu môi, đưa tay ô lấy hai con nhỏ bạn vào lòng:

-Thật là ngốc mà, các cậu nghĩ Chu Uyển Nhi này là con người nhỏ nhen như vậy sao? Nữ hoàng lớp No.1 ta đây không phải là hữu danh vô thực đâu nha, hahahhahh..

Nước mắt trong khóe mắt của cô, không dấu hiệu lặng lẽ rơi xuống lần nữa. Nhưng không phải vì đau lòng mà là hạnh phúc, nhìn thấy mọi người vì tìm cô mà phải chạy đôn chạy đáo, lòng cô ấm áp không thôi. “Tớ yêu các cậu, những người bạn thân của tớ”.

51. Chương 51: Nhã Thuần Bá Vương Nghênh Thượng Cung

Nhược Mai đưa ly nước ép cà chua cho Nhã Thuần nói:

-Cậu hãy mang vào cho hần ta đi.

Nhã Thuần lắc đầu cự tuyệt.

Nhược Mai lay lay tay của Nhã Thuần nói:

-Bây giờ thì cầm lấy, và mang vào nhanh cho tớ nếu không thì đừng có trách.

-Mình nói không là không

-Một, đi không, hai,....ba...

Nhìn thấy ai kia vẫn đứng lì ở đó như khúc gỗ, Nhược Mai nhú mày “Đã thế đừng trách chị ác, rượu mời không uống thì ...”. Nhược Mai đưa tay gõ cửa phòng, thấy cửa không khóa, tiện tay cô mở cửa đẩy Nhã Thuần và trong và đưa ly nước cho cô.

Nhã Thuần còn chưa chuẩn bị tâm lý đã bị đẩy vào như thế, cô mất đà, té xuống đất. Nhã Thuần quá sợ hãi nhắm nghiền mắt lại, nhưng “Sao lại không đau thế này, và lại còn rất êm nữa chứ”

-Cô tính mưu sát tôi hay sao mà còn nằm lỳ ra đó vậy hả?

Nghe thấy giọng nói mấy thiện cảm của ai kia, Lý Nhã Thuần mở mắt ra, đập vào mắt cô là khuôn mặt phóng to của ai kia.

Nhã Thuần đang nằm trên người của Nam Cung Hạo Thiên. Chắc có lẽ anh vừa mới tắm ra, tóc anh vẫn còn ẩm ẩm ướt, anh không mặc áo, chỉ dùng khăn tắm quấn quanh hạ thân che khuất đi nửa người dưới, nửa người trên để trần.

Cơ hồ cô có thể cảm nhận được cơ thể săn chắc, vạm vỡ của anh, hơi thở đầy vẻ nam, hương thơm quyến rũ như loài hoa anh túc, Nhã Thuần cảm thấy nhiệt độ trong cơ thể dâng cao, khuôn mặt đỏ như máu hoảng hốt vội đẩy anh ra, đứng lên.

Trong lúc vô tình cô đưa tay kéo luôn chiếc khăn tắm của anh xuống. Nhã Thuần một tay che mắt, tay kia quơ quơ vào không trung nói:

-Anh cái đồ biến thái, sàm sỡ, không biết liêm sỉ,.....Tôi sẽ kiện anh...

Nam Cung Hạo Thiên đứng lên, đưa tay giật lấy cái khăn trên người cô, sau khi quần khăn xong anh tiến lại gần cô.

Nhã Thuần lui về phía sau, nhưng sau lưng cô là bức tường. Nhã Thuần đưa hai tay ôm ngực làm tư thế phòng vệ nói:

-Anh tránh ra cho tôi, nếu không tôi la lên đó.

Nhưng Nam Cung Hạo Thiên không như không tránh ra, mà còn tiến lại gần hơn, khuôn mặt gần trong gang tấc chỉ cần thêm chút nữa, mơ hồ môi của hai người đã chạm vào nhau, Nhã Thuần bất giác nhắm mắt lại.

Nhìn hành động ấy của cô, Nam Cung Hạo Thiên khẽ mỉm cười, đưa tay lên sờ vào trán của Nhã Thuần nói:

-Cô đâu có phát sốt, mà ở đây phát cái bệnh gì thế. Cô nhìn cho kỹ ở đây là ở đâu rồi hả la lối như vậy. Cô chóng mặt lên nhìn cho kỹ tôi mới là nạn nhân không phải cô.

Nhìn thấy khuôn mặt vì tức giận của cô mà biến sắc, Nam Cung Hạo Thiên nói tiếp:

-Ở đâu có loại con gái như cô, ngang nhiên xông vào phòng của người khác giới, rồi đè người ta xuống đất, lột đồ như vậy chứ. Rồi còn đứng ở đó la làng nữa chứ. Không biết cô là loại con gái gì nữa.

-Anh... anh.... – Nhã Thuần cơ hồ bị lời nói của anh khí đến muốn té xỉu, nhưng khi cô không phủ nhận đáng người của anh rất chuẩn, cộng với khuôn mặt ấy mà không đi làm diễn viên thật lãng phí.

Nam Cung Hạo Thiên nói:

-Mặc dù tôi biết tôi rất đẹp trai, nhưng cô cũng không nên nhìn chăm chăm như vậy chứ, thật khiếm nhã.

-Nam Cung Hạo Thiên anh cầm miệng lại cho tôi. Tôi không có đột nhập vào đây, tôi có gõ cửa. Vả lại có ai đã từng nói với anh bị chứng cuồng tự kỷ thái quá rồi hay không? Thật không biết xấu hổ là gì mà.

-Tôi không nghe thấy. Lý Nhã Thuần em đừng đánh trống lảng che giấu hành vi xấu xa của mình nữa. Nếu đã vào đây rồi, thì có việc gì nói đi?

-Thật ra thì... – biết nói gì bây giờ, “Lâm Nhược Mai con nhỏ thiếu tình nghĩa này, nó đẩy cô vào đây làm chi không biết, giờ thì tốt rồi, thật muốn kiếm cái lỗ chui xuống, cho đỡ chật đất chết đi được”.

Nhã Thuần cuối đầu xuống mắt nhìn mũi, mũi nhìn chân, cứ như là nàng dâu nhỏ bị ủy khuất không bằng.

Cảm nhận tay có vẻ ướt, Nhã Thuần đưa mắt nhìn, nhú mày nhìn, máu. Nhưng khi nhìn lại cơ thể không hề có bất kỳ vết trầy xước gì, vậy đây là máu của ai đây.

Không lẽ là của anh, khi này cô bị té, không phải anh là người đỡ cô hay sao?

Tầm mắt của cô lại lần nữa dời về phía anh. Làn da trắng còn hơn cả cô, thật nghi ngờ có phải anh đầu thay lộn giới tính không nữa, nhưng thu hút sự chú ý của cô là một mảng lớn màu đỏ tươi ở bên hong của anh, anh bị thương, vì cô mà anh bị thương.

Không hiểu sao lòng cô khẽ nhói đau, khóe mắt ươn ướt, nắm lấy tay anh nói:

-Nam Cung Hạo Thiên xin lỗi anh, tất cả là tại tôi... máu ra nhiều như thế chắc anh đau lắm phải không. Chờ tôi, tôi sẽ đi kêu Nhật Hàn.

-Lý Nhã Thuần, em lại phát cái gì điên nữa vậy. Đang yên đang lành, em trù tôi đấy à.

Nhã Thuần chỉ về phía cái hong của anh nói:

-Không phải anh bị thương sau, máu vẫn còn đang chảy kia.

Nam Cung Hạo Thiên hướng tầm mắt theo phía tay cô, nhìn thấy màu đỏ tươi kia không khỏi chau mày.

Nam Cung Hạo Thiên nâng tay lên, ký lên trán của cô một cái thật kêu.

Nhã Thuần ăn đau, tức giận nói:

-Tôi đã xin lỗi anh rồi mà, thái độ của anh như vậy là sao?

Nam Cung Hạo Thiên mỉm cười nói:

-Không biết nên nói cô là ngu hay ngốc nữa, cô nhìn cho kỹ đi, đây mà là máu à.

Nhã Thuần người thử ngón tay của mình, không có mùi tanh của vị máu, mà là mùi hương của nước ép cà chua, lúc này then quá thành giận nghiêng răng ken két nói:

-Hahaha, thật ra tôi chỉ muốn thử trí thông minh của anh thôi đó mà. Chúc mừng anh đã qua ải – nói xong Nhã Thuần xoay người chạy ra khỏi phòng.

Tại sao cô lại sơ suất như thế chứ, trước đây cô cẩn thận lắm mà thật không hiểu nổi mình nữa rồi. Nhưng không hiểu sao khi biết anh không bị thương cô cảm thấy trong lòng thật nhẹ nhõm.

Nhìn thân ảnh nhỏ bé chạy nhanh ra khỏi phòng vì ngưỡng. Nam Cung Hạo Thiên bước đến bên kệ, rót ỉnh ly rượu rồi đứng cạnh cửa sổ.

Cô vì anh bị thương mà lo lắng như vậy sao? Không lẽ cô có tình cảm với anh, anh biết sẽ là như vậy mà, một người đàn ông hoàn mỹ như anh có thể hạ gục bất kỳ người phụ nào, cô cũng không phải là ngoại lệ.

Nam Cung Hạo Thiên nở nụ cười thật tươi “Hôm nay thời tiết thật đẹp”.

Khung cảnh bên ngoài, mây đen giăng kết, sấm chớp ùng ùng

52. Chương 52: Hành Động Bí Mật

Chiều hôm ấy, trong phòng của Nhược Mai.

Nhã Thuần kéo tay Nhược Mai, đưa cho cô xem thứ gì đó trong cái túi xộp đen. Sau khi nhìn thấy thứ ở trong đó, Nhược Mai lâm vào trầm tư trong chốc lát rồi nói:

-Cậu tìm thấy chúng ở đâu thế?

-Lúc mình đang làm cỏ, thì phát hiện.

Nhược Mai cười haha nói:

-Nhã Thuần cậu làm tốt lắm. Lần này trời cũng giúp ta.

-Vì vậy nhiệm vụ lần này chỉ được thành công được thất bại.

Buổi tối, chờ sau khi Nam Cung Hạo Thiên bước ra khỏi phòng. Nhã Thuần và Nhược Mai lên vào trong.

Nhã Thuần nhìn Nhược Mai nói:

-Bao tay của cậu đâu.

Nhược Mai cả kinh nói:

-Thôi tiêu rồi, mình quên man theo mất rồi.

Nhã Thuần rút từ trong túi ra chiếc bao tay đưa cho Nhược Mai nói:

-Mình biết cậu sẽ như vậy mà, tặc hậu đậu nói hoài không bỏ được.

-Ôi tởm cậu chết thôi.

-Làm nhanh lên đi hấn về là tiêu cả lũ luôn đó.

Nhã Thuần và Nhược Mai lấy từ trong chiếc túi ra cái thứ gì đó, sau đó bôi lên trên ghế bàn làm việc và cả giường của hắn ta. Sau khi làm xong xuôi, dọn dẹp mọi thứ lại như cũ, rồi hai người rón ra, rón rén bước ra khỏi phòng.

Nhược Mai nói:

-Mình xem hắn sau này còn hóng hách được nữa không, kaka? Cho cứng thành khí luôn, chúc bé ngủ ngon nhe.

Nhã Thuần kéo lấy tay của Nhược Mai:

-Đừng nhiều lời nữa đi nhanh thôi.

Trong phòng của Lâm Nhược Mai.

-Nhược Mai, cậu bị ma nhập à? Sao cười cứ như thần kinh thế - Chu Uyển Nhi nói

-Cậu mới bị ma nhập đó, cậu có biết mình và Nhã Thuần mới từ đâu về không?

-Cậu đang giỡn với tớ đó à. Cậu nghĩ mình là thầy bói chắc? Cậu không nói làm sao mình biết được.

Nhược Mai kể vào lỗ tai của Uyển Nhi nói “thật ra thì là thế này..%*&^#####”

Chu Uyển Nhi nói:

-Các cậu ít có ác quá hé. Mà sao việc vui như thế không rủ mình hả.

-Lần sao đi.

Nghe thấy tiếng bước chân lại gần, Nhược Mai và Chu Uyển Nhi giật mình, Nhược Mai quát:

-Tại sao vào mà không gõ cửa, đi gì mà cứ như ma ấy

Mạc Ly Khanh cười cười nói:

-Tại các cậu lo nói xấu nên không nghe đó thôi, mình gõ sắp gãy tay luôn mà có nghe ai trả lời đâu, thấy cửa không khóa nên đẩy vào thôi.

Nhược Mai nói:

-Cậu vào đây làm gì thế?

Ly Khanh trả lời:

-Mọi người đang mở tiệc thịt nướng ngoài vườn, thấy thiếu các cậu nên mọi người kêu mình vào kêu. Nhưng mình thấy các cậu nói xấu quá, chắc mình làm phiền, mình đi trước à.

Chu Uyển Nhi nói:

-Nể tình cậu vào đây mời tụi mình, nên tiểu thư đây sẽ đi.

-Bỏ tay với căn bệnh công chúa của cậu rồi.

Nhược Mai trong lúc đi ra hỏi phòng, vô ý làm đổ ly nước nói:

-Thật xui xẻo mà, ai ăn uống mà không ý tứ gì cả.

Chu Uyển Nhi nói:

-Phòng này chỉ có ba người, không phải tớ và cậu, thì chỉ còn cô nàng Lục Hân thôi.

Khí trời ban đêm se se lạnh, Lục Hân cảm thấy khó chịu nên trở về phòng lấy áo khoác.

Nhìn thấy cạnh áo khoác có chiếc túi màu đen, hơi hiếu kỳ, cầm lên xem nhưng không ngờ bước trúng vũng nước trượt chân, chiếc bọc bay ra khỏi tay.

“Thôi tiêu rồi, hưng mà ở đây chỉ có mình mình, nên nếu có bị phát hiện thì chỉ cần đánh chết cũng không nhận là xong, hìhì”.

Lục Hân khép cửa phòng lại, đi ra ngoài.

53. Chương 53: Angel Or Devil?

Ở ngoài vườn, không khí của tiệc nướng thật náo nhiệt. Ánh lửa bập bùng cháy trong đêm, tỏa ra hơi thở ấm áp đánh tan đi cái se lạnh của khí trời, âm thanh cười đùa vang lên cả một vùng.

Chu Uyển Nhi đang nhìn trên tay, xiêm thịt nướng chín, vàng tươi, mùi hương thơm phức, nở nụ cười thật tươi.

Nhược Mai nhìn Chu Uyển Nhi nói:

— Chúc mừng cậu, vậy là sau n lần nướng thất bại, cuối cùng cậu cũng có thể nướng ra xiêm thịt tạm coi là ăn được.

Chu Uyển Nhi tức giận nói:

— Cậu một vừa hai phải thôi nha, một ngày cậu không móc mình là cậu sống không nổi à.

— Mình có nói sai sao, cậu nhìn lại thử thành tích của mình đi – vừa nói, Nhược Mai vừa đưa tay chỉ về một đĩa thịt nướng ở gần đấy.

Trên đĩa chất đầy những xiêm thịt do Uyển Nhi nướng từ đầu buổi tối giờ, nhưng nó không phải cháy khét không nhận ra nhân dạng; cũng là dở dở, ương ương, nửa khét, nửa sống mà thôi.

Nhã Thuần nhìn thấy khuôn mặt nhăn thành một đoàn của Chu Uyển Nhi, nở nụ cười, nói:

— Cậu mặc kệ Nhược Mai đi, cậu quên nhà cậu ta không phải bán lưỡi câu mà là kinh doanh cả một tập đoàn sản xuất lưỡi luôn sao?

— Đúng rồi. Mình quên mất, cũng may nhờ cậu nhắc lại đó. – Chu Uyển Nhi còn cố làm ra vẻ mặt và động tác thật sự là mình quên mất một việc quan trọng nữa.

Nhược Mai liếc mắt nhìn về phía Nhã Thuần nói:

— À hay! Hôm nay cứng cũng có gan móc ngược lại tỷ nữa sao?

Nhìn thấy ai đó đang cong cẳng chạy trốn, Nhược Mai mỉm cười nói:

— Cứng giỏi lắm. Hôm nay cứng tới số với tỷ rồi, Lý Nhã Thuần – vừa nói cô vừa đuổi theo ai kia

Chu Uyển Nhi nói vọng theo:

— Các cậu lớn hết rồi mà cứ như con nít vậy đó. Thật chẳng ra dáng tiểu thư thêu các gì cả?

Mạc Ly Khanh nói:

— Vậy cậu nghĩ mình ra dáng tiểu thư chắc. Nhìn lại mình thử xem, con gái gì mà cười miệng toét ra đến mép tay, không những thế còn khua tay múa chân cứ như mấy con khỉ trong rạp xiếc thú không bằng.

Chu Uyển Nhi cau mày nhìn Ly Khanh nói:

— Chắc cậu cũng ra dáng quý ngày lắm à, chuyện của tôi không cần cậu quan tâm. Con trai gì mà nhiều chuyện như con gái.

Mạc Ly Khanh không nói gì, chỉ là khuôn mặt ả ả cười nhìn Chu Uyển Nhi.

Uyển Nhi nhìn lại quần áo của mình, vẫn như cũ chỉ là có chỗ hơi bẩn do vết lọ than dính mà thôi. Nhìn ánh mắt và nụ cười gian xảo của hấn ta, cô không khỏi phát cáu nói:

— Cậu có bình thường không vậy, tự dưng đứng cười một mình. Tâm thần.

Mạc Ly Khanh đưa tay chỉ về phía kế bên, Uyển Nhi đưa ánh mắt nhìn theo thì thấy một thằng nhóc đang cầm xiêm thịt nướng, ăn một cách ngon lành. Uyển Nhi nói:

__ Chỉ là đứa con nít đang ăn, có gì đâu mắt cười. Không lẽ cậu tính giành thức ăn với cả một đứa trẻ. Mình thật không ngờ đấy.

Mạc Ly Khanh quăn lại một câu nói không đầu không đuôi, rồi hướng vào vòng người đi tới:

__ Ngu ngốc.

Chu Uyển Nhi hét lên, cô không nhận được rồi:

__ Đồ đầu heo nhà cậu mới là đồ ngốc, không phải ngốc dạng vừa đâu mà là ngốc toàn tập luôn đó ##\$@#!%%^&^%#\$###.....

Lúc này bỗng âm thanh kháng nghị từ cái bụng của Uyển Nhi vang lên, nhắc cô nhớ tới hồi chiều, cô ăn rất ít. Nãy giờ còn tranh cãi vô bổ với hần nữa làm cô tiêu tốn thật nhiều năng lượng phải nạp thêm thôi.

Bỗng Chu Uyển Nhi cảm thấy có gì đó không thích hợp, nhìn về phía tay mình, hai tay trống trơn:

__ Không thể nào, không lẽ là... - Uyển Nhi nhìn về cậu nhóc bên cạnh, vừa đúng lúc nó ăn xong miếng cuối cùng.

Cảm nhận được có người đang nhìn mình, cậu bé ngừng ăn, ngược lên nhìn Chu Uyển Nhi, mỉm cười.

Uyển Nhi kìm nén xúc động trong mình, để tránh làm nó sợ, cô gượng cười nói:

__ Xiêm thịt của nhóc trong ngon thật, tay nghề thật giỏi, là ai nướng cho nhóc ăn thế?

Nó với lấy khăn giấy, vừa đưa tay lau khéo miệng vừa nói:

__ Tay nghề không tính là giỏi, chỉ ở mức tạm chấp nhận được thôi. Là trên tay của chị đó, Nhã Dịch thấy chị chỉ lo tâm tình với anh trai đẹp kia nhưng kém hơn Nhã Dịch tí xíu. Nên Nhã Dịch nghĩ, chắc chị không ăn thôi, mà Nhã Thuần nói “Lãng phí thức ăn là rất tội lỗi”. Vì vậy Nhã Dịch mới giúp chị thanh lý chúng.

Chu Uyển Nhi đứng hình trong năm giây, nó ăn của cô không những không xin phép mà còn chê khen đủ điều “Mi nói không ngon mà nhìn xem ăn như hổ đói không bằng, thứ không biết tốt xấu. Nếu cây xiêm thịt mà ăn được, chắc mi cũng ngoạm luôn rồi chứ gì?”.

Chưa đợi Chu Uyển Nhi phát tiết, ai kia đã lặng lẽ xoay lưng bước đi, nhìn thấy bóng dáng nhỏ đang ngày càng xa. Chu Uyển Nhi bước theo, đưa tay kéo tay nó lại, Nhã Dịch nói:

__ Không cần cảm ơn Nhã Dịch đâu, Nhã Dịch sẽ ngượng đó.

Chu Uyển Nhi cảm thấy một đám quạ đen bay qua trước đầu mình. Nhìn khuôn mặt đen như đáy nồi của cô, mà nó dám nói cô muốn cảm ơn nó à, không biết đầu óc nó có bị ngập nước không nữa. Chu Uyển Nhi chìa tay ra trước mặt nó nói:

__ Trả đây, đây là công sức cả buổi chiều của tôi đó. Ai cho phép nhóc tước đoạt thành quả lao động của người khác vậy hả? Nếu thích thì kêu chị nhóc làm à ăn. Không lẽ ngay tới một que thịt nướng mà chị nhóc cũng tiếc, không muốn làm cho nhóc sao?

Nhã Dịch vẻ mặt ngây ngốc nhìn Uyển Nhi, rồi cúi mặt xuống, mắt nhìn mũi, mũi nhìn chân, vẻ mặt hối lỗi không thôi, đôi mắt óng ánh, ngập nước cứ như thể sắp trào ra.

Nhìn bộ dạng của thằng nhóc, lòng Uyển Nhi cảm thấy lòng mình chùn xuống, cô đã làm sai rồi sao? Chỉ là một xiêm thịt thôi mà, nếu mất thì chỉ cần nướng lại là được. Uyển Nhi đưa tay muốn ôm thằng bé vào lòng an ủi.

Nhưng chưa chạm vào Nhã Dịch, một anh thanh non nớt vang lên, cô tức thì rút tay lại.

__ Nhã Dịch không nên lấy thức ăn của chị Uyển Nhi, nó là việc làm không tốt. Nên Nhã Dịch sẽ trả lại cho chị. Nhưng ít nhất phải đợi hai mươi tư tiếng* nữa mới được – nói xong nó quay lưng, thông thả bước đi “Chị dám nói động đến Nhã Thuần, còn muốn tôi xin lỗi chị à, nằm mơ cũng chưa chắc thấy đâu nhé.”.

Chu Uyển Nhi trầm ngâm, lúc sau khi hiểu được lời nói của nó khuôn mặt cô ửng đỏ. Cô tức giận đến nỗi máu như trào đến não, lỗ tai bốc khói, quát:

— Lý Nhã Dịch, nhóc đứng lại cho tôi... - nhưng Nhã Dịch đã đi xa làm sao nghe thấy lời này của cô.

Tại sao không ai nói với cô rằng nhóc này tuy mang dáng vẻ của một thiên thần nhưng ẩn chứa trong đó là hơi thở của Davil chứ. Cần phải nhắc Nhã Thuần xem lại công tác giáo dục thôi haiz...

(*) theo ý ND là sau hai tư tiếng đồng hồ, đợi thức ăn đã tiêu hóa và đã **** xong sẽ trả lại cho UN.

54. Chương 54: Thời Gian Không Thể Quay Trở Lại

Trần Triều Hi đưa cho Nhã Thuần ly rượu van để nói:

— Cậu uống với mình một ly chứ.

Nhã Thuần nhìn ly rượu, rồi nhìn Triều Hi, cô chưa từng uống rượu nhưng cô cũng không muốn làm anh mất hứng. Cô phải làm sao đây?.

Cuối cùng Nhã Thuần nhìn anh mỉm cười, đưa tay đón lấy ly rượu, vừa đưa lên đến miệng, mùi hương của rượu tỏa ra thật thơm, nhưng không hiểu sao, cổ vị chua dâng lên, Nhã Thuần vội đặt ly rượu lên bàn chạy nhanh ra khỏi bữa tiệc.

Khi đã cách xa bữa tiệc, Nhã Thuần tựa vào gốc cây, nôn lấy, nôn để. Cơ hồ muốn nôn hết ruột gan ra ngoài.

Nhìn thấy cách đây không xa có chiếc băng ghế, sau khi cảm thấy đỡ hơn, Nhã Thuần lê từng bước đến đó ngồi xuống.

Tựa vào thành ghế, nhìn cảnh sắc xung quanh, cảm thấy ban đêm ở đây thật đẹp.

Đêm nay trăng rất tròn và sáng. Ánh sáng của nó tuy không rực rỡ chói lọi như ánh mặt trời, nhưng lại mang vẻ dịu dàng, thanh cao, làm cho cảnh vật xung quanh tuy không hiện lên rõ ràng mà trở nên mơ hồ, khó đoán, mang vẻ đẹp đầy ma mị của bóng đêm.

“Cũng giống như anh, bề ngoài tuy lạnh lùng, thanh cao, nhưng bên trong lại tràn đầy ấm áp, thâm sâu khó lường.”

Nhã Thuần khẽ giật mình, tại sao giờ phút này cô lại nghĩ đến anh, có lẽ do cô nôn đến hư đầu óc luôn rồi. Người cô thích là Trần Triều Hi không phải anh. Chắc có lẽ gần đây do anh cứ theo ám cô hoài nên cô sinh ra ảo giác mà thôi.

— Nam Cung Hạo Thiên, cái tên sao chổi này chắc trước kia tôi đã đào phần mộ tổ tiên của nhà anh, nên giờ đây anh mới theo ám tôi phải không?.

Nhã Thuần ngược lên trời, cô bắt giác mỉm cười.

Lúc này một loạt hình ảnh xuất hiện trước mắt Nhã Thuần, khiến cô đau lòng không thôi. Ký ức hiện lên, cứ thể như nó mới xảy ra ngày hôm qua, khi ấy mỗi lần cúp điện trong nhà rất oi bức, nên cả nhà bốn người thường ra băng ghế trước nhà vừa ngắm trăng vừa trò chuyện, thật sự rất vui vẻ và ấm cúng.

Nhã Thuần đưa tay hướng về phía hai ngôi sao sáng nhất, to nhất thì thầm:

— Ba mẹ, có phải hai người đã hóa thành sao rồi không. Hai người chắc cũng nhìn thấy con và Nhã Dịch chứ, tụi con hiện tại sống rất vui, rất hạnh phúc. Ba mẹ yên tâm, dù đánh đổi tất cả, con hứa sẽ chăm sóc tốt cho Nhã Dịch, cho nên hai người cũng phải vui vẻ nha, ba, mẹ...

Những giọt nước mắt của Nhã Thuần trào ra, cô đưa tay lên lau, nhưng càng lau nước mắt trào ra càng nhiều hơn, Nhã Thuần nói:

— Có phải hai người đang cười con mít ướt chứ gì. Cười thì cười đi con không sợ đâu...hức hức.... Ba mẹ con thật bất hiểu,...hức hức...con xin lỗi, con thật vô dụng đến giờ vẫn chưa tìm ra kẻ gián tiếp phá hoại gia đình mình. Nhưng hãy yên tâm con nhất định sẽ lôi kẻ ấy ra trước vành móng ngựa. huhuh....

Nhã Thuần gào lên trong vô vọng:

— Ba mẹ con yêu hai người, con nhớ hai người lắm...huhuhuu... Con mệt lắm, tại sao hai người không dẫn con theo, huhuhuu..... tại sao hai ngườiỡ nhỡ tâm bỏ mặc con và Nhã Dịch...huuhhu...

Nhã Thuần gục đầu xuống, nước mắt trào ra như mưa. Cô hối hận lắm, tại sao khi ba mẹ còn sống cô không chăm sóc, lo lắng cho họ nhiều hơn. Tại sao khi ấy cô không biết trân trọng họ, còn có những lúc vì hiểu lầm mà cãi vã làm phiền lòng ba mẹ, phải khổ vì mình.

— Nhã Thuần mà không phải là người... mà bất hiểu, bất hiểu lắm huhuhuh..., - vừa nói cô vừa lấy tay đánh vào ngực của mình.- Ba mẹ con nợ hai người, nếu thời gian quay ngược lại lần nữa con sẽ nói thật to với hai người “Ba mẹ con yêu ba mẹ lắm”.

Nhưng có những thứ dù hối hận như thế nào cũng không thể thay đổi được. Thời gian một khi đã đi qua thì không thể bắt nó quay về, cũng như bát nước đã đổ đi, không thể nào hốt lại được.

Có phải chỉ khi mất thứ gì đó, người ta mới biết nó quan trọng với mình như thế nào. Vậy tại sao họ không biết trân trọng những thứ trước mắt, có những cái đã mất đi rồi thì không bao giờ lấy lại được. Bởi trên đời này không có bán loại thuốc mang tên hối hận.

Một bàn tay cầm lấy cánh tay Nhã Thuần đang tự đánh vào mình lại. Rồi kéo cô lại, ôm thật chặt vào lòng, mặt cho nước mắt của cô thấm đẫm áo anh. Anh chỉ lặng lẽ đưa tay vỗ lưng cô, thì thầm bên tay cô:

— Lý Nhã Thuần. Cô bé ngốc này, em không chỉ có một mình mà còn có tôi, còn Nhã Dịch, còn có bạn bè của em. Em không cô đơn, tất cả chúng tôi sẽ luôn bên cạnh em. Còn nữa , tôi...

Anh áp úng một chút, rồi bỗng vòng tay đang ôm cô xiết thật chặt. Giọng nói mang theo vẻ chân thành, tràn đầy sung nịch nói:

— Dù có bất cứ chuyện gì xảy ra hãy tin tôi, tôi vẫn sẽ mãi bên cạnh em.

Nhã Thuần ngược mặt lên nhìn anh, khóe môi cô mấp máy định nói gì đó, nhưng không phát ra thành lời. Anh mỉm cười, nhẹ nhàng đặt tay lên môi cô nói:

— Đừng nói gì hết, hãy lắng nghe trái tim anh... em sẽ hiểu – Anh nắm lấy tay cô đặt vào bờ ngực rắn chắc của mình.

Nhã Thuần chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ có ngày mình và anh sẽ gần nhau như thế này, hơi thở ấm áp của anh phả vào mặt của mình, quanh thân tỏa ra hương thơm đầy vẻ nam tính. “thình thịch, thình thịch...?”. Nghe rõ tiếng tim loạn nhịp của anh, Nhã Thuần cảm thấy thủ của mình hơi rung rung.

Nhìn thấy khuôn mặt ửng hồng, đôi mắt đỏ hoe như mắt thỏ long lanh ngập nước, khuôn mặt đầm lệ. Anh cảm thấy không hề xấu xí mà ngược lại trong cô lúc này càng mỹ, càng đẹp.

Anh đưa tay vuốt đôi mắt của cô, mơn trớn đôi gò má cô, nịnh cái mũi của cô rồi cúi người xuống áp môi mình lên môi cô.

Nụ hôn nhẹ nhàng, không hề bá đạo như ai kia ngược lại mang theo hơi thở bạc hà lạnh lạnh hòa quyện với mùi rượu vang quyến rũ trên người anh, làm cô cảm giác tim mình loạn khiêu.

55. Chương 55: Trở Trêu

Nhã Thuần khẽ mở miệng, đáp trả lại nụ hôn của anh, day dưa cùng anh. Dưới ánh trăng huyền ảo, mưa rơi nhẹ nhẹ, những cơn gió thổi qua kẽ lá mang theo giai điệu riêng của núi rừng. Hai người triền miên không

dứt. Chỉ đến khi anh cảm nhận cô không thở nổi anh mới chụi buồn tha mê cô.

Lúc này thần trí của cô đã thanh tĩnh, nhìn người đối diện rồi đưa tay lên môi của mình, khẽ sừng sờ, cô đã, đã hôn Trần Triều Hi sao? Không, không thể, cô không thể đến bên anh.

Nhã Thuần đẩy Triều Hi ra, chạy hướng về phía ngôi biệt thự.

Trần Triều Hi hét thật to:

— Nhã Thuần, anh sẽ không xin lỗi về hành vi của mình đâu. Anh yêu em, anh nhất định sẽ cho em hạnh phúc. Nhã Thuần anh yêu em.

Nhưng cô không quay hồi đầu lại nhìn anh, cô vẫn hướng về phía trước mà khuất dạng.

“Thật sự cô đã hết yêu anh rồi sao?. Không, giờ đây anh đã hiểu được lòng mình, anh nhất định sẽ không buồn tay cô ra đâu, không bao giờ. Vì lúc trước anh không rõ tình cảm của mình dành cô, nên đã bỏ lỡ cơ hội một lần rồi. Có phải em còn trách anh đã từ chối em không nếu vậy lần này em đừng làm gì hết, hãy đứng yên đấy, đến phiên anh sẽ là người chủ động. Anh sẽ khiến em, Lý Nhã Thuần nói: ‘em yêu anh’ một lần nữa.”

Không biết đã chạy được bao lâu, bao xa Nhã Thuần chỉ cảm thấy trong lòng rối bời không thôi, khoe mắt cay cay, cô biết mình lại khóc lần nữa. Tại sao, tại sao cô lại yếu đuối như thế này, không phải cô đã từng hứa với lòng vì Nhã Dịch cô phải cam đảm hay sao.

Vậy mà giờ phút này chỉ vì một câu nói của anh, đã có thể hạ gục cả hàng phòng thủ kiên cố mà bấy lâu nay được cô xây dựng trong lòng.

Cô cứ ngỡ theo thời gian trôi cô đã quên mất anh rồi, nhưng không ở sâu trong trái tim cô vẫn có bóng hình anh ngự trị. Nếu tình yêu dễ quên như thế, thì trên đời này sẽ không có nhiều người vì tình mà mất hết lý trí. Thật ra bấy lâu nay cô chỉ đang lừa gạt chính mình.

Ông giờ quả thật muốn trêu ghẹo cô đây mà. Triều Hi tỏ tình với cô, anh nói anh thích cô. Bây giờ cô không biết nên cười hay nên khóc đây, thật ra lúc ấy khi nghe lời tỏ tình của anh, cô đã dừng lại, cô muốn xà vào lòng anh và nói cô cũng yêu anh. Nhưng phần lý trí còn lại của cô, cho cô biết cô không thể làm thế.

Trần Triều Hi anh ác lắm, tại sao khi đó lại từ chối cô. Lầm vào bước đường cùng, cô xem anh như cái phao cứu sinh cuối cùng, nhưng anh lại đẩy đẩy cô ra. Giờ đây thân thể của cô đã trở nên giòn bần, thì anh lại nói anh yêu cô.

Anh bảo cô lấy tư cách gì yêu anh, mà ở bên anh đây. Cô không xứng với tình cảm của anh, với con người anh. Không phải có câu thà đau một lần rồi thôi hay sao? Cô tin người tốt như anh sẽ kiếm được người con gái khác tốt hơn cô.

Nhã Thuần vấp cục đá, té trên mặt đất, hai chân cô khuyu xuống. Cảm thấy có thứ gì lạnh lạnh quẩn lấy chân của mình, cảm giác đau đớn từ chân truyền lại, làm Nhã Thuần kêu lên một tiếng, đưa mắt nhìn xuống, thấy hai dấu răng do bị rấn cắn còn đang rỉ máu.

Nhã Thuần nở nụ cười tự giễu, chắc có lẽ đây là ân huệ cuối cùng giờ cao dành ỉnh, cô thì thào nói:

- _ Trần Triều Hi, em không trách và hận anh. Em yêu anh, yêu anh từ rất lâu rồi. Dù em không ở bên anh, nhưng em sẽ luôn cầu nguyện cho anh được hạnh phúc. Em tin sẽ có người khác, tốt hơn em, xứng đáng với anh hơn em. Thay thế em yêu anh. Triều Hi...huhuhuhu...em...yêu..huhuh...anh...huhuhu...

Trước mắt bỗng mờ dần, mờ dần, mí mắt nặng trĩu, nếu như cô cứ như thế này mà biến mất thì có phải tốt hơn không, cô sẽ không còn bị giày vò nữa, cô sẽ được giải thoát. Nhưng không được, cô còn Nhã Dịch, nó còn quá nhỏ nó cần cô vả lại cô còn đang mang trên mình mối hận của gia đình, cô phải sống, phải kiên cường để sống.

Nhã Thuần giãy dụa muốn tìm người giúp đỡ, nhưng cuối cùng cô cũng không thể chống chọi nổi, Nhã Thuần bắt tri bắt giác ngất liệm đi. Bóng đêm bao trùm lấy thân thể gầy gò của cô, vô lực chống đỡ, cô như con thú con bị thương, sắp bị nó nuốt chửng.

Anh ngồi xuống, vội lấy chiếc khăn tay ra băng miệng vết thương lại. Lúc này khi xem xét kỹ vết thương, anh khẽ thở phào nhẹ nhõm, cũng may không phải rắn độc, cô bị ngất chỉ là do hoảng sợ quá độ, cộng với mệt mỏi nên mới ngất đi.

Một bàn tay hữu lực, nắm lấy tay Nhã Thuần kéo cô đứng dậy, bế cô lên, ôm vào lòng mình, đi nhanh về phía trước, sau đó đưa cô vào một căn phòng khách bên trong biệt thự.

Nhã Thuần tựa vào lòng anh thì thầm nói:

- __ Triều Hi, là anh phải không. Em biết anh sẽ không bỏ em mà, em mệt lắm, em muốn ở bên anh. Nhưng nếu anh biết em đã... anh liệu có tha thứ cho em không, Triều Hi anh...

Nhã Thuần chưa kịp nói hết câu, một bờ môi lạnh lẽo đã áp lên môi cô, nhưng nó không dịu dàng, ngược lại nó giống như một loại tra tấn, một thứ khổ hình, khiến cô có cảm giác hít thở không thông.

Lý trí dần thanh tỉnh, Nhã Thuần khẽ chớp đôi mắt ngập nước ngược nhìn người đối diện, khẽ giật mình “Tại sao lại là anh”.

56. Chương 56

Nhã Thuần muốn đẩy hẳn ra, nhưng không thể được, cô muốn mở miệng trách anh, nhưng ngược lại tạo điều kiện cho anh thâm nhập sâu hơn. Anh như một vị vương dã, bá đạo mà chuyên chế, ép buộc cô day dứt, phối hợp cùng anh.

Nhã Thuần cắn đầu lưỡi của anh, mùi máu tươi truyền ra nhưng anh vẫn không buồn tha cô.

Cảm nhận vị tanh của máu truyền đến trong huyết quản làm cô muốn nôn, nhưng không được. Anh vẫn không buồn cô ra, cô thật nghi ngờ có phải xúc giác của anh đã đến thời kỳ nghỉ hưu rồi không mà chẳng biết đau là gì.

Khi thấy khuôn mặt trắng bệch vì thiếu dưỡng khí của cô, dù không cam lòng anh vẫn buông cô ra, nhưng trước lúc đó anh không kiên nhẫn cắn lấy cái lưỡi của cô, máu cô và máu anh như hòa chung cùng một chỗ.

Máu từ miệng Nhã Thuần chảy ra, anh đưa tay lên lau khóe môi dính máu của Nhã Thuần để vào miệng của mình khẽ liếm. Hình ảnh ấy trong thật ủy mị và quyến rũ. Nhìn anh như là một thiên thần sa ngã.

Nhã Thuần thất thần giây lát, nhưng sau đó ý thức mình vẫn còn trong vòng tay anh, Nhã Thuần vùng vẫy muốn đẩy anh ra, nhưng anh vẫn giữ chặt lấy cô. Nhã Thuần quát vào mặt anh:

__ Anh buông tôi ra, tôi nói ...ợ ợ..ợ...anh buông tôi ra anh nghe rõ không..ợ ợ..anh điếc rồi hả?, ợ ợ... – Nhã Thuần đưa tay bụm lấy miệng của mình.

Nhưng anh vẫn không trả lời, chỉ nhìn chăm chăm cô.

Nhã Thuần đã cố gắng kiềm nén nãy giờ, nhưng cổ mùi tanh ấy cứ như muốn sộc lên não cô rồi. Nhã Thuần nôn mửa cả lên người anh. Nôn một buổi trời cũng chẳng cho ra thứ gì, ngoài một ít chất lỏng sền sệt, nhưng điều đó không khiến cô thoải mái chỉ càng làm cô khó chịu hơn.

Nhìn xuống vết bẩn trên áo, rồi quay sang nhìn cô. Khuôn mặt anh biến sắc, buông tay, quăng cô xuống giường.

Nhã Thuần sợ hãi nhắm mắt lại, chuyện này rốt xuống không chết, cũng tàn phế.

Nhưng không giống như những gì Nhã Thuần nghĩ, thân thể cô chỉ hơi ê ẩm một chút. Nhã Thuần thầm cảm tạ trời xanh: “Cũng may nhờ tấm niệm dày, nếu không xương cô không gãy mới lạ đó”.

Nhã Thuần giận dữ, chỉ tay vào mặt mặt hẳn, nâng cao đêxiben nói:

— Anh tính mưu sát tôi đấy à, đồ dã man, mọi rợ, không phải là người. Tôi đã cảnh cáo anh, kêu anh buồn tôi ra. Tại anh không nghe thôi, nên giờ thì đừng có lấy vẻ mặt đó ra mà nhìn tôi, cũng không có quyền trách cứ tôi...tưm..

Nhìn thấy khuôn mặt đen như đáy nồi, đôi mắt đỏ ngầu vì tức giận, khí thế như tula địa ngục của người đối diện. Nhã Thuần nhất thời im bặt, bao nhiêu lời muốn nói bị cô nuốt ngược trở vào trong.

Khẽ chớp chớp đôi mắt long lanh ngập nước nhìn anh, vẻ mặt như chú cún con làm sai chuyện, ngồi nhìn chủ nhân chờ trách phạt.

Anh đứng khoanh lại hai tay để trước ngực, nhìn thấy biểu hiện trẻ con của cô làm anh cảm thấy rất thú vị, anh đưa tay nâng lấy chiếc cằm của cô lên, bắt cô đối diện mình nói:

— Sao tự nhiên lại cảm như hén vậy. Nói nữa đi, cô giỏi nói lắm mà.

Tuy giọng nói của anh vẫn đều đều như bình thường. Nhưng không hiểu sao cô vẫn cảm thấy một cổ áp bức đến kinh người.

Nhã Thuần hất tay anh ra bò dậy, bước nhanh xuống giường, hướng về phía cửa chạy tới.

Vừa vươn tay tính mở cửa, nhưng bị một lực kéo mạnh về phía sau, cô ngã vào lòng ngực vững chãi của anh.

“Cạch”.

Tiếng khóa trái cửa vang lên, khuôn mặt vốn hồng hào của cô bỗng tái nhợt. Nhã Thuần thầm kêu không xong, chuyện này chắc cô lành ít dữ nhiều. Nhã Thuần ngược mặt lên trần nhà, thầm cầu nguyện cho chính mình.

Một tay anh giữ chặt lấy người cô, tay kia anh khóa cánh cửa lại.

Nhã Thuần tiếp tục bị người quăn lên chiếc giường một cách thô bạo thêm lần nữa.

Nhã Thuần thấy anh tiến dần về phía mình, vội vàng rụt mình lại co thành một đoàn tròn ở trong góc. Chụp lấy cái mền kê bên, che lấy thân thể của mình, nói:

— Anh uống lộn thuốc à. Hay anh bị chạm dây nào rồi. Tôi nhớ tôi đâu có đắc tội với anh.

— Em còn dám nói là em không sai sao? – vừa nói, anh vừa đưa tay giật lấy cái mền phủ trên người cô quăng xuống đất.

Nhã Thuần hoảng hốt đưa tay lên làm tư thế phòng thủ nói:

— Anh bị tâm thần à, tôi sẽ la lên đấy.

— Em cứ việc la đi. Xem tên nào đến cứu em. Nhưng tôi khuyên em hãy giữ sức ình đi, đừng phí công vô ích.

Nhã Thuần mới sực nhớ, các căn phòng trong biệt thự đều có hệ thống cách âm chuẩn quốc tế, cho nên dù cho cô có la khan cả cổ, hoặc dã anh có giết cô ở trong này thì người ở ngoài vẫn sẽ không hề nghe được mảy may chút gì.

Nhã Thuần cố gắng giữ lấy một ít bình tĩnh còn sót lại của mình, đối mặt thẳng với mặt anh, nói:

— Tên khốn! Anh, anh muốn làm gì, xê ra, anh rút cho tôi,..... - nhưng âm thanh run run của cô làm sao che dấu nỗi lòng cô bây giờ.

Anh nâng cằm của Nhã Thuần lên, kê sát vào mặt Nhã Thuần, hơi thở nóng rực của anh không ngừng phả vào mặt cô, anh nhếch môi nói:

— Sợ à, em mà cũng biết sợ tôi sao?

— Tôi xin anh đấy, buồn tha cho tôi đi

Anh đặt người xuống, ngồi đến kê bên cô, đưa tay nghịch mấy sợi tóc của cô nói:

_ Bây giờ xin tha, có quá sớm hay không?

Mặc dù nhìn thấy anh đang mỉm cười, nhưng không hiểu sao cô thấy vẻ mặt này của anh còn đáng sợ hơn rất nhiều lần.

“Bốp”

Âm thanh thanh thúy vang lên, xé tan bầu không khí yên tĩnh của căn phòng. Khuôn mặt vốn trắng, nên thấy rõ dấu ấn đỏ chói của cả năm ngón tay. Nên có thể dễ dàng nhận thấy người đánh có dùng sức nặng đến cỡ nào.

57. Chương 57: Món Đồ Chơi (1)

“Bốp”

Âm thanh thanh thúy vang lên, xé tan bầu không khí yên tĩnh của căn phòng. Khuôn mặt vốn trắng, nên thấy rõ dấu ấn đỏ chói của cả năm ngón tay. Nên có thể dễ dàng nhận thấy người đánh có dùng sức nặng đến cỡ nào.

Nhã Thuần lại lui về phía sau hơn nữa, cơ hồ cả thân thể của cô như dánh vào mặt tường, giọng nói rung rung, kèm theo sợ hãi và lo lắng:

-Tôi không biết mình đã làm gì sai, ở đây tôi thành thật xin lỗi anh. Tôi không có ý, anh thả tôi đi. Tôi hứa sau khi ra khỏi cánh cửa này tôi sẽ biến mất khỏi cuộc đời anh... tôi hứa thật đó.....

Cô nói cô sẽ biến mất khỏi cuộc đời của anh sao. Cô dám? Anh đưa tay sờ lên mặt đỏ ửng, ần ần đau của mình vì cái tát của cô, khe khẽ môi.

“Roẹt.....”

Anh thanh tiếng vẫy bị xé rách vang lên, dù rất nhỏ nhưng nó như tiếng dao cắt vào lòng cô.

-Á aa a a aa.....

Nhã Thuần vội lấy tay che lại cơ thể của mình, thân thể run rẩy, nắm lấy bàn tay của anh, đôi mắt ngập nước nói:

-Nam Cung Hạo Thiên, anh làm tôi sợ đó. Tại sao anh lại đối xử với tôi như vậy. Tại sao? Xin anh hãy để tôi đi đi, tôi van anh đó.

-Em còn dám hỏi tôi.

-Nam Cung Hạo Thiên anh bị tâm thần rồi, thật không thể nói lý với anh mà Tên biến thái, tên khốn nhà anh, thả tôi ra, anh có còn là đàn ông nữa không vậy?

-Lý Nhã Thuần, em thật không biết tôi có phải là đàn ông không hay sao? Vậy thì hãy thử xem tôi có phải hay không nhé? – Nam Cung Hạo Thiên nghiêng răng ken két nói.

Vừa dứt lời, Nam Cung Hạo Thiên nhanh chóng thoát hết quần áo của mình ra, ôm chặt lấy Nhã Thuần.

Nhã Thuần đưa tay đẩy anh ra, nhưng bị anh chụp được, dùng một tay khóa chặt hai tay của cô trên đỉnh đầu, đặt lên môi của cô một nụ hôn cuộn nhiệt, ngăn chặn, tước đoạt hết những lời phản kháng của cô.

“Anh chỉ đến bên em lúc buồn, còn những ngày vui anh về nơi đâu....” – nhạc chuông điện thoại của Nhã Thuần reo lên.

Lúc này Nhã Thuần mới nhớ Nhã Dịch còn đang đợi cô trong phòng, giờ này cô còn ở đây, chắc nó lo lắng lắm đâu. Nhã Thuần đưa ánh mắt cầu xin, thành khẩn vờ phía anh.

Nam Cung Hạo Thiên, dẫn đo suy nghĩ trong chốc lát, sau đó với tay lấy cái điện thoại đưa cho Nhã Thuần, giọng anh mang theo ý cảnh cáo nói:

-Nếu em muốn nó thấy cái dáng vẻ này của em thì cứ việc nói đi. Tôi không ngại diễn cảnh đông cung sống trước mặt nó đâu.

Lý Nhã Thuần trong lòng khinh bỉ anh ngàn vạn lần, biến thái, hẳn là gã đàn ông biến thái nhất mà cô từng biết.

Nhã Thuần tiếp lấy điện thoại, vừa mở máy, đầu dây bên kia đã vang lên tiếng khóc nức nở của Nhã Dịch, làm cô đau lòng không thôi, Nhã Thuần nhỏ giọng an ủi:

-Nhã Dịch nín đi, Nhã Thuần có việc tối nay ngủ ở phòng chị Uyển Nhi.

-Không, Nhã Dịch muốn ngủ với Nhã Thuần cơ. Nhã Dịch không muốn xa Nhã Thuần.

-Không được...a..a... - cái tay không yên phận của anh khẽ nhéo hong cô một cái – Nhã Dịch ngủ đi, nếu không ngoan, ..ừm ừm....Nhã Thuần sẽ giận đó.

-Nhưng mà....

-Tút TUT TUT...

Nhã Dịch còn muốn phản kháng nhưng đầu dây bên kia chỉ vang lên tiếng TUT TUT...

“Choang”

Ly sữa đang cầm trên tay, bị Nhã Dịch nén xuống sàn bể tan nát. Nhìn sắp hồ sơ để trên bàn, nắm đấm của Nhã Dịch co lại thành đoàn, thì ra là hấn.

Đó là tư liệu về ngày Nhã Thuần mất tích. Nó còn nhớ rõ, hôm ấy trời mưa rất to. Đợi mãi không thấy Nhã Thuần đến rước nó, lòng nó như lửa đốt, đây là lần đầu Nhã Thuần không rước nó.

Nó chạy về nhà vẫn không thấy cô, liên lạc với bạn cô thì họ nói cô về rất sớm. Nó đi khắp nơi tìm cô. Đến sáng khi nghe tiếng mở cửa, lòng nó vui như mở hội, nhưng nhìn hình dáng thân tàn ma dại của cô, lòng nó như bị ai hung hấn đâm một dao.

Nó biết cô đã xảy ra chuyện, nó muốn hỏi cô lắm nhưng nó biết cô sẽ giấu nó. Nên nó nuốt nước mắt ngược vào trong, ba mẹ đã mất chỉ còn nó và cô. Nó biết cô xem nó là chỗ dựa, là động lực duy nhất để sống vì vậy nó phải mạnh mẽ.

Từ ngày hôm đó nó tìm mọi cách để bản thân trở nên cường mạnh, đủ sức để bảo vệ cô.

Nhã Dịch từ bên sofa đứng lên, đi về phía cửa sổ, đôi mắt nhìn ra ngoài màn đêm. Khuôn mặt đăm chiêu, quanh thân tản mát cỗ hương vị nhân nhạt, mà lạnh lùng làm người khác không rét mà run trái ngược hoàn toàn với độ tuổi vốn có của nó.

Bỗng tiếng chuông điện thoại vang lên, Nhã Dịch bắt máy. Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói trầm thấp mà kính cẩn:

-Lý thiếu chúng tôi đã bắt được Đầu To và đồng bọn của hấn. Không biết cậu tính xử trí thế nào.

-Noah hãy cho người hầu hạ chu đáo hấn cho tôi, nhưng nhớ để lại mạng cầu của hấn. Sau đó đưa toàn bộ những gã đó đến đồn cảnh sát đi, nhớ kèm theo tất cả chứng cứ phạm pháp của tụi nó. Tôi muốn tất cả chúng phải trả giá cho những gì chúng đã gây ra.

-Vâng.

Nhã Dịch nhanh chóng tắt điện thoại, nó sợ nó sẽ đổi ý. Thật ra khi lần đầu tiên nhìn sắp tư liệu đó, nó cơ hồ như nổi điên muốn giết chết ngay đối phương không chút lưu tình, sau đó đem chúng đi uy cầu. Với thế lực của nó như bây giờ thì việc ấy dễ như trở bàn tay.

Nhưng nó không thể làm thế, không phải vì nó quá hiền lành hay nhân từ mà tất cả bởi vì cô. Nếu để Nhã Thuần biết được vì cô mà hai tay nó nhuộm máu cô sẽ không bao giờ tha thứ cho bản thân mình, sẽ luôn mang tâm trạng tự trách. Mà đó là điều nó không hy vọng nhìn thấy được.

Từ nhỏ cô đã nói với nó, con người ai không phạm sai lầm. Ngay cả thánh nhân còn đôi lúc làm sai hướng chỉ là người trần tục. Vì vậy cần phải cho họ cơ hội, để ăn năn hối cải. Nếu như bị cẩu憾 không lẽ mình cũng quay lại cẩu憾 nó à. Như thế thì mình và chúng có khác gì nhau.

58. Chương 58: Món Đồ Chơi (2)

Vì không muốn dọa sợ Nhã Dịch, Nhã Thuần chỉ an ủi qua loa Nhã Dịch rồi vội vàng tắt máy. Cô tình một người như Nam Cung Hạo Thiên nói được nhất định sẽ làm được.

(*Lúc này Nhã Thuần vì sợ hãi, còn Nam Cung Hạo Thiên tràn ngập trong dự vọng và giận dữ nên làm sao nhận ra được một việc không hợp lý. Ở đây vốn không thể bắt được sóng điện thoại, nhưng Nhã Dịch lại có thể gọi điện được cho Nhã Thuần, tại sao lại có thể như vậy?*)

Vốn cơ thể Nhã Thuần đã không khỏe, lại thêm dầm mưa, sợ hãi liên tiếp. Chuyện tỏ tình đột ngột của Triều Hi đến rần rần rồi việc Nam Cung Hạo Thiên áp bức cô. Đầu óc Nhã Thuần như muốn nổ tung, đôi mắt nặng trĩu.

Trong vô thức dường như cô cảm giác có dị vật xâm nhập cơ thể mình, làm cô cảm thấy vô cùng khó chịu. Nhưng trước mắt tối đen, dù cô muốn mở mắt ra nhưng không thể được.

-Á á aaaa.....

Cơ thể truyền đến đau đớn, làm cô thật muốn lòi hẳn ra pháp trường xử tử ngay lập tức. Hấn cắn cô, Nhã Thuần thật nghi ngờ không biết hẳn có phải là loài người không, hay là cái loài gì khác nữa.

Dù phản ứng của Nhã Thuần cứ như nàng dâu nhỏ trong đêm tân hôn. Nhưng sao khi kiểm tra, anh biết cô đã không còn trong trắng, nguyên vẹn như vẻ ngoài ngây thơ của mình.

Sự tức giận cùng với sự không cam lòng làm máu Nam Cung Hạo Thiên cơ hồ đã xông đến não, phần lý trí còn sót lại của anh cũng như tấm màn đã mất kia của cô, biến mất không còn vết tích.

Ai là người đầu tiên của cô? Không lẽ là Trần Triều Hi. Hay là kẻ khác, dù không biết là ai nhưng chỉ nghĩ đến việc cô ân ái với kẻ khác không phải là anh, thì cơ hồ anh đã muốn giết thẳng khốn đó. Vì thế làm sao anh còn có thể để ý đến cảm giác của người phía dưới.

Lý Nhã Thuần khuôn mặt trắng bệch, mắt không còn giọt máu, hai tay nắm chặt lấy ga giường. Nhã Thuần không muốn khóc trước mặt anh, nhưng cuối cùng vẫn không thể kiềm lại được nước mắt trào ra thấm ướt hết một góc gối.

Nam Cung Hạo Thiên nhìn những giọt nước mắt của cô, nắm chặt tóc của cô, làm Nhã Thuần cảm nhận như da đầu sắp tróc ra. Anh lạnh lùng nói:

-Lý Nhã Thuần, cô còn dám khóc, thật giả tạo. Đây có phải là lần đầu của cô làm việc này đâu mà còn cảm thấy thẹn, đúng là không biết nhục mà. Cô mở mắt nhìn kỹ cho tôi, bây giờ cô đang ở dưới thân tôi, là tôi không phải hẳn. Cô nên cảm thấy vinh dự khi tôi còn đếm xỉa đến loại hàng rách như cô, một thứ đồ chơi rẻ tiền nhất, hạ tiện nhất ngay cả làm tình nhân cho tôi, cô cũng không xứng.

Trong mơ màng nghe được những lời chằm chọc của anh, Nhã Thuần mỉm cười trong chua xót, lòng cô như vỡ nát, đúng rồi cô đã mất. Thứ quý giá nhất của cô, đã bị một kẻ không quen biết đoạt lấy, cô cứ nghĩ cô sẽ chôn dấu bí mật đến cuối đời. Cô cứ nghĩ lần thứ hai, cô sẽ trao cho người cô yêu nhất nhưng lại bị anh cưỡng đoạt. Không lẽ giới cao ngiê cô chưa đủ thâm hay sao?.

Nhã Thuần cố gắng duy trì một chút sức lực của mình, mở miệng thì thào nói:

-Anh nói tôi là hàng rách, anh còn đụng đến tôi, không lẽ anh là ăn mày. Tôi mà có bản thì anh cũng chẳng thanh cao hơn tôi là bao nhiêu.

-Nếu hấn biết cô, nằm dưới thân thể tôi, phát ra âm thanh kiều mị đến như thế này thì không biết sẽ có phản ứng như thế nào, thật mong đợi?

Nhã Thuần vội lắc đầu, nước mắt trào ra nhiều hơn nữa, thấp giọng cầu xin:

-Không anh không thể nói cho Triều Hi biết, không thể được.

-Cô vẫn còn đủ sức để cầu xin tôi à, có lẽ tôi đã quá nhẹ tay với em. Nhã Thuần tôi nhắc cho em nhớ, dù em chỉ là osin của tôi, nhưng cũng xem như là người của tôi. Mà Nam Cung Hạo Thiên tôi từ trước tới nay, đại kị nhất là sài chung đồ với người khác. Nếu có người đụng đến đồ của tôi, tôi bắt hấn phải trả giá đắt. Đợi tôi chơi chán rồi, có lẽ tôi sẽ thả em đi.

59. Chương 59: Món Đồ Chơi (3)

Khi tỉnh lại, nghe tiếng nước chảy trong phong tắm, nhìn lại thân thể không còn chỗ nào lạnh lặn đầy ấn ký xanh tím của hấn. Cô biết đó không phải là mơ, cô đã bị anh xâm hại. Nhã Thuần ngược mặt lên trần nhà cười ha hả, mà nước mắt không ngừng tuôn rơi.

Nam Cung Hạo Thiên đánh tay vào tường đến chảy cả máu, anh ngồi gục trên thành cửa bồn tắm. Khi anh thanh tỉnh, nhìn thấy thân thể đầy dấu ấn trên người cô do anh để lại, có chỗ mơ hồ còn rướm máu, làm anh đau lòng không thôi.

Anh là người rất giỏi kiểm chế, nhưng không hiểu sao chỉ cần những việc lên quan đến cô, thì anh không thể kiềm ném được cảm xúc của mình.

Thật ra từ khi tiệc nướng bắt đầu, ở trên tầng lầu cao của ngôi biệt thự ánh mắt của anh dù vô tình hay cố ý vẫn luôn dõi theo cô. Nhìn thấy cử chỉ trẻ con của cô, nụ cười ngây ngô như trẻ thơ, những lúc cô giận, hay bày ra khuôn mặt quý trên chộc người khác... anh đều thấy cô thật đáng yêu, thật tình nghịch.

Khi thấy mặt cô cười nói với người đàn ông khác trong lòng anh trào lên tư vị khó chịu không thôi.

Nhưng khi thấy cô mặt trắng bệch, đưa tay che miệng, chạy về phía khu rừng lòng anh lo lắng không thôi. Anh không biết cô xảy ra chuyện gì, lần đầu tiên anh thấy cần thẳng đến như vậy. Dù khi đối đầu với những lão hồ ly dày dặn kinh nghiệm, anh cũng chưa từng cảm thấy cần thẳng như thế.

Anh vội vàng đuổi theo cô, hy vọng cô đừng xảy ra chuyện gì. Nhưng khi tới nơi, chỉ thấy cô đang hôn Triều Hi một cách say đắm, lý trí của anh như muốn nổ tung, anh chỉ muốn lôi hấn ta ra, đánh cho hấn một trận nhừ tử.

(T/g: “A ăn giấm chua của tỷ ùi, hihì”)

Nhưng chưa kịp ra tay, anh thấy cô đẩy hấn ra, chạy đi, lòng anh khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Anh đi theo phía sau cô, nhìn thấy cô ngã gục trên mặt đất, anh muốn đỡ cô lên. Anh bước đến gần cô, anh lại nghe cô nói cô yêu hấn, cô muốn bên cạnh hấn,..... Lúc ấy anh như chết lặng, hai tay siết chặt đến trắng bệch, cảm giác bất lực chưa từng từng có không ngừng dâng lên trong lòng anh làm anh.

Anh xoay lưng bước đi, hồi đầu lại thì nhìn thấy cái bóng lưng đơn bạc, những dòng nước mắt rơi lã chã trên mặt đất của cô làm anh phải nhú mày. Lớn đến bây giờ, anh mới biết được mình làm người lại thất bại đến thế.

Nam Cung Hạo Thiên dừng bước, quay người hướng về phía cô đi tới, nâng cô dậy, nhìn khuôn mặt trắng bệch đến dọa người cô, làm anh đau lòng khôn xiết.

Người ở bên cô là anh không phải hấn. Vậy mà khi ở trong vòng tay anh, cô lại gọi tên hấn. Khi hấn hôn cô thì cô đáp lại, còn anh hôn thì cô lại nôn hết lần này đến lần khác, không lẽ trong lòng cô không có anh hay sao?

Anh không thể chấp nhận điều đó, nếu đã không thể để cô yêu anh, thì hãy để cô hận anh đi. Cô là người con gái đầu tiên anh yêu, dù cô còn hay không thì cô vẫn sẽ là người phụ nữ của anh. Anh không thể làm người đầu tiên của cô, nhưng anh nhất định sẽ là cuối cùng đi với cô suốt quãng đời còn lại.

Nếu có trách thì nên trách tại sao cô lại làm tan chảy trái tim vốn đóng thành băng của anh. Anh đã cố gắng trốn chạy cô, nhưng cô thì cứ vô tình hết lần này để lần khác đi vượt qua rào cản tiến vào thế giới của anh.

“Lý Nhã Thuần nếu tôi đã định em là người phụ nữ của tôi, thì có chạy đằng trời tôi cũng có cách lôi em trở về được. Dù em có hận tôi, tôi cũng không thể buông tha cho em.”

Nhìn cô đau khổ, nhìn nước mắt của cô, lòng anh còn đau hơn cô. Đã vậy, nếu muốn xuống địa ngục thì chúng ta cùng nhau xuống đi.

Nghe trong nhà tắm tiếng nước ngừng chảy, trong tim Nhã Thuần thầm kêu không xong. Bây giờ cô nên đối diện với anh như thế nào đây, tâm Nhã Thuần loạn khiêu.

Nam Cung Hạo Thiên nhìn người con gái vẫn còn ngủ trên giường, khẽ mỉm cười. Nhìn khuôn mặt đỏ ửng của cô, anh biết cô đã dậy từ sớm rồi.

Nam Cung Hạo Thiên bước lại gần giường, đưa tay khẽ vuốt gương mặt cô, đôi lông mi khẽ lay động.

Nhìn khóe mắt còn đọng lại nước mắt của cô, Nam Cung Hạo Thiên không khỏi trong lòng hơi toan một chút.

Anh cúi người xuống hôn lên mí mắt của cô, đưa tay vuốt mấy sợi tóc đen dài của cô, anh kề sát vào lỗ tai của Lý Nhã Thuần, thì thào nói:

-Lý Nhã Thuần, tôi không quan tâm trước đây em đã quan hệ với ai, đã ngủ với bao nhiêu thằng đàn ông. Nhưng tôi nhắc cho em nhớ, khi em bước chân vào nhà của tôi, thì em đã định là người của tôi. Nếu em muốn Nhã Dịch và Triều Hi biết tất cả việc này, thì em cứ việc bỏ trốn. Nhưng em nên nhớ nếu tôi chưa chơi chán em, mà em dám rời khỏi, em đừng trách tôi nhẫn tâm.

Tim cô như vỡ nát, rỉ máu, nhưng nước mắt không thể trào ra được nữa, có lẽ đêm qua, nước mắt của cô cơ hồ đã chảy hết.

“Nam Cung Hạo Thiên tôi hận anh. Tại sao, tại sao anh lại có thể đối xử với tôi như thế? Tại sao?”

Không hiểu sao khi cô bị Triều Hi từ chối, lòng cô cũng không đau bằng lúc anh nói những lời nhục mạ cô. Thì ra trong thâm tâm anh, anh chỉ xem cô là một con giúp việc, là thứ công cụ cho anh phát tiết, chỉ là một món đồ chơi không hơn không kém.

60. Chương 60: Ông Cụ Non???

Khi Nhã Thuần bước về phòng, mặt trời đã đứng bóng.

Vừa mở cửa ra, một quả cầu nhỏ đã nhào vào lòng cô. Nhã Thuần ngồi xuống niết cái mũi của Nhã Dịch một cái rồi ôm nó vào lòng.

Nhã Dịch đẩy ra Nhã Thuần, đưa tay bóp lấy lỗ mũi của mình, nhìn cô bĩu môi nói:

-Nhã Thuần đi tắm trước đi, nhìn Nhã Thuần còn bản hôn con Milu nhà anh hàng xóm, không những thế còn bốc mùi trong kính....

Khuôn mặt Nhã Thuần khẽ nhăn lại tỏ vẻ giận giữ nhưng giọng nói đầy vẻ sùng nịnh:

-Quý nhỏ em dám nói chị bản à, cố tin chị sẽ bắt em lại rồi đánh vào thí thí của em cho nó nở hoa luôn không.

Nhã Dịch khoanh hai tay trước ngực, nở nụ cười nói:

-Hứ, còn chị nếu không chạy nhanh đi tắm cho em, thì tối nay đừng mong bước lên giường nữa bước.

Nhã Thuần đứng khoanh tay nhìn Nhã Dịch, hàng lông mi hơi nhíu lại, nói:

-Nhà ta Nhã Dịch lớn thật rồi kìa, còn dám đe dọa tôi nữa chứ. Thật là đủ lông đủ cánh rồi đây mà, chắc chị đây phải đi dưỡng lão sớm thôi, haiz.... – lời nói ra như mang ý trách cứ, nhưng lại mang theo vài phần ấm áp, vài phần sủng nịch.

Nhã Thuần búng lên trág Nhã Dịch một cái thật kêu, rồi xoay lưng vào nhà tắm.

Nhã Thuần vừa đóng cửa lại, nụ cười trên môi của Nhã Dịch biến mất.

Nhã Thuần tại sao tối qua chị gạt tôi, tại sao chị lại nói dối.

Chị chưa bao giờ thành thật với tôi cả. Không lẽ chị không tin tôi sao? Không lẽ chị khi tôi là con nít nên dễ dụ sao, nếu có suy nghĩ đó thì chị lầm rồi.

Lúc nào chị cũng luôn đem đau khổ cắn nuốt một mình, không hề hé môi kể lể với bất kỳ ai. Chị luôn dùng nụ cười để che đi những giọt nước mắt của mình, dùng lời nói dối để lấp liếm nỗi đau của bản thân, không muốn làm người khác phải lo lắng.

Nhưng tôi là người thân của chị, lớn lên bên cạnh chị, có lẽ người khác không hiểu chị, nhưng tôi đây thì biết tổng của chị.

Đối với tôi chị chỉ là một diễn viên hạng tồi, khả năng diễn xuất của chị chỉ là con số không tròn trịa. Nhìn bộ dạng của chị xem, nếu lúc này có chiếc gương tôi sẽ cho chị xem, nụ cười của chị muốn có bao nhiêu gương gạo, thì đủ bấy nhiêu.

Nhã Dịch lấy cái điện thoại trong túi quần ra, ấn một dãy số, giọng nói lạnh không hề mang theo độ ấm:

-Noah chuyện của tôi giao cho cậu tiến hành đến đâu rồi.

-Chắc trong khoảng nửa tháng nữa sẽ hoàn thành.

-Không được, đẩy nhanh tốc độ cho tôi, Noah. Tôi cho cậu thời gian một tuần, nếu dự án kia không hoàn thành tự cậu cuốn xéo khỏi công ty là vừa.

Một vòng tay choàng ngang ôm lấy Nhã Dịch từ phía sau, nói:

-Nhã Dịch đang làm gì mà thần thần bí bí thế.

Nhã Dịch xoay người nở nụ cười, nhìn về phía Nhã Thuần. Nhã Dịch một tay kéo Nhã Thuần đi về phía ghế sofa, tay kia cất nhanh điện thoại vào túi quần. Nhã Dịch nói:

-Nhã Thuần ngồi xuống đi.

Lòng bàn tay của Nhã Dịch không khỏi đổ mồ hôi lạnh, cũng mai nghe tiếng cửa mở, nếu không để Nhã Thuần thấy, không biết nên giải thích như thế nào nữa. Nó không tính dấu Nhã Thuần, nhưng bây giờ không phải là lúc. Đợi thời gian thích hợp nó nhất định sẽ nói toàn bộ cho cô nghe, tuyệt không giấu giếm chuyện gì. Kể cả cái bí mật nó giấu cô từ rất nhiều năm về trước.

Sau khi Nhã Thuần ngồi xuống, Nhã Dịch mỉm cười hài lòng, đi vào phòng tắm lấy ra cái khăn, sau đó nhẹ nhàng lau mái tóc cho cô, bên cạnh đó không khỏi cẩn thận:

-Nhã Dịch thật là, đã nói bao nhiêu lần là tắm xong phải lau khô tóc chứ. Nếu không cảm lạnh thì ai khổ đây. Không phải đứa con nít này phải nay lưng ra chăm sóc sao? Haiz... Thật đúng là số khổ mà...

“Phốc” , không thể nén nổi nữa rồi, Nhã Thuần phì cười, nụ cười chói sáng, tươi như hoa, nói:

-Thôi đi, em ngưng ngay mấy lời cầu nhào cho chị, nhìn bộ dạng em chả thấy giống tiểu hài tử chút nào, mà chị thấy lại giống mấy ông cụ non không sai biệt tý nào. Nếu người ta không biết còn tưởng chị là em của em nữa đó.

Nhã Dịch nở nụ cười, trong lòng thầm nghĩ “Cười là tốt rồi”

“ui da...” Khuôn mặt tươi như hoa nhất thời đổi sắc, vì bị ai kia bức đứt mấy sợi tóc mai một cách không thương tiếc.

Nhã Dịch mang theo âm thanh vô tội nói:

-Xin lỗi.... tại Nhã Dịch lỡtay ..mà....

Nhưng nhìn khuôn mặt vui vẻ đến đặc ý của nó kìa còn ở đó dám nói không cố ý à. Nó đang khi dễ chỉ số thông minh của cô sao, Nhã Thuần chau mày nói:

-Nhưng theo chị thấy cương đây là đang tính mưu sát tỷ tỷ ruột của mình đây mà. Hãy xem đây nhất dương chỉ của ta đây.

Vừa dứt lời cô nhào vào Nhã Dịch, chọt chọt vào người nó, nó ra sức chống đỡ, vớ tay lấy cái gối đánh vào người Nhã Thuần. Nhã Thuần cũng cầm cái gối ra sức đánh về phía nó. Trong phòng diễn ra trận long tranh phượng đấu không khoang nhượng. Nhất thời tiếng cười của Nhã Dịch và Nhã Thuần tràn ngập, bao trùm cả một khoảng không.

61. Chương 61: Không Thế Quay Lại Như Trước???

Nhã Thuần vừa bước tới phòng khách, không khỏi cảm thấy kỳ lạ. Hình như thấy thiếu thiếu cái gì đó, nhưng cô không thể nói nổi đó là cái gì.

Đúng rồi hôm nay thật yên tĩnh, thường ngày khi cô chưa bước tới cửa đã nghe thấy tiếng của Nhược Mai, nhưng giờ đã bước vào phòng rồi mà chẳng thấy bóng dáng của cô nàng đâu.

Một bàn tay đặt lên vai cô, làm Nhã Thuần giật mình, nhảy cẫng lên. Quay lại quát thẳng vào mặt người gây tay họa:

-Cái tên này, tính hù chết người à.

-Tôi cứ nghĩ em đang cố ý trách tôi chứ, thật tốt xem ra không phải như tôi nghĩ rồi.

-Thôi làm ơn đi cậu sanh trước mình có hai tháng thôi, nhưng chúng ta là cùng tuổi đó. Nên hãy cứ xưng hô như trước đi, mình nghe cậu kêu như thế da gà mình nổi lên hết rồi nè! - Nhã Thuần cố đánh trống lảng nói.

Nói xong cô cuối mặt xuống để giấu đi khuôn mặt đỏ ửng của mình, đúng rồi làm sao cô lại quên mất chuyện tối hôm qua, Triều Hi tỏ tình với cô. Bây giờ cô phải đối mặt với cậu ta như thế nào đây.

Nhã Thuần xoay người rời khỏi, Triều Hi nắm tay cô kéo lại, nói:

-Không lẽ, em tính trốn tránh tôi cả đời sao. Em không thích tôi, không sao, nhưng em không có quyền ngăn cản tôi thích em. Hãy cho tôi và em một cơ hội đi, được không?

-Triều Hi chúng ta thật sự không thể quay lại như trước đây sao?

-Không thể. – giọng nói của anh mang theo mười phần kiên quyết.

Nhã Thuần cố nén lại cảm xúc của mình, nói:

-Nhưng... nhưng thật ra tôi chỉ xem cậu như là anh của tôi thôi.

-Em thật sự nghĩ như thế sao? Nhưng tôi không cần một người em gái như em.

-Triều Hi tôi không yêu cậu – nhưng ai biết được khi cô nói ra những chữ này tim cô đau như thế nào.

-Lý Nhã Thuần nếu thật là như vậy tại sao em không nhìn thẳng vào mặt tôi để nói. Tại sao em lại xoay sang chỗ khác, em đang tự lừa mình dối người đấy sao?

Nhã Thuần không trả lời, nhất thời cả căn phòng tràn ngập yên tĩnh không tiếng động, cơ hồ làm người ta hít thở không thông.

-Có phải mình vào không đúng lúc rồi không. Hai cậu có chuyện gì à? Sao trong căng thẳng ghê thế. – Mạc Ly Khanh không biết đã vào từ lúc nào lên tiếng.

Nghe thấy giọng nói của Ly Khanh, Nhã Thuần trong lòng như được đặc xá. Không khí ngột ngạt nhất thời bị phá vỡ, vội nói:

-Không có gì đâu. Mà cậu có thấy Nhược Mai đâu không, sao mình tìm hoài không thấy.

Mạc Ly Khanh nghe đến tên của Nhược Mai nở nụ cười thật tươi, cô truy hỏi mãi nhưng cậu ta không nguyên nhân, chỉ dẫn cô đến một căn phòng và nói Nhược Mai ở bên trong, kêu cô tự vào xem đi sẽ rõ.

Nhã Thuần vừa mới bước vào cửa, Nhược Mai đã nhào vào lòng cô, khóc nức nở.

Nhã Thuần không hiểu mô tê gì cả, nhìn con bạn khóc đến trời long đất lở, không khỏi trong lòng toan chất một phen. Nhã Thuần chỉ đứng lặng yên vỗ vỗ cái lưng của Nhược Mai, mặt cho nước mắt của cô thấm đầm áo mình.

62. Chương 62

Chu Uyển Nhi bĩu môi nói:

-Cậu mít ướt vừa vừa thôi đó, khóc từ tối đến giờ vẫn chưa chán, công nhận nước mắt của cậu có thể sánh bằng biển thái bình dương rồi đấy.

Nhược Mai buồn ra thủ đang ôm Nhã Thuần, nói:

-Cậu chắc tốt hơn mình à, kể nào khi mới nhìn thấy mình trong gương, hét lên thật to rồi ngất luôn. Sao đó còn ôm lấy mình nức nở khóc, như nhà có tang không bằng.

-Lâm Nhược Mai, cậu thật giỏi bới móc chuyện của người khác đó. Nhưng nhìn lại bộ dạng của cậu xem có thua kém gì mình không. Làm sao mà đi ra ngoài gặp người đây. Thật sự là tức không chịu nổi mà.

Nhã Thuần lúc này mới để ý, cả người Nhược Mai, Uyển Nhi, Lục Hân ửng ửng đỏ, sưng tấy, cổ chổ vì trầy da còn đang rướng máu, hảo dọa người à.

Nhã Thuần nói:

-Các cậu có thể nói ình biết rốt cuộc là xảy ra chuyện gì không? Tại sao chỉ mới có một đêm mà nhìn hình dạng các cậu xuống cấp trầm trọng vậy.

Nhược Mai nói:

-Sau khi tan tiệc, cả ba tụi mình về phòng, không hiểu sau cả người ngứa ngáy khó chịu không thôi, dù tắm rửa sau vẫn cảm thấy ngứa. Khi mình nhìn đến trên cánh quạt vương một mảnh nhỏ màu đen của túi xốp, không khỏi cảm thấy bất an. Nên vội đi đến bên bàn thì phát hiện cái túi đựng mắt mèo đã không cánh mà chạy mất. Sau đó xem xét cả căn phòng, đúng như mình nghi ngờ khắc nơi đều vươn vãi những trái mắt mèo còn sót lại trong túi xốp.

Chu Uyển Nhi nghiêng răng ken két nói:

-Nếu để mình biết được kẻ nào làm, nhìn nhất định làm cho nó đẹp mặt với mình. Nếu chị mà xử không đẹp nó chị hứa không ăn tiền.

Lục Hân ngồi kế bên nghe thấy, không khỏi chảy mồ hôi lạnh, cả người phát run. Thầm than khổ một tiếng, nếu biết cái túi đó chứa gì, thì tuyệt đối có cho vàng cô cũng không táy máy tay chân. Đúng là tò mò có thể hại chết người mà.

Thì ra cái túi đen hôm ấy mà Lục Hân cầm lên xem, là cái túi đựng mắt mèo của Nhược Mai, khi cô trượt té, chiếc túi rơi ra khỏi tay của cô, bay lên vướn vào cánh quạt trần, bị xé rách, những thứ trong đó đều theo gió phân tán rải rác khắp phòng.

Nhược Mai nói:

-Làm tội mình phải đến chỗ tên bác sĩ Nhật Hàn kia nhờ giúp đỡ. Anh ta nhìn bộ dạng của tội mình cười đến chảy nước mắt, thiếu điều chưa bò lằng, bò càng mà thôi. Lúc đó tớ thật chỉ muốn kiếm cái động mà chui xuống cho xong.

Nhã Thuần nói:

-Vậy hấn ta nói như thế nào?

-Hấn đưa cho tội mình thuốc súc ngoài da, và một ít thuốc giảm ngứa nói không sao, nhưng muốn hoàn toàn khỏi hấn thì ít nhất phải một tháng. Ôi thật sự là muốn đòi mạng tội mình mà. Mình thật nghi ngờ bằng bác sĩ của hấn có phải là thật không nữa, hay chỉ là lang băm mà thôi.

Ở bên này Nhật Hàn ách xì không thôi.

Nhật Hàn anh là ai là bác sĩ trẻ tuổi, nổi tiếng hàng đầu thế giới. Là chủ tịch của bệnh viện lớn nhất nước, vậy mà lại có người nói anh là lang băm.

Nếu anh mà biết cô nói những lời như thế thì không chừng anh đã cho thêm một ít phụ liệu vào trong thuốc để các cô thật sự một tháng mang gương mặt đầu heo ấy ra ngoài đường rồi.

Thật ra thì những vết mẩn đỏ đó không có gì đáng lo, cộng với thuốc của anh thì trong ba ngày sẽ tiêu biến như chưa từng tồn tại mà thôi. Nhưng vì muốn trừng phạt lỗi của các cô, nên anh mới nói vậy. Để các cô biết rằng hại người, có đôi khi là hại chính mình.

Nhược Mai cau mày nói:

-Nhưng điều khiến mình cảm thấy khó chịu nhất là, khi mình nhìn thấy Nam Cung Hạo Thiên anh ta vẫn lãnh lạnh như cũ, không mấy may hao tổn gì. Làm mình cơ hồ giận muốn giận chân đến nứt đất luôn rồi.

Chu Uyển Nhi nói:

-Mình hồ nghi không biết hấn có phải là người không nữa. Hay là có kẻ nào đến mật báo với hấn.

Nhược Mai nói:

-Không thể nào chuyện này được. Bởi vì chỉ có mình, cậu và Nhã Thuần biết thôi nên không thể nào bị lộ được. Vì vậy chỉ có thể kết luận, hấn không phải dạng vừa đâu.

Nhã Thuần “Ừ” một tiếng rồi viện lý do, tiến vào toilet.

Cô dựa vào tường, khuôn mặt đỏ như máu, cảm thấy chột dạ không thôi. Cô dám khẳng định trăm phần trăm hấn là người, không những thế còn rất dũng mãnh, hấn không trúng chiêu là bởi vì suốt đêm qua hấn ở cùng cô, nào có đi về phòng. Nhưng những lời này cô không thể nào thốt nên lời, nên đành phải âm thầm xin lỗi hai con bạn của cô thôi.

Sau khi biết được việc Nhược Mai, Uyển Nhi, Lục Hân vì bị trúng mắt mèo mà dị ứng, nên Nam Cung Hạo Thiên cho tất cả mọi người tổng vệ sinh toàn bộ biệt thự.

63. Chương 63: Phải Chẳng Là Điềm Gỡ????

Hôm nay cũng như thường ngày, cả lớp chúng tôi đều thức dậy từ rất sớm và chạy bộ lên trên núi. Những ngày đầu còn cảm giác như cực hình, nhưng khi quen dần chúng tôi không còn cảm thấy mệt nhọc, ngược lại sau khi chạy xong còn cảm thấy khỏe mạnh, và tràn đầy sức sống.

Nam Cung Hạo Thiên không thường ở lại với chúng tôi, anh nói thật nhàm chán, nên thường bỏ về trước. Chúng tôi thì dừng lại trên đỉnh núi, ngồi rải rác dưới những tán cây đại thụ, nghỉ ngơi tán dóc, đợi ngắm mặt trời mọc sau đó mới tản bộ đi về.

Sau khi những tia nắng đầu tiên chiếu xuyên qua kẽ lá, không khí lạnh giá của ban đêm bị sự ấm áp của thái dương thay thế cả đoàn người chúng tôi rảo bước hướng về phía ngôi biệt thự.

Bỗng lúc này chúng tôi nghe xa xa, có tiếng người xì xào và tiếng thảng của động cơ xe, cả nhóm chúng tôi đưa mắt nhìn nhau.

Không hiểu sao, lúc này mắt trái của Nhã Thuần giật liên tục, nó như điềm báo chẳng lành, làm lòng cô bồn chồn, thập phần lo lắng không thôi.

Trái lại với phản ứng của Nhã Thuần, Mạc Ly Khanh vẻ mặt hớn hởi, vui mừng nói:

-Có lẽ là có người đến đây đây, lần này chúng ta có thể về nhà rồi.

Nhược Mai nói:

-Cậu đừng vui mừng quá sớm, hãy suy nghĩ thử xem, ở đây chỉ toàn cây với lá ngoài ra chẳng còn thứ gì khác. Không lẽ họ vào đây chơi với thú à.

Mạc Ly Khanh nói:

-Cậu đọc nhiều truyện quá nên đâm ra bệnh lo xa rồi sao? Không biết chừng họ đi lạc thì sao?

Nhược Mai bĩu môi nói:

-Cái tên óc heo này, ý cậu là mình bệnh quan tưởng đó à?

-Mình không nói là chính cậu tự nói đấy thôi.

Thấy được khuôn mặt tối sầm của Nhược Mai, khí thế bức người, đang từ từ tiến về phía mình, Ly Khanh nở nụ cười nói tiếp:

-Ở đây còn có mọi người làm chứng đâu, nên cậu không thể vô lý đánh người được, nếu không thì cậu có khác gì mấy tên đầu đường xó chợ tối ngày chỉ biết gây hấn đánh nhau đâu.

Nhược Mai khí cơ hồ muốn dậm chân xuống đất, hẳn còn dám chửi xỏ cô, thật đúng là làm ơn mắc oán mà.

Lục Hân nói:

-Nhược Mai đừng nóng nữa, theo mình thấy thì chắc cậu đa nghi quá thôi. Cứ thử xem một lần đi, biết đâu kiếm được sự giúp đỡ thì sao?

Mạc Ly Khanh nói:

-Mặc kệ cậu ta, còn các cậu ai muốn rời khỏi đây thì đi với mình. Không lẽ tất cả chúng ta không đấu lại chúng sao?. Ở đây riết rồi, các cậu thành rùa hết à, chúng ta là No. 1 đó, No. 1 tiếng tâm lừng lẫy, danh chấn cả trường đấy.

Hơn nữa lớp đều đi theo Mạc Ly Khanh. Họ thấy Ly Khanh nói cũng có lý, không lẽ nhiều người như thế này, còn sợ không đấu lại chúng sao, thật là nói chuyện giỡn chơi mà?

Nhã Thuần vội ngăn họ lại nói:

-Các cậu đừng đừng đi, mình cảm giác có gì đó không đúng lắm. Nếu có nguy hiểm thì làm sao?

Nhược Mai nắm lấy tay của Nhã Thuần nói:

-Cậu đừng để ngăn cản hần, cái thứ người như hần chưa gặp quan tài là chưa đổ lệ đâu. – Nhược Mai giọng nói mang theo vẻ giễu cợt

Mạc Ly Khanh trừng mắt nhìn Nhược Mai, cười cười nói:

-Ban ngày ban mặt không lẽ còn sợ gặp quỷ không bằng. Đúng là lòng dạ con gái, cứ thích lo xa, nên chả bao giờ làm được việc lớn cả.

-Ừm hay, tỷ đây sẽ chóng mắt lên xem. Coi chừng sẽ làm nên được việc gì lớn. Thành sự thì ích bại sự có dư.

Mạc Ly Khanh nghiêng răng ken két, gặng nói từng chữ:

-Lâm Nhược Mai, cậu nên nhớ kỹ những gì cậu nói đó.

-Lâm Nhược Mai tôi đầu đội nón, chân mang dép lê, một lời nói ra, như dau chém đá, nhất quyết không quên.

-Đi.

Mạc Ly Khanh xoay người, dẫn đầu cả nhóm đi về hướng phát ra tiếng động.

Triều Hi nắm lấy bàn tay Nhã Thuần nói:

-Nhã Thuần cậu cứ yên tâm đi, bọn họ không sao đâu. Với lại cậu cũng biết rõ bản lĩnh của Mạc Ly Khanh mà, hần là đai đen thập đẳng karate đó. Hần không gây sự với người khác, là họ muốn thấp nhang tạ ơn trời đất rồi, chứ có ai dám chọc hần.

Nhã Thuần nhìn theo bóng dáng của đoàn người nói:

-Mình cũng hy vọng là vậy.

Nhược Mai nói:

-Chúng ta về trước đi, mặc kệ cậu ta. Một hồi mà mang mặt máu về đây khóc với mình, nếu mình không tấu hần thêm vài quyền nữa, mình không phải con gái.

-Nhưng... nhưng mà... - Nhã Thuần nói.

Chu Uyển Nhi nắm lấy tay của Nhã Thuần vừa kéo đi, vừa nói:

-Không nhưng nhị gì cả? Hần tự làm tự chịu đi.

Một lúc sau, Triều Hi khuôn mặt cười cười nhìn Nhược Mai và Uyển Nhi nói:

-Hai người cứ trách cứ hần, nhưng sao này giờ mình thấy hai cậu vẻ mặt lo lắng, đi đi lại lại hoài vậy?

-Không phải..... – Nhược Mai và Chu Uyển Nhi đồng thanh nói.

Sau đó chúng tôi xoay người, hướng về phía ngôi biệt thự đi tới.

Nhưng chưa đi được mấy bước, Triều Hi bỗng nhiên dừng bước, nhìn chúng tôi nói:

-Tôi nghĩ họ đã xảy ra chuyện rồi.

64. Chương 64: Trục Giác???

Hàng loạt tiếng bước chân, tiếng lá cây khô bị người dẫm nát, vang lên ngày càng rõ.

Từ trong bụi cây, Nhã Thuần nhìn rõ thấy đôi giày quân dụng đang dừng trước chỗ cô ẩn nấp và càng ngày càng tiến lại gần. Nhã Thuần hoảng hốt xuýt nữa bật ra tiếng , cũng may nhờ Triều Hi nhanh tay chặn miệng cô lại nếu không cô không biết chuyện gì xảy ra nữa.

Một giọng nói khàn khàn vang lên:

-Lão Ngũ mày tìm thấy chúng chưa?

Cái người đang tiến về phía chúng tôi bỗng nhiên dừng lại, quay đầu nhìn về người vừa nói, lên tiếng trả lời:

-Thật TMD. Tụi nó cứ như chuột chuối ấy, mới nhìn thấy đó, xoay lưng là biến mất tiêu.

-Vậy mày còn đứng đó làm gì?. Nếu để chúng thoát sẽ phiền phức lớn đấy?

-Lão Tam mày cứ thích lo xa. Mày yên tâm chỉ là lũ oắt con hỉ mũi chưa sạch thì tụi gì?. Với lại không phải chúng ta chỉ để thoát có mấy người thôi à. Kaka...

-Lão Ngũ mầy dẫn tụi nó qua phía bên kia đi, còn tụi tao đi hướng bên này. Chiều nay giao hàng rồi đó. Nếu để xảy ra chuyện gì, coi lão đại có lột da tao với mày hay không?

-Lão tử mà bắt được chúng, thì chúng chết chắc.

Nghe được tiếng bước chân đi ngày càng xa, Triều Hi lên tiếng:

-Các cậu ra được rồi đó.

Chu Uyển Nhi nói:

-Sao cậu biết là có người, mà kêu tụi mình trốn thế?

Triều Hi vẽ mặt bình thản nói:

-Trực giác.

Nhìn thấy chúng khuất bóng, cả đoàn người thở phào nhẹ nhõm, nhưng trong lòng vẫn còn lo lắng không thôi, khuôn mặt trắng bệch, có mấy bạn nữ cơ hồ đã sắp khóc phát ra tiếng.

Những tiếng nghị luận, than vãn bắt đầu vang lên “không lẽ chúng ta phải chết ở đây”, “tất cả là tại tụi kia thôi”, “bây giờ phải làm sao đây?”, “mình vẫn còn FA mà..mình chưa muốn chết đâu huhuhu..”, “sao giờ, soái ca của mình?”.....vân vân...

Nhã Thuần tức giận nói:

-Các cậu im hết cho tở. Nếu muốn bọn chúng mau phát hiện ra chúng ta thì các cậu cứ việc loạn thành đoàn nữa đi. Rồi chết chùm luôn cả đám cho vui.

Mọi người nhất thời im bặt, không bất kỳ ai lên tiếng nữa.

Triều Hi nói:

-Nhã Thuần nói đúng đó mình nghĩ chúng chưa đi xa đâu. Chúng ta còn lại ở đây còn lại hơn mười mấy người, nếu cứ tiếp tục đi chung như thế này rất nhanh sẽ bị phát hiện, nên mình sẽ chia thành bốn nhóm đi như thế sẽ an toàn hơn. Các cậu ai có võ thì bước sang bên trái của mình, còn người nào không có thì bước sang phải.

Mọi người đều gật đầu tán thành, và bước sang hai bên. Còn lại mười bốn người, trong đó có:

Ba người đai đen thấp đẳng karate: Lục Vệ, Thanh Nhi, Mạc Hàn

Ba người đai đen bát đẳng karate: Á Hân, Hàn Phong, Thiên Kỳ

Một đai cấp hồng vovinam: Diễm My

Năm người hồng đai III cấp vovinam: Dĩ Thần, Thanh Sơn, Tâm Lan, Mộng Kha, Thiệu Huy.

Một hồng đai VI cấp: Chu Uyển Nhi

Một không biết võ: Lý Nhã Thuần.

Triều Hi nói:

-Nhóm một: Nhã Thuần, Thanh Sơn, Diễm My, Dĩ Thần, Chu Uyển Nhi làm nhóm trưởng phụ trách xuống núi tìm người trợ giúp. Nhóm hai: Lục Vệ, Thanh Nhi, Thiệu Huy, Á Hân nhóm trưởng mem theo hướng đông xuống núi tìm những người chạy thoát, nhóm ba: Mạc Hàn, Tâm Lan, Mộng Kha, Thiên Kỳ nhóm

trưởng theo hướng tây tìm kiếm. Còn lại Hàn Phong sẽ cùng với mình Nhược Mai vào rừng tìm căn cứ của chúng giải cứu những người bị bắt. Phải cho chúng biết động vào No. 1 thì nhất định không có hảo trái cây ăn đâu.

Mọi người lời:

-Đúng đấy.

-Mình thấy như thế cũng được.

-Oke! Cứ như vậy đi.

-....

Nhã Thuần suy nghĩ hồi lâu rồi lắc đầu nói:

-Không được, mình cũng muốn đi, mình muốn đi vào rừng tìm mọi người....

Triều Hi vẽ mặt cương quyết nói:

-Không được hồ nháo, bây giờ không phải là lúc bưng bình cậu nghe hiểu không, ở lại đây rất nguy hiểm.

-Không được. Mình nói đi là đi, cậu không cản được mình đâu. Các cậu chỉ có ba người thôi, độ nguy hiểm rất cao.

-Nhã Thuần dẹp ngay cái tính con nít của cậu ỉnh. Càng nhiều người càng dễ gây sự chú ý, nên ít người chùng nào thì tốt chùng đấy. Với lại Hàn Phong bát đẳng đai đen karate, Nhược Mai không chỉ nhanh trí mà còn là đai đen cửu đẳng Karate, bạch đai vovinam đó. Còn cậu thì sao, nhu nhược yếu đuối, chả nên tức sự gì?

Chu Uyển Nhi nói:

-Cậu vừa phải thôi, dù biết là cậu chỉ muốn tốt cho Nhã Thuần nhưng nói vậy là hơi quá rồi đó.

-Trần Triều Hi, cậu nói tôi vô tích sự chứ gì, vậy thì hãy chờ đó tôi sẽ làm cho cậu thấy.

65. Chương 65: Tại Sao Cậu Gạt Tôi???

Nhã Thuần tức giận xoay người sang chỗ khác, trong lòng thầm đên Triều Hi ra thăm hỏi mấy trăm lần, “Tên khốn nhà ngươi, không phải tỷ đây vì lo lắng cho ngươi nên mới muốn đi theo ngươi à, đã vậy mà còn dám khinh tỷ, đồ ngốc, đồ xấu xa, @#!%#####...”.

Nhược Mai nắm lấy tay Nhã Thuần, lôi kéo cô đến một góc khuất cách đó không xa, sao đó nhìn thẳng vào Nhã Thuần nói:

-Bây giờ mình không giấu cậu nữa. Cậu biết Long Bang chứ?

-Ừm, hình như mình nhớ mình đã từng nghe qua. Nhưng bây giờ cậu nhắc chuyện đó để làm gì?

-Long Bang là bang hội đứng hàng thứ ba trong các tổ chức Mafia hoạt động ngầm toàn quốc. Nó là bang hội có thế lực và uy quyền rất lớn, không chỉ có ảnh hưởng đến hắc đạo, mà ngay cả bạch đạo cũng phải kiêng dè nó mấy phần, hoạt động không chỉ phạm vi nội địa, mà còn mở rộng ra cả các quốc gia khác trên thế giới.

Nhã Thuần nhíu mày nhìn Nhược Mai nói:

-Nếu cậu nói nó là tổ chức ngầm, vậy tại sao cậu lại biết rõ như thế?

-Tại vì nhị bang chủ của Long Bang là ba mình, còn đại bang chủ là ba của Triều Hi.

-Cái gì? Cậu nói thật đấy hả?

-Ừm. Mà Trần Triều Hi và mình lại là người thừa kế duy nhất của tập đoàn và bang hội đồng nghĩa trở thành cái bia của rất nhiều người. Có thể nói mình và Triều Hi chính là thanh mai trúc mã từ nhỏ.

Nhã Thuần đứng hình, cô thật không ngờ chủ tịch hai tập đoàn lớn giàu nhất nhì thế giới như Thịnh Thế và Khải Phong lại là người cầm quyền của Long Bang một tổ chức hắc đạo, mafia khét tiếng. Không cần nói cũng biết để có thể vươn lên đến vị trí đó, không biết đã đắc tội và gây thù với bao nhiêu người, bao nhiêu nguy hiểm luôn rình rập họ.

Nhã Thuần khuôn mặt biến sắc nói:

-Tại sao cậu lại giấu mình, cậu không tin mình ư? Các cậu đã bao giờ xem mình là bạn chưa? Hay là các cậu khi dễ mình, sợ bị mình lợi dụng, các cậu khiến mình như con cóc vậy đó, các cậu có biết không? Mình cứ nghĩ mình đã hiểu hết về các cậu, mình cứ tin các cậu sẽ không bao giờ gạt mình, mình thật không ngờ - Những giọt nước mắt lã lã theo khóe mắt của Nhã Thuần trào ra như mưa.

Nhược Mai ôm chầm lấy Nhã Thuần nói:

-Nhã Thuần tội mình thật sự không cố ý lừa dối cậu. Mình không thể nói với cậu là vì tội mình sợ, sợ cậu sẽ không chấp nhận được, và không chịu làm bạn với tội mình. Sợ cậu sẽ gặp nguy hiểm...

Ngừng một lát, Nhược Mai nói tiếp:

-Từ lúc ba tuổi, tội mình đã bị huấn luyện để trở thành người thừa kế không chỉ học cả văn, mà còn phải học cả võ, ai cũng quan sát và đánh giá tội mình. Cái này không được, cái kia không được. Đối mặt với tội mình chỉ là bốn bức tường, vệ sĩ và giáo sư, sự nịnh hót, vụ lợi và giả tạo. Khi chúng mình đang trên đường đi đến buổi tiệc thì bị phục kích bất ngờ, mình và Triều Hi nhờ vệ sĩ bảo hộ nên có thể chạy thoát, chúng đuổi theo truy bắt, càng ngày càng gần. Mình cứ nghĩ là bị tóm rồi. Nhưng bỗng một cô bé chạy tới, kéo tay hai đứa mình tránh vào bụi cây gần đó, mỉm cười nhìn tội mình. Sau đó đi ra đánh lạc hướng chúng, tội mình mới thoát nạn. Cô bé thở phào, nhìn tội mình cười thật tươi nói “Các cậu thấy Nhã Thuần làm tốt không? Ở địa bàn của Nhã Thuần mà dám giở trò, thật không biết tốt xấu mà. Lão hổ không phát huy các người nghĩ ta là mèo bệnh à? Hahahaaa..., ui các cậu đừng khóc đừng khóc mà,... các cậu cười thật đẹp nga.” Cậu biết không lúc ấy mình khóc không phải vì sợ, mà vì cảm động, đó là lần đầu tiên có người quan tâm đến tội mình một cách thật lòng, chứ không vì diện mạo hay gia thế của tội mình. Cậu là người bạn đầu tiên, cũng là người làm tội mình cười nhiều nhất. Nhã Thuần hãy tha thứ ỉn đi.

Nhã Thuần khóc còn lớn hơn, những lời giải thích của Nhược Mai không làm cô bớt giận mà nó cứ như là thêm dầu vào lửa. Cô không giận họ, mà cô giận chính bản thân mình, cô giận sự vô tâm hời hợt của mình.

Cô thật không ngờ con nhỏ bạn luôn hằng ngày cười cười, nói nói với mình, chọc ỉn vui vẻ phía sao lại có hồi ức đau thương như thế. Nhã Thuần không dám tưởng tượng nổi, hai người họ làm sao vượt qua được một tuổi thơ như thế. Nếu là cô, chắc cô đã bị tự kỷ mất rồi.

Phải chăng để có thể thành công con người ta luôn phải trả một cái giá tương xứng?

Nhã Thuần choàng tay, ôm lấy Nhược Mai nói:

-Đồ cóc, làm sao mình có thể giận cậu được. Mình yêu cậu chết mất làm sao có thể bỏ cậu đâu.

Triều Hi nói:

-Hai cậu tách ra được chưa, bây giờ đang lúc dầu sôi lửa bỏng các cậu còn có thể ở đây diễn phim tình cảm lãng mạn Hàn Quốc được nữa hả?

Nhược Mai chóng nạnh nói:

-Bây giờ cậu biết lý do rồi đó, vì vậy hãy nghe theo lời Triều Hi đi. Tội mình nhất định không sao đâu. Mình và hấn ta có thể nói là một địch được tới hai mươi lặn đó kakaaa... Thấy tớ oai chưa?

Nhã Thuần mỉm cười nói:

-Ừm. Rất oai. Vì biết được lý do nên mình càng muốn đi cùng với các cậu. Các cậu nói mình là người quan trọng nhất với các cậu. Thì ở đây mình cũng xin tuyên bố cho các cậu biết, hai cậu cũng là những người có địa vị rất cao trong lòng mình. Nên mình không thể để các cậu mạo hiểm một mình được.

Nhược Mai ký lên đầu Nhã Thuần cái cóc, khuôn mặt nhăn thành một đoàn, bộ dạng chỉ tiếc rên sất không thành thếp nói:

-Tôi không chỉ bó tay, mà còn là bó chiếu với cậu luôn đó. Con gái gì đâu mà lý thấy ơn luôn à.

Triều Hi nói:

-Thôi được rồi, nhưng cậu phải đi sát theo hai đứa tụi mình đó.

Nhã Thuần lắc đầu, bật cười thật tươi nói:

-Mình chỉ nói đùa thôi, mình sẽ đi với Uyên Nhi, mình không muốn mình trở thành gánh nặng cho các cậu. Xem như đây là hình phạt nhẹ nhàng mình giành cho các cậu, sẽ không có lần thứ hai đâu.

Nhã Thuần ngừng trong chốc lát, rồi nói tiếp:

-Mình tin rằng các cậu sẽ bình an trở ra. Mình hy vọng các cậu đừng đánh mất lòng tin của mình một lần nữa, nếu không mình tuyệt đối sẽ không tha thứ cho các cậu.

Sau đó chúng tôi tập hợp lại lần cuối, bàn bạc và đưa ra kế hoạch tác chiến.

P/S: Để phân phân biệt giữa các nhóm với nhau, ở đầu mỗi chap sau mình sẽ ghi tên Nhóm Trưởng đại diện cho nhóm nha! (*-*)

66. Chương 66: Âm Mưu, Hoạch Định!!!

Chu Uyên Nhi nói:

-Các cậu hãy cẩn thận đó, hôm qua mưa rất to, nên đường ở trong rừng rất khó đi. Sơ sẩy có thể té như chơi đấy.

-Á.....

Uyển Nhi vừa nói dứt tiếng.

“Rầm”, chim bay đầy trời.

Nhã Thuần đã thuận lợi xông tiếp đất. Về mặt oai oán nhìn Uyên Nhi nói:

-Tên chết bầm nhà cậu, không để tỷ đây chết luôn đi rồi tới thấp nham, nói chi mà sớm dữ vậy.

Uyển Nhi mỉm cười đưa tay kéo Nhã Thuần lên nói:

-Nha đầu này, ai kêu cậu hậu đậu làm chi còn ở đó trách mình.

-Ê con kia bây giờ cậu đang sát phạt lòng kiên nhẫn của mình phải không, cậu có tin, um um...

Chu Uyên Nhi đưa tay bịt miệng lôi vào trong bụi rậm, sau đó nháy mắt cho những khác tìm chỗ ẩn nấp.

Không lâu sao thật sự tiếng bước chân vang lên, không những thế mà nó càng ngày càng gần, còn kèm theo âm thanh đao to búa lớn, không cần nhìn chỉ nghe giọng cũng biết là của mấy gã thô kệch.

-TMD, rõ ràng tao nghe ở đây có tiếng động mà.

-Lão Nhị, coi chừng mày nghe lầm rồi đó.

-Ý mày nói lão tử bị lãng tai hả thằng kia. Cho mày hay thằng nhãi, tai lão đây là 11/10 đó... kakaa...

Lão Lục khinh bỉ nói:

-Tao thấy mày lâu quá không gần phụ nữ, nên đầu óc đăm ra ngu luôn rồi à... hahahaaa...

Lão Nhị tức giận nói:

-Tụi bây lục soát hết ở đây cho tao. Tao không tin là không tìm thấy chúng.

Hướng đông

Lục Vệ mình mảy nhếch nhác đầy bùn đất nhìn Á Hân nói:

-Cách của cậu có được không vậy?

Á Hân nói:

-Cậu không tin thì có thể tách ra, mình không ép cậu đi theo tụi mình.

Thanh Nhi áp tai xuống mặt đường, sau đó nói:

-Mình nghe tiếng bước chân, có lẽ chúng sắp đến.

Á Hân nói:

-Khoảng bao nhiêu tên?

Thanh Nhi nói:

-Khoảng bảy hay tám tên.

Á Hân nhìn Thiệu Huy đang loay hoay với đống lá khô nói:

-Cậu đã nguy trang xong chưa.

-Rồi. Bây giờ chỉ cần đợi chuột sập bẫy là được, haha...

Một gã trung niên vẽ mặt hung tợn vừa đuổi theo cô gái vừa lớn tiếng đe dọa:

-Đứng lại cho tao, nếu không để ông đây bắt được, đừng trách sao ông không thương hoa tiếc ngọc nha.

“Rầm”

Người con gái vấp nhánh cây trượt té, nằm dài trên mặt đất,. Một tên cao to đi lại nắm tóc cô gái giật ngược lên, bắt cô gái đối diện với mình nói:

-Coi mày còn chạy được đi đâu. Hại tao đuổi theo mày muốn chết, nếu không phải vì mày có chút nhan sắc, thì lão tử đây đã một phát búng chết mày cho xong.

Nhược Mai kích động muốn xông ra, nhưng một bàn tay mạnh mẽ ngăn lại, ánh mắt đe dọa, cảnh cáo Nhược Mai “Không được lộn xộn, chưa đến lúc, chúng có súng”

Nhược Mai tức điên người, không nhờ Triều Hi ngăn lại, Nhược Mai thật muốn xông ra tẩu cho gã một trận. Xém chút nữa cô không chỉ hại mình, mà còn hại liên lụy đồng bọn, thật đúng xúc động là ma quỷ mà.

Cô gái vì té xuống đất, cộng với nhánh cây gia quệt nên quần áo rách rưới không thôi, làn da trắng hồng cơ hồ bị lộ ra ngoài, thu hút tầm nhìn của gã, trong mắt của gã không dấu nổi dục vọng của mình vừa cười vừa nhìn cô gái nói:

-Tao thật không ngờ, dáng người của mày lại bốc như vậy. Đem mày bán đi thật uống, hay là ở đây vui đùa với tao chút đi. Lão tử lâu rồi không có gần phụ nữ, thật là khó chịu..hahaha.a...

-Tên khốn nếu mày dám đụng tao, tao thà chết chứ nhất định không để mày toại nguyện.

“Bốp”. Gã tát cô một cái thật mạnh, máu từ khóe miệng cô chảy ra.

“Bốp” dường như chưa hả giận gã tát thêm cái nữa, nói:

-Con khốn, mày còn dám uy hiếp lão tử à, thật không muốn sống nữa mà. Xem hôm nay lão tử không chơi chết mày lão tử không làm người.

“Roẹt”. Hấn đưa tay, xé nát chiếc áo của cô gái.

67. Chương 67: Mỹ Nhân Kế (1) (nhóm *chu Uyển Nhi*)

Lão Lục nghe thấy có tiếng động trong bụi cây nên hét to:

-Ai, ra đây ngay cho tao. Nếu không tao bắn...

-Khoang đừng bắn,..... tôi ra... - một giọng nữ rung rung từ bụi cây phát ra.

-Còn không mau lết nhanh ra đây cho lão.

Một cô gái uốn éo thân mình, đi ra khỏi bụi cây, tuy quần áo lấm lem bùn đất, một thân chật vật nhưng cũng không thể che dấu nét đẹp của cô.

Cô lên tiếng:

-Mấy anh đẹp trai làm gì hung dữ thế, có biết người ta sợ lắm không!

Lão Lục nói:

-Lại đây.

-Nhưng anh phải cắt cây súng đi, nếu không em không dám qua đâu.

Cô gái đi cà nhắc, tiến đến trước mặt gã, nhưng đi được giữa chừng thì dưới chân bị vướng cành cây, thân mình ngã về phía trước.

Cũng may gã chạy nhanh lại, vươn tay kéo cô, ôm cô vào lòng, nếu không thì chắc chắn cô không đo đường mới lạ. Cô gái mặt đỏ ửng nhìn gã, ngượng ngùng nói:

-Cám ơn anh, không biết báo đáp anh như thế nào đây.

Tay áo của cô bị tụt xuống, một mảng da trắng nõn nà, phô bày trước mặt gã. Khiến gã cảm thấy miệng đắng, lưỡi khô khó chịu khôn cùng. Đôi mắt gã tràn ngập dục vọng, giọng nói khàn khàn, ngã ngớn:

-Nếu không thì lấy thân em mà báo đáp cho anh.

Cô gái then thùng đem mặt chôn vào ngực gã, nói:

-Anh thật đáng ghét à, tối ngày chỉ thích chọc người ta thôi.

Lão Nhị đi tìm kiếm ở phụ cận không thấy gì cả, quay lại nhìn thấy tình cảnh trước mắt, không khỏi “khụ khụ” mấy tiếng, rồi nói:

-Lão Lục mày quên quy tắc của đại ca rồi sao?

-Đại ca sẽ không phạt tao đâu. Lúc trước tao hoàn thành nhiệm vụ xuất sắc, đại ca hỏi tao thích con nào cứ chọn, hẳn sẽ thưởng cho tao. Nhưng tao vẫn chưa chọn được con nào, khi trở về tao sẽ yêu cầu đại ca thưởng nó cho tao là được chứ gì.

-Vậy à, trong nó cũng được đấy, xem như lần này mày có phúc rồi. Nhưng nhìn nó yếu đuối vậy, không biết có chịu nổi mày không nữa. Hay là nhường nó cho tao đi. Haha.....

-Thằng khốn mày cút nhanh cho lão, nếu không lão mần thịt mày đó, thằng kia.

-Thôi được rồi, tao đi qua chỗ khác tìm tiếp đi. Mày cứ ở đó làm cho xong việc đại sự của mày đi. Nếu nó chơi chán em rồi, em cứ qua đây anh sẵn sàng chứa chấp em haha.... – gã nở nụ cười đầy thâm hiểm, liếc mắt nhìn cô sao đó quay người dẫn theo đồng bọn của hắn rời đi.

Lão Lục nhìn cô gái trong ngực mình nói:

-Cô liền tiếc hắn ta hay gì mà nhìn theo không chớp mắt vậy. Hay tôi tặng cô cho gã nhe!

-Không, người ta chỉ thích anh thôi.

Gương mặt trắng nõn, vì mắt cỡ phủ một tầng hồng hồng, đầy vẻ phong tình quyến rũ làm gã xém chút nữa phun cả máu mũi ra ngoài.

Gã đưa tay niết cái mũi của cô nói:

-Tiểu yêu tinh em đang ở đây dụ hoặc tôi sao?

Gã đưa môi gã áp lên môi cô, nhưng bị cô lấy tay ngăn cản:

-Không được. Trước mặt nhiều người như vậy mà Làm người ta ngượng chết mất. Anh kêu đàn em anh tránh mặt trước đi, rồi chúng ta..... hihi... mắt cỡ chết mất...

Nhìn thấy gã đặng đo suy nghĩ, cô gái nhú mi nói:

-Anh nhìn thử xem, không lẽ một cô gái chân yếu tay mềm như em anh cũng sợ sao? Thật thất vọng, mới lần đầu nhìn thấy anh, em cứ tưởng anh “man” lắm chứ, Ai dè.... Thật không biết có phải đàn ông không nữa. – cô gái bĩu môi, giọng nói đầy vẻ giễu cợt.

Gã chết mất thôi, ngay cả khi giận gã cũng thấy cô thật đáng yêu. Cô dám nghi ngờ khả năng của gã sao? Cô tới số rồi, hôm nay gã không chơi cô không đi được, gã sẽ nấu chè đổi tên của mình. Gã nhìn cô đầy vẻ ái muội nói:

-Vậy chúng ta thử xem tôi có phải đàn ông không nhé!

68. Chương 67: Mỹ Nhân Kế (1) (nhóm *chu Uyển Nhi*)

Lão Lục nghe thấy có tiếng động trong bụi cây nên hét to:

-Ai, ra đây ngay cho tao. Nếu không tao bắn...

-Khoang đừng bắn,..... tôi ra... - một giọng nữ rung rung từ bụi cây phát ra.

-Còn không mau lết nhanh ra đây cho lão.

Một cô gái uốn éo thân mình, đi ra khỏi bụi cây, tuy quần áo lấm lem bùn đất, một thân chật vật nhưng cũng không thể che dấu nét đẹp của cô.

Cô lên tiếng:

-Mấy anh đẹp trai làm gì hung dữ thế, có biết người ta sợ lắm không!

Lão Lục nói:

-Lại đây.

-Nhưng anh phải cắt cây súng đi, nếu không em không dám qua đâu.

Cô gái đi cà nhắc, tiến đến trước mặt gã, nhưng đi được giữa chừng thì dưới chân bị vướng cành cây, thân mình ngã về phía trước.

Cũng may gã chạy nhanh lại, vươn tay kéo cô, ôm cô vào lòng, nếu không thì chắc chắn cô không đo đường mới lạ. Cô gái mặt đỏ ửng nhìn gã, ngượng ngùng nói:

-Cám ơn anh, không biết báo đáp anh như thế nào đây.

Tay áo của cô bị tụt xuống, một mảng da trắng nõn nà, phô bày trước mặt gã. Khiến gã cảm thấy miệng đắng, lưỡi khô khó chịu khôn cùng. Đôi mắt gã tràn ngập dục vọng, giọng nói khàn khàn, ngã ngớn:

-Nếu không thì lấy thân em mà báo đáp cho anh.

Cô gái then thùng đem mặt chôn vào ngực gã, nói:

-Anh thật đáng ghét à, tối ngày chỉ thích chọc người ta thôi.

Lão Nhị đi tìm kiếm ở phụ cận không thấy gì cả, quay lại nhìn thấy tình cảnh trước mắt, không khỏi “khụ khụ” mấy tiếng, rồi nói:

-Lão Lục mày quên quy tắc của đại ca rồi sao?

-Đại ca sẽ không phạt tao đâu. Lúc trước tao hoàn thành nhiệm vụ xuất sắc, đại ca hỏi tao thích con nào cứ chọn, hẳn sẽ thưởng cho tao. Nhưng tao vẫn chưa chọn được con nào, khi trở về tao sẽ yêu cầu đại ca thưởng nó cho tao là được chứ gì.

-Vậy à, trong nó cũng được đấy, xem như lần này mày có phúc rồi. Nhưng nhìn nó yếu đuối vậy, không biết có chịu nổi mày không nữa. Hay là nhường nó cho tao đi. Hahaa.....

-Thằng khốn mày cút nhanh cho lão, nếu không lão mần thịt mày đó, thằng kia.

-Thôi được rồi, tao đi qua chỗ khác tìm tiếp đi. Mày cứ ở đó làm cho xong việc đại sự của mày đi. Nếu nó chơi chán em rồi, em cứ qua đây anh sẵn sàng chứa chấp em haha.... – gã nở nụ cười đầy dâm dăng, liếc mắt nhìn cô sao đó quay người dẫn theo đồng bọn của hắn rời đi.

Lão Lục nhìn cô gái trong ngực mình nói:

-Cô liến tiết hẳn ta hay gì mà nhìn theo không chớp mắt vậy. Hay tôi tặng cô cho gã nhe!

-Không, người ta chỉ thích anh thôi.

Gương mặt trắng nõn, vì mắt cỡ phủ một tầng hồng hồng, đầy vẻ phong tình quyến rũ làm gã xém chút nữa phun cả máu mũi ra ngoài.

Gã đưa tay niết cái mũi của cô nói:

-Tiểu yêu tinh em đang ở đây dụ hoặc tôi sao?

Gã đưa môi gã áp lên môi cô, nhưng bị cô lấy tay ngăn cản:

-Không được. Trước mặt nhiều người như vậy mà Làm người ta ngượng chết mất. Anh kêu đàn em anh tránh mặt trước đi, rồi chúng ta..... hihi... mắt cỡ chết mất...

Nhìn thấy gã đáng đo suy nghĩ, cô gái nhú mi nói:

-Anh nhìn thử xem, không lẽ một cô gái chân yếu tay mềm như em anh cũng sợ sao? Thật thất vọng, mới lần đầu nhìn thấy anh, em cứ tưởng anh “man” lắm chứ, Ai dè.... Thật không biết có phải đàn ông không nữa. – cô gái bĩu môi, giọng nói đầy vẻ giễu cợt.

Gã chết mất thôi, ngay cả khi giận gã cũng thấy cô thật đáng yêu. Cô dám nghi ngờ khả năng của gã sao? Cô tới số rồi, hôm nay gã không chơi cô không đi được, gã sẽ nấu chè đổi tên của mình. Gã nhìn cô đầy vẻ ái muội nói:

-Vậy chúng ta thử xem tôi có phải đàn ông không nhé!

69. Chương 68: Mỹ Nhân Kế (2)

Cô đưa tay đánh vào lòng ngực vững trãi của hắn, rồi ngượng ngùng quay mặt đi chỗ khác.

Gã cười ha hả, nhìn sang bọn đàn em nói:

-Tụi bây đi qua bên kia, tất cả quay mặt đi chỗ khác không cho nhìn lén nghe chửa.

Gã nhìn cô nói:

-Chúng đã đi hết rồi đó, bây giờ thì chúng ta...

Cô khiển chân lên, bắt ngờ đặt lên môi hắn một nụ hôn. Hắn ngây ngốc, sao đó triền miên đáp trả lại, cùng cô dây dưa. Gã đưa tay cởi từng chiếc cúc áo của cô, cô mỉm cười nhìn gã.

-Không được.. á aa.. .. ngô ngô...người ta là lần đầu á... ân ân....

Cô gái phát ra âm thanh kiêu mị, làm bọn đàn em của gã không khỏi mặt đỏ chân run. Thầm ngưỡng mộ không ngừng, nhưng ai kêu chúng thấp cổ bé họng làm chi, nên chỉ đành nhắm mắt, làm ngơ chứ biết làm sao bây giờ.

“Bốp”

“Bốp”

“Bốp”

.....

Chu Uyển Nhi nhìn năm gã đang nằm trên mặt đất không khỏi nở nụ cười, lên tiếng:

-Trói chúng lại, tịch thu hết súng của chúng cho tôi.

Nhã Thuần vẽ mặt chán ghét nhìn gã đang nằm trên mặt đất, không khỏi dùng chân đá cho gã mấy phát.

Uyển Nhi nói:

-Công nhận cậu diễn tài tình thật đó, cậu không đi thi làm diễn viên, là một thiệt thòi lớn cho quốc gia đấy. haahaaa...

Chu Uyển Nhi mặt kệ cái mặt đen như đáy nồi của nhỏ bạn, ra sức cười đến nỗi chảy cả nước mắt, khi này ở trong đây cô vì nén cười mà xém bị nội thương luôn rồi.

Lý Nhã Thuần giận tái mặt hét:

-Chu Uyển Nhi cậu ngậm miệng lại ình.

Diễm Mi lên tiếng:

-Cậu stop stop cái miệng lại dùm mình một cái, cậu muốn kêu gọi chúng tới đây mần thịt chúng ta à.

Nhã Thuần tức ghen lời, đỏ mặt, chỉ có thể trừng mắt nhìn con bạn.

< lúc=“” nãy=“” khi=“” chúng=“” tới=“” gần,=“” chu=“” uyển=“” nhi=“” nói=“” để=“” cô=“” ra=“” dụ=“” dỗ=“” tên=“” cầm=“” đầu=“” phân=“” tán=“” sự=“” chú=“” ý=“” của=“” mấy=“” tên=“” đàn=“” em,=“” để=“” mọi=“” người=“” có=“” cơ=“” hội=“” hành=“” động.=“” nhưng=“” nhã=“” thuần=“” phản=“” đối,=“” cô=“” không=“” biết=“” võ=“” công,=“” nên=“” hãy=“” để=“” cô=“” dụ=“” dỗ=“”>

Chu Uyển Nhi lúc đầu không đồng ý, nhưng vì Nhã Thuần quá kiên quyết nên cô đành nhượng bộ. Chu Uyển Nhi lấy son môi trong túi ra, tô lên môi của Nhã Thuần nói:

-Đây là son môi của mình dùng để phòng thân, trên đây có tẩm thuốc mê, chỉ cần đối phương tiếp xúc chưa đầy 3s chắc chắn sẽ hôn mê bất tỉnh không biết trời trăng mây đất gì hết. Vì vậy nếu lỡ thất bại, cậu hãy thừa lúc gã ngất khống chế gã uy hiếp bọn đàn em, trốn thoát.

-Ừm. Cậu yên tâm mình nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ. Đừng lo lắng.

Mặc dù chỉ là dụ gã để mọi người dễ dàng hành động, ngưng ngộ nhỡ không thành công thì sao. Nhã Thuần thậm nghĩ dù sao thân thể của cô đã bẩn rồi, cô không thể trở mặt để bạn cô cũng lâm vào cảnh tình cảnh giống cô. Hãy để cô gánh một mình là được rồi >>

Diễm Mi nói:

-Chỉ còn một đoạn nữa thôi thì xuống núi rồi, hy vọng sẽ không có chuyện gì xảy ra.

Nhã Thuần mỉm cười nói:

-Ừm, mình cũng hy vọng vậy. – Nhưng không hiểu sao lòng của cô cứ thấy bất an vô cùng.

Lúc này trên trời xuất hiện một đạo khói trắng, phát ra ngay chỗ bọn họ đang trụ.

Chu Uyển Nhi bỗng nhiên biến sắc, cầm súng chĩa về phía Nhã Thuần, hét lớn:

-Buôn cô ấy ra, nếu không tao bắn.

70. Chương 69: Hy Vọng Cuối Cùng

Nhã Thuần chưa hiểu mô tê gì, thì cả thân mình đã bị khóa trụ trong lòng ngực vững chắc, một vật thể sắt lạnh đang kề sát cổ của cô. Gã lên tiếng:

-Có ngon thì bắn đi. Xem đao tào nhanh, hay súng mày nhanh.

Khi nãy gã đánh lẹ ra đi vệ sinh, nên nhờ thế thoát nạn. Lúc gã quay về thì đã thấy đồng bọn của gã bị trói gom thành một nhóm. Một mình gã không thể chống lại, nên đã nhanh chóng phóng tín hiệu cho đồng bọn đến đây, bây giờ nhiệm vụ quan trọng của gã là phải giữ chân bọn nhóc chết tiệt này ở lại.

Gã đưa cặp mắt sắt lạnh nhìn Chu Uyển Nhi nói:

-Bây giờ thì bỏ súng xuống và thả đồng bọn tao ra. Nếu không thì chờ nhặc sát con bạn mày đi.

Nhã Thuần nói:

-Các cậu đi đi, đừng lo ình. Hấn đang chờ đồng bọn hấn tới đó, đến lúc đó chúng ta chạy không thoát đâu.

Nỗi tức giận khiến gương mặt gã quặn vẹo, gã dùng tay xả thật mạnh tóc của Nhã Thuần. Nhã Thuần ăn đau khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, trắng bệch, cắt không còn giọt máu. Gã cảm phẫn nói:

-Con khốn, mày cầm miệng cho tao. Còn lên tiếng nữa tao giết.

Chu Uyển Nhi nói:

-Nhã Thuần mà mất một cọng tóc nào, tao thề bắt mày muốn chết không được, muốn sống không xong đó thằng súc sinh kia.

Gã kia nói:

-Con tin còn đang trong tay tao mà mày còn dám mạnh miệng à, con tám. Khuôn mặt nó cũng xinh đó. Nhưng thật đáng tiếc trên đời này tao hận nhất là đàn bà đẹp, mày nghĩ thử coi nếu tao ở trên mặt nó khắc họa thêm vài kí tự thì sẽ như thế nào nhỉ.... Chắc chắc... chắc đẹp lắm đây... hahaaaaa.....

Chu Uyển Nhi nhìn gã cầm con dao để lên trên mặt của Nhã Thuần vuốt qua, vuốt lại, sợ đến nỗi, tay cầm súng run run nói:

-Mày dám..... Mau thả Nhã Thuần ra....

Gã nở nụ cười nhìn Uyển Nhi nói:

-Muốn tao thả nó rất đơn giản. Chỉ cần mày và mấy đứa phía sau mày bỏ súng xuống, cởi trói cho huynh đệ tao, thì tao lập tức thả nó ra.

Nhã Thuần thì thào lên tiếng:

-Đừng, các cậu đi đi đừng để ý đến mình. Các cậu phải bình an, thì mới có cơ hội cứu mình và người khác. Nếu như các cậu còn chần chừ ở lại đây không những không cứu được mình, mà tất cả chúng ta sẽ chết chung luôn đó.

-Nhưng mà mình không thể bỏ mặt cậu được.

Nghe xa xa có tiếng bước chân tới gần, Nhã Thuần thềm kêu không xong, gấp đến độ cô cơ hồ sắp khóc. Hai tay bị gã khổng chế ra phía sau, cô chỉ còn cách đưa cổ tiến sát lại lưỡi đao của gã, một vệt máu dài chảy ra.

Chu Uyển Nhi hết hồn nói:

-Nhã Thuần cậu điên rồi, cậu có biết mình làm gì không,...

Nhã Thuần mỉm cười nhìn Uyển Nhi nói:

-Mình không điên, cậu đi nhanh ỉnh nếu không, mình sẽ chết trước mặt cậu, cho cậu xem...

Nhìn thấy Chu Uyển Nhi còn do dự chần chừ, Nhã Thuần càng đưa cần cổ lại sát con dao hơn nữa.

Chu Uyển Nhi xoay người nhìn mọi người hét lớn:

-Đi.

71. Chương 70: Tâm Linh Tương Thông

“Choang”

Ly nước đang cầm trên tay của Nhã Dịch bỗng nhiên rơi xuống đất, trong lòng bỗng nhiên bồn chồn lo lắng không thôi.

Nhã Dịch quay lên nhìn đồng hồ đã tám giờ, hai hàng lông mày của nó nhíu lại. Thường ngày, chưa tới sáu giờ ba mươi mấy người Nhã Thuần đã về tới, nhưng bây giờ đã trễ một tiếng rưỡi đồng hồ mà vắng chưa thấy bóng dáng của xuất hiện.

Nhã Dịch chạy sang phòng của Nam Cung Hạo Thiên nhưng không ai cả, nó đi sang phòng của Nhật Hàn cũng đồng dạng trống không bóng người. Nó dường như lật tung cả cái biệt thự, nhưng dường như chỉ còn mình nó

Nó chạy ra ngoài vườn, thì thấy Nhật Hàn đang ngồi, gác chân lên bàn, một tay cầm báo, tay kia nâng cốc café uống, một cách thật nho nhã.

Nhã Dịch đi lại, kéo ghế ra, ngồi đối diện với Nhật Hàn. Nhưng anh vẫn không để ý đến nó, vẫn chăm chú theo dõi tờ báo. Nó giật phăng tờ báo của anh ném xuống bàn, nắm lấy tay của anh lay lay, nói:

-Chú Nhật Hàn sao tới giờ Nhã Thuần vẫn chưa về, Nhã Dịch rất nhớ Nhã Thuần.

-Nhóc đừng kêu tôi là chú nghe già lắm, kêu anh đi.

-Không Nhã Dịch thích kêu chú hơn, Nhã Dịch thấy hay mà, kêu chú nghe oai hơn, còn man nữa, với lại

-Stop, ngưng, tùy nhóc.

Nhật Hàn thật không ngờ thằng nhóc này không chỉ bề ngoài đáng yêu, mà bên trong nó còn thật đáng sợ, chuyện vô lý như thế, nhưng qua miệng nó bỗng nhiên trở thành chân lý, một chân lý bất hủ nữa chứ. Anh thật nghi ngờ thằng nhóc phúc hắc này có phải chị em ruột với một thiên sứ đáng yêu như Nhã Thuần không nữa?

Nó nhìn anh nói:

-Mà chú có biết Nhã Thuần ở đâu không?

-Không. Chắc là Nam Cung Hạo Thiên dẫn chúng đi thu hoạch hay ra vườn làm việc nữa rồi chứ gì? Nhóc đừng lo lắng Ừm. Thôi Nhã Dịch về phòng chơi game nữa đây, đã hai ngày rồi mà nhân vật của cháu mới lên leve 83 thôi, không thể phí thời gian được nữa.

-Thật đúng là con nít mà- Anh ngẩng đầu lên nhìn trời - Hôm nay thời tiết thật đẹp.

Nhã Dịch xoay người bước đi, tuy cảm thấy Nhật Hàn nói cũng có lý. Bởi lẽ với tính cách quái đăng như Nam Cung Hạo Thiên, thì cũng có khi là như thế thật.

Nhưng không hiểu sao, nó vẫn cảm thấy bất an.

“Nam Cung Hạo Thiên nếu Nhã Thuần có bất kỳ thương tổn gì, tôi Lý Nhã Dịch nhất định dù bất cứ giá nào, cũng bắt anh chôn cùng.”

72. Chương 71: Sập Bẫy??? (*nhóm Á Hân*)

Hướng Đông

“Á a a a...”

Mấy người đi tới, dẫm lên mấy lá cây khô, đột nhiên mất trọng tâm bị một tấm lưới kéo lên đung đưa qua lại giữa không trung.

Một gã khác đi tới cười nói:

-Chúng mày đang chơi xích đu đó à?

-Chơi cái đầu mày, còn không mau thả tụi tao xuống. Dám cười, có tin lão tử bê mày không còn cái răng không?

-Tao không biết mày dám không, nhưng tao tin tao dám để mày ở trên đó chơi với khí suốt đêm nay đó.

-Thằng khốn, mày giỏi...

Một gã mặt có vết sẹo dài nói:

-Tụi bây thôi cho tao, không lo kiếm người, ở đó lo cự. Có tin tao nói nói lão đại cho tụi bây mỗi thằng một phát súng, xuống âm tuyến gặp Diêm Vương phân xử ai đúng ai sai không? Hai đứa tụi bây lên đem chúng xuống cho tao.

“Rầm”

Hai người vừa đến gốc cây thì lọt xuống hố, cao hơn cả đầu người.

Gã có vết sẹo dài tức giận hét:

-Ai có ngon bước ra đây, đừng ở sau lưng giở trò quỷ, thật không biết xấu hổ.

Nhưng vẫn không ai trả lời, gã tức điên, vừa bước lên đi tới phía trước thì bị vướng sợi dây té úp mặt xuống đất, chổng mông lên trời.

Gã còn lại trong đám tính chạy lại đỡ hấn lên, thì “Bốp”, gã bị một khúc cây đánh vào gáy hôn mê bất tỉnh.

Lục Vệ quăng khúc cây xuống đất nhìn Á Hân nói:

-Không ngờ đầu óc của cậu cũng dùng được đấy.

-Còn cái tên kia, thôi nói móc tôi đi. Không mau cởi trói ấy bạn nữ bị chúng bắt nhanh lên. Và lại đánh chúng ngất, kéo lên rồi trối chúng lại. Còn đứng thừ ra đó làm gì, không lẽ đợi đồng bọn chúng tới à? – Á Hân nói.

Đồng thời Á Hân cũng thở phào nhẹ nhõm, cũng may mà ở đây gần nhà kho nên mới tìm thấy dây thừng và xẻng và lưới nên không có xem kế hoạch này thực hiện được mới lạ đó.

Thiệu Huy, Thanh Nhi, Lục Vệ đồng thanh nói:

-Vâng thưa tỷ.

Á Hân đưa mắt nhìn về phía Lục Hân hỏi:

-Rốt cuộc các cậu đã xảy ra chuyện gì? Tại sao các cậu lại ra nông nỗi này?

Lục Hân khuôn mặt trắng bệch, tóc tai rối tung, đôi mắt đỏ hoe, khéo mắt còn đọng nước, một thân chặt vật không thôi. Run run nói:

-Mình không biết nữa. Khi tụi mình đến đó, bỗng nhiên có thật nhiều người hướng súng về phía tụi mình. Mình sợ lắm, nên cầm đầu mà chạy, những tiếng thét chói tai, máu, có mấy bạn ngã xuống kế bên mình, một người, hai người... á aaaa.....

Thanh Nhi ôm Lục Hân vào lòng, nói:

-Cậu yên tâm đi, chỉ là ác mộng thôi, bình tĩnh cậu còn có tụi mình mà. Tụi mình nhất định sẽ giúp cậu thoát khỏi đây.

Một gã tóc vàng trợn to mắt, vẽ mặt tức giận nói:

-Tụi mày dùng kế mới bắt được lão tử, lão tử không phục có ngon thì thả lão tử ra, một chọi một. Dám không?

Lục Vệ mỉm cười nhìn gã nói:

-Mày còn dám nói công bằng, lũ ruồi bọ, không liêm sỉ như tụi bây mà cũng đòi hai chữ công bằng nữa à. Tao khinh.

Lục Vệ đá cho gã một cái thật đau nói:

-Nói, tụi bây đã làm gì bạn tao, hiện tại họ như thế nào. Nếu không nói đừng trách.

-Chúng nó bị lão tử bắn chết hết rồi. Mạng mình còn khó giữ, mà còn đi lo cho người khác. Hôm nay có một cánh chúng bây cũng đừng hồng thoát. Nếu chúng bây thả tụi tao ra, có lẽ tụi tao sẽ nhân từ cho tụi này đường sống.

“Bốp”

-Tiện nhân, mày cũng dám táng lão tử. Đừng để tao thoát nếu không lão tử đây nhất định hơi chết mày.

“Bốp”

-Con khốn, mày muốn chết....

“Bốp, bốp.. bình.. bốp...”

Thanh Nhi một bên xoa bàn tay của mình một bên nói:

-Tỷ đây muốn hiền mà mi cứ chọc áu tỷ lên tăng xông hoài vậy, chán sống rồi phải không? Tên khốn nhà người cầm miệng ngay cho tỷ, nếu không đừng trách tỷ cắt của quý của mi đi uy cầu. Nếu không tin thì nói thêm tiếng nữa đi. Tỷ dám khẳng định với cưng tỷ nói được thì làm được.

Á Hân nói:

-Đừng đùa nữa. Các cậu lục soát người của chúng coi có tìm thấy gì không. Với lại cởi hết quần phục chúng ra và thay vào, sau đó quăng chúng vào bụi cỏ đi, đừng để lại bất kỳ vết tích nào, biết không?

-Rõ.

Nhìn những cây súng thu được Á Hân không khỏi cảm thấy đổ mồ hôi lạnh, có cảm giác mình vừa mới thoát khỏi một kiếp số. Nếu lúc này họ đối đầu trực tiếp với chúng mà không bày mưu lặt kế thì chắc giờ này mạng nhỏ không còn.

Tuy thoát lần này thoát khỏi hiểm cảnh, nhưng cô thật sợ phía trước không biết chào đón cô sẽ là thử thách như thế nào nữa đây. Liệu họ có thể an toàn thoát khỏi đây chăng??????

73. Chương 72: Hành Động (1)

Một bàn tay rắn chắc nắm chặt lấy tay gã kéo ra, cởi áo của mình quần cho cô gái. Sau đó nhìn gã kia nói:

-Tiểu Hồ, mày muốn tuyệt tử tuyệt tôn phải không? Mày quên lão đại đã từng nói gì à, nếu đứa nào dám đụng đến hàng trước khi giao sẽ bị phế *** cái đó à. Còn con kia, nếu mày còn dám trốn lần nữa, đừng trách tao sẽ đưa mày cho đám đàn em của tao. Đến lúc đó thì..... – gã nở nụ cười đầy nguy hiểm

Lão Lục nói tiếp nói:

-Mày trừng tao cái gì, tao nói không đúng à. Người đã bắt được rồi về thôi. Mày yên tâm sau khi xong việc tao sẽ dẫn mày đi quán bar, tìm mấy mấy em đẹp nhất ày, xem như quà được chưa.

-Cũng coi như mày còn có lương tâm đó. Đi.

Tiểu Hồ trừng mắt nhìn cô gái trên mặt đất hét:

-Còn không đứng lên, mày định ngủ ở đó luôn à.

Cô gái mím môi nói:

-Chân tôi bị trật rồi đứng lên không được.

Tiểu Hồ, tức giận không khỏi nói tục:

-TMD

Tiểu Hồ nói:

-Mày với Hắc Đăng đi trước đi, tao sẽ công nó đi theo phía sau. Thật là rắc rối, chắc hôm nay đi ra khỏi nhà chưa coi ngày mà, xui chết khiếp.

-Ừm.

Nhìn thấy Lão Lục và Hắc Phong xoay lưng rời đi, Tiểu Hồ ngồi xuống vừa đỡ cô gái vừa chửi tục mấy câu.

Nhược Mai bước thật nhẹ đến phía sau gã, rồi dùng lực đánh thật mạnh vào gáy của gã, làm gã không kịp trở tay chỉ có thể ai oán ngã xuống đất, Nhược Mai nhanh chóng đỡ lấy cô gái, sau đó ôm cô trốn vào bụi rậm ven đường.

Đi được một lúc nhưng không thấy Tiểu Hồ đuổi theo, Lão Lục nghi hoặc nhìn Hắc Phong nói:

-Mày về trước đi, tao quay lại xem thử.

-Mày lo xa quá rồi đó. Tiểu Hồ không có chuyện gì đâu, chắc có lẽ nó đi vệ sinh nên tới trễ thôi, với lại nó có súng mà.

-Nhưng tao vẫn muốn quay lại xem thử, mày về căn cứ trước đi.

-Ừm, vậy tao đi trước đây.

Lão Lục quay lưng lại, hướng về chỗ cũ đi tới.

Đi được một đoạn, bỗng Lão nghe thấy, có tiếng động trong bụi cây ven đường. Lão vừa đi từng bước tiến dần đến chỗ đó, vừa nói:

-Ai đó? Có phải Tiểu Hồ không? Bước ra đây mau nếu không tao bắn.

Vẫn không thấy ai trả lời, gã lên cò súng, hướng về phía phát ra tiếng động, nói:

-Đây là lần cuối, nếu không ra tao bắn chết bỏ. – Lão quan niệm rằng thà viết lầm một vạn chữ nhất định không thể bỏ sót dù chỉ một tên. Lão rất thích câu nói của Tào Tháo “thà ta phụ người chứ nhất quyết không để người phụ ta”.

“Đùng”, “Đùng”, “Đùng”....

Lại là im lặng, không chần chừ Lão đã bóp cò. Nếu có oán thì đừng oán Lão, bởi lẽ Lão đã cho nó cơ hội, chỉ là nó không chịu nghe mà thôi.

Lão đi lại gần và vạch bụi cây ra, chỉ thấy hai con thỏ, trước ngực đang chảy máu, nằm thoi thóp. Có lẽ Lão quá đa nghi. Lão bật cười, dùng tay nắm lấy lỗ tai của chúng xách lên. Xem như chúng bây tới số, chết cũng vừa, dám nhát Lão. Để xem tối nay Lão có lột da chúng bây, làm thỏ nướng không thì biết.

Lão cười đắc chí nhìn thành quả ngoài dự định của mình, Lão vẫn không hề biết một cỗ nguy hiểm vẫn đang rình rập Lão.

Trần Triều Hi từ sau lưng đập cho Lão Lục một cước làm Lão ngã chổng vó, rút cây súng đang cầm trên tay xuống đất.

Lão đứng lên, nhìn Trần Triều Hi nói:

-Tên khốn, mày dám đánh lên tao. Mày tới số chắc rồi, ngày này hôm sao chắc chắn là ngày giỗ của mày đó, cái đồ nhãi ranh.

Trần Triều Hi nhiều mi, nhìn gã nói:

-Tên kia, mi là phụ nữ hả? Còn nói nhiều hơn cả mấy bà thiếu ngoài chợ nữa.

Gã tức giận, nắm tay xiết chặt, hướng về phía mặt của Triều Hi đánh tới. Triều Hi nhanh chóng kiễ mũi chân lui về phía sau. Gã nóng nảy công kích liên tục về phía Triều Hi, nhưng Triều Hi chỉ tránh né mà không hề phản kháng.

Gã nghĩ là Triều Hi sợ mình, dù gì gã cũng là đai đen karate ngũ đẳng, một thằng nhóc miệng còn hôi sữa như nó thì là cái thá gì, nên nở nụ cười giễu cợt nói:

-Nếu mày sợ thì nhanh chóng quỳ xuống, nhận thua, sau đó liếm sạch giày của lão tử biết đâu sẽ tha i một mạng.

Khóe miệng Triều Hi nâng lên nở một nụ cười nhìn gã. Sợ à, gã nghĩ mình là ai, chẳng qua vì quá lâu chưa đánh ai cả, nên mới chơi đùa với hấn chút thôi. Ai dè hấn làm cho anh quá thất vọng.

Triều Hi xoay người, nhảy lên cao, đá dùng chân đá vào bụng gã.

Triều Hi dùng một tay chế trụ gã, tay còn lại khống chế hai tay của gã bẻ ra phía sau. Dùng chân, thoi thật mạnh vào chân gã, khiến gã khụy xuống đất.

74. Chương 73: Hành Động (2)

Lâm Nhược Mai nhìn cô gái nói:

-Này cô không sao chứ? Mà cô có thể cho chúng tôi biết tên để tiện xưng hô được chứ, tôi tên là Nhược Mai, còn đây là Triều Hi và Hàn Phong

Cô gái mỉm cười nói:

-Cám ơn, tôi không sao. Tôi tên là Mẫn Hoa.

Triều Hi nói:

-Tại sao bọn chúng lại truy bắt cô, cô và chúng có quan hệ gì?

Mẫn Hoa nói:

-Chuyện này kể ra thì phải bắt đầu từ lúc tôi quen được một người bạn trai qua Facebook. Một ngày kia hấn rủ tôi ra gặp mặt, lúc đầu tôi hơi do dự. Nhưng nghĩ lại lâu nay khi hai chúng tôi nhắn tin cho nhau,

thông qua cách hần nói chuyện tôi thấy hần ta cũng rất được, nên đồng ý. Không ngờ hần bỏ thuốc mê trong nước của tôi, bắt cóc tôi để bán ra nước ngoài. Không chỉ tôi, mà còn rất nhiều bạn gái khác cũng như tôi chỉ vì tin vào những lời ngon ngọt trên thế giới ảo để rồi hại chính bản thân mình. Khi này tôi thừa lúc chúng không để ý nên mới bỏ trốn ra ngoài. – Nói tới đây Mẫn Hoa khóc nức nở, khi ấy ba mẹ cô đã từng cảnh báo với cô, nhưng cô vẫn không tin, để rồi bây giờ...

Nhược Mai tức giận nói:

-TMD, thật hèn hạ. Chúng nuôi sống bản thân nhờ vào thân xác phụ nữ mà không thấy nhục nhã sao? Loại người này sống trên đời chỉ thêm chật đất mà thôi.

Triều Hi nhìn Mẫn Hoa nói:

-Cô biết đường đi đến căn cứ của chúng chứ?

Mẫn Hoa gật đầu và sau đó mô tả đường đi cho Triệu Hi, Nhược Mai và Hàn Phong nghe.

Triều Hi nói:

-Hàn Phong cậu hãy bảo vệ Mẫn Hoa xuống núi đi, mình và Nhược Mai sẽ tiến vào căn cứ của chúng.

Hàn Phong nói:

-Nhưng chỉ có một mình hai cậu được không đó?

Triều Hi nói:

-Không sao đâu. Mẫn Hoa không biết võ, bây giờ nếu chúng ta bỏ mặc cô ấy ở đây sẽ một mình sẽ rất nguy hiểm. Nhưng nếu mang theo cùng tiến vào căn cứ của chúng thì sẽ rất vớ vẩn, nên cách tốt nhất vẫn là như thế đi.

-Ừm mình hiểu rồi. Các cậu phải cẩn thận đó nhe.

-Ừm – Nhược Mai và Triều Hi đồng thanh trả lời.

75. Chương 74: Rơi Vào Tay Giặc

Nhã Thuần bị chúng bắt đưa về căn cứ và bị nhốt trong một chiếc xe chứa hàng lớn.

Sau khi quan sát xung quanh, cô rút ra kết luận, mình nhất định bị bọn buôn người bắt. Đặc điểm chung của tất cả các người bị bắt ở đây, tất cả đều là con gái, không những thế còn rất xinh đẹp và trẻ trung.

Nhã Thuần nhìn thấy lớp mình đang ngồi tụ thành một nhóm trong góc, thì vội đi lại.

Nhưng chưa đi được hai bước thì, một bàn tay thô ráp nắm lấy tay Nhã Thuần kéo ra ngoài, và đẩy cô vào một chiếc xe khác. Vì chưa kịp chuẩn bị tâm lý, đã bị hần ném vào nên Nhã Thuần mất trọng tâm, ngã úp mặt xuống đất.

Nhã Thuần vừa đứng lên vừa nói:

-TMD, tên điên, mi muốn giết người à, nếu để tỷ đây thoát được tỷ không tra tấn cứng đờ sống đờ chết, tỷ phi Lý Nhã Thuần.

-Cô em cũng to gan quá nhỉ, đã bị bắt rồi mà còn hung hãn như thế à. Nhưng ngược lại ta cảm thấy cô em thú vị rồi đó.

Nhã Thuần đưa mắt nhìn về phía phát ra giọng nói, không khỏi nhíu mày. Tên này dáng người cao khoảng 1m9 cân xúng, không dư không thiếu nói chung coi rất được.

Nhưng khuôn mặt gã thì đối lập hoàn toàn với thân thể gã. Đôi lông mày của gã rất dày và rậm, xếch ngược lên, cái mũi à bẹt qua hai bên, một bên mắt thì dùng một miếng vải đen che lại, bên má trái còn có vết sẹo rất dài và to trong rất hạo dọa người.

Nhã Thuần nói:

-Thú vị cái đầu mày.

-Ê, con này mày dám ăn nói với đại ca như thế hả. Có tin tao một phát bắn chết mày không con tám kia.

Một âm thanh khàn khàn vang lên nhưng cô chắc không phải là người đang đối diện cô.

Lý Nhã Thuần nhìn xung quanh, lúc này mới phát hiện không gian của xe rất lớn và rộng, ở trong góc trái còn để cả một cái bàn làm việc. Vả lại trong xe còn có bốn người, ba gã tráng hán, tất cả đều mặt quân phục, thân thể to lớn chân tay thô kệch, mặt mày bặm trợn trong cứ như mấy tên đóng phim xã hội đen không bằng.

(* *T/g: “Tỷ ơi người ta không phải giống mà là Xã hội đen chính gốc đó tỷ”**)

Một tên khác nói:

-Mộc Thần mày chỉ giỏi làm con gái người ta sợ thôi. Mày coi chừng, làm mĩ nhân của đại ca hoãn hôn, một hồi đại ca cảm dục mày ba tháng coi mày còn mạnh miệng nữa hay không?

Mộc Thần nói:

-Khôn Thành, cái tên ảo lã nhà mày, không nói thì không ai bảo mày cảm đâu. Coi chừng ông đây tấu mày rằng rơi đầy đường bây giờ.

Khôn Thành nói:

-Mày có ngon thì nhào vô.

Tên Đại ca nói:

-Tụi mày cầm hết cho tao. Sao tụi bây không học hỏi thằng Thiệu Khiêm cho tao nhờ, cứ im lặng như nó cho tao khỏe cái lỗ tai.

Mộc Thần nói:

-Đại ca chỉ đùa thôi, nếu em mà giống nó chắc em thành tự kỷ luôn rồi. Đàn ông đàn an gì mà tối ngày cứ lằm lằm lì lì như gỗ, trơ như sỏi đá vậy đó. Mà đại ca con nhỏ này trong cũng ngon đó, sau khi đại ca làm xong thì cho em nha – gã đưa ánh mắt dâm dăng nhìn Nhã Thuần.

Khôn Thành nói:

-Không là của tao, lần trước không phải đại ca đã đưa ày rồi sao?

-Vậy thì sao?

Tên đại ca nói:

-Tao cắt lưỡi hết xem còn cãi nhau được nữa không thì bảo. Tụi bây khởi tranh nữa, sau khi xong tao đưa nó cho ba đứa tụi bây, tụi bây muốn làm gì thì làm.

-Cám ơn đại ca.

Nghe đoạn đối thoại của chúng, mặt Nhã Thuần trắng bệch như giấy. Chúng muốn dùng thân thể dơ bẩn đó đụng vào cô sao, đừng có mơ dù chết Lý Nhã Thuần cô cũng tuyệt đối không cho chúng toại nguyện. Nhìn thấy con dao trên bàn Nhã Thuần chạy nhanh lại, cầm lấy đưa lên cổ.

Tên đại ca nhìn thấy, xoay người, dùng chân đá vào cánh tay của Nhã Thuần, làm con dao rơi xuống đất. Hắn hung hãn tát cô một cái, nhếch môi nở lên nụ cười thật lạnh, nói:

-Cô chề ở đây ít khán giả quá chứ gì? Cô muốn tôi đem cô ra ngoài làm cho tất cả mọi người cùng chiêm ngưỡng phải không, tôi thấy cũng rất kích thích đó.

Lý Nhã Thuần trừng mắt nhìn hắn:

-Tên khốn, súc sinh. Đồ cầm thú chó heo không bằng.

Hắn đi lại nắm lấy cổ áo của Nhã Thuần, tát cho cô thêm cái nữa.

Một gã chạy vào nói:

-Đại ca căn cứ bị người đột nhập, cửa xe tải bị mở ra, nhiều cô gái và lũ nhóc khi sáng bị bắt, đã được thả ra, hiện tại bên ngoài rất hỗn loạn.

Tên Đại ca nói:

-Mộc Thần, Thành Khôn, Thiệu Khiêm ra ngoài giải quyết vụ lộn xộn này cho tao. Nếu không xong thì tự kết liễu luôn đi, đừng về đây làm chướng mắt tao.

-Rõ.

76. Chương 75: Cá Chết Lưới Rách

Nhã Thuần nhìn tên Đại ca nói:

-Bạn của tôi đến rồi đó, ông còn không thả tôi ra. Thật muốn chết mà.

-Vậy sao? Vậy thì thử coi bạn cô làm gì được tôi.

Hắn ném Nhã Thuần lên bàn, đưa tay, cởi từng chiếc cúc áo của Nhã Thuần, động tác thật chậm như muốn giày vò, tra tấn tinh thần Nhã Thuần một cách từ từ.

Không để tâm đến bàn tay đo bản của gã đang tác quái trên thân thể của mình, Nhã Thuần nhìn chăm chăm khẩu súng bên hông gã, cô đang đợi thời cơ gã phân tâm, cô muốn đồng quy vu tận với gã, dù chết cô cũng muốn gã lốt đường ình. Cùng lắm thì cá chết lưới rách thôi.

Có sao đâu một lần cũng vậy, hai lần cũng thế, dù sao thì cô cũng mất rồi. Nhưng không hiểu sao lúc này cô lại bất chợt nhớ đến gương mặt đáng ghét của Nam Cung Hạo Thiên vô cùng, cô thà bị Nam Cung Hạo Thiên cưỡng đoạt, còn hơn bị tên cầm thú này dày vò.

-Bỏ cái tay bẩn thỉu của mày ra khỏi người cô ấy ngay.

Triều Hi, là giọng của Triều Hi, Nhã Thuần đưa mắt nhìn ra cửa xe. Cô thấy Triều Hi đang chìa súng vào gã Đại ca, Nhã Thuần vui mừng đến bật khóc.

Tên đại ca với lấy cái áo khoác trên ghế, phủ lên trên người Nhã Thuần, nhếch khóe môi lên nói:

-Đúng là lũ ăn hại, chỉ là một đám nhóc mà cũng lo không xong. Xem ra tao đem chúng bây đi uy cầu hết là được rồi.

Vừa dứt lời, hắn xoay người, chế trụ cánh tay của Triệu Hi, thủ pháp nhanh đến nỗi Nhã Thuần không biết hắn có phải là con người không nữa. Khẩu súng đáng lẽ phải nằm trên tay Triệu Hi thì hiện giờ lại đang trong tay hắn.

Hắn chìa súng về phía Triều Hi nói:

-Tao ghét nhất là người ta chìa súng vào người tao. Mày nghĩ tao nên làm gì mày bây giờ.

-Muốn bắn thì bắn đừng nói nhiều.

-Giết mày à. Mày nghĩ đơn giản như vậy sao, tao sẽ đem mày giao cho đám đàn em của tao. Chắc mày chưa biết trong số tụi nó không ít thằng, thích làm đàn ông không đâu. Mà mày lại đẹp thế này thì.... – Hắn nở nụ cười dâm dăng nhìn về phía Triều Hi.

Nhã Thuần sợ tái mặt vừa khóc vừa nói:

-Tôi vang ông đó tha cho Triều Hi đi, ông muốn tôi làm gì cũng được, xin ông đó đừng làm tổn thương anh ấy.

Triều Hi nghiêng răng nghiêng lại nói:

-Nhã Thuần em đừng cầu xin hấn ta, dù có chết anh cũng không sợ nhưng điều hối tiếc nhất cuộc đời anh là không thể cứu được em, Nhã Thuần anh xin lỗi, anh yêu em.

Gã mỉm cười nói:

-Mày cũng anh hùng đấy nhỉ, vậy thì tao sẽ ày toại nguyện. Nhưng trước hết tao cần phải phé hết tay chân của mày mới được, nếu không thì với thân thủ của mày, thì đám đàn em của tao phải phiền phức lắm đây.

“Bằng”

-Muốn phé hấn trước hết hãy xem mi có mạng để làm việc đó không thì bảo. Nếu không làm được thì đừng lớn lối như vậy.

Nhã Thuần tròn tròn mắt nhìn Nhược Mai. Phát súng khi nãy không phải là hấn bắn mà là con bạn thân cô bắn, lần này cô được cứu rồi.

Gã thủ lĩnh bị người ám toán, nếu không nhờ gã phản ứng nhanh nhẹn thì có lẽ, phát súng vừa rồi không phải ghiêm vào vai phải của gã mà là ngay tim của gã.

Gã mỉm cười nhìn Nhược Mai nói:

-Nhìn cô em cũng không tệ nhỉ? Hay là theo tôi đi tôi sẽ không bạc đãi em đâu.

Nhược Mai cũng mỉm cười nhìn gã:

-Vậy thì phải xem, mày có giữ được cái mạng cầu của mày để hưởng không, thì tao sẽ xem xét lại.

Nhược Mai lại hướng về phía hấn bóp cò, hấn đứng yên, khi viên đạn chỉ cách gã trong gang tấc thì gã xoay người tránh thoát, và đồng thời gã đưa tay trái ra phía sau lưng, móc ra một khẩu súng lục hướng thẳng tim của Nhược Mai bóp cò.

“Bằng”

Máu vọt tung tóe, thấm đỏ một vùng.

77. Chương 76: Tuyệt Vọng

Nhược Mai ngây ngốc, nhìn người đang chắn trước mặt mình. Anh nhìn cô nở nụ cười, đưa tay lau khước mắt đang chảy lệ của cô nói:

-Lâm Nhược Mai, cậu cười lên rất đẹp, nên đừng khóc như vậy, trông xấu lắm. Nhược Mai xin lỗi, vì không nghe lời cậu, mình đã làm hại rất nhiều bạn của lớp mình. Mình thật hồ đồ và vô dụng phải không?

-Mạc Ly Khanh tên gốc này, sao cậu lại đỡ súng ình. Mình nhất định sẽ cứu cậu.

-Không, không kịp nữa rồi, Nhược Mai cậu nghe cho rõ đây, cậu không cần áy náy, cậu không nợ mình. Cậu phải vui vẻ mà sống, cậu không chỉ sống ình mà còn là cho tớ nữa. Lâm Nhược Mai tớ...

Chưa nói hết câu, Mạc Ly Khanh đã ngã nhào vào người Nhược Mai, đôi mắt nhắm chặt lại, dù Nhược Mai có kêu, có đánh vào người Ly Khanh như thế nào thì cậu ta vẫn bất động không hề bất kỳ phản ứng nào.

Thiếu Khiêm từ ngoài cửa tiến vào, nhìn tên Đại ca nói:

-Thưa đại ca, những đứa chạy trốn đã bị bắt lại, nhưng vẫn còn mấy đứa chạy thoát chúng em đã cho người đuổi theo.

Tên Đại ca nhíu mày nói:

-Chắc chắn là do ba đứa này, chứ không ai khác. Mày đem cái xác này nén cho Tiểu Hắc ăn đi, con nhỏ này thì đem nhốt chung với mấy đứa con gái kia.

Sau khi Thiếu Khiêm đưa Nhược Mai và Ly Khanh rời khỏi.

Tên Lão Đại nhìn Thành Khôn nói:

-Mày trở lại, đem thằng này đem thưởng cho đám đàn em đi, nói với chúng nếu chơi chết rồi thì cũng ném cho Tiểu Hắc làm bữa khuya luôn đi.

Lúc này nhìn Triều Hi bị trói lại Nhã Thuần mới kịp hoàn hồn, khi này cô bị cái chết của Ly Khanh làm dọa đến nỗi thần hồn lạc phách.

Mà hắn nói gì, hắn muốn đem Triều Hi cho bọn đàn em cường sao? Không được cô không thể để Triều Hi bị lãng nhục như thế được. Bởi vì cô hiểu rất rõ, cảm giác ấy đáng sợ tới dường nào. Cô tuyệt đối không thể để hắn làm thế với anh.

Lý Nhã Thuần gạt nước mắt, chạy lại quỳ xuống ôm lấy chân tên đại ca, nói:

-Làm ơn tôi xin ông đó, tha cho anh ấy. Ông có bất cứ điều kiện gì tôi cũng đồng ý, nếu không ông hãy để tôi thế chỗ cho anh ấy đi.

Tên Đại ca nói:

-Chỉ cần ta thả hắn cô tình nguyện làm tất cả, cho dù là bán đứng thân thể của mình à? Nếu tôi nói tôi muốn làm cô trước mặt hắn, cô vẫn đồng ý sao?

-Đúng.

Triều Hi nói:

-Anh cấm em Lý Nhã Thuần. Anh thà chết chứ tuyệt đối không muốn em bán đứng thân thể mình cho tên ác ma đó. Hắn không xứng.

Nhã Thuần đứng thẳng dậy nhìn thẳng vào Triều Hi nói:

-Trần Triều Hi, anh nói tôi đừng bán đứng thân thể của mình à, anh biết không thân thể tôi đã sớm không còn gì để bán nữa rồi. Anh còn nhớ cái ngày tôi tỏ tình với anh chứ, khi ấy nếu anh đồng ý, thì có thể tôi đã nhờ anh giúp tôi, nhưng anh lại thẳng thừng từ chối. Tôi chỉ còn cách đem thân thể mình để gán nợ. Vậy thì giờ đây anh có tư cách gì quản tôi, anh không có quyền can thiệp vào việc của tôi. Trần Triều Hi tôi hận anh, anh cút đi.

Nói xong Nhã Thuần xoay người, ôm lấy tên đại ca, áp môi mình môi hắn. Lúc đầu gã ngây ngốc, nhưng sau đó cũng từ phối hợp với cô, cùng cô dây dưa triền miên.

Gã nhìn Thành Khôn nói:

-Mang hắn nhốt lại. Mọi thứ coi như xong rồi, tất cả tiến hành theo kế hoạch. Tất cả ra ngoài, đem cửa xe đóng lại, không có lệnh của tao không được mở cửa nghe chưa.

Sau khi hôn gã, Nhã Thuần cảm thấy rất lạ. Tại sao cô lại cảm thấy nụ hôn của gã mang theo hương vị rất quen thuộc, không lẽ là? Không thể nào, chắc chắn cô coi ngôn tình riết rồi sinh ra ảo tưởng luôn rồi.

78. Chương 77: Là Hấn

Gã ngồi trên ghế nhìn cô gái đối diện nói:

-Cởi ra.

Nhã Thuận trợn mắt nhìn gã:

-Cái gì?

Gã khoanh tay trước ngực nhìn cô nói:

-Lời tôi nói không lặp lại lần thứ hai. Nếu cô không muốn thì có thể rời khỏi đây tôi không đói khát đến nỗi, ép người khác làm chuyện mình không muốn.

Mặc dù không cam lòng nhưng để cứu Triều Hi, cô chỉ còn cách làm theo lời tên ác ma này mà thôi.

Gã mỉm cười hài lòng nói:

-Còn của tôi nữa?

Nhã Thuận bất chợt cảm thấy đoạn đối thoại này hình như hơi quen nhỉ, hình như là... Không lẽ là hấn.

Nhã Thuận vươn tay cởi chiếc áo sơ mi của hấn xuống, nhìn thấy đôi cánh thiên sứ trên vai hấn. Hàng loạt hình ảnh ùa về trong đầu cô, là hấn, chính là hấn ta. Nhã Thuận cảm thấy choáng váng, trước mắt bỗng nhiên tối sầm lại.

Khuôn mặt của hấn còn trắng hơn mặt của cô. Hấn ôm cô vào lòng ní non nói:

-Lý Nhã Thuận em tỉnh lại cho tôi.. Không có sự cho phép của tôi ai cho phép em được ngắt xiu. Tôi chỉ đùa với em thôi. Tôi thật sự chưa hề nghĩ làm việc này ở đây với em đâu, nên xin em hãy tỉnh lại đi. Lý Nhã Thuận nếu em không tỉnh, em có tin tôi làm em ngay lập tức không? Nhã Thuận anh xin lỗi... Nhã Thuận sao em còn chưa tỉnh nữa... Nhã Thuận....

Hấn ôm chặt lấy cơ thể lạnh ngắt của cô.

Trong mơ hồ, hình như cô nghe thấy tiếng của Nam Cung Hạo Thiên, anh đang gọi cô. Hình như anh còn nói xin lỗi cô nữa thì phải. Nhã Thuận nở nụ cười tự giễu, thầm nghĩ cô điên thật rồi, một kẻ như anh thì làm sao có thể xin lỗi một người như cô.

Cảm giác thân thể đối phương có chút động tĩnh, thấy hàng lông mi của Nhã Thuận khẽ lay động, hấn nói:

-Nhã Thuận, em tỉnh rồi sao?

“Bốp”

Cô mở đôi mắt tròn xoe nhìn hấn, sao đó vươn tay tát vào mặt hấn một cái thật kêu. Rồi hung hấn trừng mắt hấn, nếu ánh mắt có thể giết người thì chắc hấn có mười cái mạng cũng không đủ để cô giết.

Hấn tức giận nhìn cô nói:

-Cô bị điên à, sao lại đánh tôi?

-Anh còn dám hỏi.

“Bốp”

Cô tát hấn thêm một cái thật kêu.

Hấn phẫn nộ trừng cô, nói:

-Lý Nhã Thuận, tôi nhện em đủ rồi. Nếu hôm nay em không giải thích rõ việc này với tôi là em không yên với tôi đâu.

Nhã Thuận trợn to mắt nhìn chằm chằm gương mặt hấn.

Cô đưa tay khê vuốt gương mặt kia, rồi giật mạnh một góc râu giả bị bung ra của hấn, tiếp theo cô cũng tiện tay tháo xuống luôn cái vết sẹo giả xấu xí kia xuống.

Cô nhìn hấn nói:

-Nam Cung Hạo Thiên, anh khá lắm. Anh xem chúng tôi là đồ ngốc à.

Nam Cung Hạo Thiên nhìn cô nói:

-Em đừng ở đây đánh trống lảng với tôi. Nói tại sao em tán tôi? Nếu em giải thích không xong, thì em xong đời với tôi thiệt rồi đó

- Tôi hỏi anh, anh có quen tên nào, tên Đầu To hay không?

Nam Cung Hạo Thiên chột nhứ mày nhìn cô nói:

-Em hỏi việc đó để làm gì?

-Anh còn nhớ ngày 12/6 ba tháng trước tại khách sạn Song Trà chứ? Anh đã nhận được một món quà từ hấn để chúc mừng sinh nhật. Anh vẫn còn nhớ chứ? Nhưng chắc có lẽ anh quên rồi cũng không chừng, loại người phong lưu như anh thì làm sao nhớ được.

79. Chương 78: Ngốc Hay Ngu???

Nam Cung Hạo Thiên trợn to mắt, không thể tin nhìn cô nói:

-Người đem đó chính là em? Có phải không? Em hãy nói đi.

Nhã Thuần tức giận, vẽ mặt đầy oán trách và khinh thường nói:

-Cái tên đại phơi đản, biến thái, sắc lang. Anh có thể vụn nhỏ volum của mình lại dùm không, tui không có điếc, thưa ngày. Với lại ngày không cần mặc mũi là chuyện của ngày nhưng tôi vẫn cần.

“Nhã Thuần nói gì? Ý cô ấy nói người đàn ông đầu tiên của cô ấy là anh ư? Trái tim anh kích động không thôi. Anh cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất trần gian.”

Mặc dù anh nói anh không quan tâm đến quá khứ của cô, nhưng anh vẫn là thằng đàn ông, trong trong lòng anh vẫn có sự ích và tính chiếm đoạt mãnh mẽ. Thử hỏi như thế thì làm sao tâm anh không đau, khi cứ ngỡ cô đã thất thân cho người khác.

Mặc dù trong lòng rất kích động, nhưng Nam Cung Hạo Thiên vẽ ngoài vẫn tỏ ra thản nhiên, như chuyện ấy là bình thường. Nhìn vẽ mặt vì sinh khí nên nhăn thành đoàn của Nhã Thuần, nhứ mi nói:

-Thay vì trách tôi, tôi nghĩ em nên cảm ơn tôi mới đúng vì người hôm ấy là tôi. Tôi thấy chúng ta thật có duyên đây, đi hết một vòng trái đất, thì ra chúng ta đã là của nhau ngay từ đầu.

-Có duyên cái đầu anh ấy, đồ háo sắc, đồ tôi.

-Lý Nhã Thuần, em là con gái đấy. Sao câu nào em mở miệng ra cũng toàn là những câu nói tục tĩu, mắng người không vậy. Tôi nhớ tôi chưa bao giờ dạy học sinh của mình cư xử bất lịch sự như vậy.

Nhã Thuần khinh bỉ nhìn anh nói:

-Anh còn dám nói anh là giáo viên sao? Anh chỗ nào xứng làm giáo viên, mà lên mặt dạy tôi. Anh nên coi lại nhân phẩm của mình đi. Có giáo viên nào đem học sinh của mình ra cường hết lần này đến lần khác không? Thưa thầy.....

-Lý Nhã Thuần, em nói tôi cường em sao? Xin lỗi nhưng có lẽ phải làm em thất vọng. Nam Cung Hạo Thiên tôi từ trước đến nay, chưa ép buộc kỳ một người phụ nữ nào làm việc ấy với tôi, nếu họ không muốn.

Em quên rồi sao, lần đó chính em là tự nguyện cởi áo, tháo thắt lưng, bò lên giường cầu tôi làm em, tôi chưa hề kẻ dao lên cổ, hay đe dọa em phải làm điều đó. Nên em đừng giở cái giọng đó ra đây với tôi.

-Nam Cung Hạo Thiên tôi nghĩ anh chưa già đến nỗi đãng trí mau quên như vậy chứ. Anh không nhớ lần tổ chức tiệc thịt nướng, thằng điên nào ép buộc tôi, bắt nhốt tôi vào phòng và giở trò đồi bại à. Vậy mà bây giờ còn ở đây lên giọng thánh nhân quân tử, tôi khinh. Lý Nhã Thuần tôi phải báng anh gấp trăm lần.

Nam Cung Hạo Thiên không những không bị những lời nói của Nhã Thuần chọc cho tức giận mà anh nhìn cô thật thú vị. Nhã Thuần đôi lúc tôi nhìn em không biết nên nói em là ngốc hay ngu đây.

Anh đưa tay lên búng lên trán Nhã Thuần một cái thật kêu nói:

-Nhã Thuần em có thật sự là học viên đứng thứ hai toàn quốc, IQ 199/200 không vậy?. Hay đầu óc em bị cửa kẹp cho hư luôn rồi. Đến nỗi lần đó tôi có làm em hay không em cũng không biết sao? Nếu thật sự lần đó tôi cưỡng bức em thì em nghĩ liệu em còn sức để bước xuống giường à?

Sáng sau khi tỉnh lại đầu óc thật mơ hồ và đau buốt, cô không nhớ anh đã làm gì mình, nhưng cái cảm giác toàn thân đau ê ẩm, không chỗ lành lặn, cùng với những lời sỉ nhục của anh nên cô cứ nghĩ mình đã bị anh cưỡng.

Nhưng bây giờ suy nghĩ kỹ lại, cô thấy có điều gì đó không hợp lý cho lắm, ngoại trừ trên cơ thể cô đầy ấn ký xanh tím của hấn, thân thể mệt mỏi, đầu óc nặng trĩu, thì phía dưới hạ thể của cô chẳng hề có bất kỳ đau đớn nào, hay có dấu hiệu gì cả không lẽ lời anh nói là sự thật? Nhưng nếu vậy thì làm sao anh biết chuyện đó?

Nhìn thấy vẻ mặt trầm ngâm suy tư, sắc mặt lúc trắng lúc hồng của cô, Nam Cung Hạo Thiên khẽ mỉm cười, nói:

- Tối đêm đó em dầm mưa rất lâu, hoảng sợ do bị rấn cắn, nên tâm lý căng thẳng, dẫn đến kiệt sức và mệt mỏi, nên không nhớ gì là đúng rồi. Vả lại những thứ mà em ăn được tối đêm đó cơ hồ đã bị em tống khứ ra ngoài hết rồi, cho nên thử hỏi sao em còn sức lực không chứ.

Nói đoạn Nam Cung Hạo Thiên cảm thấy hơi chột dạ, vẻ mặt ửng hồng, quay sang chỗ khác không dám đối diện với cô. Đêm đó vì tức giận cô thích người khác, nên anh định trừng phạt cô một phen, nhưng không ngờ phạt cô đâu không thấy anh chỉ cảm thấy mình bị đục quả đốt người, tiểu đệ đệ của anh xém chút nữa cơ hồ đã bị anh nhện đến muốn bị phé luôn rồi.

-Nhưng tại sao anh lại... lại... - Nhã Thuần ngượng đỏ mặt, cứ nghĩ đến ấn ký của anh trên người mình vào đêm đó để lại, là máu của cô lại muốn lên đến não mà thôi, anh kêu cô làm sao nói nên lời đây?

-Lại cái gì?

80. Chương 79: Chiếc Váy Màu Hồng Phấn

Nam Cung Hạo Thiên giọng nói mang theo vẻ trêu chọc, cùng với khuôn mặt lưu manh của anh, Lý Nhã Thuần thật muốn đâm vào cái mặt cà chớn đó của anh mấy phát, coi anh còn dám lên mặt nữa không.

-Em không nói được chứ gì? Vậy thì để tôi nói, tôi cảnh cáo em, em là của tôi. Tôi không cho phép người khác đụng vào thứ của tôi, nếu như em để tôi bắt gặp em cùng với một gã khác một lần nữa. Thì Nam Cung Hạo Thiên tôi cam đoan sẽ khiến cho hai người sống không chết.

-Tên khốn nhà anh, tôi khi nào thì là người của anh, mà anh cấm này, cấm nọ.

-Từ khi em vào bước chân vào nhà của tôi, quấy rầy cuộc sống của tôi, phá hủy nguyên tắc của tôi hết lần này đến lần khác, thì số phận đã định em là của tôi rồi.

Lý Nhã Thuần thật sự tức muốn học máu luôn rồi. Nếu cô biết sớm sẽ có chuyện như ngày hôm nay, thì dù có ngũ đầu đường xá chợ, đi ăn mày, hay bị anh bỏ tù (vì Nhã Dịch làm hư cái kính viễn vọng của anh),... thì cô cũng nhất quyết không bao giờ lựa chọn sống chung với anh.

Cảm giác ánh mắt lang sói, hơi thở thực nhiệt, và nụ cười đáng khinh bỉ của anh. Nhã Thuần cảm giác thật bất an.

-Á.aaaa.....

Nhã Thuần đưa hai tay che lại cơ thể của mình, làm sao cô lại quên một chuyện quan trọng như vậy, hiện tại không mảnh vải che thân, mà cô vẫn dũng dạc chất vấn hẳn, thật mất mặt mà, cô muốn đâm đầu vào tường chết cho rồi.

Tất cả là tại hẳn, nếu không phải hẳn chăm ngòi, làm cô phát hỏa thì làm sao cô có thể mất lý trí mà hành động thiếu suy nghĩ như vậy.

Nam Cung Hạo Thiên mỉm cười thật tươi, nói:

-Trên cơ thể em còn chỗ nào tôi chưa thấy, mà còn bày đặt làm gì?

-Nam Cung Hạo Thiên, tên khốn, tên biến thái, vô sỉ, lưu manh, tâm thần @#%&^&#####.... anh đang làm gì vậy, tránh ra.....

Nam Cung Hạo Thiên đi về phía Nhã Thuần, nắm chặt lấy hai tay của Nhã Thuần, trối lại, sẵn tiện lấy một trái táo trên bàn nhét vào miệng cô.

Nam Cung Hạo Thiên mở học bàn lấy ra một chiếc váy màu hồng anh đã chuẩn bị trước đó và mặt vào cho cô.

Nhã Thuần phẫn nộ, trừng to mắt nhìn anh như thể “Tên khốn, tôi giết anh”.

-Em đang muốn câu dẫn tôi đấy à! Nếu vậy em thành công rồi đó.

-Ừm ừm.... – TMD, mẹ kiếp con mắt nào của anh thấy bà đây câu dẫn anh, hãy cầu trời anh đừng bao giờ rơi vào tay bà, nếu không bà không tra tấn anh thừa sống thiếu chết bà không phải là người.

Bởi vì bị trối Nhã Thuần chỉ có thể phát ra những anh thanh ừm ừm.... mà thôi.

Nam Cung Hạo Thiên gỡ trái táo trên miệng Nhã Thuần, chưa đợi cô phản kháng bờ môi anh đã ép sát vào môi cô, tiến hành công thành chiến đất, dây dưa triền miên.

Cảm thấy cô không thở nổi anh mới không đành lòng rời bỏ môi cô.

Nhã Thuần nâng cao deciben nói:

-Nam Cung Hạo Thiên tôi sẽ thiến anh như thiến con milu nhà hàng xóm vậy.

-Nếu như em muốn nữa đời sau của mình không thể tích phúc nữa, thì cứ việc. Bây giờ thì đứng lên về thôi.

-Nhưng còn những người kia.

-Họ đã về hết rồi.

-Rốt cuộc chuyện này là sao?

-Thật ra là như thế này #####%1\$!\$#@%.....

Nam Cung Hạo Thiên nhìn Lý Nhã Thuần nói:

-Bây giờ thì về chưa, hay em muốn ở đây qua đêm luôn đây. Tôi cảm thấy đây cũng là ý tưởng không tồi.

Nhã Thuần trừng mắt nhìn Nam Cung Hạo Thiên nói:

-Nam Cung Hạo Thiên bây giờ còn sớm sau anh mà anh nằm mơ sớm thế. Mà tỷ cho anh biết dù có mơ cũng không thấy tỷ qua đêm với anh đâu hé.

-Phải không? Không phải chúng ta đã...

-Anh là tên khốn, biến thái, sắc ma... ưm ưm...

Nhã Thuần chưa nói hết, bờ môi cô đã bị môi của anh chiếm giữ, bắt buộc co day dựa cùng anh.

Nhìn thấy Nhã Thuần hô hấp không thông Nam Cung Hạo Thiên mới miễn cưỡng buông tha cho cô. Anh mỉm cười nói:

-Lý Nhã Thuần, tôi nói cho em biết, nếu em dám nói những lời tôi không thích thì cứ nghe một lần tôi sẽ hôn em một lần. Nếu em thích tôi hôn em thì em cứ việc làm gì tùy em.

-Nam Cung Hạo Thiên anh thật bá đạo và vô lý.

-Em mới quen tôi ngày đầu à, em cũng nên tập dần cho quen đi.

Nhã Thuần tức đỏ mặt, quay người sang hướng khác, không để ý tới anh. Nhưng hành đó của cô, lại khiến anh càng muốn khi dễ cô hơn, càng muốn chinh phục cô hơn nữa.

81. Chương 80: Không Thê Như Thê???

Nhìn thấy bóng dáng quen thuộc của người đàn ông đứng trước cửa ngôi biệt thự, Chu Uyển Nhi nở nụ cười, khập khiễng đi nhanh về phía anh, nắm lấy tay người đàn ông, kích động nói:

-Nhật Hàn anh mau Cứu... Nhã Thuần ... đã bị...

Chưa nói hết câu Chu Uyển Nhi bỗng nhiên ngã ngang, một vòng tay rắn chắc dang ra, đỡ lấy Uyển Nhi.

Nhìn người con gái quần áo xốc xếch, tóc tay bù xù, thân thể lấm lem bùn đất. Khuôn mặt tái nhợt không còn sinh khí như ngày nào, không những thế chân trái còn bị thương.

Một thân chặt vật không thôi.

Nhật Hàn khẽ nhíu mi, ôm cô vào lòng, xoay người bước vào biệt thự.

-Không... Nhã Thuần mau Mau cứu... mọi người Đừng bỏ tôi mà Không không... cần... á... - Chu Uyển Nhi lâm vào hôn mê, không ngừng nói mớ.

Cảm nhận thân thể nhỏ bé, run lên vì sợ, Nhật Hàn nắm chặt lấy tay của Uyển Nhi nói:

-Uyển Nhi không sao, mọi chuyện qua rồi. Em đừng lo, em làm tốt lắm. Uyển Nhi, bình tĩnh lại đi em.

-Nhã Thuần mau chạy đi... chúng tới... đừng... đừng ... bán mà.... Ô ô ô ô... - người đang nằm trên giường không những không có dấu hiệu tỉnh lại, nước mắt cô không ngừng tuôn rơi.

Nhật Hàn ôm Uyển Nhi vào lòng, thì thào vào tai Uyển Nhi:

-Uyển Nhi, em phải tin tôi, mọi người không sao. Mọi chuyện đã có tôi lo, em đừng nghĩ nhiều nữa, Uyển Nhi.....

Trong màn đêm tâm tối, Uyển Nhi lạc vào một không gian rộng lớn, những người bạn bên cạnh cô từng người, từng người lần lượt biến mất trước mặt cô, dù cô có gọi khàn cả cổ, họ cũng không đáp lại.

Uyển Nhi rất mệt mỏi, cô như con thiêu thân lạc lối không tìm thấy đường ra. Ngay lúc cô muốn từ bỏ, buông tha cho tất cả, thì bỗng nhiên một luồng ánh sáng hướng tới bao trùm lấy cô, làm tâm cô bỗng nhiên ấm áp đến lạ thường.

Chu Uyển Nhi nhíu mày, hàn lông mi khẽ lay động, sau đó dần mở ra. Nhìn chằm chằm vào Nhật Hàn nói:

-Nhật Hàn, anh mau đi cứu mọi người, họ bị bắt rồi. Nhanh, nhanh lên đi...

Nhật Hàn đưa tay lên miệng Uyển Nhi ngăn lời của cô lại nói:

-Em yên tâm, không có chuyện gì xảy ra cả. Tất cả mọi thứ tôi sẽ giải quyết nhiệm vụ bây giờ của em là phải tỉnh dưỡng thật tốt cho tôi.

-Nhưng ... nhưng mà...

-Không nhưng nhị gì cả, tôi là bác sĩ, em là bệnh nhân. Vì vậy em phải nghe lời của tôi.

Nói xong, anh kéo chăn đắp lên người cô, rồi nở nụ cười xoay người đi ra ngoài. Trước khi đi, anh kề sát vào tai cô nói:

-Không có lệnh của tôi, không được đứng lên đấy. Tôi sẽ vào kiểm tra, nên hãy nghỉ ngơi đi, khi nào cháo chín tôi sẽ gọi em.

Nhìn bóng lưng người đàn ông dần dần khuất sau tấm cửa. Khuôn mặt Chu Uyển Nhi ửng hồng, trên môi mang theo một nụ cười khiến người vấn vương.

Ba tiếng sau

Trong phòng y tế Mạc Ly Khanh đang nằm lặng yên, đôi mắt khép kín trên chiếc giường trắng. Xung quanh là Nhật Hàn, Uyển Nhi và Nhược Mai.

Chu Uyển Nhi nhìn Nhật Hàn nói:

-Mọi người đã tỉnh lại, tại sao chỉ có cậu ấy vẫn hôn mê vậy?

Nhật Hàn nhíu mi nói:

-Không hiểu sao hàm lượng thuốc mê mà Ly Khanh trúng phải lại cao hơn mọi người rất nhiều, vả lại cậu ta còn có triệu trứng bị sốc thuốc mê. Nên rất có thể...

-Không, không thể như thế - Chu Uyển Nhi giọng nói không thể tin, cắt ngang lời của Nhật Hàn, cô thật sự không đủ sức để có thể nghe tiếp sự thật tàn nhẫn đó.

Khi nghe những lời của Nhật Hàn, xem chút Uyển Nhi đã không thể kiềm được mà thét thành tiếng cũng may, mà cô đã sớm lấy tay ngăn miệng mình lại.

Mặc dù Uyển Nhi cô và Ly Khanh luôn đối chọi với nhau, nhưng trong thâm tâm cô, cô chưa bao giờ ghét bỏ hẳn cả. Không những thế cô còn xem hẳn là một trong số ít người bạn thân của mình.

Nhược Mai đang im lặng thì bỗng nhiên ngóc đầu lên nhìn chằm chằm Nhật Hàn sau đó đưa tay nắm lấy cổ áo của anh, lôi anh ra ngoài cửa.

82. Chương 81

Nam Cung Hạo Thiên nhìn Nhã Thuần nói:

-Em trừng tôi làm gì? Xem mắt ai lớn hơn à?

Lý Nhã Thuần nhìn anh bằng ánh mắt khinh bỉ, sau đó xoay đầu sang hướng khác, không thèm để ý đến anh nữa.

Nam Cung Hạo Thiên nhìn hành động ngậy thơ của cô khiến anh vô cùng thú vị. Anh mỉm cười nói:

-Em tính ở đây qua đêm luôn sao? Nếu em đồng ý, thì anh chiều. Dù sao anh rất đơn giản, chỉ cần có em, thì ngủ chỗ nào cũng không thành vấn đề.

Nhã Thuần trợn mắt nhìn Nam Cung Hạo Thiên nói:

-Tôi nghĩ nếu lấy mặt anh đi đo với vạn lý trường thành thì còn dày hơn đó. Với lại anh đừng mơ mộng hão huyền dù cho trai trên đời có chết hết tỷ đây cũng không thềm để ý tới anh đâu.

-Oh vậy sao? Nếu tôi nhớ không lầm thì chúng ta không chỉ thân cận với nhau quá một lần đâu nhỉ, cho tới giờ tôi vẫn không thể quên được cảm xúc, làn da trắng hồng...

Nam Cung Hạo Thiên chưa nói hết câu đã bị tiếng hét của Nhã Thuần nhanh chóng đánh gãy:

-Câm, anh câm ngay cho tôi. Đồ sắc ma.

-Đúng là đồ con nít mà.

Nam Cung Hạo Thiên khẽ mỉm cười, rồi quay người bước xuống xe, giả vờ như không nhận thấy luồng sát khí của ai kia đang hướng về phía mình.

Nhã Thuần dù cảm thấy rất ấm ức, rất tức giận nhưng cũng đành phải đè nén xuống. Ai bảo bây giờ hấn cao tay hơn cô, vả lại cô và hấn lại có chung bí mật không hề muốn bất kỳ ai biết.

Cho nên cô phải nhịn, dù không nhịn được cũng phải nhịn.

Trong lòng cô đã sớm đem gia phả của Nam Cung Hạo Thiên thăm hỏi hơn cả trăm lần, cô thậm chí “Ừ, thì bây giờ anh cứ việc đặc ý đi. Nhất định sẽ có một ngày, tôi bắt anh phủ phục dưới chân tôi. Tôi lấy danh dự ra bảo đảm đó. Phong thủy luân hồi, anh cứ chờ đấy. Nam Cung Hạo Thiên, anh là cái đồ háo sắc, biến thái, không liêm sỉ...”

Nam Cung Hạo Thiên bất chợt đứng lại, xoay người nhíu mi nhìn Nhã Thuần, khẽ nhếch môi:

-Lý Nhã Thuần, em quên lời cảnh cáo của tôi rồi phải không? Hay là em thích cách trừng phạt của tôi.

Nói đoạn, anh chưa để cô hoàn hồn, đã đưa tay ôm lấy cô vào lòng, đặt lên môi cô một nụ hôn thật sâu, vừa dịu dàng nhưng vẫn có phần cuồng dã, như thể trừng phạt, như thể yêu thương.

Nhìn khuôn mặt lúc trắng lúc hồng của Nhã Thuần, Nam Cung Hạo Thiên nói:

-Em nên nhớ đừng bao giờ thử thách Nam Cung Hạo Thiên tôi, người hối hận cuối cùng cũng là em thôi. Với lại em đổi câu mới đi, toàn câu cũ, thật chán.

- Anh...

-Anh cái gì?

Nhã Thuần giận dữ nói:

-Hừ, đại nhân không so đo cùng tiểu nhân, nếu không thật mất hết tư cách.

Nhã Thuần cảm thấy mình sắp bị bệnh tim mất thôi. Lý do tại sao ư? Còn không phải tại cái tên trời đánh kia sao?.

Không lần nào khi ở cùng hấn, mà không bị hấn khí đến điên người, hỏi xem cứ như thế thì không lên tăng xong mới là chuyện lạ.

Mà hấn có con mắt phía sau gáy à, cô đã vận nhỏ volum thấp nhất có thể vậy mà cũng bị phát hiện. Đúng là gặp quỷ mà, chắc tháng này cô chưa cúng cô hồn, nên mới bị quỷ ám đây mà.

“Haiz”

83. Chương 82: Diên Sao???

Nhược Mai đang im lặng thì bỗng nhiên ngốc đầu lên nhìn chằm chằm Nhật Hàn sau đó đưa tay nắm lấy cổ áo của anh, lôi anh ra ngoài cửa.

Một cú đấm như nẩy lửa giáng lên khuôn mặt của Nhật Hàn, do chưa chuẩn bị tâm lý đã bị Nhược Mai hành hung nên Nhật Hàn mất trọng tâm ngã xuống đất, khoe miệng chảy ra một dòng máu đỏ đến chói mắt.

Chu Uyển Nhi lúc này mới hoàn hồn, vội chạy lại đỡ lấy Nhật Hàn:

-Lâm Nhược Mai, cậu diên rồi à. Bình tĩnh lại đi, nhất định sẽ còn cách khác mà.

Nhược Mai trừng mắt về phía Nhật Hàn, rồi lạnh lùng đưa mắt nhìn Chu Uyển Nhi nói:

-Bình tĩnh con khỉ. Cậu nói mình diên sao? Đúng vậy mình thấy mình diên thật rồi nên mới tham gia chuyến đi quý quý này, mình diên rồi nên giờ mới có mặt ở đây. Cậu chóng mắt mà nhìn kỹ đi, nếu không phải hấn và tên thầy giáo kia thì liệu Ly Khanh có nằm ở đó không, cậu nói đi.

-Nhật Hàn, Nam Cung Hạo Thiên nếu Ly Khanh có bất kỳ bất trắc nào thì dù bất cứ giá gì, tôi cũng sẽ đem hai người chôn chôn chung. Cùng lắm thì “Đồng quy vu tận” mà thôi .

“Rầm”

Chu Uyển Nhi như chết lặng, dù rất muốn mở miệng nhưng không biết phải nói gì. Cái cảm giác bất lực này làm cô thật khó chịu, thật yếu đuối.

Nhìn cánh cửa trắng xóa, đóng kín.

Tim Chu Uyển Nhi bỗng cảm thấy thắt lại. Mặc dù cô và Mạc Ly Khanh lúc nào cũng đấu khẩu với nhau. Nhưng không phải có câu không đánh không quen nhau sao? Không biết từ lúc nào tận sâu trong lòng cô, cô đã xem hấn như một người bạn không thể thiếu.

Bây giờ nhìn thấy hấn như người gỗ, nằm lặng yên bất động, cô thật sự cảm thấy đau, rất đau.

Nước mắt lặng lẽ không tiếng động rơi xuống, từng giọt, từng giọt như nỗi đau bất tận lúc này của cô.

Nhật Hàn đưa tay ôm cô vào lòng, để cô tựa vào bờ vai của anh. Nhật Hàn lặng yên ôm Chu Uyển Nhi như để an ủi bởi anh biết, dù bây giờ có nói gì cũng không bằng sự lặng yên, thấu hiểu.

Nhìn con người nằm lặng yên, bất động. Nhược Mai nhíu mi nói:

-Mạc Ly Khanh tôi cho cậu hay nếu tôi đếm từ một tới năm mà cậu không tỉnh lại. Tôi sẽ ném cậu từ lầu ba xuống đất đó. Nếu cậu không trả lời, mình sẽ xem như cậu đồng ý đó nhé. Vậy bây giờ mình bắt đầu đếm đây 1,... 2,... 3... 4,... 4,7 :..... 4,8...; ... 4,9.....5.....

Nhược Mai ngồi xuống giường bệnh, hai tay không ngừng đánh vào bờ vai rộng rãi của Ly Khanh, nhưng người kia không hề có bất kỳ phản ứng nào cả, cứ như người bị đánh không phải anh. Thật đúng là da trâu mà.

Nhược Mai gục đầu vào người Ly Khanh, bắt đầu nức nở khóc:

-Mạc Ly Khanh cậu là tên khốn, tôi đã đếm đến năm rồi tại sao cậu còn không mở mắt ra hả? Cậu là tên lừa đảo. Tại sao? Tại sao chứ. Cậu không tin chứ gì, tôi sẽ ném cậu thật đó...

Nhưng trả lời cô chỉ là tiếng gió hòa tiếng lá cây xào xạc. Nhược Mai mỉm cười nhưng nước mắt vẫn không ngừng trào ra:

-Ly Khanh, lần này cậu thắng thật rồi. Mình thua, mình thật sự không thể ném cậu được. ... ô ô ô... Ly Khanh cậu tỉnh lại đi mà, tôi hứa tôi sẽ không bao giờ tranh ăn với cậu nữa, tôi sẽ không trêu chọc cậu, bắt cậu chà tolet, đánh cậu một cách vô cớ nữa được chưa... ô ô .. Ly Khanh...

-Nếu cậu không tỉnh lại, cậu nói mình làm sao có thể yên lòng sống tiếp được chứ...ô ô ô....

84. Chương 82: Điền Sao???

Nhược Mai đang im lặng thì bỗng nhiên ngốc đầu lên nhìn chằm chằm Nhật Hàn sau đó đưa tay nắm lấy cổ áo của anh, lôi anh ra ngoài cửa.

Một cú đấm như nẩy lửa giáng lên khuôn mặt của Nhật Hàn, do chưa chuẩn bị tâm lý đã bị Nhược Mai hành hung nên Nhật Hàn mất trọng tâm ngã xuống đất, khước miệng chảy ra một dòng máu đỏ đến chói mắt.

Chu Uyển Nhi lúc này mới hoàn hồn, vội chạy lại đỡ lấy Nhật Hàn:

-Lâm Nhược Mai, cậu điên rồi à. Bình tĩnh lại đi, nhất định sẽ còn cách khác mà.

Nhược Mai trừng mắt về phía Nhật Hàn, rồi lạnh lùng đưa mắt nhìn Chu Uyển Nhi nói:

-Bình tĩnh con khỉ. Cậu nói mình điên sao? Đúng vậy mình thấy mình điên thật rồi nên mới tham gia chuyến đi quý quý này, mình điên rồi nên giờ mới có mặt ở đây. Cậu chóng mắt mà nhìn kỹ đi, nếu không phải hấn và tên thầy giáo kia thì liệu Ly Khanh có nằm ở đó không, cậu nói đi.

-Nhật Hàn, Nam Cung Hạo Thiên nếu Ly Khanh có bất kỳ bất trắc nào thì dù bất cứ giá gì, tôi cũng sẽ đem hai người chôn chôn chung. Cùng lắm thì “Đồng quy vu tận” mà thôi .

“Rầm”

Chu Uyển Nhi như chết lặng, dù rất muốn mở miệng nhưng không biết phải nói gì. Cái cảm giác bất lực này làm cô thật khó chịu, thật yếu đuối.

Nhìn cánh cửa trắng xóa, đóng kín.

Tim Chu Uyển Nhi bỗng cảm thấy thất lại. Mặc dù cô và Mạc Ly Khanh lúc nào cũng đấu khẩu với nhau. Nhưng không phải có câu không đánh không quen nhau sao? Không biết từ lúc nào tận sâu trong lòng cô, cô đã xem hấn như một người bạn không thể thiếu.

Bây giờ nhìn thấy hấn như người gỗ, nằm lặng yên bất động, cô thật sự cảm thấy đau, rất đau.

Nước mắt lặng lẽ không tiếng động rơi xuống, từng giọt, từng giọt như nỗi đau bất tận lúc này của cô.

Nhật Hàn đưa tay ôm cô vào lòng, để cô tựa vào bờ vai của anh. Nhật Hàn lặng yên ôm Chu Uyển Nhi như để an ủi bởi anh biết, dù bây giờ có nói gì cũng không bằng sự lặng yên, thấu hiểu.

Nhìn con người nằm lặng yên, bất động. Nhược Mai nhíu mi nói:

-Mạc Ly Khanh tôi cho cậu hay nếu tôi đếm từ một tới năm mà cậu không tỉnh lại. Tôi sẽ ném cậu từ lầu ba này xuống đất đó. Nếu cậu không trả lời, mình sẽ xem như cậu đồng ý đó nhé. Vậy bây giờ mình bắt đầu đếm đây 1,... 2,... 3.... 4,... 4,7 :..... 4,8...; ... 4,9.....5.....

Nhược Mai ngồi xuống giường bệnh, hai tay không ngừng đánh vào bờ vai rộng rãi của Ly Khanh, nhưng người kia không hề có bất kỳ phản ứng nào cả, cứ như người bị đánh không phải anh. Thật đúng là da trâu mà.

Nhược Mai gục đầu vào người Ly Khanh, bắt đầu nức nở khóc:

-Mạc Ly Khanh cậu là tên khốn, tôi đã đếm đến năm rồi tại sao cậu còn không mở mắt ra hả? Cậu là tên lừa đảo. Tại sao? Tại sao chứ. Cậu không tin chứ gì, tôi sẽ ném cậu thật đó....

Nhưng trả lời cô chỉ là tiếng gió hòa tiếng lá cây xào xạc. Nhược Mai mỉm cười nhưng nước mắt vẫn không ngừng trào ra:

-Ly Khanh, lần này cậu thắng thật rồi. Mình thua, mình thật sự không thể ném cậu được. ... ô ô ô... Ly Khanh cậu tỉnh lại đi mà, tôi hứa tôi sẽ không bao giờ tranh ăn với cậu nữa, tôi sẽ không trêu chọc cậu, bắt cậu chà tolet, đánh cậu một cách vô cớ nữa được chưa... ô ô .. Ly Khanh...

-Nếu cậu không tỉnh lại, cậu nói mình làm sao có thể yên lòng sống tiếp được chứ...ô ô ô....

85. Chương 82: Điên Sao???

Nhược Mai đang im lặng thì bỗng nhiên ngốc đầu lên nhìn chằm chằm Nhật Hàn sau đó đưa tay nắm lấy cổ áo của anh, lôi anh ra ngoài cửa.

Một cú đấm như nẩy lửa giáng lên khuôn mặt của Nhật Hàn, do chưa chuẩn bị tâm lý đã bị Nhược Mai hành hung nên Nhật Hàn mất trọng tâm ngã xuống đất, khoe miệng chảy ra một dòng máu đỏ đến chói mắt.

Chu Uyển Nhi lúc này mới hoàn hồn, vội chạy lại đỡ lấy Nhật Hàn:

-Lâm Nhược Mai, cậu điên rồi à. Bình tĩnh lại đi, nhất định sẽ còn cách khác mà.

Nhược Mai trừng mắt về phía Nhật Hàn, rồi lạnh lùng đưa mắt nhìn Chu Uyển Nhi nói:

-Bình tĩnh con khỉ. Cậu nói mình điên sao? Đúng vậy mình thấy mình điên thật rồi nên mới tham gia chuyến đi quý quý này, mình điên rồi nên giờ mới có mặt ở đây. Cậu chóng mắt mà nhìn kỹ đi, nếu không phải hấn và tên thầy giáo kia thì liệu Ly Khanh có nằm ở đó không, cậu nói đi.

-Nhật Hàn, Nam Cung Hạo Thiên nếu Ly Khanh có bất kỳ bất trắc nào thì dù bất cứ giá gì, tôi cũng sẽ đem hai người chôn chôn chung. Cùng lắm thì “Đồng quy vu tận” mà thôi .

“Rầm”

Chu Uyển Nhi như chết lặng, dù rất muốn mở miệng nhưng không biết phải nói gì. Cái cảm giác bất lực này làm cô thật khó chịu, thật yếu đuối.

Nhìn cánh cửa trắng xóa, đóng kín.

Tim Chu Uyển Nhi bỗng cảm thấy thất lại. Mặc dù cô và Mạc Ly Khanh lúc nào cũng đấu khẩu với nhau. Nhưng không phải có câu không đánh không quen nhau sao? Không biết từ lúc nào tận sâu trong lòng cô, cô đã xem hấn như một người bạn không thể thiếu.

Bây giờ nhìn thấy hấn như người gỗ, nằm lặng yên bất động, cô thật sự cảm thấy đau, rất đau.

Nước mắt lặng lẽ không tiếng động rơi xuống, từng giọt, từng giọt như nỗi đau bất tận lúc này của cô.

Nhật Hàn đưa tay ôm cô vào lòng, để cô tựa vào bờ vai của anh. Nhật Hàn lặng yên ôm Chu Uyển Nhi như để an ủi bởi anh biết, dù bây giờ có nói gì cũng không bằng sự lặng yên, thấu hiểu.

Nhìn con người nằm lặng yên, bất động. Nhược Mai nhíu mi nói:

-Mạc Ly Khanh tôi cho cậu hay nếu tôi đếm từ một tới năm mà cậu không tỉnh lại. Tôi sẽ ném cậu từ lầu ba này xuống đất đó. Nếu cậu không trả lời, mình sẽ xem như cậu đồng ý đó nhé. Vậy bây giờ mình bắt đầu đếm đây 1,... 2,... 3.... 4,... 4,7 :..... 4,8...; ... 4,9.....5.....

Nhược Mai ngồi xuống giường bệnh, hai tay không ngừng đánh vào bờ vai rộng rãi của Ly Khanh, nhưng người kia không hề có bất kỳ phản ứng nào cả, cứ như người bị đánh không phải anh. Thật đúng là da trâu mà.

Nhược Mai gục đầu vào người Ly Khanh, bắt đầu nức nở khóc:

-Mạc Ly Khanh cậu là tên khốn, tôi đã đếm đến năm rồi tại sao cậu còn không mở mắt ra hả? Cậu là tên lừa đảo. Tại sao? Tại sao chứ. Cậu không tin chứ gì, tôi sẽ ném cậu thật đó....

Nhưng trả lời cô chỉ là tiếng gió hòa tiếng lá cây xào xạc. Nhược Mai mỉm cười nhưng nước mắt vẫn không ngừng trào ra:

-Ly Khanh, lần này cậu thắng thật rồi. Mình thua, mình thật sự không thể ném cậu được. ... ô ô ô... Ly Khanh cậu tỉnh lại đi mà, tôi hứa tôi sẽ không bao giờ tranh ăn với cậu nữa, tôi sẽ không trêu chọc cậu, bắt cậu chà tolet, đánh cậu một cách vô cớ nữa được chưa... ô ô .. Ly Khanh...

-Nếu cậu không tỉnh lại, cậu nói mình làm sao có thể yên lòng sống tiếp được chứ...ô ô ô....

86. Chương 83: Ghét Cửa Nào Trời Trao Cửa Đó

Trong rừng

Nam Cung Hạo Thiên ngồi trên ghế lái chính, sau đó mở cửa cho Lý Nhã Thuần ngồi bên phía lái phụ, nói:

-Nhã Thuần, em còn thả hồn lên mấy tầng mây nữa đây, lên xe.

-Hừ

Nhã Thuần miễn cưỡng bước lên xe.

Nếu không phải tình thế bắt buộc, có cho vàng cô cũng không bước lên, đi chung xe với cái đại sắc lang, thối phôi đản này đâu. Cô đúng là rõ khổ mà.

Nhã Thuần bây giờ chỉ mong xe chạy thật nhanh về biệt thự mà thôi. Bây giờ cô chỉ ước có một chiếc giường thật lớn để ngủ. “Ôi mệt chết cô rồi”.

Nhưng dường như ông trời còn đang bận việc trọng đại, nên không có thời gian để ý đến những kẻ phàm dân tiểu tốt như cô.

Nam Cung Hạo Thiên đã nổ máy xe mấy lần, nhưng xe vẫn ở chỗ cũ, chả hề lay chuyển, xi nhê tý nào. Không phải chứ, không lẽ hôm nay số cô lại đen đến thế sao? Cô không tin, không thể là thế.

Nam Cung Hạo Thiên bước xuống mở đầu xe ra, một làn khói đen ngun ngút phả vào mặt cả hai, làm cô ngộp muốn chết, ho sặc sụa. Nhã Thuần thảm oán, quả báo, quả báo đây mà đúng là “Ghét cửa nào trời trao cửa đó”.

Nhã Thuần nhíu mi nhìn Nam Cung Hạo Thiên nói:

-Bây giờ thì tính sao đây? Mà những xe kia đâu hết rồi, hay chúng ta nhờ giúp đỡ đi.

Nam Cung Hạo Thiên nhíu mi nói:

-Mọi người về rồi. Ở đây chỉ còn lại hai chúng ta mà thôi.

-Cái gì? Ý anh bảo tôi đi xe căng hải về đó hả?

Nam Cung Hạo Thiên gạt đầu tỏ vẻ đồng ý.

-Cái tên đầu đất kia, sao anh không chết đi cho đỡ chật đất. Ai kêu anh đuổi họ về hết làm chi vậy, đúng là óc heo, đần độn mà. Tức chết tôi rồi.

Nam Cung Hạo Thiên đi thẳng về phía trước, lạnh nhạt nói:

-Tôi nghe nói lúc trước ở đây có người thất cổ vì bị người yêu phản bội. Đem đến thì hiện về, nỉ non khóc. Hình như là cái cây cô đang đứng kế bên đó. Chắc là vậy. Nếu Nhã Thuần không sợ thì cứ đứng đó đi, tôi về trước đây.

Không nghe thì thôi, nghe xong không hiểu sao, Nhã Thuần cứ có cảm giác lạnh từ đốt xương sống cuối cùng lạnh lên, da gà da vịt thi nhau mà nổi như điên.

Nhã Thuần đánh cái rùng mình, lon ton chạy theo Nam Cung Hạo Thiên, như chú chó nhỏ bị bỏ rơi.

-Nam Cung Hạo Thiên tên khốn nhà người, đi vội như thế để đầu thay à. Có thể đi chậm lại một chút không. Tên đàn độn, trứng thối.

Nam Cung Hạo Thiên không trả lời, thái độ của anh vẫn lạnh nhạt như cũ. Nhưng sát khí thì không ngừng dâng cao.

“Lý Nhã Thuần em quên lời cảnh cáo của tôi rồi à. Hay em có hứng thú với sự trừng phạt như vậy. Em hãy đợi đó chuyện này không đơn giản như thế đâu, sau này tôi nhất định sẽ tính cả vốn lẫn lãi với em một lần cho đỡ tốn công” – bất giác khéo môi anh khẽ nhếch tạo nên một nụ cười quỷ dị vô cùng.

Nam Cung Hạo Thiên không hề dừng lại cước bộ anh vẫn giữ tốc độ như cũ. Thực chất nếu như anh thật sự muốn đi nhanh bỏ cô, thì cho dù cô có chạy cũng đuổi theo không kịp.

Anh đã tính kỹ khoảng cách, để cô có thể bắt kịp mình. Anh muốn cô nhận ra tầm quan trọng của anh đối với cô. Nhưng anh cũng rất nghi ngờ không biết cô gái ngọc của anh có nhận ra điều này không nữa.

-Á aaaaaaaaa.....

Một tiếng thét vang lên như xe rách khoảng không yên lặng, tĩnh mịch của chốn núi rừng hoang vu.

87. Chương 84: Tên Ngốc, Cám Ôn Cậu

Tiếng khóc của Nhược Mai vang vọng cả căn phòng, nghe thật thê lương, đây là lần đầu cô khóc thảm thiết vì một người khác phái như thế này.

“Khụ khụ khụ...”

Nghe tiếng động phát ra, Nhược Mai ngốc đầu dậy nhìn thấy hàn long mi của Mạc Ly Khanh khẽ lay động, mi mắt từ từ mở ra. Lúc đầu Ly Khanh khẽ mở mắt, nhưng sao đó cậu lại nheo mắt rồi nhắm, chắc có lẽ ở trong bóng tối quá lâu, nên khi tiếp xúc ánh sáng vẫn chưa quen. Sau đó mới mở ra hoàn toàn.

Nhược Mai mùng rở, nước nở khóc lần nữa:

-Tình,... ô ô ... cuối cùng cậu cũng tỉnh... cậu thật sự xuýt nữa hù chết mình rồi biết không... cái tên khốn này , mình cứ nghĩ cậu... ô ô ô...

-Nín, cậu ngậm cái miệng cậu lại ngay. Thật kinh tởm mà, nước mắt nước mũi của cậu làm bẩn hết người mình đây này. Cậu tính ngập chết mình đó hả? Cậu thật là....

Mạc Ly Khanh chưa nói hết câu, đã bị một vòng tay ấm áp ôm vào lòng.

-Cái tên ngốc nhà cậu. Có phải cậu thần kinh hay không? Lúc ấy sao cậu không chạy đi, mà lao vào làm chi, cậu chê sống dài quá à. Cậu nghĩ mình là super man hay sao, mà lấy thân mình đỡ đạn hả? – ngừng trong giây lát – nhưng Ly Khanh... tên ngốc... mình ... mình ... cám ơn cậu rất nhiều... “Je t’aime” – những chữ cuối cùng cô nói nhỏ dần, nhỏ dần.

-Nhược Mai, cậu nói gì vậy, mình nghe không rõ, cậu nói lại đi.

Nhược Mai đỏ mặt, cúi người xuống, sau đó ngược lên mỉm cười nhìn Ly Khanh.

Trong khi Ly Khanh còn đang thắc mắc không biết việc gì xảy ra, một nụ hôn như chuông chuông lướt nước được đặt nhanh lên mặt cậu, rồi nhanh chóng biến mất.

Rồi chạy bán sống bán chết ra khỏi phòng, trong khi nạn nhân vẫn còn bàn hoàng chưa hiểu mô tê gì cả.

-Cậu nghĩ đi, khi cháu chín mình sẽ mang vào.

“Rằm”

NM trừng mắt nhìn t/g khẽ nở nụ cười quỷ dị.

T/g lạnh xương sống, dắt chân lên cổ chạy. “Á”

Nhưng chưa đi được bao xa, nguyên chiếc dép đã in trên lưng t/g. >

Nhìn cánh cửa phòng khép lại, Mạc Ly Khanh khẽ đưa tay sờ lên chỗ mới được hôn, khoe môi nhếch lên khẽ nở nụ cười thật tươi.

Không ngờ quân sư lạnh lùng thờ ơ, lại có lúc thẹn thùng đỏ mặt đến đáng yên như vậy.

Chu Uyển Nhi vẫn chưa khỏe hoàn toàn, nên khóc được một lúc thì quá kiệt sức nên ngắt liệm đi

Nhật Hàn bế Uyển Nhi về phòng, sau đó phủ chăn cho cô, rồi nhìn cô nở nụ cười:

-Em cứ yên tâm nghỉ ngơi, Ly Khanh không có việc gì đâu. Khi đó tôi chưa nói hoàn đã bị em cắt đứt nên không phải lỗi của tôi đâu nhé. Tôi chỉ muốn nói vì vậy nên hẳn chỉ cần nghỉ ngơi thêm lúc lâu hơn nữa mới có khả năng tỉnh lại thôi. Chỉ tại em sẵn xả sẵn xác chưa nghe hết câu đã kích động làm chi. Hahaha...

88. Chương 85: Rối Như Tơ Vò???

Trong rừng

Anh đã tính kỹ khoảng cách, để cô có thể bắt kịp mình. Anh muốn cô nhận ra tầm quan trọng của anh đối với cô. Nhưng anh cũng rất nghi ngờ không biết cô gái gốc của anh có nhận ra điều này không nữa.

-Á aaaaaaaa.....

Một tiếng thét vang lên như xe rách khoảng không yên lặng, tinh mạch của chồn núi rừng hoang vu.

Khi nghe thấy âm thanh chói tai vang lên, Nam Cung Hạo Thiên dừng lại cước bộ, xoay người lại phía sau thì thấy Nhã Thuần đã ngã ngổ trên nền đất lạnh ngắt, khuôn mặt trắng bệch không còn huyết sắc, không ngừng lấp bắp những câu không trọn vẹn, trong âm thanh nức nở:

-Nhện... có nhện...ô ô ... không ... đừng ô ô ô...

(p/s: “nguyên nhân Nhã Thuần sợ nhện đã được nhắc đến ở chap trước đó”)

Hai hàng lông mày của Nam Cung Hạo Thiên khẽ nhăn lại, vội vàng chạy lại, ôm chầm lấy Nhã Thuần, giọng nói tràn đầy ấm áp và sủng nịch:

-Nhã Thuần, hãy nghe tôi, đừng sợ, nín đi. Tôi đã đuổi nó đi rồi, ngoan, đừng khóc nữa, em quên còn có tôi bên cạnh anh sao?

-Nhưng .. nhưng mà... ô ô....

-Không nhưng nhị gì hết, em phải tin tôi. Không được quyền nghi ngờ nghe rõ không.

Trên môi đã truyền đến một cảm giác ấm áp, làm Nhã Thuần sửng sờ, Nhã Thuần muốn đưa tay đẩy anh ra. nhưng không hiểu sao, là do phản xạ, hay là do tâm cô còn loạn, bị quỷ ám. Nhã Thuần không những không đẩy anh ra, mà còn vòng tay lên cổ Nam Cung Hạo Thiên, đáp trả lại anh.

Nhã Thuần ngậy ngốc khi nghe những lời nói đầy tính bá đạo, đọc đoán của anh. Trong anh bây giờ như một vị quân vương cao cao tại thượng, khí thế uy nghiêm, áp bức.

Nhưng không hiểu sao, Nhã Thuần không hề cảm thấy căm ghét mà còn có phần thích thích.

Nhã Thuận có cảm giác lấy anh làm điểm tựa ình cũng không tệ, cô không phải rồ bột. Lý Nhã Thuận cô cũng là con người, mà con người thì dĩ nhiên có tình cảm. Cô rất mệt, cô muốn có một bờ vai để nương tựa.

Cái ngày ba mẹ rời đi cô vĩnh viễn, cô cứ cho rằng mình sẽ không bao giờ tìm được một chỗ để dựa vào.

Nhưng có sao hết lần này đến lần khác, anh cứ luôn xuất hiện trước mặt cô, tại anh, cô bực mình, tại anh, cô mới khóc, tại anh, cô mới uất ức... nhưng cũng vì anh cô mới cười, mới ấm áp, và có cảm giác tin cậy.

“Nhã Thuận không được, mày điên rồi, hãy tỉnh mộng lại đi. Hấn không phải người mày cần tìm, hấn không thể. Hấn chỉ xem mày như món đồ chơi thôi, khi chán rồi hấn cũng sẽ bỏ mày như vứt đi thứ rác rưởi, không hề vướn bận. Mày không được xa ngã, nếu không cả cuộc đời mày nhất định ân hận. Tuyệt đối không, bây giờ vẫn còn kịp, hãy diệt nó ngay từ khi còn trong trứng nước. Hãy tin tưởng mày nhất định sẽ làm được.”

Nhã Thuận cố gắng dùng tia lí trí còn lại của mình, đẩy Nam Cung Hạo Thiên ra, xoay mặt sang chỗ khác, nói:

-Cám ơn.

89. Chương 86: Bị Thương

Đột nhiên bị đẩy ra, Nam Cung Hạo Thiên cảm thấy hụt hẫng, mắt mát vô cùng.

Nhưng anh biết đưa hái xanh sẽ không ngọt, Nam Cung Hạo Thiên anh là ai. Là kẻ mà khi xác định được mục tiêu, sẽ cố gắng không ngừng để đạt được nó. Trong từ điển của anh không có chữ “không được”, mà chỉ là anh “muốn”, hay “không” mà thôi.

Anh biết cô cần thời gian, anh cho bởi lẽ, người mà Nam Cung Hạo Thiên anh đã chọn, thì cho dù có chạy đằng trời, cũng không thoát khỏi ngũ chỉ sơn của anh.

Nam Cung Hạo Thiên nhìn cô gái nhỏ, một thân chật vật ngồi ở nơi đó, không khỏi cảm thấy đau lòng.

-Em đứng lên được không?

-Tôi không sao. Mệt anh đã quan tâm, mạng tôi còn lớn lắm, chưa chết được.

Như để chứng minh cho lời nói, Nhã Thuận cố gắng gượng đứng lên.

“Á...”

Cảnh củ màng hai, Nhã Thuận lại tiếp tục ngã ngồi trên nền đất lần nữa, ôm lấy chân của mình, khuôn mặt vốn đã trắng bây giờ lại dày thêm một tầng mồ hôi

Thì ra lúc này khi ngã xuống đất chân của Nhã Thuận bị trật, nhưng do miên man suy nghĩ nên, không phát hiện.

“Chết tiệt, cô làm gì nên tội mà lâm vào cảnh này. Bây giờ thì hay rồi, xe hư, chân đau, làm sao về nhà đây.”

Nam Cung Hạo Thiên ngồi xuống, cầm lấy chân của Nhã Thuận xoay xoay, rồi “Rắc”, một âm thanh thanh thúy vang lên. Cùng lúc đó là tiếng hét thất thanh của Nhã Thuận.

Không hề đắn đo suy nghĩ, cô dương chân thương vào khuôn mặt đẹp trai của anh, một cú đá không lưu tình.

-Tên khốn, anh muốn phết chân tôi đó à.

Nam Cung Hạo Thiên, vẻ mặt không hề giận nói:

-Nếu thật sự tôi tin bê gãy chân em, thì em còn có thể dùng nó đập tôi sao. Đúng là chó cắn Lữ Động Tân, làm ơn mắc oán.

Cũng may Nam Cung Hạo Thiên phản ứng lạnh lẽo bắt lấy chân cô, nếu không anh không bị hủy nhan mới lạ.

Nghe anh nói, bây giờ cô mới ý thức, không chỉ nó không còn đau như lúc đầu, mà còn có thể duỗi thẳng nữa chứ.

“Đúng là tên ôn dịch này cũng có nghề, không phải dạng vừa. nhưng không thể nói ra, nếu không thì chút sĩ diện còn lại của cô cũng không phải bị anh đem đi “chích đùi” luôn à”.

Nam Cung Hạo Thiên cởi áo khoác ra, quần ngang người Nhã Thuần. Sau đó quay người đưa lưng về phía cô.

Nhã Thuần cảnh giác nhìn anh nói:

-Nam Cung Hạo Thiên, anh phát cái gì tâm thần vậy?

-Leo lên đi, tôi công em về.

Nhã Thuần thật sự muốn đạp về phía hắn một cái thật mạnh, để hắn té nhào trên mặt đất theo kiểu thi ăn phân thật chứ.

Nhưng không được, bởi cô biết nếu cô bướng bỉnh, nhất quyết lôi cái chân xi cò que này về biệt thự thì chân cô chắc chắn bị phế không thể nghi ngờ. Mà Lý Nhã Thuần cô, từ trước tới nay không có sở thích ngược bản thân. Nên không tội gì nói nhiều phí lời, cô ôm cổ, leo lên lưng anh.

Nam Cung Hạo Thiên khẽ mỉm cười, đi từng bước về phía trước.

90. Chương 87: Cảm Giác

Về chiều, ánh hoàng hôn buồn xuống, những tia nắng cuối ngày chiếu xuyên qua kẽ lá, những cơn gió thoảng qua, làm những chiếc lá cọ nhau, phát ra âm thanh nhẹ nhàng. Những chú chim thi nhau hót líu lo, tạo nên thứ âm nhạc giao hưởng đặc biệt của núi rừng, nghe mê người. Thứ âm nhạc mà Nhã Thuần thích nhất.

Nhã Thuần tựa đầu vào lưng Nam Cung Hạo Thiên, một bên vừa hưởng thụ âm nhạc đặc biệt của mẹ thiên nhiên, một bên ngắm cảnh đẹp, ý vui.

Dù đã từng có tiếp xúc mật thiết với anh trước đây nhưng những lần đó hầu như chỉ là sự ép buộc, gượng ép không hề có sự tự nguyện.

Nhưng lần này thì khác, đây là lần đầu tiên cô vẫn còn giữ lí trí và đủ bình tĩnh khi tiếp xúc gần gũi với anh như thế này. Thân thể anh thật ấm áp và tràn đầy mùi hương đặc trưng quyến rũ riêng biệt, hơi ấm của anh làm cô cảm thấy an toàn, bờ vai anh thật vững chãi và rắn chắc.

Một lần chỉ một lần thôi hãy tha thứ cho cô, hãy cho cô đánh mất lí trí một lần, hãy để cô mơ mộng chút thôi. Để cô có thể dựa vào anh, tin vào anh, một người đàn ông bá đạo nhưng yêu mị ấm áp của cô.

Dù cô biết có lẽ sau giây phút, và cơ hội lần này sẽ không có lần sau. Bởi lẽ đây là lần cuối, cô cho phép mình yếu đuối, dựa vào người khác như thế này. Nhưng sau này cô tuyệt đối không thể dung túng hành động này lần nữa, bởi lẽ cô trong sâu thẳm tâm của mình cô vẫn chưa thể nào cởi bỏ sự hoài nghi và lo lắng của mình về anh.

Cô sợ bị thương tổn, cô sợ cảm giác có được rồi lại mất đi, cô sợ sự phản bội. Anh quá hoàn mỹ và hoàn hảo, còn cô chẳng có gì. Anh có mọi thứ, còn cô thì không. Khoảng cách của anh và cô dù gần trong gang tấc nhưng tại sao bước hoài không tới.

Nhưng dù sao đó cũng là sau này. Còn bây giờ cô không muốn suy nghĩ nhiều về tương lai nữa, cô chỉ muốn hưởng thụ những giây phút tốt đẹp, quý báu hiện tại mà thôi. Cô ước gì thời gian này dừng lại mãi mãi.

Nhã Thuần tựa vào lưng anh, nhắm mắt lại, nhưng trên môi vẫn còn phản phát nụ cười phát ra từ trong tâm can của mình.

Cảm giác hơi thở đều đều của đối phương anh biết cô đã ngủ.

Bây giờ cô như con mèo con dễ thương đến đáng yêu. Cô thu hồi bộ móng vuốt hung hãn của mình lại, cũng như cái vỏ bọc giả tạo cho sự mạnh mẽ của mình.

Nam Cung Hạo Thiên khẽ mỉm cười.

-Nếu như lúc nào em cũng thế này thì có phải tốt không – dừng lại một chút anh lại nói tiếp – Nhã Thuần anh biết em rất mệt, em đừng cố tỏ ra mạnh mẽ, hãy tin anh. Anh nhất định sẽ mang lại hạnh phúc cho em, thay em gánh vác tất cả trách nhiệm. Cô bé ngọc của anh.

Khuôn mặt của ai kia bỗng nhiên nổi lên một tầng hồng nhạt.

*****Hết phần 1*****

91. Chương 88: Tâm Tư Riêng (ngoại Truyện)

Một tuần sau Nhã Thuần và mọi người lên xe trở về nhà.

Trong khoảng thời gian này, trong tâm trí của mỗi người đều có những suy nghĩ riêng, tâm tư riêng cả về quá khứ, hiện tại và tương lai sắp tới.

Có lẽ trước đây họ đã quá tự phụ, con người không ai là hoàn hảo, quả quyết đây sẽ có móng tay nhọn.

Để đạt được thành công, con người có đôi khi phải đánh đổi rất nhiều.

Sau cuộc sách hạch cuối cùng, họ cũng nhận ra rằng mạng sống của con người rất yếu đuối mong manh dễ vỡ.

Chỉ một phút bốc đồng nông nổi nhất thời không chỉ hại bản thân mà còn liên lụy những người xung quanh.

Dù tài giỏi đến đâu nhưng nếu sống mà tách ra khỏi tập thể, thì chẳng thể nào thành công. Chỉ có đoàn kết mới mang lại sức mạnh, giành được thắng lợi.

Chỉ trong nghịch cảnh chúng ta mới có thể nhận ra ai là tri kỷ, ai là người quan trọng và đối xử thật tâm với ta.

“Con người cần phải có mục tiêu, lý tưởng và kế hoạch cụ thể. Phải luôn phấn đấu không ngừng để hoàn thiện nó. Biết đâu bây giờ ta còn hảo hảo sống nhưng chỉ vài giây nữa thôi chuyện gì sẽ ập đến.

Đời là một bí mật, ai biết ngày mai sẽ ra sao. Nếu không muốn hối hận thì đừng bỏ lỡ một phút giây nào. Hãy lãng quên quá khứ, nắm giữ hiện tại và phấn đấu vì tương lai.”

92. Chương 89: “tôi Sẽ Đợi” (1) __

Tại nhà Nam Cung Hạo Thiên

Khi Nhã Thuần vừa ra khỏi phòng bếp đã nhìn thấy Nam Cung Hạo Thiên quần áo chỉnh tề, chuẩn bị ra khỏi nhà.

Nhã Thuần nhìn anh nói:

-Hôm nay là chủ nhật, anh cũng đi làm sao?

-Ừm. Công ty có việc gấp cần giải quyết.

-Anh có về ăn cơm không? – nhìn thấy ánh mắt ngạc nhiên của anh, nên ngưng ngưng nói – Tôi chỉ không muốn lãng phí thức ăn thôi, sẽ bị tội đó.

Nam Cung Hạo Thiên đưa tay vuốt tóc Nhã Thuần nói:

-Thì tôi có nói gì đâu, mà em phải chột dạ. Tôi sẽ tranh thủ về sớm.

Nhã Thuần gật đầu, nhìn theo bóng dáng anh bước đi, nói:

-Tôi sẽ đợi.

Bất giác khóe môi Nhã Thuần cong lên tạo thành nụ cười thật tươi, trong miệng lẩm bầm bài hát nào đó không tên, đi vào phòng bếp.

Nhã Dịch ngồi trên ghế sofa nhìn Nhã Thuần khinh bỉ nói:

-Phải công nhận giọng hát của Nhã Thuần là giọng hát có một không hai đó. Thật đúng là thảm họa.

Nhã Thuần quay sang nhìn Nhã Dịch nói:

-Hôm nay trong Nhã Dịch thật đáng yêu đó.

Sau đó lại xoay người bước vào phòng bếp.

“Phụt”

Nhã Dịch phun hết cả nước vừa mới uống vào ra, trợn mắt không thể tin nhìn Nhã Thuần như thể chuyện lạ thế giới.

Có lẽ vì tương lai mai sao, tối nay nên tách riêng không thể ngủ chung với loại sinh vật nguy hiểm như vậy mới được.

“Phải tìm cách đưa Nhã Thuần đi khám thôi. Biết đâu đưa đi sớm sẽ có thể trị khỏi”

Nếu Nhã Thuần biết suy được suy nghĩ của Nhã Dịch không khí học máu mới lạ, nó dám nói cô là sinh vật lạ, vậy nó là em cô thì nó là người chắc.

Nhìn những món ăn trên bàn, Nhã Thuần khẽ mỉm cười.

Hai tiếng, ba tiếng, bốn tiếng...

Thời gian cứ vô tình trôi qua, nhưng bóng dáng của người kia vẫn như biến mất bình thường.

Nhã Thuần cảm thấy hụt hẫng vô cùng.

Nhưng vẫn cố trấn an bản thân “Cô phải tin anh. Anh chưa bao giờ thất hứa, lần này chắc anh có việc, nên mới trễ. Anh nhất định sẽ về, chắc chắn”.

Nhã Thuần nhìn Nhã Dịch vừa xem pikachu, vừa ôm hủ kem to múc lấy múc để, nói:

-Nhã Dịch nếu đói bụng thì ăn đi, đừng em kem nhiều như vậy, lạnh bụng đó.

-Không. Đang hay mà, Nhã Dịch không ăn cơm.

-Dù vậy nhưng ông tương mà một hồi không còn bụng ăn cơm, là tôi cho ông tương ăn cây đó.

-Xi. Đúng là con gái mà, lời thôi thấy ớn.

“Anh chỉ đến bên em lúc buồn, vì những ngày vui anh đâu ở đây...” – tiếng nhạc chuông của Nhã Thuần vang lên.

Nhìn tên người gọi đến, Nhã Thuần khẽ lâm vào đăm chiêu, khuôn mặt trầm tư, không biết làm sao cho phải. Cuối cùng Nhã Thuần hạ quyết tâm không nhận, nhưng dường như chủ nhân đầu dây bên kia không biết, tiếng chuông điện thoại cứ vang lên như đòi mạng.

Giới hạn cuối cùng của cô cũng bị phá hủy, Nhã Thuần đưa tay ấn phím nghe, không tình nguyện, nói:

-Có chuyện gì sao?

-Nhã Thuần em có thể ra gặp anh một chút không?

-Nói qua điện thoại đi, hiện tại tôi không rảnh.

-Không lẽ em tuyệt tình đến thế sao, ngay cả tội phạm tử hình trước khi chết còn có cơ hội khán án, sao em lại có thể tuyệt luôn cơ hội cuối của tôi như thế. – giọng nói man theo vài phần bất lực và buồn bã.

Nhã Thuần trầm ngâm trong chốc lát, rồi sao đó nói:

-Ở đâu?

-Khách sạn Sao Sáng, gần trường.

-Tôi sẽ đến, nhưng anh chỉ có 15 phút, tôi có việc.

-Được, chỉ cần em đến là tốt rồi.

Nhã Dịch vừa xúc một muỗng lớn kem cho vào miệng nhai nhóp nhép, vừa nói:

-Nhã Thuần chuẩn bị ra ngoài à?

-Ừm

-Vậy thì đi sớm về sớm nha. Nếu không là Nhã Dịch ăn hết cơm, cho Nhã Thuần tối nay thất lưng bụng đó.

Nhã Thuần mỉm cười, đưa tay xoa đầu Nhã Dịch, sau đó đi ra ngoài.

Nhìn khuôn mặt vừa mới vừa rồi còn đen thui, mà bây giờ thì cười tươi như thế của Nhã Thuần, không khỏi thảm than “Đúng là con gái mà, sáng nắng, chiều mưa, buổi trưa u ám. Không biết đâu mà lường”

93. Chương 90: Trai Tài Gái Sắc

Nhà hàng Sao Sáng

Cách bày trí ở đây rất tao nhã, lịch sự, tiếng đàn dương cầm du dương, đúng là nơi lí tưởng cho những cặp tình nhân hẹn hò. Nhưng thật xin lỗi, rất tiếc bây giờ cô không hề có tâm trạng để thưởng thụ nó.

Nhìn người đàn ông mặt bộ vest đen, phong cách quý tộc cứ như một thân sĩ, ngồi đối diện mỉm cười nhìn mình, Nhã Thuần lạnh nhạt nói:

-Trần Triều Hi anh hẹn tôi ra đây có việc gì thì nói đi, này giờ đã là 5 phút rồi, anh chỉ còn 10 phút.

Trần Triều Hi khẽ nhú mày:

-Không lẽ anh lại đáng ghét đến thế, Nhã Thuần xin em hãy nghe lời anh nói.

-Thật oan uổng, tôi có cảm cảm anh nói sao.

Giọng nói lạnh lạnh không độ ấm của cô, cứ như một con dao không ngừng tạo những vết cắt trong tim anh. Anh phải làm sao để có thể bù đắp lại những việc trước đây.

Triều Hi nở nụ cười khổ nói:

-Nhã Thuần anh biết bây giờ có nói xin lỗi chẳng còn ý nghĩa gì. Nhưng anh vẫn muốn nói, anh thật lòng xin lỗi em. Nếu anh biết... thì bằng bất cứ giá nào ngày ấy anh cũng không bao giờ buông tay em ra. Nhã Thuần hãy tha thứ cho anh đi.

Nhã Thuần gạt bàn tay Triều Hi đang nắm tay mình ra nói:

-Triều Hi tôi chưa bao giờ hận hay oán trách anh. Mọi thứ là do lựa chọn của tôi anh không có lỗi. Và lại chúng bây giờ chỉ là quá khứ, tôi không muốn nhắc lại. Triều Hi tôi vẫn xem anh là bạn, nên anh đừng tự trách.

-Không, anh không muốn làm bạn với em, anh yêu em.

-Nhưng tôi không xứng, tôi không đã không còn cái vẻ ngây thơ trong sáng như ngày nào rồi, tôi rất bản, nên...

Nhã Thuần chưa nói hết câu, môi cô đã bị môi anh phủ lên, dù chỉ là thoáng qua, nhưng cô vẫn cảm nhận được sự dịu dàng và thương cảm của anh.

Triều Hi nhìn Nhã Thuần nói:

-Em đừng nói như vậy. Với anh em là hoàn mỹ là trong sáng nhất, cho nên anh cấm anh tự chà đạp, hạ thấp bản thân mình như thế.

-Triều Hi tôi...

Triều Hi đặt ngón tay lên môi cô nói:

-Nếu em muốn nói xem anh là bạn lần nữa, thì em đừng nói nữa. Anh yêu em, anh sẽ đợi, anh không ép em.

-Triều Hi anh là tên gốc.

-Nhưng tên gốc này chỉ yêu một mình em.

Nhã Thuần bật cười, nhưng phút chốc khuôn mặt cô cứng đờ khi nhìn thấy một cặp đôi hoàn hảo tay trong tay bước ra khỏi nhà hàng.

Cô gái mặc một bộ lễ phục màu đỏ rực như lửa, chiếc áo mỏng manh ôm sát vào người cô, những đường nét hoàn mỹ của cơ thể như ẩn như hiện. Cô như một một yêu tinh lạc giữa trần gian.

Người đàn ông đi bên cạnh cô, anh ta cũng không thua kém gì cô, vẻ đẹp của anh như loài anh túc, khí chất vương giả ngạo nghễ. Hai người cứ như là trời sinh thuộc về nhau. Cô gái nở nụ cười ngọt ngào, khoác tay mình vào tay anh như thể tuyên bố quyền sở hữu anh của cô.

Nhã Thuần ngây ngốc trước hình ảnh trước mặt, tại sao lại là anh?

Nhã Thuần muốn chạy nhanh lại gạt tay hai người ra, và cho gã ta một cái tát trời giáng vì cái tội dám gạt cô, thật chướng mắt mà.

Bỗng dưng toàn nhà hàng bị một màn đèn bao trùm, sau đó hàng loạt ánh nến được thắp lên. Nhưng người đàn ông kia cũng như bóng đêm biến mất không còn vết tích.

Nhã Thuần bỗng nhiên cảm thấy tim mình như thắt lại, thật khó chịu. Cái cảm giác này làm cô thật khổ, nó còn đau hơn lần đầu cô bị Triều Hi cự tuyệt.

Ai có thể cho biết rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra không? Không lẽ trong vô tình, anh đã chiếm cứ một phần trong trái tim cô, không lẽ cô thật sự đã có cái cảm xúc không nên có với anh.

94. Chương 91: Món Quà Sinh Nhật (1)

Chắc có lẽ như thế gian thường hay nói có không giữ đến khi mất mới phát hiện nó quan trọng như thế nào. Nhưng đau đớn thay đến bây giờ cô vẫn chưa có nó mà nó đã bị cướp đi mất rồi.

Một gã bồi bàn đẩy chiếc xe chở chiếc bánh kem dâu cao tầng đến bàn của Triều Hi và Nhã Thuần.

Dưới ánh nến lung linh, tiếng hát chúc mừng sinh nhật “Happy birthday to you, happy birthday to you...” trầm ấm không ngừng vang lên, nhưng vẫn không hề có tác động đến Nhã Thuần, nhân vật chính của bữa tiệc hôm nay.

Cảm giác đối phương thất thần, Triều Hi nắm lấy bàn tay lạnh ngắt của Nhã Thuần nói:

-Em sao thế? Cầu nguyện đi chứ, nên sắp tàn hết rồi kìa.

-Ừm.

Trong không gian lặng mặng trước mắt, Nhã Thuần khẽ nở nụ cười chua xót, những giọt nước mắt tí tách thì nhau rơi xuống.

Triều Hi nhìn những giọt nước mắt của Nhã Thuần, bỗng nhiên cảm thấy ảm áp. Có lẽ cô cảm động, có lẽ thật ra trong tim cô anh vẫn giữ một vị trí quan trọng. Anh tin một ngày không xa cô sẽ chấp nhận tình cảm của anh.

Lúc này Nhã Thuần không hề hay biết mình đã vô tình tạo hy vọng và đau khổ cho người khác. Trong lòng cô bây giờ đã sớm đem gia phả tên kia ra thăm hỏi cả ngàn biến.

“Nam Cung Hạo Thiên đây là món quà sinh nhật anh tặng tôi sao? Nam Cung Hạo Thiên anh kêu tôi tin anh, nhưng anh lại tàn nhẫn lấy chân mình giẫm nát lên lòng tin đó. Tên khốn tôi yêu anh”.

Khi Nhã Thuần về nhà đã hơn mười giờ tối, nhìn vào kệ để giày dép, nhưng vẫn không thấy đôi giày quen thuộc, cô biết anh vẫn chưa về.

Mà xem chút cô lại quên một điều quan trọng, bên cạnh anh bây giờ là một mỹ nhân nghiên nước nghiên thành, thì làm sao có thể bỏ người đẹp mà về sớm được chứ. Nhã Thuần khẽ nở nụ cười tự giễu.

Nhưng khi nhìn vào phòng bếp, Nhã Thuần cảm thấy hóc mắt thật chua xót.

Nhã Dịch ngồi trên ghế, gục đầu xuống bàn ăn ngũ một cách ngon lành, trong tay vẫn còn ôm một chiếc bánh kem nhỏ xinh. Trên bàn ăn mọi thứ vẫn còn nguyên vẹn chứng tỏ chưa ai động tới.

Trong khi cô luôn chờ đợi một bóng hình không thuộc về mình, thì ở nơi khác người thân duy nhất của cô luôn đợi cô về nhà. Nhã Dịch đưa em gốc nghếch của cô.

Cảm giác có tiếng bước chân hướng về phía mình, Nhã Dịch ngốc đầu dậy, nhìn về phía Nhã Thuần nở nụ cười thật tươi. Từ trong túi lấy ra một hộp quà nho nhỏ đặt vào tay Nhã Thuần nói:

-Sinh nhật vui vẽ.

Nhã Thuần ôm Nhã Dịch vào lòng nói:

-Nhã Dịch cảm ơn em nhiều lắm, cảm ơn em vẫn luôn ở bên cạnh chị.

Nhã Dịch đưa tay lau những giọt nước mắt mặn chát trên mặt cô nói:

-Nhã Thuần ngốc, cần gì cảm ơn. Bởi lẽ cả cuộc đời này, Nhã Dịch luôn muốn bên cạnh Nhã Thuần, chăm sóc và bảo vệ Nhã Thuần.

-Ừm

Một người đã từng nói hãy cho tôi một điểm tựa. tôi sẽ nhắc bóng trái đất này lên. Có lẽ Nhã Dịch chính là điểm tựa, là lẽ sống của cô.

Sau khi dỗ Nhã Dịch ngủ xong, cô quay lại phòng bếp. Nhìn những món ăn còn thừa lại trên bàn, khẽ nở nụ cười khổ:

-Thật ngốc mà, nếu lời Nam Cung Hạo Thiên nói mà tin được thì chắc heo nái cũng biết leo cây. Tên khốn, cả nhà anh đều là tên khốn.

Cô cứ nghĩ bữa tiệc sinh nhật lần đầu tiên kể từ khi ba mẹ mất cô, anh và Nhã Dịch ba người có thể dùng chung một bữa cơm. Không bất tri bất giác, từ lúc nào, cô cũng đã xem anh như một người thân của mình.

Nhưng không tất cả chỉ là giả dối, là cô tự mình đa tình mà thôi.

Ném tất cả thức ăn cô thừa lại cho Hạo Thiên vào sọt rác, rửa sạch chén bát. Nhã Thuần lê tấm thân mệt mỏi vào phòng.

Nhưng bỗng nhiên một bàn tay rộng mở, kéo cô lại và ôm cô vào lòng.

Mùi rượu, mùi thuốc lá hòa với mùi đặc trưng trên cơ thể người đàn ông này, làm cô không thể làm anh với một thằng đàn ông nào khác.

95. Chương 92: Món Quà Sinh Nhật (2)

Nhã Thuần khẽ nhíu mi, muốn đẩy anh ra, như không thể nào thoát khỏi vòng tay rắn chắc của anh. Nhã Thuần không kiên nhẫn nói:

-Buồn tôi ra, Nam Cung Hạo Thiên anh say rồi, đi ngủ đi.

Nam Cung Hạo Thiên xoay người cô lại, đặt lên bờ môi cô một nụ hôn mạnh mẽ bá đạo, như thể trừng phạt anh cần môi cô đến khi nghe mùi máu tươi, anh mới vừa lòng buồn cô ra.

-Biến thái, anh là cầu à?

-Lý Nhã Thuần em đã quên lời cảnh cáo của tôi sao? Hay một mình tôi không thể thỏa mãn em, nên em mới đi câu dẫn thằng đàn ông khác. Em là của tôi, tôi không muốn đồ của mình bị người khác làm bẩn.

-Nam Cung Hạo Thiên anh điên à, anh lấy quyền gì cấm tôi. Anh ra ngoài kiếm gái thì tôi không có quyền có trai khác sao?

-Em ghen à?

-Có quý mới ghen.

Nam Cung Hạo Thiên không nói gì, chỉ mỉm cười nhìn cô nhưng không hiểu sao cô lại cảm thấy bất an vô cùng.

Nhã Thuần xoay người, muốn đi vào phòng, nhưng lại bị anh bắt lấy, ôm vào lòng. Cô lại bị anh cưỡng hơn lần thứ n, nhưng lần này rất nhẹ nhàng và dịu dàng như đang nâng niu vật quý trong tay.

Nam Cung Hạo Thiên nhìn cô gái vẫn còn nhắm mắt, mơ màng nói:

-Em tính quyến rũ tôi đấy à, ngủ đi. Sinh nhật vui vẻ. Không được đánh mất đấy, nếu không em sẽ biết tay tôi.

Nhã Thuần thật sự muốn kiểm cái hồ nào đó chuỗi xuống luôn cho rồi. Cô vào phòng đóng sầm cửa lại.

Nhã Thuần tựa lưng vào cửa, cảm thấy thật bất lực, khi nào thì cô lại trở nên dễ bị anh chơi xõ như vậy chứ. Không không phải tại cô, mà tại cái kỹ thuật của anh, cái tên sắc ma ghê tởm đó.

Nhã Thuần đưa tay lên sợi dây chuyền, khẽ mỉm cười, không biết anh đã đeo lên khi nào nhỉ?

Sáng hôm sau

“Ọe ọe...”

Nghe thấy tiếng nôn khan trong nhà vệ sinh, Nhã Dịch đứng tựa vào cửa không khỏi nhủu mi.

Nhã Dịch đi lại vỗ vào lưng Nhã Thuần, nói:

-Nhã Thuần không sao chứ?

-Không có gì, ọe ọe...

-Còn nói không có việc gì, mấy ngày nay, Nhã Thuần cứ nôn hoài, đi bác sĩ đi.

Nhã Thuần lắc đầu, nhận lấy khăn giấy từ Nhã Dịch, lau miệng nói:

-Chắc tại gần đây ăn uống không điều độ, nên bệnh bao tử bị tái phát thôi cần quá lo lắng.

96. Chương 93: Bệnh Viện

Dưới sự này nỉ không mệt mỏi, nhưng thật chắc là uy hiếp đe dọa, Nhã Thuần đành phải nê lấy thân mình mệt mỏi vào bệnh viện.

Bác sĩ mỉm cười nhìn Nhã Thuần nói:

-Không có gì nghiêm trọng chỉ là bệnh bao tử của chị tái phát. Chị nên kiên ăn những món cay, không tốt cho bao tử và uống thuốc đúng giờ thì sẽ tốt hơn thôi.

-Cám ơn bác sĩ.

Nhã Thuần mỉm cười trả lời. Cô đã nói mà, vậy mà thằng nhóc đó không tin, cứ như ông già lắm nhảm suốt ngày.

Nhã Thuần rất không thích mùi khử trùng và mùi thuốc của bệnh viện, nó làm cô nhớ tới khuôn mặt bệnh tật và đau khổ của mẹ.

Vì vậy trừ trường hợp bệnh sắp chết, nếu không cô tuyệt đối không muốn bước chân vào đây. Vậy mà lần này vì lời đe dọa của thằng quý tử nhà cô, mà cô phải phá vỡ quy tắc của mình.

Bây giờ kết quả không có gì đáng ngại, thằng nhóc xem chị xử cứng thế nào.

Nhã Thuần chưa bước ra khỏi cửa bệnh viện, một y tá từ phía sau chạy lại, ngăn đón cô.

Nở nụ cười ngượng ngùng nói:

-Xin lỗi, khi này tôi đã đưa nhầm kết quả. Đây mới là kết quả chính xác và thuốc của chị.

Cô y tá đưa báo cáo kết quả cho Nhã Thuần, không ngừng nói lời xin lỗi, sau đó quay lưng đi vào.

Nhã Thuần ngây ngốc, trên mặt hiện lên mấy điều hắc tiến.

Cầm báo cáo trên tay Nhã Thuần cảm thấy như chết lặng. Cô không dám mở nó ra, cô sợ kết quả, nếu như là bệnh nan y thì sao, Nhã Dịch của cô làm sao bây giờ.

Nhưng không làm sao có thể, không lẽ cô xui tới thế sao. Gần đây chỉ là cô nôn hơi nhiều, chán ăn, hay mệt mỏi và ngủ nhiều. Có lần khi đang xem chương trình tivi mình thích nhất, nhưng chưa được mười phút, cô đã đi đánh bài với chu công...

Dù sợ nhưng cũng phải đối diện, không lẽ cô muốn trốn tránh sự thật đến cuối đời sao. Nếu là phúc không phải họa, nếu là họa thì sẽ không tránh khỏi.

Nhã Thuần gian nan mở báo cáo kết quả ra.

Nhìn bản án tử hình trên tay, Nhã Thuần như chết lặng.

“Tại sao? Tại sao lạ có thể như thế được?”

Việc này còn khó hơn trúng số độc đắc nhưng cô cũng làm được thật sự không biết nên khóc hay nên cười đây

Nhiều người hy vọng mình có con, trăm phương ngàn kế tìm cách, nhưng còn không được.

Vậy mà cô và anh chỉ một lần, vậy mà thành công. Nên nói là tại cô xui xẻo, hay tại tình trùng của anh cũng bá đạo như là anh đây. Một khi xung trận sẽ nhất quyết công thành chiếm lũy, tuyệt không hạ vũ khí đầu hàng.

Bây giờ cô phải làm sao đây, cô nên làm thế nào với bảo bối trong bụng mình.

Cô nên nói với Nam Cung Hạo Thiên như thế nào.

“Chúc mừng anh đã làm ba” hay “Tên khốn, anh chịu trách nhiệm đi”

Cô đã từng có ý nghĩ đem nó đi xử lý đi. Cô còn trẻ tương lai cô còn dài, cô không thể để cho đứa nhỏ chưa được sinh ra này phá hủy tất cả.

Nhưng không cô không thể làm như thế được, nó chỉ là một sinh linh vô tội, cô không có quyền tước đi mạng sống của nó.

Cô sẽ nói với anh, dù anh có chấp nhận nó hay không, cô cũng sẽ sinh nó ra và nuôi nó khôn lớn. Bởi vì đơn giản nó là con cô, con của người mà cô yêu.

Biết đâu anh sẽ rất vui khi có nó. Dù sao nó cũng là con anh.

97. Chương 94: Bất Ngờ

Nếu đã có quyết định, cô nhất định sẽ ra tay. Bởi vì cô là người thuộc phái hành động mà.

Nhã Thuần bắt taxi đến công ty của anh trong lòng tràn đầy hy vọng và mong chờ, cô khẽ đưa tay vuốt lấy cái bụng của mình nở nụ cười hạnh phúc:

-Mẹ đưa bảo bối đến gặp ba con nha. Nếu một hồi ba con không vui khi có con, nhưng bảo bối đừng giận ba, mẹ tin ba con là người có trách nhiệm nhất định sẽ từ từ chấp nhận con và mẹ.

Nhìn thấy Nam Cung Hạo Thiên bước ra khỏi công ty, Nhã Thuần chạy lại.

-Sao anh đi nhanh thế, không biết thương hoa tiếc ngọc gì hết –vừa nói cô vừa kéo lấy tay anh, đan mười ngón tay vào nhau

-Em cũng được xem là hoa, là ngọc nữa à.

-Cái đồ máu lạnh kia, ít nhiều gì Hoa Thương em cũng là vị hôn thê danh chứng ngôn thực của anh đó.

Nam Cung Hạo Thiên kè sát vào lỗ tai cô nói:

-Vậy sao? Vậy mà anh không biết chứ.

Cô gái mang tên Hoa Thương cười ngượng ngùng, khung mặt hồng hồng như quả cà chua nói:

-Thật không có nét gì, đây là nơi công cộng đó, làm gì mà ôm ấp người ta như thế chứ mắc cỡ chết đi được.

Hoa Thương nhón chân lên đặt lên má Nam Cung Hạo Thiên một nụ hôn như chuông chuông lướt nước sau đó, chạy về phía xe. Không biết hữu tình hay vô ý Hoa Thương đưa mắt nhìn về phía góc khuất ở phía xa, nở nụ cười khiêu khích.

Đồ của Hoa Thương tôi, cũng dám có ý. Thật không biết lượng sức của mình.

Nam Cung Hạo Thiên, cũng hướng về phía chiếc xe Hoa Thương vừa mới đi tới.

Nhã Thuần như chết lặng, nhìn chiếc xe hơi sang trọng của anh bắt đầu lừng lững. Lý trí cho cô biết cô không thể đuổi theo, nhưng tại sao chân cô không tự giác chạy theo.

Nhã Thuần muốn lớn tiếng gọi anh lại, nhưng giọng nói như mất đi, dù cô có khép miệng mở miệng như thế nào, âm thanh cũng không thể phát ra.

Trong xe bỗng nhiên Nam Cung Hạo Thiên cảm thấy tim mình bỗng nhiên đau nhói, hình như anh vừa mới bỏ lỡ một thứ gì đó rất quan trọng.

Qua kính chiếu hậu, cô đã thấy Nhã Thuần, theo tư liệu điều tra những người phụ nữ bên cạnh Nam Cung Hạo Thiên, cô biết Nhã Thuần đang sống chung với anh.

Không những thế cô cũng biết anh có tình cảm với Nhã Thuần. Cô không thể tha thứ cho điều đó.

Hoa Thương là con gái tập đoàn Hoa thị, cũng giống như Nam Cung Hạo Thiên cô cũng được xem là kỳ tài trong giới kinh doanh. Ba cô và ba của Nam Cung Hạo Thiên được xem là bạn chí cốt của nhau.

Trong một lần sai rượu hai người bắt đầu hứa hẹn bắt xuôi với nhau. Dù chỉ là lời trong say rượu, nhưng trong thâm tâm cô, từ giây phút đó cô đã xem mình là vợ tương lai của anh.

Hoa Thương dựa vào người Nam Cung Hạo Thiên che đi kính chiếu hậu, giọng nói mang theo vài phần mệt mỏi:

-Hạo Thiên sao anh chạy chậm, em thấy không khỏe, anh lái nhanh đi. Em muốn nghỉ ngơi.

-Ừm.

Chiếc xe vừa mới chậm lại, lại bỗng dừng tăng tốc. Nhã Thuần té ngã trên mặt đất, một dòng chất ẩm chảy từ hạ thể của Nhã Thuần ra, tim cô cũng giống như sinh mệnh bé nhỏ ngày càng yếu dần đi, chết đi.

-Bảo bối, mẹ xin lỗi...

Trước mặt mờ dần mờ dần, Nhã Thuần mất đi ý thức, bị bóng đen bao trùm. Cô hy vọng nếu như mình cứ như vậy biến mất khỏi thế giới này thì có tốt hơn không.

Một chiếc xe màu đen dừng lại kế bên cô, một thiếu niên bước xuống, ôm lấy cô lên xe nói:

-Nhã Thuần cố lên, tôi sẽ không bao giờ để em xảy ra việc gì.... Hãy tin tôi.....

98. Chương 95: Cơ Hội???

Không biết đã hôn mê bao lâu, không biết thời gian đã trôi qua bao lâu. Khi Nhã Thuần tỉnh lại, ngoài trời đã bị màn đêm bao phủ.

Cả căn phòng trắng muốt, mùi thuốc khử trùng và ete gây cả mùi, cô biết mình đang ở bệnh viện.

“Cạch”

Vừa mở cửa vào phòng bệnh, đã nhìn thấy Nhã Thuần khuôn mặt trắng bệch, đôi mắt vô hồn không còn sức sống nhìn ra ngoài cửa phòng.

Lòng cậu như bị ai đó hung hãn tấu một phen đau lòng không thôi.

-Nhã Thuần, còn đau nữa không?

Nghe được giọng nói quen thuộc, Nhã Thuần quay người nhìn sang. Bây giờ cô mới phát hiện, tuy cô lớn tuổi hơn nó nhưng không biết từ lúc nào nó đã cao gần bằng cô. Có đôi lúc cô nghi ngờ, có phải ba mẹ đã khai gian tuổi của nó không nhỉ?

Cô mỉm cười nhìn nó:

-Chị không sao? Nhã Dịch đừng lo lắng.

-Không sao, vậy mà nói không sao, có biết nếu tôi không tới kịp thì Nhã Thuần đã chết cùng với đứa nhỏ trong bụng rồi. Với lại, Nhã Thuần đừng cười nữa, nhìn mặt Nhã Thuần bây giờ cười còn khó coi hơn khóc nữa.

-Nhã Dịch, chị....

-Thôi đừng nói nữa, nghỉ ngơi đi. Chắc Nhã Thuần cũng đói rồi, tôi sẽ đi ra ngoài mua cháo.

Nói xong chưa đợi Nhã Thuần trả lời, Nhã Dịch đã xoay người đi ra khỏi phòng bệnh. Nhã Dịch không muốn mình rơi lệ trước mặt Nhã Thuần, nó phải can đảm, phải làm chỗ dựa cho Nhã Thuần.

Nam Cung Hạo Thiên không lẽ trong lòng anh, tôi cũng chỉ là một món đồ chơi, như những cô gái khác thôi sao?

Anh đã có một vị hôn thê xinh đẹp, vậy tại sao anh còn đùa bỡn tình cảm của tôi, nói yêu tôi, kêu tôi tin anh.

Tất cả những cử chỉ hành vi quan tâm tôi của anh tất cả chỉ là giả dối thôi sao. Anh chỉ xem tôi như một con mồi, còn anh là gã thợ săn sao? Để dành chiến thắng anh giở tất cả mọi thủ đoạn sau. Nếu như vậy anh thật đáng sợ.

Dù biết anh không yêu cô, nhưng cô vẫn không thể kiềm chế tình cảm của mình lại được. Lý Nhã Thuần cô không cam tâm.

Nhã Thuần đưa tay xuống bụng, khi này Nhã Dịch nói với cô đứa bé của cô vẫn còn, con của chưa mất.

Không lẽ đây là thiên ý, ông trời muốn cô cho anh thêm cơ hội.

Nhã Thuần lấy điện thoại, nhấn một dãy phím quen thuộc sao đó ấn phím gọi. Từng hồi chuông ngân trong thời gian ngắn mà cô cứ nghĩ cả thế kỷ.

Khi nghe đầu dây bên kia có người bắt máy, cô mừng như điên.

Đầu dây bên kia vang lên giọng nói ngọt ngào của người phụ nữ:

-Nam Cung Hạo Thiên, đây là lần đầu của người ta đó. Anh như vậy thật ngượng ngùng mà. Nhanh lên đi.

-Hoa Thương em có thể nữ tính một chút được không, lấy cho tôi cái áo đi.

Nhã Thuần nghe rõ tiếng nước của phòng tắm, giọng nói ái muội của cô ta.

“Nam Cung Hạo Thiên anh thật tàn nhẫn, tôi nhất định sẽ cho anh phải hối hận”

99. Chương 96: Ngu Ngốc

Nam Cung Hạo Thiên vừa ra khỏi phòng tắm nhìn thấy Hoa Thương mỉm cười, tựa vào cửa phòng tắm nhìn anh.

Anh khẽ nhú mi nói:

-Hoa Thương tôi cảm em uống rượu, em còn dám ói lên áo tôi nữa, thật bẩn mà.

-Đây là lần đầu người ta uống rượu đó. Anh không thể thông cảm chút nào sao.

-Em còn dám nói, nếu không biết thì thôi còn cố uống. Tôi đi về trước đây, em nghỉ đi.

Hoa Thương ôm lấy anh nói:

-Hạo Thiên hãy ở lại đi

Nam Cung Hạo Thiên đẩy Hoa Thương ra, lạnh lùng nói:

-Em say rồi, ngủ đi.

Nói xong, anh với tay lấy áo khoác bước nhanh ra cửa phòng, không để ý tới người phụ nữ phía sau ngồi bệch xuống sàn gạch lạnh ngắt khóc như hoa rơi lệ vũ.

Nhã Dịch vừa bước vào phòng một mùi máu tươi xộc vào mũi.

“Bịch”

Tô cháo đang cầm trên tay, rơi xuống đất bể tan nát.

Nhã Dịch tê tâm liệt phổi, hét lên:

-Bác sĩ, bác sĩ đâu vào đây cho tôi.

Chiếc bra giường trắng tinh bị nhuộm đỏ bởi dòng máu nóng từ cổ tay người phụ nữ, khuôn mặt cô không chút huyết sắc, thân thể dần dần lạnh xuống.

Khi Nhã Thuần tỉnh lại lần nữa, đã một cái tát như trời giáng lên mặt, khuôn mặt đau rát, máu theo khóe miệng chảy ra. Làm Nhã Thuần cảm thấy choáng váng, nước mắt không ngừng rơi xuống.

-Lý Nhã Thuần, cô nín cho tôi. Cô cũng biết đau sao? Cô có biết khi tôi nhìn thấy cô như vậy, tôi dường như muốn phát điên lên không. Nếu cô có mệnh hệ gì tôi biết phải làm sao đây. Ba mẹ ở trên trời nhìn thấy bộ dạng thảm hại này của cô sẽ đau lòng ra sao. Còn nữa khi chết đi, liệu gã khốn kia có khóc cho cô hay còn cười vào mặt cô, và chữ cô là con cóc.

-Nhã Dịch, chị..

-Tôi không phải em cô. Em cô khi ba tuổi đã chết rồi, tôi không phải là nó. Tôi chỉ là thằng nhóc được ba mẹ cô đưa về từ cô nhi viện thôi, tôi lớn nó tới ba tuổi, ba tuổi đó, cô biết chưa. Tôi chỉ là một thằng mồ cô, không có chị, không có ba đau mẹ thương, cô nghe rõ chưa?

-Không, không phải như thế, em điên rồi, em là Nhã Dịch, là em của chị.

-Lý Nhã Thuần, tôi cảnh cáo cô lần cuối, nếu cô còn dám hành động điên rồ lần nữa, tôi sẽ bỏ mặc cô. Nhưng trước khi chị hành động cô cũng nên quan tâm cảm giác của những người xung quanh một chút đi. Cô có biết nếu cô ra đi sẽ có biết bao nhiêu người đau lòng vì cô. Ba mẹ vất vả nuôi cô nên dốc nên hình là vì muốn nhìn thấy kết quả cô tự sa đọa như thế này sao?

Nói đoạn Nhã Dịch đi thẳng ra cửa, không hề ngoáy đầu nhìn lại, bởi lẽ nếu ở lại nó không biết nó sẽ làm ra hành động gì hay sẽ nói ra những lời như thế nào nữa tổn thương cô. Nó làm cô đau một nhưng nó lại đau tới chính.

Ba mẹ đã bỏ nó đi, bây giờ cô vì một gã đàn ông khôn nạn, không tâm không phé, cũng muốn bỏ rơi nó. Nó biết làm sao bây giờ.

Nó phải làm cô thức tỉnh, phải giúp cô hiểu được, mạng sống con người là quý như thế nào.

Nếu cô thật sự hận hấn, muốn hấn phải hối hận, cô phải sống tốt hơn hấn, hạnh phúc hơn hấn. Chứ không phải ngược đãi bản thân chuốc lấy sự thương hại, nhục nhã, và hai từ “Ngu Ngốc” từ hấn.

100. Chương 97: Ký Ức Trong Tim Thức

Những ký ức vốn đã chôn chặt từ lâu trong tim thức, bỗng nhiên ùa về như nước lũ vỡ đê.

Đúng vậy, em cô, đứa em trai yêu quý nhất của cô, Lý Nhã Dịch đã chết.

Năm ấy vì cô bú sữa bình không nghe lời cha mẹ, muốn nghịch nước. Nên cô mới rủ nó cùng nhau trốn nhà ra sông chơi, kết quả cả hai bị rơi xuống nước.

Khi tỉnh lại biết tin nó đã chết đuối, chỉ mình cô còn sống.

Nhã Thuần như chết ngất, không ăn không uống, không hề mở miệng nói chuyện, sốt cao liên tục luôn miệng gọi Nhã Dịch. Làm ba mẹ cô thương tâm muốn chết.

Hai đứa con đều là con mình: bây giờ một đứa đã chết, còn đứa kia thì chết dờ sống dờ.

Cuối cùng họ quyết định thử nhận một đứa bé trai khác, có ngoại hình và dáng dấp và giọng nói trong giống Nhã Dịch, để gây sự chú ý của cô.

Mặc dù không biết sẽ ra sao, nhưng họ không thể từ bỏ cho bất kỳ cơ hội nào được. Và kết quả thành công hơn cả mong đợi.

Vì tâm lý tự trách, và không muốn đối diện với hiện thực cô luôn xem đứa bé ấy là Nhã Dịch đã mất.

Và đứa bé được chọn đó là Nhã Dịch hiện tại.

Khi ấy cậu đã sáu tuổi, nhưng do suy dinh dưỡng nặng và không nhận được sự quan tâm chăm sóc chu đáo. Nên thoát nhìn cậu rất gầy, nhỏ, yếu đuối và thấp hơn tuổi thật rất nhiều.

Nhờ sau này được sự săn sóc, thương yêu như thể con ruột của ba mẹ Lý, nên tình trạng sức khỏe, và chiều cao cậu mới được cải thiện.

Nhưng tốc độ phát triển của nó quá mau khiến người ta phải nghi ngờ. Vì vậy nó dẫu ba mẹ ứn thuốc khổng chế chiều cao, làm giảm tốc độ phát triển lại. Nếu không nhờ trong một lần tình cờ bị ba Lý phát triển thì không biết hậu quả sẽ ra sau nữa.

Bởi lẽ đối với một đứa không mẹ không cha như nó thì gia đình họ Lý là một món quà vô giá của ơn trên giành cho nó.

Dù cho nó phải sống trong vai một kẻ thế thân, chôn vùi đi thân phận thật của nó, từ bỏ tất cả những gì thuộc về nó, để sống thế cho kẻ khác, nó cũng cam nguyện.

Nhã Thuần khóc như hoa rơi lệ vũ, em cô đã chết nó vì cô mà chết, cô vì nó mà trở nên ích kỷ không chỉ khiến ba mẹ bị tổn thương, mà còn làm một đứa trẻ vô tội trở thành kẻ thế thân.

Người thân ruột thịt của cô tất cả đã bỏ cô mà đi.

“Không, cô chưa mất tất cả. Cô còn Nhã Dịch, tuy nói Nhã Dịch hiện tại không phải là em ruột cô, nhưng nó còn đối xử tốt với cô hơn thế. Nó vì không muốn cô thương tâm mà phải cố gắng che giấu tính cách thật của mình. Đóng vai thành kẻ khác, sống trong vỏ bọc mang tên người khác. Trong vô tình cô đã tổn thương tất cả những người thân yêu thương nhất của mình. Cô phải bù đắp lại cho nó, cô nợ nó.”

Nhã Dịch lấy điện thoại từ trong túi ra, gọi cho Noah, nói:

-Noah, hãy bắt đầu đi. Tôi muốn cậu dùng tất cả mọi cách và thể lực của nhà họ Phí, lật đổ tập đoàn Toàn Cầu cho tôi.

-Vâng.

Nam Cung Hạo Thiên thù mới nợ cũ chúng ta tính với nhau một lần sông phẳng luôn đi. Dù có xuống địa ngục tôi cũng muốn anh phải trả giá đại giới.

101. Chương 98: Thân Thế Của Nhã Dịch

Sau khi ba mẹ qua đời không lâu.

Một ông cụ xuất hiện trước mặt nó, tự xưng là gia gia của nó, nói với nó, khi ấy nó và ba mẹ đi cùng đi du lịch.

Nhưng trên đường gặp tai nạn giao thông, ba mẹ nó đã mất hết. Còn nó bị thất lạc.

Ông cụ Phí đã cho người tìm kiếm rất lâu, mới có kết quả và muốn đón nó về nhà.

Nhưng nó từ chối, nó không muốn bỏ rơi Nhã Thuần và cho Nhã Thuần biết sự thật nó sợ, nó sợ mất đi cô. Người thân thiết nhất của nó.

Nhưng sau khi nhìn thấy hình ảnh người không người quỷ không ra quỷ của cô, vào lần cô mất tích cả đêm ngày hôm ấy.

Nó cảm thấy thật bất lực, nó chẳng thể làm gì giúp cô. Nó cứ như cái gánh nặng, thứ vướng bận vô tình làm hại cuộc đời.

Nó biết nó cần phải có thực lực và sức mạnh mới có thể bảo vệ cô chăm sóc cô. Vì vậy nó chấp nhận sự gúp đỡ của cụ Phí, và không ngừng phấn đấu học hỏi.

Thực lực của nó tăng rất nhanh, cũng có thể do ông trời không hề bắt công, ông đã vô tình cướp đi ba mẹ nó, nên đã bù đắp cho nó một bộ óc siêu việt của một thiên tài, học một biết mười, tự tin quyết đoán.

Và đến bây giờ có thể xem, nó cũng là một trong những doanh nhân, trẻ nhất, tài giỏi nhất, nhưng nó vẫn luôn giấu cô, ẩn nhẫn sống bên cạnh cô.

Nó nói ra chuyện này vào lúc này, không phải là muốn đã kích cô, mà chỉ muốn cô nhận ra được cảm giác mất đi người thân cuối cùng là như thế nào, để có thể biết được cảm giác tuyệt vọng của nó lúc này ra sao.

Còn Nam Cung Hạo Thiên cái tên không bằng cảm thú đó, không chỉ hết lần này đến lần khác tổn thương cô, người quan trọng nhất của nó. Nó tuyệt đối không thể bỏ qua cho hắn được.

Thật ra ông cụ Phí, tên đầy đủ là Phí Hoắc Nghiêu, chủ tịch tập đoàn Thanh Phong, một tập đoàn lớn. Còn nó tên thật là Phí Thiên Kiêu, người thừa kế duy nhất của tập đoàn

Tuy lúc trước thực lực không bằng Toàn Cầu. Nhưng nhờ sự phấn đấu ngày đêm không mệt mỏi của nó, thì bây giờ nó có thể tự tin khẳng định, Thanh Phong không hề kém hơn Toàn Cầu của hắn.

Khi nó trở vào phòng lần nữa, Nhã Thuần nở nụ cười dịu dàng nhìn nó nói:

-Nhã Dịch chị xin lỗi, chị nợ em. Chị hứa chị sẽ không bao giờ ngu ngốc như vậy nữa. Chỉ một lần là đủ rồi.

Nhã Dịch ôm lấy Nhã Thuần vào lòng nói:

-Nhã Thuần hứa phải giữ lời, nếu không thì Nhã Dịch sẽ đánh thối Nhã Thuần đó. Nhã Dịch cứ nghĩ Nhã Thuần sẽ không cần, bỏ rơi người ta chứ.

-Làm sao có việc đó được. Trên đời này chị đã mất tất cả, chỉ còn em mà thôi. Em mãi là em của chị. Dù có chuyện gì xảy ra chị cũng sẽ luôn thủ hộ em.

102. Chương 99: Quyết Định Khó Khăn

Nước mắt Nhã Dịch trào ra, Nhã Thuần không ghét nó, dù nó không phải em ruột cô.

Không biết từ lúc nào, nó đã không thể kêu cô là chị của nó nữa, bởi vì trong thâm tâm nó cô không là chị mà một người con gái.

Nhưng nó biết cô không yêu nó, cô chỉ xem nó như em cô.

Nhã Thuần chỉ cần ở bên cô, nhìn cô hạnh phúc tôi cũng mãn nguyện. Như thế là quá đủ rồi.

Tôi nguyện chôn sâu tình cảm của mình xuống tận đáy lòng, mãi mãi ở phía sau bảo hộ cô che chở cô. Tình nguyện làm em của cô, em của người con gái tôi yêu.

“Chị”.

Những Thuần đưa tay vuốt ve bụng của mình, sau đó giọng nói mang theo vài phần thương cảm vang lên:

-Nhã Dịch em hãy giúp chị chị muốn bỏ nó.

-Cái gì? Chị đã suy nghĩ kỹ chưa.

-Ừm. Chị muốn bắt đầu lại từ đầu, chị không muốn lưu giữ lại bất kỳ vết tích nào của hắn. Chị không hận hắn, chị không có tư cách làm điều đó, bởi vì chị đã bao giờ có được hắn, chị chỉ hận chính bản thân mình đã quá yếu đuối mà thôi. Em có cảm thấy chị thật đáng ghét hay không? Ngay cả con mình mà chị cũng...ô ô ô...

Những giọt nước mắt mặn chát theo khóe mắt của Nhã Thuần trào ra.

Nhã Dịch ôm cô gái nhỏ nhắn vào lòng thì thào bên tai cô:

-Không, dù chị có làm gì, em vẫn sẽ luôn bên cạnh chị, ủng hộ chị. Em sẽ mãi là Nhã Dịch của chị. Nếu chị mệt rồi thì hãy buồn bỏ tất cả đi, em sẽ thay chị gánh vác tất cả. Chỉ cần chị hảo hảo mà sống là tốt rồi.

-Ừm.

Sau khi Nhã Dịch ra khỏi phòng Nhã Thuần thất thần nhìn lấy màn đêm, nó như một bóng ma không ngừng cắn nát tâm hồn cô.

Nhã Thuần vừa xoa bụng, vừa thì thào, giọng nói muốn bắt lực, muốn thương tâm nhường nào, thì có thể bắt lực thương tâm bấy nhiêu:

-Bảo Bảo mẹ xin lỗi con, mẹ thật ích kỷ phải không, nhưng mẹ không thể làm khác được. Ba con không cần mẹ con mình nữa rồi. Mẹ không thể nhìn thấy cảnh con bị mọi người cười nhạo là đứa trẻ không cha, mẹ không muốn con phải trưởng thành trong gia đình không trọn vẹn.

-Mẹ hy vọng kiếp sau con có thể đầu thai vào gia đình tốt hơn. Bảo bảo mẹ yêu con, đứa con xấu số chưa kịp chào đời đã phải mất đi sinh mạng của mẹ. Xin con đừng hận mẹ, cục cưng của mẹ.

103. Chương 100: Buổi Sáng Bình Yên

7 năm sau

“Reng, reng....”

“Bốp”

“Reng”

“Bốp”

.....

Đây là cái đồng hồ thứ n trong tuần bị cô đập bể trong tháng. Có lẽ là vì sao chuyện đó thân thể của cô cực kỳ yếu và suy nhược.

Sau đợt thập tử nhất sinh lần đó, Nhã Dịch luôn ép cô phải nghỉ ngơi, không cho cô làm gì hết. Nhiệm vụ thiêng liêng và cao cả nhất của cô là ăn rồi ngủ, suốt trong một thời gian dài. Cho nên có thể vì thế mới dưỡng ra được một con sau lưng như cô.

-Nhã Thuần thức dậy nhanh lên. Mặt trời đã rọi đến mông rồi kìa.

“ Vèo” và thế là “Bốp”

Một cái gối được thưởng ngay vào mặt cái kẻ xấu số, không biết sống chết kia.

Trong cuộc đời của bốn tiểu thư ghét nhất là hai kẻ, một kẻ dám dành ăn với ta và kẻ còn lại chính là phá hoại giấc ngủ của ta.

Bốn tiểu thư ta trời sanh tính tình lạnh bạc, thú vui tao nhã chỉ có hai thứ đó, mà mi cũng dám động đúng là chê ngày dài mà.

Dường như tập mãi thành thói quen, nên người ngoài cửa nhanh chóng tránh được một kiếp. Nhưng khuôn mặt người nọ, bây giờ có thể dùng bốn chữ để miêu tả cực kỳ sinh động đó là đen như đáy nồi.

Người đó không có hành động gì tiếp theo, chỉ là đứng tựa cửa, khoanh lại hai tay, nở nụ cười nhìn người đang nằm nướng ngon lành trên chiếc giường như công chúa ngủ trong rừng kia, không nhanh không chậm nói:

-Lý Nhã Thuần, nếu còn không dậy nữa thì hãy ngủ tiếp đi đừng sợ bị làm ồn bởi vì tất cả những thứ có thể phát ra âm thanh, hoặc tiếng ồn, Đoạn Niệm sẽ thay Nhã Thuần xử lý điệt tất cả.

Trong mơ màng Nhã Thuần không ngừng nhìn thấy tiền, tiền của cô tuy không cánh nhưng nó cứ lần lượt chấp cánh nhau mà bay.

Nó điên rồi, nhưng cô còn chưa điên, những thứ mà nói toàn là những thứ cô phải đổ mồ hôi sôi nước mắt kiếm tiền mà mua được, vậy mà nó dám nói đập, xem cô không xử đẹp nó, uống tên Lý Nhã Thuần.

Chưa đến một giây người đang nằm trên giường đã bật dậy hét lớn:

-Đoạn Niệm, con dám... Nếu con mà làm như vậy có tin ta lột quần con xuống, tấu đến khi thối thối con nở hoa mới lạ.

-Ngày mai Nhã Thuần, mẹ làm cơm nha.

-Ôi Đoạn Niệm ngoan, mẹ chỉ đùa thôi mà. Làm sao mẹ có thể nở ra tay được, con là bảo bối nhi của mẹ mà.. hihi....

Một vật thể màu trắng bay thẳng vào mặt Nhã Thuần, làm nụ cười ngây ngô của cô như muốn đóng cứng lại.

-Đừng có quần gói lung tung nữa, nếu dơ thì Nhã Thuần tự dùng tay mà giặt đi, chớ bỏ vào máy giặt, mắc công hư máy. À mà nếu Nhã Thuần không vệ sinh cá nhân nhanh lên đi rồi xuống ăn sáng, thì chỉ còn lại “cơm thừa canh cặn” thôi đó – bốn chữ cuối nó cố gắng kéo dài ra như thể nhấn mạnh, sợ người ta không nghe rõ không bằng.

104. Chương 101: Tiểu Ác Ma

Nhìn thấy bóng dáng nho nhỏ bước ra khỏi phòng, sắc mặt đang cười của Nhã Thuần chuyển sang trắng, đúng là công phu tức chết người không đèn mạng của thằng quý tử nhà cô chỉ lên cấp chứ không hề bị mai một.

Không biết là nó học cái tính bá đạo, phúc hắc đó từ ai nữa, số cô thật khổ mà.

Thật ra thì vào cái ngày cô bị cho lên bàn phẫu thuật để lấy bảo nhi ra, đang trong lúc người ta tiêm thuốc mê. Cô đã vùng dậy chạy ra khỏi phòng.

Mặc dù hẳn không cần cô và con, nhưng con cô là vô tội, nó nào có lỗi gì đâu. Nó còn chưa thấy ánh mặt trời, chưa có quyền lên tiếng phản kháng, thì đã bị cô tước luôn cái quyền được sống. Lý Nhã Thuần cô làm sao tàn nhẫn độc ác như vậy được.

Nên cuối cùng cô quyết định chấp nhận nó, chấp nhận kết quả tình yêu một phía của cô.

Nếu bây giờ hỏi cô, cô có hối hận khi đó không bỏ nó không? Cô sẽ tự tình nói là “Không”. Nếu thật sự khi đó cô xóa bỏ nó, thì đó mới quyết định sai lầm nhất của cả cuộc đời cô.

Nhìn ai kia thay đổi sắc mặt còn nhanh hơn chong chóng, Đoạn Niệm không khỏi thầm than trong lòng.

Nó không phải không biết tại nó, Nhã Thuần mới xém chết, cũng vì nó mà bây giờ cứ trái gió trở trời, là Nhã Thuần hay bị bệnh.

Nó không thể làm hơn, nó cũng muốn cho Nhã Thuần ngủ thêm nữa, nhưng một ngày hai tư tiếng mà ngủ hơn mười bốn tiếng, thì sức khỏe chỉ có tệ hơn chứ làm sao mạnh hơn được.

Cho nên để tốt cho Nhã Thuần nó đành làm một đứa bé hư thôi, làm tiểu ác ma trong những giấc ngủ ngày của mẫu hậu nó thôi.

Nhìn hình tin tức và hình ảnh trên tivi nó không khỏi nhú mày lại hẳn ta.

Trên màn hình tivi là hình ảnh một trai một gái, vừa mới bước ra từ khách sạn, bị đám chó săn phát phát hiện, đang được truyền hình trực tiếp.

Nó nhanh chóng chuyển sang kênh khác nó không muốn Nhã Thuần nhìn thấy, nhưng rất tiếc, dường như đã muộn.

Tiếng đĩa trái cây bị rớt phía sau lưng nó, đã cho nó biết Nhã Thuần đã thấy.

Nó nhìn sang Nhã Thuần, tay chân cô run rẩy, khuôn mặt khê biến sắc trắng như giấy nhưng sao đó nhanh chóng biến mất. Cứ như người khi này không phải là cô.

Nhưng những hành động nhỏ đó của cô làm sao thoát khỏi thiên lý nhãn của nó.

Không nghĩ nó cũng biết đêm nay mẹ nó không rửa mặt bằng nước mắt mới lạ.

Làm sao nó biết ư? Nó chỉ là nhỏ chứ nó không ngu.

Cứ mỗi lần, tivi đưa tin về người đàn ông kia, thì tối hôm đó mẹ nó dường như khóc ngất cho đến mệt mỗi ngủ đi, mười lần không lỗi một.

Mặc dù, Nhã Thuần trước mặt nó luôn tỏ ra mạnh mẽ, luôn cố gắng kiềm nước mắt, đến khi đã xác định nó ngủ say, mới dám thút thít khóc. Nhưng nó là con Nhã Thuần, hai mẹ con ngủ chung gần ấy năm, nếu như nó còn không phát hiện thì thật uổng phí làm người.

Lúc đầu nó không biết tại sao? Nhưng ngày một lớn dần nó đã biết, cái kẻ đầu sỏ gây nên tội lỗi đó là ba nó. Càng lớn thì càng thấy rõ hơn, nó như là bản sao thu nhỏ của hắn ta.

Trong khi mẹ nó luôn sống trong đau khổ, buồn tủi, thì tên kia ngày ngày tay ôm, tay ấp, sống vui vẻ bên người đẹp. Thật tức chết nó mà.

Hãy đợi đấy, nó nhất định sẽ khiến cho cái tên không trách nhiệm phải hối hận vì hành vi của hắn gây nên.

“Hắc xì”

Thư ký Mã nhìn tổng tài không ngừng nhảy mũi, một bên đưa khăn giấy, một bên quan tâm hỏi:

-Ngài không sao chứ?

-Không sao.... “Hắc xì”.....

Không biết tên khốn nào dám động dao trên đầu thái tuế, dám rửa anh. Có ngon thì đừng để anh bắt được, nếu không anh không đánh gãy chân nó mới lạ. Là quân tử thì có ngon đối mặt trực tiếp với anh, đừng nói xấu sao lưng anh như kẻ tiểu nhân thế.

105. Chương 102: Đứa Bé

Tập Đoàn Toàn Cầu

“Bốp”

Một tập hồ sơ được ném ngay và chuẩn vào khuôn mặt đầy góc cạnh trạm trổ cực kỳ soái khí của một gã mặt đồ tây trang vẫn đang đứng cuối đầu, một dòng chất lỏng màu đỏ cực kỳ chói mắt, theo trán anh chảy xuống. Nhưng gã vẫn lạnh lùng, không phản kháng, không chóng cự.

Mặc dù hắn có thừa khả năng để đỡ lấy tập hồ sơ ấy. Nhưng gã biết nếu gã làm vậy, thì chỉ kích thích thêm vị tổng tài cao tại thượng này mà thôi. Nếu thế gã thật sợ không biết tổng tài ác ma này sẽ có hành động trừng phạt nào biến thái hơn nữa.

Cả căn phòng như chìm xuống mặng băng âm cả ngàn độ, khí thế bức người, tạo áp lực làm cho người ta dường như hít thở không thông.

-Các người đứng là lũ ăn hại mà. Tôi nuôi các người để nghe được câu “Tìm không được à”, cần thêm thời gian sao? Có biết tôi đã ấy người cơ hội bao nhiêu lần rồi không. Một tuần, đây là hạn cuối nếu còn không có kết quả thì mấy người biết hết cho tôi. Còn bây giờ thì “Cút”. – chữ cút được gã nghiêng răng nghiêng lợi như thể muốn đánh chết tên vô dụng trước mặt này.

Như nhận được lệnh có thể đi ra ngoài, gã như được đặt xá thoát khỏi tội tử hình. Vội vàng gật đầu, đi nhanh ra ngoài cửa

Người đàn ông đứng lên từ ghế sofa, lại gần bàn mở ngăn tủ lấy một khung ảnh ra, khẽ đưa những ngón tay thon dài vuốt ve tấm hình, như thể vuốt ve một vật quý.

“Tí tách, tí tách....”

Từng giọt nước mắt như trân châu chảy xuôi theo khung ảnh thủy tinh, hắt ôm khung ảnh vào lòng, xiết thật chặt vòng tay.

Người ta thường nói nam nhi thà đổ máu nhưng nhất quyết không rơi lệ. Hắn cũng thế, có lần bị ám sát, chỉ còn nữa cái mạng, vết thương hành hạ hắn đau đớn chết đi sống lại nhưng hắn vẫn cắn rặn, không than, không khóc.

Nhưng kể từ khi biết tin cô mất tích, không biết đây là thứ n lần thứ mấy, hắn ôm khung hình mà trút bầu tâm sự.

Em thật nhẫn tâm bảy năm, bốn tháng, tám ngày, chín tiếng, sáu phút, em rời xa anh. Tại sao dù chỉ là một tin nhắn bình an em cũng không để lại, em cứ như biến mất khỏi thế giới này một cách hoàn hảo. Tại sao, tại sao em lại bỏ tôi ra đi?

“Nhã Thuần, em ở đâu, có biết rằng những ngày tháng không em tôi đã phải sống trong đau khổ như thế nào không. Lý Nhã Thuần tôi nhớ em.”

Hoa Thương đứng ngoài cửa phòng, khuôn mặt nhăn thành đoàn như trái khổ qua, những ngón tay bị cô siết chặt trắng bệch.

Cửa phòng khép hờ, nên cô dễ dàng nhìn thấy, tấm lưng người đàn ông run run lên vì khóc. Đây mà là Nam Cung Hạo Thiên cao cao tại thượng, là đấng quân vương lạnh lùng, đầy vẻ kiêu hãnh và khí chất của thân sĩ trước mặt cô sao.

Cô biết dù anh ở bên cô, nhưng lòng anh vẫn còn lưu luyến bóng hình người con gái khác. Cô luôn nhịn bởi cô tin rằng có một ngày anh sẽ nhận ra nét đẹp, điểm ưu việt của cô, còn ả ta chẳng qua chỉ là một con món đồ chơi qua đường mà thôi.

Nhưng không ngờ, đến bây giờ anh vẫn còn tâm niệm nó. Lý Nhã Thuần con tiện tỳ đáng chết.

Thứ mà Hoa Thương tôi muốn thì sẽ không bao giờ thoát khỏi tầm tay tôi, cô hãy đợi đấy. Tôi nhất định là làm cho anh ta quên cô hoàn toàn.

Còn cô cái đồ hồ ly tinh không biết xấu hổ, để xem khi tôi tìm được cô, tôi sẽ cho cô một món quà bất ngờ, không thể quên như thế nào.

-Mẹ chúng ta có vào không?

Một giọng nói non nớt của bé gái vang lên, cắt ngang dòng suy nghĩ của Hoa Thương, làm cô hoàn hồn.

Cô khép cánh cửa văn phòng lại một cách nhẹ nhàng, rồi quay sang nhìn bé gái mỉm cười:

-Ba con bận rồi, mẹ dẫn Mỹ Dao đi ăn trước được không. Khi nào ba rảnh, mẹ sẽ kêu ba dẫn cả mình đi công viên nước ngắm cá heo nha.

-Ừm. – bé gái mỉm cười gật đầu.

-Đúng là Dao Nhi ngoan của mẹ mà – Hoa Thương khẽ xoa đầu đứa bé.

Đứa bé mang tên Dao Nhi, tuy còn rất nhỏ nhưng bộ dáng rất thanh tú, cái mặt tròn tròn, phúng phính như muốn bung sẽ ra sữa, đôi mắt to long lanh ngập nước, đôi hàng mi dài cong vuốt, cái mũi cao cao. Rất có tim ẩn trở thành một đại mỹ nhân trong tương lai.

106. Chương 103: Phóng Viên

Nhà hàng Cung Nguyệt

Một chiếc xe BMW vừa đậu lại, người đàn ông mặc bộ âu phục màu đen số lượng có hạn của nhà thiết kế nổi tiếng nhất thế giới, lạnh lùng bước xuống.

Phía sau là một người phụ nữ mặc dạ phục màu lam, với những đường xẻ táo bạo phá cách, làm tôn lên những đường nét hoàn mỹ, xinh đẹp của cô, nhanh chóng xảy bước đuổi theo.

Lúc này đột nhiên, hàng loạt ánh đèn ống kính của bọn ký giả, ánh sáng của những chiếc đèn let chớp nhoáng liên tục.

“Thưa ngài nghe đồn hình như ngài và tiểu thư Hoa Thương dự định kết hôn phải không?” ; “Hình như hai người đã có quan hệ vượt rào, và chuẩn bị tiến tới hôn nhân phải không?” ; “Xin ngài hãy tiết lộ”.....

Người đàn ông vẫn giữ thay độ lạnh lùng như thế, không hề lên tiếng giải thích nhưng cũng không phản bác.

Còn người phụ nữ thì nở nụ cười dịu dàng, khuôn mặt đỏ ửng tỏ vẻ ngưỡng ngừng tựa vào người đàn ông.

Nam Cung Hạo Thiên, tôi không tin dưới áp lực của báo chí và dư luận xã hội, sẽ khiến anh không khuất phục trước tôi.

Và lại tôi vẫn còn đang giữ một điểm yếu của anh đó sao? Tôi thách anh cũng không chạy thoát khỏi lòng bàn tay của tôi.

“Dady.....”

Một âm thanh vang lên, xé rách cả một khoảng không náo nhiệt. Tiếng nói non nớt không quá lớn, cũng không quá mức nhỏ, nhưng đủ sức thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

Cả không gian ồn ào, lâm vào một mảnh tĩnh mịch chỉ có thể nghe được tiếng hô hấp đều đều.

Khi mọi người chưa kịp hoàn hồn, một bóng dáng nhỏ nhắn nhào vào lòng Nam Cung Hạo Thiên khóc như hoa rơi lệ vũ:

-Dady, sao người lại bỏ con, người không thương bảo bảo sao, Dady...ô ô... -

Nó quay sang nhìn người đàn bà bên cạnh Nam Cung Hạo Thiên hét to – Là bà, chắc chắn là bà đã quyến rũ ba tôi, cái đồ tiểu tam khốn kiếp, đồ hồ ly tinh chính đuôi, cáo già.....

Nó vùng ra khỏi người Nam Cung Hạo Thiên, xông vào người phụ nữ, vừa chửi, vừa quyền đấm cước đá, cào cấu vào người ả ta, không quên xé thêm vài cái làm cái bộ lễ phục vốn mỏng manh nay càng thêm thảm hại, muốn hờ chỗ nào thì hờ chỗ đó, chỗ không muốn cũng hờ tuốt.

“Mi muốn khoe hàng chứ gì, ta giúp mi. Giúp miễn phí không tính tiền luôn hahaha”

-Á a...

Hoa Thương ôm lấy cơ thể, hung hấn đẩy đứa bé ra, muốn tát cho nó một cái, nhưng một người mang đôi giốc cao gần tắt rưỡi làm sao di chuyển nhanh bằng một đôi giày ba ta đế thấp.

Sự thật đã chứng minh, nó nhanh chóng tránh thoát khỏi móng vuốt Hoa Thương, núp sau lưng Nam Cung Hạo Thiên, chỉ lộ cái đầu nho nhỏ ra ngoài.

-Bạo lực trẻ em, bạo lực trẻ vị thành niên, Hồ ly muốn cắn người,ô ô ô hồ ly xấu, dady phải bảo vệ bảo bảo, bảo bảo không muốn bị tiểu tam đánh. Dady bảo bảo không cần kể mẫu, kể mẫu hội ăn hiếp người ta, bảo bảo chỉ cần mẹ thôi. Ba ba mình về với mẹ đi, mẹ đang đợi chúng ta đấy.... ô ô ô....

Giọng nói run run mang theo mười phần sợ hãi, khuôn mặt trắng bệch, muốn đáng thương bao nhiêu có bấy nhiêu. Không ngừng lôi kéo tay áo của Nam Cung Hạo Thiên, lui về sao, hòa lẫn vào đám đông.

Đến khi mọi người hoàn hồn thì bóng dáng của Nam Cung Hạo Thiên và thằng nhóc bí ẩn đã biến mất.

Tiếng khóc nức nở nghẹn ngào nức nở của đứa nhỏ, làm tâm của mọi người ở đây như chết lặng, cảm thấy đồng tình không thôi. Bất đầu không ngừng có những tiếng xì xào bàn tán nổi lên, nếu không phải là trí trích Hoa Thương là tiểu tam phá vỡ gia đình người khác, hay oán trách Nam Cung Hạo Thiên có mới nói cũ, hay là nghi ngờ không biết đứa bé đó ở đâu mà ra,

Hoa Thương khí đến muốn hộc máu, hai mắt đỏ rực, khí thế như muốn hủy thiên diệt địa gào thét:

-Các người làm gì thế, người bị hại là tôi không phải thằng nhóc đó, nó bị điên các người cũng điên theo à. Đúng là mọi người đều tâm thần, hết thuốc chữa hết rồi.

Đáp trả lại Hoa Thương chỉ là hàng loạt ánh mắt khinh bì, nếu khi này có người còn có lòng đồng tình với cô, nhưng bây giờ nhìn cách ứng xử của cô cứ như kẻ thất học, mấy bà bán rau ngoài đường, càng làm ọi người tin rằng lời nói của đứa bé là thật.

Chỉ trong một đêm hình ảnh của Hoa Thương bấy lâu tạo thành, bị phá hủy triệt để, giống như xe hơi xuống dốc không phanh.

Hoa Thương lấy điện thoại ra điện cho Nick, thư ký của cô nói:

-Điều tra tất cả về thằng nhóc tự xưng là con của Nam Cung Hạo Thiên cho tôi. Tôi muốn tất cả tư liệu về nó – đặc biệt tội với Hoa Thương ta, thật chèn ngày qua quá nhàn rồi mà.

107. Chương 104: Phải Chẳng Là Giả Tạo????

Trên chiếc xe BMW, Nam Cung Hạo Thiên nhìn thằng nhóc bên cạnh cứ như bản sao thu nhỏ của mình khề nhúu mà:

-Nói đi nhóc là ai, tiếp cận ta có mục đích gì?

-Dady sao dady tàn nhẫn vậy, ngay cả con của mình mà cũng nghi ngờ, thật làm cho tâm hồn nhỏ bé của người ta bị tổn thương mà. – khuôn mặt tràn ngập đau thương, nhưng nếu nghe kỹ sẽ thấy mang theo vài phần trào phúng giuê cợt.

-Nam tử hán đại trượng phu bớt dài dòng chút đi. Có việc gì thì tốt nhất giải thích đi, nếu không ta sẽ cho nhóc hối hận về hành vi thách thức ngày hôm nay của nhóc.

Đứa bé bật cười, sao đó khuôn mặt lạnh lùng nhìn anh nói:

-Nam Cung Hạo Thiên, ông đang lo lắng, và muốn trả thù cho tình nhân của ông vậy thì ông cứ việc ra tay đi. Lý Nhã Hàn tôi mà có rên một tiếng sẽ theo họ của ông.

Nam Cung Hạo Thiên vừa nghe đến hai từ “Lý Nhã”, hai tay đang cầm vô lăng của anh bỗng nhiên xiết chặt, khuôn mặt trắng bệch.

Nhưng Nam Cung Hạo Thiên anh là ai, rất dễ bị người kích động à, anh rất nhanh lấy lại tinh thần, hỏi phục lại dáng vẻ bình tĩnh của mình xem mọi việc dường như chưa hề xảy ra.

Nhưng giọng nói vẫn mang theo vài phần gấp gáp, nôn nóng và hy vọng:

-Nói mẹ nhóc là ai? Lý Nhã Thuần có quan hệ gì với nhóc.

Vừa nghe thấy cái tên quen thuộc khuôn mặt Nhã Hàn khề đen lại, ông phản bội mẹ tôi, vậy mà bây giờ còn có gan nhắc lại à. Tốt cực kỳ tốt.

-Ông hỏi việc đó làm gì, người ấy quan trọng với ông lắm sao?

-Ừm, người ấy là người mà chú nhớ thương, tìm kiếm rất nhiều năm. Là người quan trọng nhất cuộc đời chú, người con gái chú yêu nhất.

-Yêu sao, nhớ sao, thật giả tạo, ghê tởm chết tôi rồi. Ông nói yêu Lý Nhã Thuần, vậy người con gái hồi nãy cùng ông sánh vai vào khách sạn là ai là Lý Nhã Thuần mới phẫu thuật sửa sắc đẹp à.

Khi nãy còn tay áp vai ôm bây giờ ở đây còn ra vẻ lo lắng ông đang đóng kịch cho ai xem.

Nếu thật sự mẹ quan trọng với ông như vậy, thì tại sao ông lại để mẹ phải ôm đau khổ một mình nuôi tôi khôn lớn, khi mẹ tôi sinh khó, thập tử nhất sinh luôn gọi tên ông thì ông ở đâu, với ai. Khi tôi bị bạn bè gọi là thằng nhỏ không cha, là dã loại thì ông đang làm cái gì.

Vậy mà bây giờ nói nhớ, nói thương, thật giả tạo. Lý Nhã Hàn tôi khinh bỉ ông ngàn lần. Tại sao tôi lại có người cha vô tâm không phế như ông chứ.

Nam Cung Hạo Thiên vẽ mặt đầy đau đớn và bất đắc dĩ nhìn Nhã Hàn nói:

-Thật xin lỗi, cha có nỗi khổ tâm mong con hãy hiểu cho. Người mà cha yêu nhất chỉ có một mình mẹ con. Cha chưa bao giờ bỏ mẹ con, là cô ấy đã không từ mà biệt mà thôi. Cha đã cho rất nhiều tìm mẹ con, nhưng mẹ con cứ như không khí biến mất không hề vết tích lưu lại.

-Đồ lừa đảo, ông nói dối, là ông đã bỏ rơi mẹ con tôi. Vậy mà bây giờ còn oán trách bà ấy, ông có tư cách gì.

Nhã Hàn gần như tê tâm liệt phổi hét lên, ông đã làm sai còn nói xấu mẹ tôi, thật không thể tha thứ. Nói dối trợn mắt nói dối mà.

-Nhã Hàn, cha không có

-Dừng xe, dừng xe lại cho tôi. Nếu ông không dừng xe tôi sẽ nhảy xuống.

Nhã Hàn vừa nói, vừa đưa tay, tư thế sẵn sàng liều mình mở chốt cửa nhảy xuống luôn, nếu như Nam Cung Hạo Thiên không dừng xe lại.

Hàng động ấy của nó làm anh xuyt nữa tim muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

“Két”

Tiếng thắng xe chói tay, trên mặt đường còn hằn rõ những vệt màu đen do thắng xe lệch bánh.

Một bóng dáng nhỏ lao nhanh ra khỏi xe, hòa mình vào đoàn người đông nghẹt phía trước, làm Nam Cung Hạo Thiên cảm thấy bất lực không thôi.

-Nhã Thuần rốt cuộc khi đó tại sao em lại vô cơ bỏ đi? Còn Nhã Hàn nó là con của chúng ta sao? Rốt cuộc em còn dấu anh bao nhiêu bí mật.

108. Chương 105

-Đoạn Niệm, con lăn ra đây ẹ.

-Không, có đàn mới ra. Nhưng rất tiếc Đoạn Niệm con tuy anh tuấn, soái khí và rất ư là đẹp trai nhưng não hoàn toàn không có vấn đề.

Nhã Thuần khuôn mặt hiện lên mấy đường hắc tuyến, đen như đáy nồi, nhìn căn phòng đóng chặt cửa trước mặt.

Cuối cùng cô cũng biết lý do tại sao ngày hôm qua nó lại ngoan ngoãn nghe lời cô đến kỳ lạ. Không những thế còn chủ động tách ra phòng khách ngủ, mặc dù trước đây cô đã từng khuyên nó rất nhiều lần.

-Đoạn Niệm, xem như con giỏi. Có ngon thì con trốn trong đây suốt đời luôn, đừng bao giờ bước ra nữa bước, nếu không để mẹ bắt được, không đánh gãy chân con mới lạ.

-Hừ. Con cứ ở đây đây xem mẹ làm gì được con nào.

Một phút, hai phút, ba phút....

Thời gian đã qua nữa tiếng, nhưng bên ngoài vẫn không hề có động tĩnh gì, làm Đoạn Niệm cảm thấy lo lắng, bồn chồn không thôi.

Theo nó biết với tính cách mẹ nó, thì không thể nào đơn giản bỏ qua cho nó như vậy. Cô nhất định sẽ làm âm lên và tìm mọi cách lôi cổ nó ra và tấn cho nó một trận.

Chứ không phải như bây giờ, chỉ nói một hai câu nổi câu sao đó sẽ từ bỏ, không có hành động gì tiếp theo.

Chắc chắn có vấn đề, nhưng nó không biết vấn đề ở đâu.

Quan sát kỹ lại căn phòng, cửa sổ khóa chắc chắn, vĩa lại đây là lầu ba, mẹ nó không thể nào leo lên được, cửa chính thì đã được nó khóa trái một cách an toàn. Nó không lo mẹ nó tông cửa vào được, bởi lẽ với cái sức thư sinh trời gà không chặt cửa cô, thì muôn thử cũng đừng mơ phá cửa mà vào nhà.

Có lẽ tại nó quá lo xa, tự mình hù mình mà thôi.

Nó tin chắc chỉ cần nó trốn cô chừng một hai ngày, cô sẽ quên chuyện đó đi hay nói đúng hơn sẽ tha thứ cho nó, bởi vì cô chưa bao giờ giận nó hay oán trách nó trong một thời gian dài bao giờ.

Với lại cũng đừng nên trách nó, nó chỉ muốn biết rốt cuộc vì chuyện gì mà mẹ nó và cha nó phải tách ra. Cha nó thật sự có còn quan tâm đến mẹ con nó hay không?

Sự thật ngày hôm qua khi tiếp xúc với ông ta, nó cũng cảm thấy có điều gì đó không ổn. Nó muốn cho ông ta mấy cái bạt tay vì cái tội bỏ rơi mẹ con nó, và làm mẹ phải đau khổ, dù vậy cuối cùng nó cũng không ra tay vì nó không muốn ra đường lúc nào cũng phải đem theo cơm

Nó cố ý gây sự náo loạn hành hung con ả tiểu tam kia, còn cha nó cái mặt vẫn trơ trơ như khúc gỗ, lạnh tanh không hề có ý định ngăn cản nhưng khi nó vừa nhắc đến tên của mẹ, ông kích động không thôi. Mặc dù gương mặt không có nhiều biểu cảm cho lắm, nhưng qua giọng nói nó có thể nghe được cha nó còn để ý, và thương mẹ nó nhiều lắm.

Vậy thì có gì hai người phải chia tay, kẻ ở người đi, để rồi mỗi lần nhìn thấy ông qua hình ảnh báo chí hay tivi thì tối mẹ lại phải rửa mặt bằng nước mắt.

Rốt cuộc khúc mắc của họ là ở đâu? Cha nó có thật sự phản bội mẹ nó hay không?

Nếu mẹ nó còn yêu cha nó như vậy, và ông ta cũng còn yêu mẹ. Và sự thật năm ấy chỉ là hiểu lầm.

Thì nó cũng sẽ tìm mọi cách đem ông về ẹ. Để hai người tái hợp, mặc dù nó rất hận ông vì ông đã bỏ rơi nó và mẹ nhưng nếu mẹ chỉ hạnh phúc bên ông, nó sẽ tình nguyện chấp nhận và tha thứ cho ông.

Còn con hồ ly tiểu tam mặt dày không biết xấu hổ muốn giành ba của nó thật không biết tốt xấu mà. Để xem nó có lột da con hồ ly kia ra luôn không, đạo hạnh cỡ cô ta thì về tu luyện lại mấy trăm năm đi chớ có ra đường, xấu hổ cho cả loài hồ ly chết được.

109. Chương 106: Rừng Càng Già Càng Cay

“Rằm”

Trong lúc nó mãi miên man suy nghĩ thì một âm thanh chói tai, làm trái tim nhỏ bé của nó xuyết chút nữa bay ra ngoài lồng ngực luôn rồi.

“Khụ khụ khụ.....” – giật mình do hết hồn, cậu nuốt luôn cả hạt hướng dương chưa tách vỏ vào mồm.

Kết quả là khuôn mặt trắng nõn nà, nghẹn đỏ cả lên, hai mắt trợn trắng. Cũng may có ly nước để kể bên nếu không chỉ vì việc cắn con này mà xuống Diêm la điện trình diện thì thật cho người ta cười đến sùng rãng mà.

Đoạn Niệm trừng mắt nhìn về phía kẻ thủ ác, thì không khỏi há hốc mồm cơ hồ ột quả trứng gà vào còn lọt.

Nhã Thuần đứng tựa người vào cửa, nhìn nó nở nụ cười rục rỡ, nhưng trái lại làm nó lạnh cả xương sống.

-Cám ơn anh rất nhiều. Ổ khóa cửa bị hư, con trai bị nhốt trong ấy làm tôi lo muốn chết. Cũng may nhờ có anh, nếu không tôi không biết làm sao nữa – Nhã Thuần cuối mặt xuống, khuôn mặt buồn rĩ rượi, cơ hồ bất cứ lúc nào nước mắt lúc nào cũng có thể trực chảy ra.

-Không có gì, là hàng sớm của nhau mà. Nếu có việc gì thì cứ kêu tôi, đừng ngại.

Trong lòng Đoạn Niệm thầm kêu không xong “Mẹ, không ngờ cấp độ nguy hiểm của mẹ ngày càng cao. Không hổ danh rừng càng già càng cay. Cũng may nó là con sớm biết rõ tính cách của cô, nếu không, không bị lừa mới lạ.”

Đoạn Niệm nhìn Nhã Thuần dơ ngón cái lên:

-Không ngờ tài diễn xuất của mẹ ngày càng thâm hậu nhỉ, còn hơn cả dàn sao nổi tiếng nữa đó. Nhưng rất tiếc khán giả duy nhất của mẹ đi rồi, có việc gì thì nói đi.

“Bốp”

Nguyên cuốn báo được rơi trước mặt Đoạn Niệm, cách cậu chỉ trong gang tấc, nếu thêm một chút lực nữa, không nghi ngờ quyển báo này chắc chắn sẽ nện thẳng vào mặt cậu.

Nhã Thuần thu hồi lại nụ cười, khuôn mặt lạnh ngắt cơ hồ có thể đông thành băng.

-Đoạn Niệm, người trong hình có phải là con không.

Đoạn Niệm cuối đầu xuống, nó không dám nhìn thẳng vào mặt mẹ. Nó biết mẹ nó nổi giận thật rồi.

“Chát”

Trên mặt trái của Đoạn Niệm xuất hiện năm dấu ngón tay đỏ chót.

-Đoạn Niệm, tại sao con lại tới đó. Có phải con cũng như hấn không cần mẹ nữa phải không. Con muốn về bên cạnh hấn phải không. Con đủ lông đủ cánh rồi chứ gì, vậy thì con cứ đi đi mẹ không cần.

“Rầm”

Nhã Thuần xoay người bước nhanh ra khỏi phòng trước ánh mắt ngỡ ngàng của Đoạn Niệm. Nhìn cánh cửa phòng khép chặt, tim nó như thắt lại, nước mắt không ngừng rơi lã chã.

Nó khóc không phải vì cái tát như trời giáng của mẹ nó, nó đau vì chính nó là người làm mẹ nó đau. Có phải nó làm sai rồi không? Nó đã làm tổn thương người mà nó yêu thương nhiều nhất.

Nó biết khi mẹ đánh nó, nó đau một, trong lòng mẹ đau đến mười.

Đoạn Niệm chạy ra khỏi phòng khách, đi thẳng đến phòng của mẹ. Nó đập cửa đến đỏ cả tay, nhưng vẫn không hề có bất lời đáp trả nào, nhưng nó nghe rất rõ tiếng khóc của mẹ.

Mặc dù rất nhỏ, cực kỳ nhỏ cơ hồ không nghe được, nhưng nó vẫn cảm nhận được. Bởi lẽ nó đã quá quen với hương vị, và âm thanh tiếng khóc của cô.

-Mẹ, mẹ mở cửa cho Đoạn Niệm đi...ô ô ô....Đoạn Niệm hứa sẽ không đi tìm ông ta nữa.ô ô ô.... Đoạn Niệm biết sai rồi...ô ô ... mẹ Mẹ tha thứ cho Đoạn Niệm đi.... Ô ô ô....

Nó vừa khóc vừa đập cửa, nhưng dù nó có gọi thế nào mẹ nó vẫn không trả lời nó, không đáp lại nó.

Đây là lần đầu mẹ nó không để ý tới nó, trước đây, dù nó có phạm sai lầm đến cỡ nào, mẹ nó cũng chưa bao giờ bỏ mặc nó như vậy.

Nó sợ, nó rất sợ. Nó sợ mẹ nó sẽ bỏ nó mà đi. Nó không cần, không cần ba, không cần tất cả, chỉ cần có mẹ là đủ rồi

Đoạn Niệm ngã khụy xuống sàn gạch lạnh ngắt, ngắt đi.

Một vòng tay ấm áp ôm nó vào lòng và bế nó trở về phòng. Mặc dù ngắt xỉu nhưng trong miệng nó lúc nào cũng gọi mẹ, và nói xin lỗi, làm người ta nghe mà phải thương tâm đứt ruột.

-Hàn Nhi, con đúng là quỷ linh tinh không biết nghe lời mà. Không biết di truyền từ ai nữa. Haiz.....

110. Chương 107: Thức Tỉnh

“Cốc cốc....” – tiếng cửa phòng Nhã Thuần lần nữa vang lên, nhưng không phải là tiếng đập cửa dồn dập, mà âm thanh rất ổn định và từ tốn.

-Lý Nhã Thuần, tôi biết chị đang nghe tôi nói phải không. Chị đang sợ cái gì, đã bảy năm, không lẽ đến giờ chỉ vẫn còn nhớ đến hấn sao? Bảy năm, chị chưa bao giờ gọi tên thật của nó, Lý Nhã Hàn, cái tên đó khó gọi hơn tên Đoạn Niệm à. Tôi biết chị muốn đoạn tuyệt, dứt niệm, không muốn nhớ đến hấn nữa, nên ngày đêm chị luôn nhắc đến hay chữ đó để nhắc nhở mình. Không lẽ quên hấn là việc làm khó đến thế sao?

-Chị có biết Đoạn Niệm vì sợ chị bỏ nó, khóc đến ngắt đi trên nền gạch lạnh ngắt rồi không? Chị hãy tâm như vậy đấy, nếu chị không cần nó tôi sẽ dắt nó đi.

“Rầm”

Cánh cửa đang khép chặt, bất ngờ mở ra, tạo thành âm thanh cực kỳ lớn, chứng tỏ người mở cửa dùng sức như thế nào.

-Ai dám mang Niệm nhi của tôi đi, để xem cô nãi nãi tôi có thiên hấn luôn không thì biết.

-Ha ha... chị vẫn còn sức để cãi với tôi à, vậy chứng tỏ còn chưa chết. Chắc tại lo chuyện bao đồng hơi nhiều.

-Đoạn Niệm có sao không?

Nhã Thuần nhìn chàng thanh niên trước mặt, còn cao hơn cô cả cái đầu. Khuôn mặt tuấn dật, thanh tú đến phi phàm, không khỏi thán tạo hóa bất công. Tại sao hấn là con trai mà còn có thể mỹ hơn cô nữa chứ.

Nhìn khuôn mặt ửng hồng, cái mũi như quả cà chua, hai mắt sưng húp, tóc tai bù xù, cũng đủ biết cô vừa mới chui từ cái chăn bảo bối, cái thứ mà cô cho là chỗ phòng hộ tốt nhất của mình mỗi khi khóc ra, làm anh phải bật cười

-Chị vào rửa mặt lại một cái đi, rồi hãy đi xem Niệm nhi. Bây giờ nó không sao, chỉ mệt quá nên ngắt thôi, ngủ một giấc là không sao rồi. Nhưng nếu nó tỉnh lại mà nhìn thấy cái bộ dạng nữa người, nữa quỷ của chị mới có sao đó.

Nhã Thuần trợn mắt nhìn chàng thanh niên trước mặt nói:

-Lý Nhã Dịch, em muốn chết. Từ khi em tách ra riêng, không ngờ em học thói xấu nhanh như vậy. Bây giờ còn dám nói chuyện với chị mình kiểu đó nữa? Coi chừng một hồi thiên lôi giáng xuống, cho nên tốt nhất cách xa mẹ con chị mấy mét đi cho an toàn.

-Chị thật là đã lớn rồi, nhưng cái tính trẻ con vẫn không bỏ được là sao?

“Bốp”

Nguyên một cú đánh, được giáng thẳng xuống thí thí của Nhã Dịch. Làm Dịch ca mặt đỏ ửng không nói được một câu, chỉ nghe hống trên trời nhìn người thủ ác, vẫn đang cười một cách thõa mãn.

Nói là ở riêng vậy thôi, nhưng hầu như gần hết thời gian Nhã Dịch luôn ở chỗ cô.

Sau khi sanh Lý Nhã Hàn, cô đi theo Nhã Dịch về nhà họ Phí ở bên nước ngoài sinh sống.

Mặc dù ông cụ Phí luôn đối xử tốt với cô và xem cô như con gái của mình. Nhưng cô không muốn nợ ân tình nhà họ Phí quá nhiều, nên sau khi Đoạn Niệm được một tuổi cô đã rời khỏi nhà họ Phí.

Nhã Dịch cũng muốn đi theo cô nhưng bị ngăn cản, ông cụ Phí đã già, cô không muốn ông phải cô đơn hiêu quạnh trong căn biệt thự lạnh ngắt, thiếu vắng tình thương của người thân.

Dưới sự che chở và giúp đỡ của Nhã Dịch, cô đã mai danh ẩn tích trốn thoát khỏi sự tìm kiếm của Nam Cung Hạo Thiên.

Đã bảy năm trôi qua cô cứ nghĩ mọi thứ đã chìm vào lãng quên, nên mới khăn gói về nước, cô rất nhớ những người bạn thân của mình, và quê hương.

Nhưng ai có ngờ đâu về nước chưa được ba ngày, thằng con cô đã âm thầm cho cô nguyên trái bom hẹn giờ to đùng, bây giờ thì chỉ đành việc đến đâu tính đến đấy mà thôi.

Đúng là con là của nợ của đời mình mà.

111. Chương 108

Nhã Thuần nhìn Nhã Dịch nói:

-Chị thật sự rất lo lắng hấn ta nếu biết sự tồn tại của Đoạn Niệm, hấn sẽ cướp nó đi. Nếu thật sự như thế chị không biết mình sẽ sống như thế nào nữa.

Nhã Dịch ôm Nhã Thuần vào lòng, thì thào vào tai cô, giọng nói ảm áp trầm ổn, làm tâm của Nhã Thuần bình tĩnh rất nhiều:

-Chị tin em. Không ai có thể bắt Đoạn Niệm đi, đã đến nước này rồi thì đành lòi mọi chuyện ra ánh sáng mà thôi. Em đã có cách rồi, chị đừng suy nghĩ nhiều, mọi chuyện cứ giao cho em. Em nhất định không để cho bất kỳ ai có thể làm tổn thương chị và Đoạn Niệm đâu.

-Ừm.

Nhã Thuần khẽ gật đầu, và tựa vào lòng ngực vững trãi của Nhã Dịch. Em cô, đứa em mà cô yên thương từ tận sâu đáy lòng, đã lớn rồi. Nó không còn là con chim nhỏ non nớt hay nép vào lòng cô, bây giờ nó đã là con đại bàng trưởng thành tung cánh ngang dọc giữa trời xanh.

Nhã Thuần ngồi cạnh giường nhìn khuôn mặt trạm trổ đường nét hoàn hảo, cứ như bản sao thu nhỏ của anh, không khỏi cảm thán, công lực của anh thật mạnh.

Cô mang nặng đẻ đau, chín tháng mười ngày, vậy mà thằng nhóc chẳng hề giống cô, còn anh cái gã chỉ đóng góp một con tinh trùng rồi biến mất bất tăm vậy mà nó càng lớn lại càng giống anh như khuôn đúc. Đúng là tạo hóa triệu người mà.

Nhã Dịch nói đúng, bảy năm đã bảy năm trôi qua. Nói dài không dài nói ngắn không ngắn, nhưng cũng đủ để lòng cô nguội lạnh dần. Đã đến lúc cô nên từ bỏ, cho cái mối tình không bao giờ ra hoa kết quả rồi.

Cô phải đối diện với sự thật thôi. Lý Nhã Thuần mà nhất định sẽ làm được, cầm lên được nhất định sẽ bỏ xuống được, mà đừng nên dối mình nữa.

Nhã Hàn nó tên là Lý Nhã Hàn , không phải Đoạn Niệm. Nó là con ruột của mây, còn hấn cùng lẩn chỉ là gã ày mượn một thứ nguyên liệu cần thiết cho quá trình sản xuất mà thôi.

Mây, con mây và hấn chả có liên quan gì nhau, chỉ là hai đường thẳng song song mà thôi.

-Hàn nhi, Hàn nhi của mẹ, mẹ xin lỗi con. Con còn đau không, mẹ không cố ý, con hãy tha lỗi ẹ nhé. Mẹ không hề giận con, mẹ rất yêu con, chỉ là lúc đó, mẹ rất sợ, con sẽ bỏ mẹ mà đi, mẹ sợ lắm ô ô ô.....

Một bàn tay bé nhỏ vụng về gạt đi những giọt nước mắt của cô, một vòng tay ấm áp ôm cô vào lòng như thể ôm cả thế giới:

-Mẹ à, con không đau. Hàn nhi không đau, cũng không giận mẹ nên mẹ đừng khóc nữa. Hàn nhi sẽ chẳng bao giờ bỏ lại mẹ cả, Hàn nhi chỉ sợ mẹ mới là người bỏ mặt người ta mà thôi.

Nhã Thuần đưa tay lên xoa lấy mái tóc mềm mại của Nhã Hàn, rồi ôm chầm lấy nó:

-Hài tử ngọc của mẹ, dù mẹ có mất tất cả, mẹ cũng không bao giờ để mất bảo bảo của mẹ.

-Mẹ, Hàn nhi yêu mẹ nhất nhất trên đời.

Cứ thế hai mẹ con ôm nhau khóc ngây ngô như một đứa trẻ, hai tâm hồn, hai nhịp đập trái tim bất giác hòa nhau cùng nhịp.

Đã bao lâu rồi, mẹ nó chưa ôm nó vào lòng, chưa kêu nó một lần với cái tên Nhã Hàn. Nó biết đâu đó trong thâm tâm mẹ nó vẫn còn vương bận, vẫn chưa thể chấp nhận nó một cách hoàn hảo.

Nhưng nó không hề oán trách mẹ nó, bởi nó biết, nó cảm nhận được mẹ nó cũng đau đớn, cũng khốn khổ trong lòng. Cho nên nó càng yêu mẹ nó nhiều hơn, để bà cảm nhận được tình thương từ nó.

“Hàn nhi”, lần đầu mẹ nó gọi đúng cái tên của nó, nó cảm giác cả thế giới của nó như bừng sáng. Nó biết bà đã chấp nhận nó, chấp nhận đứa con của gã đàn ông đã gây cho bà biết bao nhiêu là đau khổ.

112. Chương 109

Tập đoàn Toàn Cầu

Mã Lập nhìn nét mặt lạnh lùng vị tổng tài của mình không khỏi rùng mình, đối với anh mỗi ngày công tác, gặp mặt sếp tổng có thể tính là một cực hình giày vò về mặt tinh thần hiệu quả nhất.

-Thưa ngài, tập đoàn Thanh Phong gửi thiệp mời ngài đi dự buổi tiệc công bố người thế của tập đoàn bên ấy vào tối ngày mai. Không biết ngài có đi không?

Bàn tay đang gõ bàn phím của Nam Cung Hạo Thiên dừng lại, anh khẽ nhíu mày, sau đó lạnh nhạt nói:

-Đi. Tôi cũng muốn xem rốt cuộc con của cái lão hồ ly chín đuôi Phí Hoắc Nghiêu đó là thành thánh phương nào. Còn việc gì nữa không?

-Không

-Vậy anh hãy ra ngoài đi, nếu không có lệnh của tôi thì đừng cho ai vào cả rõ chưa.

-Vâng thưa ngài.

Phí Thiên Kiêu thần long thấy đầu không thấy đuôi của tập đoàn Thanh Phong rốt cuộc đã nhịn không được nữa mà lòi mặt hồ ly ra à. Ta thật mong đợi.

Nhà họ Nam Cung và nhà họ Phí tuy rằng qua lại, kể cả trên thương trường vẫn chưa hề có bất kỳ xung đột làm ăn nào.

Vậy mà không biết vì lí do gì, từ bảy năm trước, lão già họ Phí không ngừng tấn công, giành mọi vụ làm ăn từ lớn đến nhỏ của Toàn Cầu. Nếu nói một hai lần còn cho là trùng hợp, nhưng mà mười lần không sót một, thì dù có ngu cũng biết được lão muốn đối địch.

Toàn Cầu há có thể sợ Thanh Phong sao? Hai tập đoàn lớn đấu tranh giằng co gần bảy năm trời bất phân thắng bại.

Nhìn tư liệu để kể bên bàn, Nam Cung Hạo Thiên khẽ nở nụ cười

-Cuối cùng cũng tìm được em, để xem lần này tôi có bẽ gãy cánh của em, để nhốt em suốt đời bên cạnh tôi không thì biết.

Tại biệt thự số 49

Người phụ nữ mặc chiếc áo ngũ màu đỏ rực như lửa, mông manh quyến rũ nằm dài trên sàn nhà lạnh ngắt, xung quanh cô đầy rẫy những vỏ chai rượu ngoại đắt tiền, mùi rượu bốc lên nghe gay cả mũi.

Một bóng dáng nhỏ nhỏ từ trong phòng ngủ bước ra, hai mắt còn long lanh nước, cái miệng nhỏ nhắn còn đánh mấy cái ngáp, tay trái nắm lấy hai cái lỗ tai con thỏ trắng bằng gấu bông thật to, kéo lê trên nền nhà.

Vừa ra tới phòng khách nhìn thấy hình ảnh của người phụ nữ, đứa bé gái thoáng giật mình, buông con gấu trong tay ra, chạy lại nắm lấy tay người phụ nữ lay lay động, nước mắt không ngừng rơi lã chã:

-Mẹ mẹ ô ô... mẹ tỉnh lại đi ...ô ô... mẹ đừng làm Dao nhi sợ mà... ô ô....

“Chát”

Người phụ nữ khẽ nhú mày, thẳng tay đánh vào má phải của đứa bé một cách không thương tiếc. Giọng nói của người phụ nữ rất lớn tiếng và tràn ngập sự phẫn nộ, nắm chặt lấy cổ tay đứa bé, lực tay quá mạnh làm cổ tay đứa bé như muốn đứt đoạn, khuôn mặt trắng bệch vì đau đớn.

-Mày, tất cả là tại mày, nếu mày là con trai thì tốt rồi. Tại sao mày lại là con gái, tao hận mày. Hận luôn thẳng cha khốn nạn tâm lang cẩu phế của mày, tại sao con tiện nhân Lý Nhã Thuần kia đã bỏ đi bảy năm mà hắn vẫn còn ngày đêm thương nhớ còn nó, tao luôn bên cạnh hắn mà hắn cứ xem tao như người vô hình. Tại mày, tất cả tại mày.

Người đàn bà vừa nói vừa quỳn đấm cước đá vào đứa bé gái, mặc nó khóc lóc van xin, đứa bé co ra thu mình thành một đoàn, mặc kệ hành vi không bằng cảm thú của người phụ nữ vẫn không hề phản kháng.

113. Chương 110: Điều Ước Giản Đơn

Bỗng nhiên thân hình người phụ nữ bị ngã về phía sau, ngất xỉu, nằm dài trên sàn gạch lạnh lẽo, chắc có lẽ trong lúc đá đứa bé, do bà say rượu mất trọng tâm, vấp vỡ chai rượu.

Đứa bé lồm cồm bò dậy, mặt thân thể đầy thương tích, một thân chật vật không thôi, vội chạy lại bên cạnh người phụ nữ.

-Mẹ, mẹ làm sao vậy, mẹ làm Dao nhi sợ lắm đó. Có phải mẹ mệt rồi không, vậy thì mẹ ngủ đi, Dao nhi sẽ ngủ chung với mẹ nha.

Thân thể quá nhỏ so với kích thước người phụ nữ nên nó không thể lôi người phụ nữ vào phòng.

Nó chạy vào phòng ngủ, lôi kéo lấy cái mềm và hai cái gối ra. Một cái nó đỡ đầu người phụ nữ lên để xuống, cái còn lại nó gối đầu lên. Nó mỉm cười hạnh phúc phủ kính chắn cho cả hai người, quay sang ôm chầm lấy người phụ nữ, rồi nhắm mắt lại ngủ.

Chỉ những phút giây này, nó mới có thể bình yên, ôm lấy mẹ nó, hưởng thụ sự ấm áp từ người mà nó yêu nhất.

Nhưng không biết từ lúc nào trên tay nó xuất hiện hình ảnh một người phụ nữ khác, bên cạnh là một bé trai như bản sao thu nhỏ của ba nó. Tấm hình bị vỡ nát và quăn vào sọt rác.

Nó không thấy sợ hình ảnh này của mẹ nó, bởi lẽ đối với nó đã quá quen thuộc.

Mỗi lần mẹ nó uống sai, mẹ nó gần như loạn trí không thể kiểm soát hành vi của mình và nhận ra nó.

Nhưng sau khi tỉnh lại, nó thấy bà rất buồn, bà không ngừng ôm lấy nó vừa khóc vừa xin lỗi, đến khi ngắt đi. Bà dẫn nó đi chơi, và mua thật nhiều đồ chơi đẹp cho nó.

Nó biết mẹ nó cũng rất yêu nó, nhưng vì ba không thương bà, nên bà mới như vậy.

Vì điều đó, nó rất hận người đàn bà đáng ghét kia, ả ta không chỉ chiếm lấy trái tim của ba nó, còn làm nó không thể danh chính ngôn thuận trở thành thiên kim nhà họ Nam Cung thế gia.

Mặc dù, nó có tiền bạc, có xe hơi, có tất cả những món đồ chơi khiến những đứa trẻ khác phải ghen tị. Dù vậy nó lại không nhận được tình yêu thương đầy đủ từ ba mẹ thì tất cả những thứ đó có ý nghĩa gì.

Có ai biết rằng khi nhìn những đứa bé khác nắm tay cha mẹ cùng đi chơi hay đi dạo lòng nó sẽ âm mội, sẽ đau khổ và tự ti biết mấy.

Cũng như những đứa trẻ khác, nó chỉ cần một gia đình có đủ ba mẹ. Ba sẽ dẫn nó đi chơi, và làm thật nhiều đồ chơi bằng thủ công cho nó, mỗi đêm mẹ nó sẽ ôm nó và kể chuyện xưa ru nó ngủ.

Không lẽ ước mơ nhỏ nhoi của nó như vậy cũng quá cao, quá xa vời hay sao?

114. Chương 111: Tụ Hạp (1)

Khách sạn Ngân Hà

Tất cả phóng viên và giới truyền thông của thành phố gần như đều bị sự kiện của nhà họ Phí thu hút, tập trung về tụ.

Mọi người đều rất tò mò và thắc mắc rốt cuộc người thừa kế của Phí Hoắc Nghiêu là người như thế nào, tại sao lại được giấu kín như vậy. Và tại sao lại bất ngờ công bố vào lúc này, không lẽ Phí lão gia có chuyện gì, hay là ông muốn rút lui.

Với lại người này có liên hệ như thế nào với Phí lão, không mười mấy năm về trước, con trai, con dâu và cháu đích tôn của ông đã bị người khác ám sát, chết thảm trong tai nạn giao thông rồi sao?

Rất nhiều giả thuyết được đặt ra nhưng không ai có thể đưa ra được đáp án chính xác?

Trong một góc của khách sạn

Chu Uyển Nhi nhìn chằm chằm vào bàn tay Mạc Ly Khanh đang nắm khư khư lấy tay của Nhược Mai, mặc cho Nhược Mai có phản kháng như thế nào cũng không vùng ra được, làm cô buồn cười chết được.

-Này Nhược Mai cậu đừng nên cố chấp nữa, nên chấp nhận cái gã cứng đầu này đi. Hai cậu định dây dưa chơi mèo bắt chuột đến bao giờ nữa. Mau mau, đồng ý đi, để tôi còn có thể uốn rượy mừng nữa chứ.

Mạc Ly Khanh nhíu mi nói:

-Vậy còn cậu thì sao, bác sĩ Nhật Hàn nhà cậu sắp bị con Trúc Sương rình rồi, cậu lấy tư cách gì trách móc Nhược Mai.

Chu Uyển Nhi trợn mắt trừng Mạc Ly Khanh nói:

-Mạc Ly Khanh tôi đang giúp cậu, mà cậu dám đối xử với tôi vậy hả?

-Xin lỗi nếu như cậu vì giúp tôi mà dám trách Nhược Mai thì tôi không thể tha thứ được. Chỉ có tôi mới có quyền ăn hiếp cô ấy, còn người khác có mơ cũng đừng tưởng.

-Đúng là “chó cắn Lữ Đồng Tân”, “cứu nhân nhân trả ân, cứu thú thú trả oán” mà. Cậu ở giá là vừa rồi đó.

.

Nhược Mai mỉm cười âm hiểm, dùng tai trái xách ngược lấy cái lỗ tai của Mạc Ly Khanh lên nói:

-Cậu nói gì, cậu có quyền ăn hiếp tôi à. Ai cấp cậu cái quyền đó, Mạc Ly Khanh cậu ngon lắm để xem khi trở về tôi xử cậu thế nào.

Chu Uyển Nhi mỉm cười:

-Đáng đời, cái đồ không biết tốt xấu.

Mạc Ly Khanh không để ý đến Chu Uyển Nhi, dán người mình vào người Nhược Mai và thì thầm vào tai Nhược Mai:

-Tôi nào dám hiếp tôi chỉ lấy với đầu thôi được không, đó là ăn....

Khuôn mặt Nhược Mai bỗng chồn đỏ như gấc, hung hãn trừng mắt nhìn Mạc Ly Khanh, và ung dung thưỡng lên bàn chân hần một cú đạp rất nhẹ bằng gót giày cao gót cao hai tất.

Nhìn cặp đôi trước mặt Chu Uyển Nhi cười đến nỗi chảy nước mắt mắt thôi, hài hài chết cô rồi.

Một vòng tay ấm áp ôm chầm lấy Chu Uyển Nhi, chỉ cần nghe mùi hương bạc hà nhàn nhạt phát ra từ người anh, dù nghĩ bằng gót chân cô cũng biết anh là ai.

Chu Uyển Nhi khê biến sắc, đột nhiên quay người, lên chỗ, khiến cô và anh tách ra và sao đó là.

“Chát”

115. Chương 112: Tụ Hạp (2)

Một bàn tay giáng thẳng vào gương mặt đẹp trai của anh kèm theo khuyến mãi là một giọng la thất to và đầy vô tội:

-Sắc ma, bố người ta có kẻ háo sắc biến thái thừa cơ lợi dụng chiếm tiện nghi của ta, dè sòm kìa bắt nó đi.

Âm thanh nho nhỏ như phá tan bầu không khí ồn ào của bữa tiệc, nhanh chóng thu hút sự chú ý của tất cả quan khách nhưng khi nhìn thấy hai người đó là ai, thì mọi người cũng ngầm hiểu được rất cuộc có chuyện gì xảy ra, nên nhanh chóng dời ánh mắt sang chỗ khác.

Tiếng đàn dương cầm vẫn vang lên đều đều, du dương thanh thoát như không hề bị ảnh hưởng chút nào từ vụ lộn xộn của bữa tiệc.

Không khí bữa tiệc nhanh chóng quay về quỹ đạo, không ai để ý đến chuyện vừa rồi, và dường như chuyện lúc này tựa hồ chưa xảy ra.

Người đàn ông mặt bộ vest trắng khê biến sắc, nắm chặt lấy cánh tay của Chu Uyển Nhi kéo cô vào lòng mình, không hề kiên dè đặt môi mình lên môi cô, một nụ hôn cuộn nhiệt mang theo vài phần bá đạo và trừng phạt.

Mặc ôi mình bị răng cô cắn chảy máu anh vẫn không hề buồn cô ra, đến khi nhận thấy hơi thở hỗn hển của đối phương anh mới bằng lòng tách môi mình ra khỏi môi cô.

Nhưng anh vẫn ôm chặt lấy cô, mặc cho cô giãy giụa như thế nào vẫn không thể vùng khỏi vòng tay, như chiếc còng sắt của anh.

Chu Uyển Nhi không khỏi cảm thấy bi ai, cô dù gì cũng là hồng đai VI cấp Vovinam đó, vậy mà sức lực lại không bằng một gã bác sĩ, đáng người bạch diện thư sinh như anh là sao, đúng là tạo hóa bất công, bất công quá mà.

Người đàn ông thì thào vào tai của Chu Uyển Nhi:

-Tôi cảnh cáo em, khi em giận tôi, tôi chấp nhận em đối với tôi như thế nào cũng được. Nhưng không được nói hai chữ “chia tay” lần nữa. Nếu không, không cần đợi ba tháng sau đám cưới động phòng gì cả, mặc kệ em có nguyện ý hay không, tôi nhất định sẽ khiến em ba ngày ba đêm không xuống giường được. Nếu em muốn như thế, thì cứ việc làm đi.

Chu Uyển Nhi trừng mắt nhìn người đàn ông gần trong gan tấc đối diện với mình, nói:

-Nhật Hàn anh thật bá đạo và vô lý. Anh dám cùng cái con Bạch Trúc Sương kia đi và khách sạn mà còn ở đây lên mặt với tôi. Anh đi đám cưới với nó đi, cút, tôi không muốn nhìn thấy cái mặt của anh – những giọt nước mắt của Chu Uyển Nhi lăn dài trên má.

Chu Uyển Nhi cuối gầm mặt xuống, cô không muốn anh nhìn thấy cô khóc, cô không muốn anh nhìn thấy bộ mặt yếu đuối thảm hại này của mình.

Dù có chia tay, cô cũng hy vọng mình sẽ người kết thúc mối tình này. Cô không muốn đợi đến cái ngày anh tay trong tay dắt tay cai cón khác đến trước mặt cô để nói lời chia tay. Đến lúc đó cô không biết cô sẽ làm gì cái đôi dâm phu dâm phụ này.

Nhật Hàn phá lên cười làm lửa giận trong lòng Chu Uyển Nhi dâng cao hơn nữa, cô xoay mặt đi, không thèm để ý đến anh nữa, cứ xem anh ta như không tồn tại, như một bóng ma là được rồi.

Nhật Hàn xoay mặt cô lại, để cô đối diện với mình mỉm cười nói:

-Thì ra em giận anh là vì ghen à, tại sao không nói sớm, anh cứ nghĩ em đến tháng nên trái tính trở trời chứ. Anh hỏi em, tên đầy đủ của anh là gì?

-Bạch Nhật Hàn, anh nghĩ tôi mất trí giống anh à.

-Vậy còn cô gái mà em kêu tiểu tam là gì?

-Bạch Trúc Sương.

Nhật Hàn nhìn vẻ mặt vẫn còn đen như đáy nồi của cô, khe vuốt tóc cô, ôm cô vào lòng, mặc cho cô có tránh né rồi nói:

-Em vẫn chưa phát hiện ra, mọi lúc không phải em luôn thông minh sao, tại sao trong chuyện tình cảm lại ngu ngốc thế này. Anh và cô ấy đều là họ Bạch, em không thấy là quá trùng hợp sao? Thật ra anh và cô ấy là cùng cha khác mẹ đó. Em nghĩ chúng tôi có thể làm được cái gì với nhau. Con mèo nhỏ, đáng yêu của tôi.

Chu Uyển Nhi khẽ đỏ mặt, cuối đầu xuống đất kiếm bạc cất lần hai, thật xấu hổ chết cô rồi. Nếu thật sự có cái động nào ở đây cô không chuôi xuống mới lạ. Ai đời chị chồng lại đi ghen với em ruột của chồng, thật là chuyện cười đau bụng chết mất thôi.

Mạc Ly Khanh và Lâm Nhược Mai thật sự không còn cho cô miếng mặt mũi nào, họ phá lên ôm bụng mà cười, chỉ còn thiếu nỗi chưa lẳng lê bò càng mà thôi. Cô nghĩ nếu không phải có quan khách nhiều như vậy thì không chừng họ sẽ làm như vậy thật mà.

Đúng là lũ bạn thiếu đạo đức.

116. Chương 113: Tụ Hạp (4)

Lâm Nhược Mai cầm một ly rượu đưa ột chàng trai đứng một mình ngoài ban công. Anh tự tách mình ra khỏi mọi người, không phải vì anh xấu, mà ngược lại anh trở mã rất đẹp.

Anh là một trong những công tử độc thân hoàng kim sáng giá nhất mà mọi cô gái luôn muốn chinh phục được. Nhưng trước giờ anh chưa từng có bất kỳ một tin đồn hay một scandal nhỏ nào với bất kỳ cô gái nào.

Có người nói anh kén chọn, có người nói anh tính cách lạnh lùng, lạnh bạc, có người còn cho rằng chỉ ham nam sắc không vui nữ sắc,....

Nhưng Lâm Nhược Mai cô hiểu rõ, không phải anh không thích nữ giới, mà ngược lại anh còn rất yêu một người phụ nữ, thậm chí chung tình đến nỗi ngu ngốc, nhưng người con gái ấy đã rời bỏ anh không từ mà biệt.

Người đàn ông tiếp nhận ly rượu từ tay Lâm Nhược Mai, sao đó nói lời cảm ơn.

-Triều Hi cậu vẫn còn yêu cô ấy sao? Đã bảy năm rồi, cậu đợi cô ấy bảy năm rồi. Đã đến lúc cậu nên buông tay được rồi đó, nếu như cô ấy thật sự yêu cậu thì đã sớm quay về rồi. Cậu đừng như vậy nữa, nếu cô ấy biết được thì sẽ càng thêm đau lòng mà thôi.

Trần Triều Hi khẽ mỉm cười:

-Thật sự thì mình cũng muốn quên nhưng mà không hiểu sao khi càng cố quên thì lại nhớ rất rõ. Có lẽ sự chờ đợi đối với mình đã thành thói quen rồi. Mình là người rất cố chấp, nếu như mình không nghe được đáp án từ cậu ấy, mình không thể nào buông tay được.

Nhược Mai khẽ nhú mày:

-Triều Hi cậu thật ngốc nghếch và cứng đầu.

Người đàn ông im lặng, nhìn về phía bầu trời chiêm ngập trong tầm tối nhưng một tấm thảm nhung đen tuyền, được những ngôi sao và ánh trắng điểm tô ánh sáng mờ nhạt tạo nên sự lung linh huyền bí của màn đêm.

“Lý Nhã Thuần ở phương xa em có đang nghe bài hát dương cầm này như anh không, bản nhạc lần đầu tiên anh đàn cho em nghe. Em mỉm cười và nói em rất thích. Nhã Thuần em ở đâu, anh rất nhớ em. Anh cũng giống như chàng trai trong bài hát vẫn luôn chờ đợi em, chỉ cần nhìn em hạnh phúc là anh mãn nguyện rồi, dù cho người mang lại hạnh phúc cho em không phải là anh.”

Những âm thanh cuối cùng của bản dương cầm kết thúc, một tràn vỡ tay diễn ra. Mọi người không khỏi cảm thán, quả là một khúc nhạc hay và đầy ý nghĩa nhưng, nhưng đặc biệt là mọi người đều cảm động bài nhạc như có hồn, như một cuốn phim buồn chiếu chậm lại trước mặt họ.

Một chàng trai bước ra từ một góc khuất gần đó tiến ra và đi thẳng về phía lễ đài, nơi người nghệ sĩ dương cầm đang ngồi ở đó. Chàng trai đỡ tấm rèm bằng nhung che khuất vị trí của người nghệ sĩ trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người.

Người nghệ sĩ không những không tức giận, ngược lại còn mỉm cười rất tươi nhìn chàng trai. Đặt tay mình lên bàn tay đưa ra trước đó của chàng trai một cách tao nhã, như những công nương con nhà danh giá.

Hai người tiến ra phía trước lễ đài không khỏi làm ọi người phải hút một hơi lạnh, trợn mắt, há hốc mồm.

Người nghệ sĩ dương cầm là một cô gái trong còn rất trẻ, cô mặc chiếc đầm màu trắng, tuy đơn giản nhưng rất lịch sự và không kém phần quý phái.

Những đường cong của cô như ẩn như hiện, làn da da trắng nõn như tuyết, đôi mắt to long lanh ngập nước, khuôn mặt mặc dù không trang điểm nhưng vẫn đủ nghiêng nước nghiêng thành.

Mái tóc dài không hề có bất kỳ trói buộc gì, được gió thổi tung bay, trong cô như một thiên sứ thanh nhã, thuần khiết lạc lối giữa phàm trần.

Còn chàng trai bên cạnh cũng không thua kém gì, anh mặc một bộ tây trang màu đen, mái tóc ngắn màu đen được cắt tỉa gọn gàng làm lộ ra khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, hàng lông mi cong vút, cái mũi cao cao, đôi mắt sắc nhưng rất ấm áp khi nhìn cô gái, đôi môi đỏ như anh đào. Nói chung suât khí ngời ngời, soái ca trong những soái ca bậc nhất.

Hai người cứ như trời sinh dành cho nhau.

“Choang”

Lý rượu trên tay một cô gái rơi xuống đất, rượu văng tung téo.

Lúc này mọi người mới kịp hoàn hồn trở lại. Những âm thanh nghị luận, bàn tán bắt đầu nổi lên.

117. Chương 114: Phí Đại Tiểu Thư

Dường như nhận thấy hiệu ứng gây ấn tượng mà mình tạo ra đã đủ, chàng trai khẽ vỗ tay thu hút sự chú ý của mọi người.

Phí Hoắc Nghiêu lúc này mới chậm rãi, đi từ từ lên lễ đài. Nhưng nhìn nụ cười đến mép tai của lão, mọi người cũng phần nào hiểu được thân phận của người đứng trên lễ đài.

Phí Hoắc Nghiêu nắm lấy bàn tay của chàng trai, mỉm cười từ tốn nhìn tất cả quan khách nói:

-Chắc mọi người cũng chờ đợi lâu rồi, bây giờ tôi chính thức tuyên bố, vị này tên là Phí Thiên Kiêu, cháu đích tôn của Phí Hoắc Nghiêu bị thất lạc trước đó, và cũng là người thừa kế tập đoàn Thanh Phong kể từ giờ phút này.

Mọi người đồng loạt vỗ tay chúc mừng.

Phí Thiên Kiêu lúc này mới mở miệng nói chuyện, giọng nói của cậu tuy lạnh lùng nhưng rất đồng dạng:

-Tôi Phí Thiên Kiêu sẽ là chủ tịch đời thứ mười của tập đoàn Thanh Phong, mong mọi người sẽ nhiều giúp đỡ.

Một tràng pháo tay lại tiếp tục diễn ra, lúc này một phóng viên bỗng nhiên đặt câu hỏi, hướng về phía Phí Thiên Kiêu:

-Không biết người đứng bên cạnh Phí thiếu là ai? Có phải là Phí phu nhân tương lai không vậy?

Một người mở miệng, những người khác cũng không chịu thua kém, lúc này tất cả dư luận tò mò đều hướng về cô gái thần bí đứng bên cạnh Phí Thiên Kiêu.

Những câu hỏi về thân phận, và quan hệ của hai người không ngừng được đặt ra, câu này nói câu khác.

Nếu mọi người chú ý, sẽ thấy trong mắt Phí Thiên Kiêu vừa léo ra sự đắc thắng sau đó, nhanh chóng biến mất.

Anh mỉm cười nhìn mọi người nói:

-Vị tiểu thư xinh đẹp đây, tên là Nhã Thuần là tỷ tỷ của tôi, và cũng là đại tiểu thư nhà họ Phí. Nên nếu có bất kỳ ai có hành vi xúc phạm hay vô lễ với cô ấy cũng tất nhiên là chấp nhận đối đầu với nhà họ Phí. Phí Thiên Kiêu tôi nhất định sẽ làm cho kẻ không biết tốt xấu ấy sống giờ chết giờ. Tôi tin với thực lực hiện tại của nhà họ Phí thì mọi người cũng hiểu là nó khả thi hay không khả thi chứ.

Toàn trường rơi vào khoảng không im lặng, mọi người biết Phí Thiên Kiêu tuy còn trẻ nhưng thực lực chắc chắn cũng không kém gì Phí Hoắc Nghiêu.

Nếu như muốn sống yên ổn tại cái X thị này thì tốt nhất đừng nên đụng tới hắn và cả cái cô tỏ ra như thiên sứ Nhã Thuần kia.

Nhìn thái độ của mọi người, anh biết lời đe dọa của anh đã có hiệu lực.

Thay vì che giấu cho Nhã Thuần như trước đây, nay anh không lực chọn biện pháp đó nữa.

Tại sao đồng là người như nhau nhưng Nam Cung Hạo Thiên lại có thể ung dung mà sống, mà Lý Nhã Thuần lại phải lẩn trốn như chuột vạy chứ.

Nếu mọi việc không thể che giấu được nữa, thì anh sẽ công khai luôn, anh tin với thực lực hiện giờ của nhà họ Phí nhất định có thể bảo vệ Lý Nhã Thuần và Hàn nhi được an toàn.

Kể từ khi nhìn thấy Nhã Thuần xuất hiện, ánh mắt của Hoa Thương không ngừng toát ra sát khí, nhưng cô vẫn cố gắng giữ bình tĩnh, nắm chắc lấy cánh tay của người đàn ông bên cạnh.

Nhưng người đàn ông dường như không hài lòng, ngược lại còn có phần hơi chán ghét, anh hất tay mình ra khỏi tay cô.

-Hoa Thương cô đừng nên quá đáng.

Hoa Thương khẽ nhíu mi, tay cô siết chặt thành nắm đấm, những đốt tay trắng bệch.

“Tiện tì, tao không ngờ mày lại hành động sớm như vậy. Thật đáng chết mà, bây giờ còn trở thành thiên kim Phí gia à. Tao tưởng mày thanh cao lắm chứ, thì ra chỉ là con điếm rẽ tiền. Muốn giành tình nhân với tao, mày vẫn còn chưa đủ trình độ đâu. Hãy chóng mắt lên coi, ai sẽ là người chiến thắng cuối cùng.”

Lý rượu đang cầm trên tay không biết đã bị bóp nát từ lúc nào, mùi rượu hòa lẫn mùi tanh của máu, những vết cắt thủy tinh lạnh lùng xuyên thấu da thịt anh.

118. Chương 115: Xin Lỗi Đơn Giản Như Thế Ừ ??? (1)

Lý rượu đang cầm trên tay không biết đã bị bóp nát từ lúc nào, mùi rượu hòa lẫn mùi tanh của máu, những vết cắt thủy tinh lạnh lùng xuyên thấu da thịt anh.

Nhưng anh không hề đau đớn, ngược lại chỉ chỉ vì nhìn thấy cô cười với người đàn ông khác trái tim anh dường như muốn nát tan:

“Lý Nhã Thuần em ngon lắm, bây giờ còn là Phí thiên kim, đại tiểu thư nữa. Em dám mang con tôi đi nhận hàng khác làm ba à, em khinh thường tôi đến thế sao?. Lý Nhã Thuần em chết chắc rồi.”

Nhã Thuần vừa bước xuống lễ đài, đã bị một bàn tay nắm xuống kéo ra khỏi phòng vào một căn phòng trống, khác kế bên phòng tổ chức bữa tiệc.

-Phí đại tiểu thư cô không phải nên có lời giải thích với tụi này sao? – Lâm Nhược Mai, giọng nói phi thường tức giận lên tiếng.

Chu Uyển Nhi ép Nhã Thuần vào góc, nhìn cô bằng một ánh mắt nguy hiểm:

-Đúng rồi đó, nếu tiểu thư đây không ngoan ngoãn khai thiệt thì sẽ có hảo trái cây mà ăn đó.

Nhã Thuần vẽ mặt ngượng ngùng, hai mắt long lanh ngập nước, cười lấy lòng nói:

-Mình xin lỗi, thật sự mình có điều khó nói. Đừng giận mình mà

-Chỉ một tiếng xin lỗi là được sao? Lý Nhã Thuần cậu có biết cái ngày cậu mất tích, tụi mình có cảm giác như thế nào không. Cậu có biết mình rất sợ không, tụi mình huy động toàn lực đi kiếm cậu, nhưng một cái tin tức cũng không thu về được. Không biết cậu có chuyện gì, sống chết không rõ. Vậy mà bây giờ cậu chỉ nói có điều khó nói là muốn tụi này bỏ qua à.

Nhược Mai quay sang chỗ khác, nước mắt không lời nói lặng lẽ rơi xuống.

Nhã Thuần rất muốn nói, nói tất cả nhưng cô không đủ can đảm, cô không dám đối diện với sự thật. Đối với cô bảo bảo vừa là món quà của thượng đế, nhưng nó cũng như là hiện thân cho sự thất bại, cho tủi nhục một thời còn trẻ của cô.

Nhã Thuần im lặng cuối đầu xuống, hai bả vai run run, nước mắt đổ như mưa. Cô biết làm gì bây giờ, cô lại một lần nữa vô tình làm hại những người như thế người thân của cô.

-Xin lỗi mình thật không biết....

“Bốp”

Một cú đấm xộc qua mặt Nhã Thuần, đấm thẳng vào tường.

Nhã Thuần vội vàng nắm lấy bàn tay chảy máu của Chu Uyển Nhi, nhưng bị cô hất ra.

-Lý Nhã Thuần không lẽ đến bây giờ cậu còn chưa tin tụi này nữa sao. Không lẽ những lời trước đây cậu nói xem tụi mình chị em toàn là giả, hay cậu nghĩ tụi mình không xứng với để cậu dựa vào.

Nhã Thuần lắc đầu như trống bỏi.

-Không mình không có, mình thật sự không có nghĩ như vậy.

Nhược Mai nhìn thẳng vào mặt Nhã Thuần nói:

-Lý Nhã Thuần đây là cơ hội cuối, nếu cậu không nói toàn bộ sự thật ra, thì đừng bao giờ xuất hiện trước mặt của mình nữa. Mình không có những người bạn giả tạo, không lương tâm như cậu.

Mặc dù khi nói ra lời đó, Nhược Mai cảm thấy rất nhói trong tim. Nhưng cô biết nếu mình không nhẫn tâm. Con bạn cô không bao giờ cung khai ra sự thật.

Khi cô có chuyện Nhã Thuần luôn quan tâm sát cánh bên cô và giúp đỡ cô hết lòng. Nhưng khi Nhã Thuần có chuyện, vì không muốn cô lo lắng, Nhã Thuần luôn lấy nụ cười che đậy nỗi đau, tự mình giải quyết.

Cô biết Nhã Thuần luôn giấu cô một sự thật, nhưng cô vẫn luôn cố gắng chờ đợi đến một ngày Nhã Thuần nói ra. Nhưng đi ngược lại lòng tin của cô, đó là sự phản bội, không từ mà biệt.

Nhã Thuần đưa ánh mắt về phía Chu Uyển Nhi, Trần Triều Hi và Mạc Ly Khanh nhưng đối lấy chỉ là sự lạnh lùng và không để ý.

Nhưng có ai biết rằng, nỗi lòng Trần Triều Hi giờ này tràn ngập sự vui mừng và hạnh phúc, khi nhìn thấy Nhã Thuần. Anh đã phải cố gắng kiềm nén lấy bản thân như thế nào, mới có thể khống chế bảo thân không nhào vào ôm lấy cô, thân cận với cô.

119. Chương 116: Xin Lỗi Đơn Giản Như Thế Ừ??? (2)

Nhã Thuần biết lần này mày thật sự đã làm sai rồi, một sai lầm rất lớn. Nhã Thuần không lẽ đến bây giờ mày còn muốn trốn chạy, còn muốn trốn tránh suốt đời, từ bỏ và phản bội lại lòng tin của những người bạn thân của mày lần nữa.

Nhã Thuần sự thật mày che giấu, có phải đến lúc mày nên làm sáng tỏ rồi không. Vì không muốn mọi người khinh thường xa lánh mày, mày cần nuốt cái bí mật đó một mình, chịu nỗi đau khổ giày vò không tiếng than oán.

Vì cái bí mật đó, mày đã làm tổn thương những người bạn của mày suốt bảy năm, không lẽ bây giờ mày lại muốn vì nó mà đánh luôn họ hay sao?

Hãy có lòng tin chút đi, họ chắc chắn sẽ tha thứ ày, không để ý đến cái quá khứ tội nhục đó.

Mà dù nếu không nhận được sự tha thứ từ họ, nhưng nếu mà nói ra hết lòng mà nhất định thanh thản hơn, tốt hơn là bây giờ. Không lẽ mà muốn đem bảo bảo đầu suốt đời, để nó sống trong bóng đêm mãi mãi sao. Đừng giữ lòng ích kỷ, để rồi làm tổn thương tất cả mọi người.

Nhã Thuần kể lại tất cả mọi chuyện.

Nhìn một mảng im lặng, Nhã Thuần khẽ nở nụ cười khổ, cuối cùng thì họ cũng không thể chấp nhận được.

Nhưng cô không hận họ, ngược lại cô còn thanh thản hơn. Không ngờ việc nói ra sự thật lại dễ dàng hơn cô tưởng rất nhiều, Nhã Thuần mỉm cười, lặng lẽ đi ra khỏi phòng.

Nhưng chưa kịp đi được hai bước, bàn tay cô đã bị Uyển Nhi nắm lại, Nhược Mai ôm cô vào lòng.

Chu Uyển Nhi khóc nức:

-Nhã Thuần, cậu là con ngốc sao? Tại sao khi đó không nói với tụi mình, tại sao cậu lại lựa chọn cách giải quyết tệ hại như vậy chứ.

Nhược Mai cũng chẳng chịu thua kém gì, khóc rống lên:

-Lý Nhã Thuần cậu là đầu heo sao? Đáng lẽ cậu nên nói với mình ngay từ đầu, mình đủ sức giúp cậu, tại sao lại có thể dùng thân thể mình ra đánh đổi vì mấy đồng tiền thoỉ tha đó. Cậu yên tâm mình nhất định sẽ thiên cái thẳng Nam Cung Hạo Thiên tâm lang cầu phế tán tận lương tâm đó.

Mạc Ly Khanh đến lúc này cũng không thể nhịn được nữa rồi, hai tay siết thật chặt, đánh vào tường:

-Nhược Mai không cần phải làm dơ tay em, hãy để anh. Nếu anh không khiến hấn sống không bằng chết, thật uổng phí cho ba chữ Mạc Ly Khanh mà.

Nhã Thuần mỉm cười, dang hai tay ôm lấy Nhược Mai và Uyển Nhi vào lòng, nói:

-Cám ơn các cậu, mình cứ nghĩ các cậu sẽ khinh thường và chê mình bẩn chứ. Cám ơn cậu vẫn luôn ở bên cạnh mình, mình yêu các cậu nhiều lắm. Nhưng mình hy vọng, các cậu đừng động đến Nam Cung Hạo Thiên, tất cả mọi chuyện là do sự lựa chọn của mình, hấn không có lỗi. Nếu không phải là hấn, cũng sẽ có kẻ khác mà thôi.

Chu Uyển Nhi nói:

-Đồ ngốc, không được nói như vậy...

Chưa để Uyển Nhi nói hết, Nhược Mai đã chen ngang:

-Mình cảm cậu nghĩ thế, tụi mình mãi mãi là bạn. Cậu không hề bẩn, trong lòng mình, cậu luôn là Nhã Thuần, thanh nhã, thuần khiết, trong sáng nhất.

Chu Uyển Nhi cau mày:

-Cái đồ ăn cơm hốt này, sao cậu lại cướp hết lời kịch của mình vậy hả. Nhã Thuần cậu phải hứa với tụi mình sao này dù có chuyện gì cũng phải nói ra, không được gánh vác một mình nữa biết không? Nếu không thì mình sẽ không bao giờ tha thể cho cậu đâu.

-Ừm

Rồi cả ba cùng phá lên cười.

Sao đó không ai nhắc lại chuyện cũ nữa, họ tâm sự vui vẻ với nhau như thể chuyện đó không hề xảy ra

Được một lúc, Nhược Mai, Ly Khanh và Uyển Nhi từ biệt về trước, bởi họ biết còn một người còn quan tâm và muốn tâm sự với Nhã Thuần còn hơn họ. Nên họ không thể làm bóng đèn được.

120. Chương 117: Vuột Mất Cơ Hội

Được một lúc, Nhược Mai, Ly Khanh và Uyển Nhi từ biệt về trước, bởi họ biết còn một người còn quan tâm và muốn tâm sự với Nhã Thuần còn hơn họ. Nên họ không thể làm bóng đèn được.

Cả căn phòng yên tĩnh đến lạ thường cơ hồ có thể nghe thấy tiếng hít thở của đối phương.

Triều Hi nói:

-Em vẫn khỏe chứ. – một lời kịch tụy quen thuộc, nhưng lại chứa đầy tình cảm da diết.

Nhã Thuần mỉm cười gật đầu:

-Ừm, còn cậu có quen với em gái nào chưa.

Triều Hi cười khổ nói:

-Nhã Thuần em thật nhẫn tâm, không lẽ em đã quên sao. Tôi đã nói với em người tôi yêu chỉ một mình em mà thôi.

-Triều Hi tại sao cậu lại cố chấp đến khờ khạo như vậy chứ. Đã bảy năm rồi, cậu chưa quên được sao?

-Tôi cũng rất muốn, nhưng không hiểu sao, trong tim mình chỉ có một hình bóng của em. Nhã Thuần em có thể cho tôi một cơ hội được chứ, chúng ta hay bắt đầu lại từ đầu đi.

-Nhưng tôi đã có con rồi.

Triều Hi nắm chặt lấy bả vai của Nhã Thuần nói:

-Không quan trọng, tôi sẽ xem nó như con ruột của mình mà yêu thương.

-Xin lỗi, nhưng tim mình đã chết, bây giờ tôi chỉ muốn bình yên sống hạnh phúc bên cạnh bảo bảo mà thôi.

Ngừng một lúc Nhã Thuần nói tiếp:

-Cậu đừng để ý đến mình nữa, nếu cậu thật sự yêu mình, thì cậu hãy quên mình đi. Hãy tìm một người con gái tốt hơn mình, yêu cậu thật lòng, cậu đừng nên cứ ôm khư khư một mối tình không kết quả như vậy. Nhìn thấy cậu vì mình mà khổ thế này, cậu có biết lòng mình bị giày vò và đau khổ như thế nào không. Triều Hi mình thật sự có lỗi và nợ cậu rất nhiều.

Nhìn những giọt nước mắt của Nhã Thuần, Triều Hi cảm thấy khó chịu vô cùng, anh dang tay ôm Nhã Thuần vào lòng:

-Em đừng khóc, tôi yêu em không phải lỗi của em. Nếu em cảm thấy áp lực như vậy, thì từ giờ tôi sẽ cố kìm nén tình cảm của mình. Nhưng hãy để tôi được bên cạnh chăm sóc em, lo lắng em như một người anh được chứ.

-Triều Hi, cậu muốn mình nói cậu ngốc hay ngu đây. Muốn làm anh mình à, cậu quên mình và cậu cùng tuổi xa, cậu thật khi dễ trí thông minh mình đến thế sao.

-Dù vậy nhưng mình sinh ra trước cậu, dù chỉ sớm hơn ba tháng nhưng cũng xem như lớn tuổi hơn cậu rồi.

-Hừ.

Nhã Thuần tựa đầu vào vai Triều Hi, che dấu những giọt nước mắt của mình, “Triều Hi cậu nhất định phải hạnh phúc, nếu không mình sẽ không thể nào tha thứ cho bản thân được. Triều Hi mối tình đầu của mình”

Nhã Thuần nếu tình cảm của tôi làm cậu em khổ như vậy. Tôi tình nguyện chôn vùi nó xuống tận đáy lòng.

Chỉ cần tôi có thể được bên cạnh em, nhìn em được hạnh phúc thì cho dù không phải với tư cách người yêu mà chỉ là người anh, người bạn. Tôi cũng cảm thấy cam lòng. “Nhã Thuần tôi yêu em”.

Có lẽ như mọi người vẫn biết chỉ khi mất đi em, tôi mới biết em người có vị trí quan trọng như thế nào trong tim tôi.

Tôi biết mình đã đánh mất cơ hội để có được con tim em rồi. Trong cuộc tình này, có lẽ tôi đã đến quá trễ, đã vượt mất tư cách bên cạnh em.

121. Chương 118: Cuộc Gặp Gỡ Bất Ngờ

Trường tiểu học Ngọc Ánh

Trong nhà kho đựng dụng cụ thể dục của trường.

Một cậu bé hôn mê, bị trói hai tay, hai chân nằm trên sàn nhà. Một xô nước đá được hắt thẳng vào người cậu, thân thể run lên vì lạnh.

Hai hàng long mi khê lay động, từ từ mở mắt ra.

Một âm thanh non nớt vang lên:

-Tĩnh, tôi cứ nghĩ cậu định ngủ trưa ở đây luôn chứ.

Đứa bé trai không nói gì, lặng lẽ quan sát kỹ mọi thứ xung quanh, cậu đoán chắc rằng mình vẫn còn đang ở trong trường.

Giọng nói non nớt lại vang lên lần nữa:

-Vẫn còn bình tĩnh gồm nhỉ, để xem một hồi cậu còn có thể giữ được cốt cách thanh cao như vậy nữa hay không?

Đối diện với đứa bé trai, là một cô gái ngủ quên tinh xảo, nhìn đáng vẽ có lẽ cùng tuổi với cậu.

Nhưng không hiểu sao, nhìn kỹ cô nhóc, cậu cứ thấy quen quen, không biết đã gặp ở đâu rồi. Theo sao là bốn gã mặc áo đen, có lẽ là thuộc hạ hủ của ả.

Cậu bé nở nụ cười tà mị nói:

-Con nhóc kia, mi bắt thiếu gia đến đây để làm gì? Không lẽ bị sắc đẹp của bốn thiếu gia mê hoặc, kìm lòng không đậu nên sinh ra hành động tội lỗi sao?

Đứa bé mà được cậu kêu là con nhóc, khê nhếch môi cười, đi lại gần cậu, dùng một tay nắm cằm cậu lên

Sau đó là “Chát”, nắm ngón tay của đứa bé gái hằn sâu trên mặt cậu bé

-Tôi không ngờ da mặt cậu lại dày như vậy. À mà khó trách mẹ nào thì con nấy thôi. Mẹ là cáo già thì thằng con sinh ra làm sao khác hơn được.

Đứa bé gái đứng dậy, đi về phía một gã vệ sĩ, gã ta lấy từ trong túi ra một cái khăn tay màu trắng đưa cho bé gái. Nó lấy lau hai tay của mình, như vừa chạm vào một thứ gì đó thật bẩn thỉu sau đó ném xuống đất.

Nụ cười trên mặt cậu nhóc bỗng nhiên cứng lại, trừng mắt nhìn thẳng vào mặt đứa bé gái.

-Nhóc, không ngờ bề ngoài đã xấu xí rồi mà ngay cả lời nói ra nghe cũng chẳng thơm tho chút nào. Không biết là con ai, được gia đình giáo dục ra sao, mà giờ thành ra cái tính cách quái gở không giống ai như vậy nữa, đúng là mất dạy.

Đã bắt cóc nó, còn dám nói xấu mẹ nó, thật khi dễ bốn thiếu gia mà. Hử không phát huy còn tướng mèo bệnh à.

Nhìn thấy vẻ mặt xám ngoắc của ta, nó thật hả dạ, tốt nhất là tươi sống tức chết luôn đi.

Nhìn diện mạo cộng với tính cách của nó, cuối cùng cậu cũng phần nào biết được, lai lịch của con nhóc này rồi. Hèn gì cậu cứ luôn cảm thấy nó trong rất quen, đúng là trái đất tròn, oan gia ngõ hẹp.

Đứa bé gái khẽ cau mày:

-Lý Nhã Hàn, con chó diên này. Đến nước này cậu vẫn chưa xác định được vị trí của mình sao. Còn dám ở đó sửa bậy, thật chán sống mà.

-Không hổ là con gái của hồ ly tinh Hoa Thương, nói chuyện ra toàn ngôn ngữ của súc sinh.

-Lý Nhã Hàn mẹ cậu mới là hồ ly tinh, cả nhà cậu đều là hồ ly tinh. Bốn người đánh hấn cho tôi, đánh chừng nào hấn chịu há mồm cậu xin tha thứ thì thôi. Nhưng nhớ đánh vào những chỗ người khác không dễ phát hiện đó, tôi không muốn phiền phức.

“Bình, bình, bóp, chát chát.....”

Mười lăm phút sau.

-Dừng lại đi, tôi không muốn xảy ra án mạng. Lý Nhã Hàn tôi cảnh cáo cậu đây chỉ là mở màng mà thôi. Nếu như hai mẹ con cậu còn xuất đám xuất hiện lở quờn như ruồi bọ xung quanh ba tôi một lần nữa thì đừng trách.

Sau đó đứa bé gái lạnh lùng xoay người bước đi, theo sao là ba gã vệ sĩ. Chỉ để lại một tên để mở trời cho Nhã Hàn.

Nhã Hàn nằm trên mặt đất, mặt dù thân thể đau đớn nhưng nó vẫn không khóc, không kêu rên một tiếng.

Bởi nó biết, tiếng khóc, lời cầu xin tha thứ của nó, chỉ khiến đối phương càng thêm thỏa mãn thú tính của mình mà thôi. Mà với tính cách của nó, chuyện đó là không thể nào.

Mặt dù tuổi còn nhỏ, nhưng khí thế của cậu không nhỏ, thân thể cậu toát ra khí chất như có thể đông chết con mồi, ánh mắt sắc bén làm người ta phải rùng mình.

Trước cổng trường Ngọc Ánh.

Một người đàn ông khí chất bất phàm, đứng tựa vào cửa chiếc xe BWM đắt tiền, ánh mắt nhìn dõi theo những đứa trẻ tan học ra về, như đang đợi một ai đó rất quan trọng. Thu hút được ánh mắt của rất nhiều người và thiếu nữ, từ trẻ đến lớn.

122. Chương 119: Cuộc Gặp Gỡ Bất Ngờ (2)

-Ba, ba đến đón Dao nhi phải không? Dao nhi thật hạnh phúc.

Đứa bé gái xà vào lòng người đàn ông, hai tay ôm chặt lấy vòng eo rắn chắc của anh, trước ánh mắt vừa hăm mộ, vừa ghen tỵ của những người khác.

Người đàn ông khẽ đẩy đứa bé gái ra, nhìn nó mỉm cười, nhưng ánh mắt không hề chứa đựng sự vui mừng, ngược lại còn mang theo vài phần thất vọng nói:

-Dao nhi, có phải lớp con có đồng học tên Lý Nhã Hàn phải không?

Đứa bé tên Dao nhi bỗng nhiên sắc mặt thay đổi, nhưng nhanh chóng trở lại bình thường, trên môi vẫn giữ nụ cười nói:

-Ừm, bạn ấy dù rất nghịch ngợm hay ăn hiếp bạn bè, rất lưu manh. Nhưng Dao nhi vẫn rất thích bạn đó, Dao nhi thấy bạn rất dễ thương.

Nó biết ngay mà, ba nó chắc chắn không đơn giản đến đây đón nó như vậy. Dường như từ lúc nó biết chuyện, ngoại trừ lần đó mẹ bị bệnh phải nhập viện, ba mới miễn cưỡng đến đón nó. Hầu như còn lại là không đời nào.

Người đàn ông vuốt tóc bé gái nói:

-Nếu Dao nhi thích Nhã Hàn như vậy, mình cùng mời Nhã Hàn đi ăn cơm chung với hai cha con mình nha.

Dao nhi cọ cọ đầu vào lòng Nam Cung Hạo Thiên làm nũng nói:

-Nhưng có lẽ làm ba ba thất vọng rồi. Khi nãy Dao nhi có mời bạn ấy ra về cùng đi ăn kem, nhưng Nhã Hàn nói bận rồi.

-Ừm. – trên khuôn mặt tuần lãng của Nam Cung Hạo Thiên hiện lên vài phần mất mát không dễ nhận ra.

-Mẹ...

Một đứa bé trai chạy nhanh từ cổng ra, tiến lại ôm chầm lấy một người phụ nữ đang đi từ xa lại.

Người phụ nữ mỉm cười hiền lành nhìn đứa bé nói:

-Lý Nhã Hàn hôm nay con lộn thuốc à – tuy là trách móc, nhưng giọng nói đầy vẻ sủng nịch.

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, dù đã rất lâu rồi, nhưng anh không thể nào quên được, làm Nam Cung Hạo Thiên phải giật mình “Là cô, không thể lầm được.”

Nhìn thái độ của Nam Cung Hạo Thiên, Lý Nhã Hàn khẽ mỉm cười, nó biết ông đã nhìn thấy hai mẹ con nó.

Ngay từ lúc nghe bọn nhóc tả về người đàn ông mặc vest đen thần bí đứng trước cửa, nó đã biết là ai. Nhưng khi bước ra nhìn thấy hình ảnh cha con thân mật của hai người đó, nó cảm thấy thật sồn da gà, mắc ói chết được.

Muốn thị uy với nó sao, con nhóc kia không có cửa đâu. Hãy nhìn xem, ông ta yêu mẹ nó hay con hồ ly kia.

Nó là nam tử hán đại trượng phu không thể đáng con gái được, dù chỉ bằng một cành hoa. Nhưng muốn nó nuốt xuôi nổi nhục trong nhà kho, xin lỗi nó không làm được.

Nó biết con người đau khổ nhất không phải là nổi đau thể xác, là niềm đau về tinh thần.

-Lý Nhã Thuần, em vẫn khỏe chứ.

Nghe thấy giọng nói trầm thấp nhưng âm áp đầy ma mị quen thuộc, làm tim Nhã Thuần bỗng nhiên đập lỗ một nhịp.

Nhưng đầu cô bỗng dưng chỉ hiện lên một suy nghĩ duy nhất “Tẩu di thượng sách, trốn”.

Dường như thấu hiểu suy nghĩ trong mắt đối phương, Nhã Thuần chưa kịp nhấc chân bỏ chạy, một bàn tay rắn chắc đã giữ chặt lấy tay cô.

Thân người anh dán sát vào người cô, Nhã Thuần cơ hồ có thể nghe thấy hơi thở, mùi hương đã từng rất quen của anh đối với cô.

Nhã Thuần khẽ vùng vẫy, muốn trốn thoát vòng tay anh, Nam Cung Hạo Thiên khẽ thì thầm vào tay cô:

-Lý Nhã Thuần nếu em không ngoan ngoãn tôi cũng không ngại trước mọi người làm những chuyện đó với em đâu nhỉ.

Khuôn mặt Lý Nhã Thuần đỏ như tôm luộc trừng mắt nhìn cái tên không biết xấu hổ kia, vì còn có bảo bối bên cạnh nên Nhã Thuần không dám nói to, cô vắn nhỏ volum tới mức tối đa, nói:

-Nam Cung Hạo Thiên, anh điên rồi sao. Anh buồn tôi ra.

123. Chương 120: Nó Là Thiên Tài

Nam Cung Hạo Thiên mỉm cười, nhìn cô nói:

-Lý Nhã Thuần từ cái ngày em không từ mà biệt, tôi đã điên thật rồi. – Nam Cung Hạo Thiên nhét vào tay Nhã Thuần một chiếc iphone 6 nói tiếp. – Trong đây có số điện thoại của tôi, khi nào tôi gọi em phải có mặt ngay lập tức, nếu không đừng trách. Mà em cũng đừng nghĩ cách trốn khỏi tôi lần nữa, bởi vì sẽ không có cơ hội đó đâu, em hiểu rõ tính cách của tôi mà phải không.

-Nam Cung Hạo Thiên không phải là người, anh là ma quỷ, ma quỷ.

-Nếu tôi có là ma quỷ đi nữa, đó cũng là do em.

Một đứa bé chen ngang, tạo khoảng cách của hai người, và đẩy Nam Cung Hạo Thiên về phía trước, giọng nói đầy sự lạnh lùng:

-Nam Cung Hạo Thiên, tôi không cho phép ông tổn thương mẹ tôi.

Lý Nhã Thuần khuôn mặt biến sắc nói:

-Lý Nhã Hàn, không được vô lễ, mẹ dạy con như vậy đó hả?

Nhã Hàn khuôn mặt đầy ủy khuất nói:

-Mẹ, Hàn nhi biết sai rồi, mẹ đừng tức giận.

Một bàn tay nhỏ bé, lay lay vạt áo của Nhã Thuần, làm cô giật mình.

-Dì xinh đẹp là mẹ của Nhã Hàn sao?

Nhìn thấy một bé gái khuôn mặt bầu bĩnh, trắng nõn, hai má lúm đồng tiền, đôi mắt to ngập nước đang nhìn mình, Nhã Thuần mỉm cười.

-Ừm, con là bạn của Nhã Hàn sao? Trong con thật đáng yêu, con tên gì nè?

Bé gái nhu thuận trả lời:

-Nam Cung Mỹ Dao – dường như sợ người ta không hiểu rõ cho lắm nó còn cố giải thích thêm – là con của mẹ Tố Hoa Thương và ba Nam Cung Hạo Thiên, dì xinh đẹp quen với ba con sao?

Khuôn mặt của Lý Nhã Thuần bỗng chốc trắng như tờ giấy, anh đã con với người khác, không những thế nó hình như còn đồng tuổi với Nhã Hàn.

Nam Cung Hạo Thiên anh khá lắm, anh đã như vậy mà còn muốn dây dưa với tôi. Lý Nhã Thuần tôi nếu còn ngu ngốc bị anh đánh lừa lần nữa thật uổng phí kiếp người.

Nhã Thuần mỉm cười nhìn Nam Cung Mỹ Dao nói:

-Ừm, ba là thầy cũ của dì. – chữ “thầy” cô cắn rất mạnh như thể muốn nhắc nhở đối phương quan hệ của hai người.

Nam Cung Hạo Thiên lạnh nhạt trả lời:

-Cũng không hẳn là vậy, tôi không phải hoàn toàn là thầy của em đi. Tôi chỉ là được sự nhờ vả của người khác đến giúp đỡ xử lý, giải quyết khó khăn dùm mà thôi. Thật ra tôi nào học qua ngành sư phạm bao giờ mà dám làm thầy của người ta.

Nam Cung Mỹ Dao nhìn Nam Cung Hạo Thiên nói:

-Ba à, hay mình mời đi xinh đẹp và Nhã Hàn về nhà dùng cơm đi. Con nghĩ mẹ sẽ rất vui khi nhìn thấy bạn cũ của ba.

Nhìn thấy khuôn mặt biến sắc của mẹ Nhã Hàn cảm thấy hối hận không thôi, nó không nên vì ích kỷ của bản thân mà khiến mẹ phải thương tâm. Nhã Hàn mỉm cười nhìn Nam Cung Mỹ Dao nói:

-Mà Mỹ Dao này, mình nghe nói hình như chú Hạo Thiên vẫn chưa kết hôn và còn độc thân mà, vậy làm sao mà trở thành ba của cậu được. Không lẽ cậu sinh ra là do sự cố ngoài ý muốn hay sao, chứ nếu không thì tại sao tới giờ ba mẹ cậu vẫn chưa kết hôn sống chung với nhau mà phải tách ra ở riêng như vậy chứ.

Vốn đang cười trong đắc thắng khi nhìn thấy Lý Nhã Thuần khốn khổ, nhưng thật không ngờ lời nói của Lý Nhã Hàn như gáo nước lạnh hắt thẳng vào mặt nó. Khuôn mặt của Nam Cung Mỹ Dao bỗng chốc đen như đáy nồi, thân thể giật rung.

Còn Nam Cung Hạo Thiên thì không khỏi mở cờ trong bụng. Lúc đầu anh còn giật mình, nhưng suy nghĩ kỹ cảm thấy rất đúng. Không hổ là con của anh, thông minh như vậy, chắc chắn là được di truyền từ anh không sai.

Lý Nhã Hàn trợn mắt há hốc mồm, nhìn thái độ của Nam Cung Mỹ Dao, không lẽ những lời nói vô ý của nó lại là sự thật đi. Nếu đúng như thế thật thì nó đúng là thiên tài, thiên tài thật rồi.

“Á”

124. Chương 121: Bất An (1)

Lý Nhã Thuần xách ngược lỗ tai thẳng con quý tử của mình lên, đánh vào thái thái của nó mấy cái, rồi trừng mắt nhìn nó nói:

-Lý Nhã Hàn con nói cái gì vậy, mau xin lỗi Mỹ Dao ẹ.

Nhã Hàn quay mặt sang chỗ khác nói:

-Không đời nào, con không sai. Với lại mẹ cũng đừng nên trước mặt công chúng mà đánh thái thái của người ta đi. Thật mất mặt quá đi.

-Con còn dám cãi lời, xem hôm nay mẹ có thu phục được con không thì bảo.

Bàn tay chưa kịp đánh vào thái của Nhã Hàn đã bị anh ngăn lại:

-Lý Nhã Thuần nếu em còn dám đánh con tôi cái nữa, em chết chắc rồi.

-Ai là con anh/ông – hai miệng một lời, Nhã Hàn và Nhã Thuần đồng thanh lên tiếng.

“Reng reng....”

Nhã Hàn khuôn mặt tối sầm bước ra mở cửa, nhưng khi nhìn thấy là ai mặt nó còn đen hơn lúc đầu:

-Con còn không biết cái tên mất lịch sự nào dám cả gan cắt ngang chương trình tivi con đang xem, thì ra cái tên hay ăn trộm này.

“cốc”

Người đàn ông nhíu mày, ký lên đầu Nhã Hàn một cái thật kêu, sau đó thông thả bước vào nhà, không hề để ý đến ánh mắt như muốn lạnh ngắt của ai kia.

-Nhóc con, hôm nay còn dám nói cậu là tên ăn trộm nữa à, thật hết nói nổi mà. Gia môn bất hạnh, gia môn bất hạnh – một bên nói, bên khác lại lấy tay xoa xoa mắt như thể khóc tan.

-Nín, cậu đừng bày ra bộ mặt đó nữa, thật muốn nôn mà.

Người đàn ông trừng mắt nhìn Nhã Hàn, giọng nói phi thường tức giận:

-Lý Nhã Hàn là ai, là ai làm con có bầu. Chuyện này xảy ra khi nào, nói đi cậu sẽ thay con làm chủ, đảm bảo sẽ không để con chịu thiệt đâu mà lo.

Trên mặt Nhã Hàn nổi thêm mấy đường hắc tuyến, nó thật hết nói nổi ông cậu nhà nó rồi. Đúng là cáo già mà, nói dối trắng trợn, mà mặt không đổi sắc. Thiên tài quả là thiên tài.

-Lý Nhã Dịch, cậu đừng đánh trống lảng nữa. Quả đâu đưa đây nếu không có, thì cửa ở bên kia, không tiền.

Lý Nhã Dịch giọng nói man theo vài phần ủy khuất:

-Hàn nhi sao con lại có thể thực dụng như vậy chứ, làm người như cậu đây thương lòng phải chết.

-Hừ.

Nhã Hàn xoay mặt đi hướng khác không thèm để ý đến ai kia.

Lấy từ phía sau ra một cái hộp màu hồng phấn, được gói rất kỹ, phía trên còn có cái nơ to dùng làm Nhã Hàn xuýt bật ngửa.

-Lý Nhã Dịch, cậu có xác định được giới tính không vậy. Cháu là con trai, con trai 100% đó.

-Tất nhiên là biết, nên mới làm như vậy. Cậu thấy nó rất hợp với tính cách, và cái mặt còn mịn hơn con gái của cháu nữa đó.

-Nhã Hàn sao cậu không tự soi gương lại đi, chắc cái mặt của cậu man hơn cháu lắm.

Nhã Hàn vừa nói, một bên vừa mở gói quà ra.

Khuôn mặt tuy mang theo vài không hài lòng nhưng giọng nói không tránh được vui sướng:

-Sao cậu lại có thể keo kiệt được nhỉ, miễn cưỡng cũng chấp nhận được.

Nghe lời nhận xét của cháu yêu, khéo môi Nhã Dịch như muốn rút gân. Chỉ miễn cưỡng thôi sao? Nó có biết cái laptop mà nó đang cầm là cái mới nhất, hiện đại nhất, dù có tiền cũng chưa chắc mua được không, vậy mà dám nói anh keo kiệt.

Thật không biết thằng cháu anh có khái niệm được vấn đề tiền bạc không nữa.

Nhã Dịch đi lại bàn ăn, những những món ăn, đầy đủ sắc hương vị, làm anh không khỏi động lòng không thôi.

-Không ngờ tài nghệ của nhóc ngày càng được đẩy – vừa nói anh vừa bóc một miếng thức ăn cho vào mồm.

125. Chương 122: Bất An (2)

Một bàn tay đánh vào tay đang bóc thức ăn của anh.

-Lý Nhã Dịch, cậu đừng quá đáng. Lớn rồi mà còn ăn dụng là sao? Những món này không phải cháu nấu, là mẹ đấy.

-Chú biết ngay mà, trình độ cháu sao nấu được thế này? Chỉ có thể là Nhã Thuần thôi. Mà mẹ cháu đâu rồi.

-Mẹ nói còn thiếu đồ gì đó, nên ra ngoài mua rồi.

-Ừm.

-Lý Nhã Dịch, cháu cảnh cáo cậu đó, nếu cậu còn ăn dụng lần nữa thì cháu sẽ ném cậu ra ngoài luôn đó.

Không hiểu sao, cả ngày hôm nay nó cứ có cảm giác bồn chồn không thôi. Không lẽ tại hôm qua ngủ nhiều quá, đến nỗi bệnh luôn rồi.

Đứng bên cạnh cửa sổ, nhìn xuống lầu, vừa thấy dáng hình quen thuộc đã xuất hiện trong tầm mắt. Lý Nhã Hàn vội vàng mở cửa chạy xuống.

Vừa chạy nó vừa kêu:

-Mẹ, sao đi lâu thế.

Nhã Thuần mỉm cười đi nhanh về phía Nhã Hàn.

“Đùng”

Một âm thanh vang lên, làm nó như chết ngất đi, máu, rất nhiều máu, mùi máu tanh trong không khí sộc vào mũi, xung quanh chỉ còn là một màu đen.

-Mẹ.....

Khi tỉnh lại, xung quanh chỉ là bốn bức tường màu trắng, mùi ete làm nó cảm thấy vô cùng khó chịu.

Nhã Hàn giựt ống tiêm đang truyền nước biển ra, chạy nhanh khỏi giường bệnh. Nhưng vừa ra khỏi phòng bệnh đã bị một vòng tay rắn chắc ngăn lại.

-Lý Nhã Dịch cậu buồn cháu ra, cháu phải gặp mẹ. Mẹ, cháu muốn gặp mẹ, cháu không cần bánh kem, cháu không cần sinh nhật cháu chỉ cần mẹ thôi.

“Chát”

Người đàn ông đánh vào mặt Nhã Hàn, sao đó ôm cậu vào lòng.

-Lý Nhã Hàn con bình tĩnh lại cho cậu. Mẹ con không sao, phẫu thuật rất thành công viên đạn đã được lấy ra. Hiện tại đang trong phòng hồi sức, nếu như khi bà tỉnh lại nhìn thấy tình trạng hiện giờ của con, con muốn mẹ con phải đau lòng hay sao?

Nhã Hàn đẩy Nhã Dịch ra nói:

-Cậu yên tâm cháu sẽ không kích động như vậy nữa. Cậu dẫn cháu đi gặp mẹ đi, cháu hứa cháu sẽ bình tĩnh.

Cái tát như phần nào khiến nó thanh tỉnh hơn, đúng bây giờ nó cần phải bình tĩnh không được rối loạn. Nó không thể làm mẹ nó phiền lòng vì nó được, nó còn phải chăm sóc mẹ nó nữa.

“Chết tiệt, cơ thể nó lại yếu đuối như vậy chứ.”

Lúc xuống lầu, nó nhìn thấy Nhã Thuần đang cầm trên tay chiếc bánh kem to dùng mỉm cười nhìn nó.

Nhã Hàn muốn chạy nhanh lại bên cạnh cô, bỗng nhiên khi đó, có một chiếc xe phân khối lớn chạy nhanh lướt qua người nó, khiến nó giật mình.

Mẹ nó bị người đàn ông bắn ngay trước mặt nó, khuôn mặt bà trắng bệch, toàn thân là máu, nhưng trên tay vẫn nắm chặt chiếc bánh kem.

Cứ như vậy từ từ ngã xuống, nó muốn chạy lại đỡ lấy bà, nhưng hai chân dường như không nghe sự sai xử của nó, cứ chôn chặt tại chỗ.

Ngay cái khắc bà ngã xuống, Nhã Hàn mới hoàn hồn.

Nó chạy nhanh lại chỗ bà nằm, như chưa đi được mấy bước đã lâm vào hôn mê vì thiếu canxi.

“Mặc dù không thấy rõ mặt hung thủ, nhưng nó nghe được một mùi hương rất quen thuộc. Là ả, chắc chắn là con đàn bà đó chứ không ai khác.”

“Chút hương thơm từ lâu làm ta không đợi được lâu. Món ngon hãy chọn mau lấp lánh như vật báu. Món bulgogi thật ngon kèm theo canh kim chi, đồ nướng kêu thêm nữa đi ta phải ăn thật đã”

Nhạc chuông điện thoại Nhã Thuận vang lên.

126. Chương 123: Nghi Ngờ

Nhạc chuông điện thoại Nhã Thuận vang lên.

Nhã Hàn cầm lên xem, thì thấy trên màn hình tên người gọi đến là “Sắc ma bá đạo”. Không khỏi nhú mày. Nó cầm điện thoại đi về phía ban công, và ấn nút trả lời.

-Lý Nhã Thuận em ngon lắm, tại sao không bắt điện thoại ngay hả?

-Nam Cung Hạo Thiên, để tôi đánh thức mẹ tôi để bà trả lời cho ông hé.

-Nhã Hàn là con à, mẹ con đâu, tại sao con lại bắt máy.

-Ông còn dám hỏi, nếu ông có thời gian thì nên quảng con chó điên nhà ông lại đi, đừng để nó ra ngoài cắn người như vậy nữa. Nếu không tôi không biết mình sẽ bắt nó làm thịt như thế nào đâu.

-Nhã Hàn con nói gì vậy, có phải Nhã Thuận đã xảy ra chuyện gì không?

-Mệt ông đã quan tâm, chưa chết. Nhưng mà cách cái chết cũng không xa. Chỉ là bị người ta bắn một phát đến nỗi phải nhập viện mà thôi.

-Hai mẹ con đang ở đâu, ba tới liền... Nhã Hàn, Nhã....

-Tút TUT....

Chưa để Nam Cung Hạo Thiên nói hết câu, đầu dây bên kia đã dập máy.

Khuôn mặt Nam Cung Hạo Thiên biến sắc, trắng bệch. Thì ra Nhã Thuận có chuyện, nên sáng giờ anh cứ có cảm giác bất an, đứng ngồi không yên.

“Thật TMD, ngay cả người của Nam Cung Hạo Thiên anh cũng dám đụng, thật không biết sống chết là như thế nào mà. Khi này Nhã Hàn nói gì nhỉ, con chó điên nhà anh là sao, không lẽ chính cô ta là hung thủ sao? Nếu thật là ả, thì hãy để đó xem anh xử ả thế nào.”

Nam Cung Hạo Thiên ấn điện thoại gọi cho thư ký Mã.

-Mã Lập, cậu cho người điều tra tất cả tư liệu về Tố Hoa Thương cho tôi. Nên nhớ phải thật cận kề đó, nếu không điều tra được thì cuốn gói đi luôn đi.

-Vâng.

Một tháng sau.

-Chị, chị còn chưa khỏe hẳn mà. Hãy ở lại theo dõi thêm mấy ngày nữa đi. Để em đi đón Nhã Hàn cho.

Nhã Thuận nhú mày nhìn Nhã Dịch nói:

-Không thể nào. Em có biết chị chán ghét bệnh viện như thế nào không, em còn khuyên chị nữa, em biết không ở trong này chỉ mới mấy tuần thôi, mà chị cảm thấy dường như cả thế kỷ vậy đó. Chị không sao đâu, chỉ là ngoại thương mà thôi, làm sao làm gì chị được. Chị em đâu phải là người yêu đũa như thế.

Nhã Dịch xụ mắt xuống, nó biết nó không thể nào khuyên được cái bà chị đầu còn cứng hơn đá này nữa mà.

-Vậy hãy để em, đưa chị đi đến trường đón Nhã Hàn đi.

Nhã Thuần vừa xếp đồ cho vào vali, vừa nói:

-Không cần đâu, tối qua chị nghe Noah nói với em rằng hôm nay có một dự án lớn bên Pari gặp sự cố, cần giải quyết gấp, nên em hãy đi đi. Đừng lo cho chị.

-Nhưng mà chị...

-Không nhưng nhị gì nữa, nếu em còn nói thêm tiếng nào nữa, thì đừng kêu chị là chị nữa.

Nhã Dịch ghen hòng trôn trối nhìn Nhã Thuần bằng cặp mắt u oán đầy ủy khuất.

Nhã Thuần biết Nhã Dịch chỉ vì lo cho cô nên mới như vậy, nhưng cô đã nợ nó quá nhiều rồi. Nên bây giờ cô không thể để chỉ vì mình mà hại nó thêm nữa. Nhã Dịch chị xin lỗi và cảm ơn em rất nhiều.

Nhã Thuần vừa đến cổng trường tiểu học Ngọc Ánh đã cảm thấy rất lạ, hôm nay trường dường như rất vắng, đã đến giờ ra về, nhưng chỉ có lứa thưa vài học sinh.

Một bác bảo vệ già mỉm cười nhìn Nhã Thuần nói:

-Hôm nay trường cho các em học sinh về sớm. Chắc có lẽ con cô đã về trước

-rồi đó. Bây giờ cô đuổi theo chắc có lẽ còn kịp.

-Cảm ơn bác nhắc nhở.

Nhã Thuần đi từ bệnh viện đến đây, cô không nói cho Nhã Hàn biết vì muốn tạo bất ngờ cho nó. Nhưng không ngờ nó còn cho bất ngờ hơn nữa chứ. Đúng là người tính không bằng trời tính.

127. Chương 124: Sự Thật Bảy Năm Trước

Trên taxi nhìn thấy bóng dáng nhỏ nhắn quen thuộc, Nhã Thuần xuống xe, hướng Nhã Hàn gọi:

-Nhã Hàn, đợi mẹ với.

Nghe tiếng của Nhã Thuần, Nhã Hàn xoay người lại, chạy về phía cô.

Bỗng nhiên có một toán người mặt áo đen, che kín mặt từ trong xe nhảy ra tóm lấy Nhã Hàn kéo vào trong xe.

Nhã Thuần chạy nhanh lại, phi người nhảy lên, đập thẳng một cước vào mặt một tên áo đen, lên gối xuống chỗ vào những tên còn lại, đánh cho chúng ba má nhìn không ra.

Từ khi xác định là người mẹ độc thân, Nhã Thuần đã bắt đầu tập võ, vừa để nâng cao sức khỏe vừa có thể bảo vệ Nhã Hàn. Đùng thấy cô dáng người mà làm, Lý Nhã Thuần cô chính là thiên tài võ thuật đó, chỉ ngắn ngủn thời gian bốn năm cô đã đến bậc đại võ Vovinam.

Đang lúc Nhã Thuần chiếm thế thượng phong, thì bỗng nhiên có một gã dùng một chiếc khăn bịt vào miệng và mũi của Nhã Thuần, làm cô lâm vào hôn mê.

Vì đoạn đường này ngày thường rất vắng, nên hai mẹ con cô đã bị bắt một cách thuận buồm xuôi gió.

Khi nghe tin Nhã Hàn và Nhã Thuần bị một đám người áo đen bắt đi. Nam Cung Hạo Thiên dường muốn phát điên lên.

Nhìn thấy Nam Cung Hạo Thiên đến nhà tìm mình Hoa Thương vui sướng không thôi, cô chạy nhanh nhào vào lòng anh.

Nhưng chưa kịp chạm vào người anh, thì đã bị anh hất ra.

“Chát”

Hoa Thương té xuống đất, khuôn mặt trắng bệch, khóe môi của Hoa Thương chảy ra một dòng chất lỏng màu đỏ đến ghê người.

Hoa Thương phẫn hận nhìn Nam Cung Hạo Thiên nói:

-Hạo Thiên anh điên à, tại sao lại đánh em. Nếu hôm nay anh không nói rõ thì em tuyệt đối không bỏ qua dễ dàng như thế này đâu.

Mấy hôm nay những cổ đông của tập đoàn không ngừng rút vốn khỏi công ty. Làm cô không ngừng lo lắng, cô đã gọi điện mấy lần muốn nhờ Nam Cung Hạo Thiên giúp đỡ, nhưng lần nào cũng chỉ gặp thư ký của anh.

Làm cô đau khổ không thôi, hôm nay nhìn anh đến nhà mình cô cứ nghĩ anh đã hối hận, và tha thứ ỉn. Bởi vì dù sao đi Nam Cung Mỹ Dao cũng là con gái của anh.

Nam Cung Hạo Thiên lạnh nhạt nhìn cô nói:

-Tổ Hoa Thương cô còn dám hỏi tôi, cô nhìn cho kỹ đi.

Anh ném một sấp tài liệu vào mặt cô, khi Hoa Thương nhìn rõ trong đó viết những gì và hình của tên khốn kia, cô như chết lặng.

-Tổ Hoa Thương con đàn bà chết tiệt này, tôi đã tin tưởng cô không ngờ cô lại coi tôi như con cóc, mặc cho cô lừa dối. Ngày hôm đó thật ra sau khi say rượu tôi chẳng làm gì cô phải không, còn Mỹ Dao vốn không phải con tôi mà là con của Kỳ Chấn. Mỹ Dao chỉ là thứ vũ khí cô dùng để lợi dụng mà thôi, cô thật độc ác.

-Nam Cung Hạo Thiên, xin anh hãy nghe em giải thích.

-Còn gì để giải thích. Không những vậy cô còn dám dùng súng giết ám sát Nhã Thuần, cũng may là cô ấy không sao. Niệm tình con gái cô tôi chỉ làm công ty cô phá sản mà thôi. Vậy mà không ngờ con đàn bà rần rết như cô, còn dám bắt cóc hai mẹ con cô ấy lần nữa, cô thật muốn chết phải không.

Hoa Thương vừa khóc ôm lấy chân Nam Cung Hạo Thiên nói:

-Tại sao người hại công ty em lại là anh tại sao? Em thật sự không muốn dấu anh lừa gạt anh chuyện của Dao nhi, em thật sự yêu anh mà. Còn Lý Nhã Thuần em không hề bắt cóc cô ấy và con cô ta, phát súng lần đó đúng là em làm, nhưng em không có ý định giết cô ấy, em chỉ muốn cảnh cáo cô ấy mà thôi.

Nam Cung Hạo Thiên vẽ mặt chán ghét nhìn cô, sau đó hất bàn tay cô còn đang níu lấy ống quần của mình ra.

-Hoa Thương tốt nhất lời cô nói là sự thật nếu không tôi nhất định không tha cho cô đâu. Với lại tôi khuyên cô nên an phận thủ thường lại chút đi.

Sau đó Nam Cung Hạo Thiên lạnh lùng xoay người đi thẳng ra cửa.

128. Chương 125: Bắt Cóc (1)

Hoa Thương tuyệt vọng khóc rống lên. Cô đã mất tất cả thật rồi. Kỳ Chấn nói rất đúng, cô đã sai, cô đã sai lầm thật rồi. Cái gì của mình sẽ là của mình, còn không phải thì dù cho có níu kéo như thế nào cũng mãi mãi không thuộc về mình.

Nam Cung Mỹ Dao từ trong phòng bước ra nhìn Hoa Thương nói:

-Mẹ có phải ba nói thật không, chú Kỳ Chấn mới là ba của Dao nhi, mẹ, mẹ nói thật đi.

-Mẹ xin lỗi con – Hoa Thương ôm chầm lấy Mỹ Dao

-Mẹ đừng khóc nữa, Dao nhi rất đau lòng, Dao nhi không hề trách mẹ. Chúng ta hãy quay về bên chú Kỳ Chấn đi, chú ấy chắc chắn sẽ tha thứ ẹ con mình.

-Thật sự còn có thể quay đầu lại sao?

-Đúng vậy mẹ, con người ai không có sai lầm, chỉ cần biết sai chịu sửa thì mới là người tốt. Dao nhi có thể nhận thấy chú Kỳ Chấn vẫn luôn yêu mẹ, và muốn bên cạnh mẹ mà.

-Dao nhi con gái ngoan của mẹ, mẹ xin lỗi con, mẹ nợ con rất nhiều.

-Con yên mẹ.

Mã Lập nhìn Nam Cung Hạo Thiên nói:

-Thưa ngài chúng tôi đã tìm được nơi giam giữ phu nhân và thiếu gia. Họ bị một đám chuyên bắt cóc trẻ em và phụ nữ buôn bán qua biên giới. Cầm đầu là một người phụ nữ trung niên, tình nhân của lão đại Hắc bang.

-Chuẩn bị xe và tập hợp mọi người cho tôi ngay lập tức, bất cứ giá nào cũng phải cứu hai mẹ con Nhã Thuần, long tóc vô thương ra cho tôi.

-Vâng

Tầm hình người phụ nữ bị Nam Cung Hạo Thiên nhào nát lúc nào không hay.

-Tại sao lại là bà.

Nhã Thuần nhìn người phụ nữ trước mắt, bất giác tim cô như muốn nổ tung vì đau đớn. Là bà ta, chắc chắn là bà. Dù cho có hóa thành than cô cũng có thể nhận dạng ra mẹ, kẻ khiến gia đình cô tan nát.

Nhã Thuần kích động muốn chạy nhanh lại tát ụ một bạt tay, cái con người vô nhân tính, bản chất lang thú này.

“Bốp”

Nhưng chưa kịp đụng vào người bà ta, cô đã bị một gã côn đồ đánh ngã về phía sau.

Người đàn bà trung niên nhìn cô nhú mày:

-Con điên kia, không phải vì ta thấy mi có vài phần tư sắc thì ta đã sớm quẩn mi xuống biển cho cá mập ăn rồi.

-Lý Nhã Thuần ta phi, cái đồ khốn nhà ngươi. Ta muốn giết cả nhà ngươi, ngươi có biết chỉ vì hàng động ích kỷ của ngươi mà khiến nhà ta phải lâm vào thảm cảnh như thế nào không. Mà ta nghĩ chắc không phải chỉ riêng gì gia đình ta, mà còn rất nhiều người khác cũng cùng chung số phận như vậy.

Người đàn bà trung niên sắc mặt tối sầm lại, giật ngược tóc của Nhã Thuần về phía sao, tát vào má Nhã Thuần một cái thật kêu, khiến Nhã Thuần đau điên cả người, nhưng cô cắn chặt răng không kêu lên một tiếng.

Nhã Hàn bị trời nên chỉ có thể dùng thân thể của mình, đánh vào người bà ta, để bà ta tách ra khỏi người Nhã Thuần. Nhã Hàn trừng mắt nhìn người phụ nữ trung niên nói:

-Cái con phù thủy độc ác kia, tránh xe mẹ của ta ra.

Người phụ nữ bị tông ngã, giận đỏ cả mặt trừng mắt nhìn những gã mặt áo đen phía sau nói:

-Lũ khốn nhà các người, đuổi hết rồi sao mà không giữ nó lại. Có tin ta đem cả đám uy cầu hết không.

Một gã mặt mày bặm trợn tiến lên, giữ chặt lấy Nhã Dịch mặt cho nó có giấy giụa như thế nào vẫn không thể thoát khỏi, chỉ có thể oai oán chửi bới không ngừng.

Vì không chịu được sự ồn ào, mụ nhét nguyên một mảnh vải vào miệng nó.

Người phụ nữ nhìn Nhã Thuần nói:

-Hình như đây là lần đầu ta gặp mi, tại sao mi lại có thể vu oan ột người phụ nữ hiền lành như ta được chứ.

-Hiền con khỉ, bà quên sao, trên chiếc xe buýt số 32, một người phụ nữ đã lấy trộm hơn ba mươi triệu của một người đàn ông, khiến vợ ông ta phải chết vì không có tiền chạy chữa, còn người đàn ông đó vì làm việc trả nợ mà mắc bệnh nặng qua đời. Bỏ lại hai đứa con thơ không nơi nương tựa. Bà nói người phụ nữ kia có phải cầm thú súc sinh cũng không bằng không?

129. Chương 126: Bắt Cóc (2)

Người phụ nữ trung niên khẽ nhíu mày, bà cũng không nhớ rõ nữa, mà bà cũng không muốn nhớ. Kể từ cái ngày bà bị tên khốn kia lừa gạt, khiến bà bỏ chồng bỏ con theo hắn, sao khi hắn lấy hết tiền thì bán bà vào ổ chứa, bắt bà tiếp khách nuôi hắn.

Đến khi bà chịu không nổi nữa, bà đã đánh ngất hắn thừa cơ trốn thoát. Sau đó vì để nuôi sống bản thân bà đã làm không biết bao nhiêu chuyện trái lương tâm, đến nay có thể nói nó đã chất cao như núi, thử hỏi làm sao bà nhớ được hết.

-Thì xem như ba cô xui xẻo khi gặp phải tôi đi, dù sao cũng cảm ơn, vì số tiền đó mà tôi không cần hành nghề trong khoảng thời gian khá dài à.

-Con đàn bà không biết xấu hổ kia, bà vẫn không thấy hối hận à. Bà nhìn bà đi tay chân lạnh lạng không biết kiếm việc lương thiện để làm, lại đi cướp giật hại gia đình người ta tan nhà nát cửa, bây giờ thì khá hơn rồi ngay cả bắt cóc, bán người, kiếm tiền trên thân xác người khác bà cũng làm được, đúng là vô sỉ hết chỗ nói. Tiện không chỗ nào tiện hơn.

Người đàn bà trung niên tức giận đen cả mặt, bà đã từng hứa bà nhất định sẽ khiến những kẻ sĩ nhục bà khinh thường bà phải trả giá. Vốn bà định tha ột mạng, nhưng không ngờ cô không biết điều còn dám chọc tức bà, xem như hôm nay cô tới số rồi.

Người phụ nữ mỉm cười nhìn cô nói:

-Cô nói tôi tiện, vậy hôm nay tôi sẽ cho cô biết chữ tiện là như thế nào. Tất cả tội bây lên cho ta, phải hầu hạ cô em đây cho thật tốt, à mà đừng quên phải quay phim lại đó, sau đó quần lên mạng cho ta. Để cho cả thế giới này đánh giá ta tiện hay nó tiện hơn. Đừng chơi chết nó là tốt rồi, còn tàn phế hay không thì mặc kệ.

-Người đàn bà khốn kiếp kia, dù có chết tôi cũng không tha cho bà.

Dường như biết trước Nhã Thuần sẽ cắn lưỡi, bà ta sai người nhét một tấm giẻ lau vào miệng Nhã Thuần.

Người đàn bà mỉm cười nói:

-Cô mở mắt ra nhìn kỹ cho tôi, nhớ là phải kêu thật to, còn to càng dâm dăng càng tốt. Nếu không tôi không chắc tôi sẽ làm gì thằng nhóc trắng trẻo dễ thương này đâu. Nhìn nó còn nhỏ như thế này thì không biết sẽ chịu được bị mấy thằng đàn ông chơi nhĩ.

Nhã Thuần trừng mắt nhìn người phụ nữ như thể muốn ăn tươi nuốt sống, còn Nhã Hàn thì sớm đã khóc như muốn ngắt luôn rồi. Nó tự hứa với lòng nếu như nó được thả ra, nó nhất định phải khiến người phụ nữ kia trả giá đắt cho những gì bà ta gây nên.

Nhã Thuần chỉ có thể oai oán, nhìn những gã tay chân thô kệch, bẩn thỉu, mặt mày bặm trợn đang từ từ tiến về phía cô, trên môi còn nở lên nụ cười đầy vẻ dâm dăng, dục vọng và thú tính.

Một gã xé nát chiếc áo sơ mi của cô, làm làn da trắng nõn của cô lộ ra ngoài không khí, khiến những gã còn lại ánh mắt đỏ rực.

Gã dùng bờ môi bẩn thỉu của gã không ngừng tàn sát môi cô. Những cái vút ve của mấy gã này làm Nhã Thuần kinh tởm và muốn nói không thôi.

Nhã Thuần như chết lặng, cô cảm thấy phía trước chỉ còn một mảng màu đen, thật tối tăm và u ám.

“Bốp, binh binh, chát, chát, bốp...”

Những gã đang tát quấy trên người cô bỗng nhiên bị cấp lòi ra tất cả, tiếng hét, tiếng kêu la của chúng, làm Nhã Thuần chột giật mình.

Hai mắt mong lung của cô nhìn về phía một người đàn ông, hắn ta ngồi xuống, nhẹ nhàng cởi trối cho cô, và đặt lên trán cô một nụ hôn nhẹ nhàng như thể trấn an, an ủi.

Một vòng tay ấm áp ôm lấy Nhã Thuần vào lòng, anh cởi cái áo khoác ra choàng cho cô.

-Nhã Thuần đừng lo, đã có anh.

Nhã Thuần giờ phút này đã không thể kìm ném nổi nữa rồi, nước mắt cô như lũ tràn bờ đê, cô ôm chầm lấy Nam Cung Hạo Thiên:

-Tại sao, tại sao anh lại đến trễ như thế này, xem chút , chỉ còn chút nữa thôi, em đã bị lũ khốn kia ô ô ô....

Dù nói vậy trong lòng Nhã Thuần vẫn cảm thấy ấm áp. Tạ ơn trời, anh ấy đã đến kịp lúc, nếu không thì trong sạch cả cuộc đời, không phải bị hủy trong tay lũ khốn kiếp, không nhân tính kia sao?

-Nhã Thuần em hãy nói cho anh biết chúng đã làm gì em hay chưa?

-Vẫn chưa, cũng may nhờ anh đến kịp đó. Tên khốn nếu anh đến chậm thêm chút nữa, có lẽ thứ anh nhặt được chỉ là cái xác của em thôi.

-Lý Nhã Thuần, em không được nói vậy, dù cho có việc gì, anh cũng sẽ luôn bên cạnh em.

130. Chương 127: Nhân Quả

Người đàn bà trung niên dùng ánh mắt không thể tin, nhìn hoàn cảnh trước mắt.

Mọi việc diễn ra quá nhanh, trong lúc bà vẫn đang đắc thắng, bỗng nhiên có một đám người mặt áo đen tràn vào, không những cứu thoát được con nhỏ kia, còn đánh cho tất cả lũ tay chân của bà thừa sống thiếu chết.

Bà nhìn người đàn ông đang ôm Nhã Thuần không khỏi nhú mày, sao đó trên môi nở lên một nụ cười ấm áp:

-Nam Cung Hạo Thiên là con phải không, ta là mẹ của con đây?

-Thường Thiếu Tuyết ngay tại cái ngày bà bỏ cha con tôi theo người đàn ông khác, thì người mẹ của Nam Cung Hạo Thiên tôi đã chết rồi. Chết rồi bà có hiểu không?. Đưa tất cả đến đồn cảnh sát cho tôi.

-Hạo Thiên mẹ xin lỗi con, mẹ sai rồi con hãy tha lỗi ẹ đi. Con không thể đối xử với ta như thế được.

Nam Cung Hạo Thiên xoay người sang chỗ khác:

-Bà đã làm sai thì phải lường trước có ngày hôm nay chứ. Thiện lai thiện báo, ác lai ác báo. Không phải không báo mà chưa đến lúc. Mấy người còn đứng trợ ra đó làm gì nữa. Không mau dẫn đi.

Lý Nhã Thuần trừng mắt không thể tin nhìn Nam Cung Hạo Thiên:

-Thường Thiếu Tuyết là mẹ anh.

-Nhã Thuần hãy nghe anh giải thích, thật ra...

-Đừng, anh đừng nói nữa tôi không muốn nghe.

Nhã Thuần cố gắng dùng hết sức lực còn lại của bản thân, vùng khỏi người Nam Cung Hạo Thiên, lao thẳng ra cửa. Cô không biết mình phải đối mặt với anh như thế nào.

Vào lúc cô tuyệt vọng nhất, trong đầu cô chỉ hiện lên ảnh của anh. Dù có chết cô cũng muốn nhìn thấy anh lần cuối. Cô biết thật ra tận sâu trong tâm hồn cô, cô chưa hề ngừng nhớ về anh và yêu anh.

Nhưng cơ sao cái anh lại là con của người khiến gia đình cô lâm vào thảm cảnh, gián tiếp hại chết hai người mà cô yêu thương nhất.

Một bên là huyết hải thâm thù, một bên là tình thâm suốt đời khó quên. Tình yêu hay tình thân, Nam Cung Hạo Thiên anh nói tôi nên làm sao cho phải đây.

Nam Cung Hạo Thiên như người mất hồn, anh biết dù anh có thừa nhận hay không thì Thường Thiếu Tuyết cũng là mẹ anh. Bởi lẽ con người không thể nào lựa chọn trước được cha mẹ mình là ai.

Anh biết Thường Thiếu Tuyết là hung thủ gián tiếp hại cả Nhã Thuần, không những thế nếu anh không đến kịp, thì anh không thể tưởng tượng nổi Nhã Thuần sẽ ra sao nữa.

Anh có thể làm gì đây, người đó dù muốn hay không cũng là người sinh ra anh, người mà anh phải kêu bằng mẹ.

Nhưng anh cũng không muốn thiệt thòi cho cô, và anh cũng không thể nào làm hại bà ta. Nên anh chỉ có thể giao mọi thứ cho pháp luật mà thôi, anh tin rằng một người hiểu chuyện như Nhã Thuần chắc chắn hội sẽ có một ngày hiểu được và tha thứ cho anh.

Bởi anh biết nếu như Nhã Thuần có lựa chọn, cô cũng chắc chắn sẽ đưa ra quyết định là giao họ cho luật pháp. Vì nếu như ai cũng lựa chọn giải quyết theo cách riêng của mình, thì ân ân oán oán đến bao giờ mới dứt, xã hội này sẽ còn trị an, và hai chữ công bằng hay không?

-Nam Cung Hạo Thiên, ông còn đứng đây làm gì? Không mau đuổi theo mẹ tôi. Hay ông không còn yêu bà nữa, nếu mẹ tôi có mệnh hệ gì, thì chúng ta cũng từ nay ân đoạn nghĩa tuyệt luôn đi.

Nghe thấy giọng nói lạnh như băng của Nhã Hàn, Nam Cung Hạo Thiên như được đánh thức từ trong mộng. Đúng thế nếu anh còn yêu Nhã Thuần thì phải dừng cảm đối mặt với tình yêu đó chứ.

Nhã Thuần xoa đầu Nhược Hàn, và đặt lên trán nó một nụ hôn:

-Bảo bối, cảm ơn con yêu của ba.

Nhìn bóng dáng dần khuất xa của Nam Cung Hạo Thiên, Nhã Hàn khẽ thở dài:

-Thật sự là bó tay hai người này rồi. Đã yêu nhau thì đến với nhau đi, cần chi phải lo lắng vườn bậu thể tục nhiều như vậy, để rồi tự chuốc lấy khổ đau, và làm tổn thương đối phương. Nhã Thuần, con hy vọng mẹ sẽ nhận thấy kịp lúc, để không phải hối hận về sau.

131. Chương 128

Nhã Hàn nhìn Nhã Dịch nói:

-Khi mẹ tỉnh lại, có nên nói ẹ biết chuyện của ba không?

Nhã Dịch lắc đầu:

-Không nên, lúc này đừng để cô ấy kích động. Bác sĩ nói dù phẫu thuật thành công, nhưng tránh để bệnh nhân xúc động mạnh, nếu không sẽ rất nguy hiểm...

-Nhưng mà ba, ông ấy đã, ô ô ô.....

Nhã Dịch cầm lấy hai bả vai đang run lên Nhã Hàn vì khóc, trấn an nói:

-Nhã Hàn mọi chuyện qua rồi, bây giờ quan trọng nhất là sức khỏe Nhã Thuần. Con biết không, cậu cảm con tốt nhất là nên đi đâu đi, chừng nào tâm trạng bình rồi, hãy vào gặp mẹ con.

Nhã Hàn khẽ gật đầu, những dòng nước mắt của nó không ngừng tuôn rơi.

Mỗi khi nhớ lại tình cảnh ngày hôm ấy, trái tim nó dường như bị bóp nghẹn lại.

Sau khi Nam Cung Hạo Thiên đi được một lúc, thì Lý Nhã Dịch mới tới.

<(lúc="” nhã="” thuần="” và="” nhã="” hàn="” bị="” bắt="” cóc,="” nhã="” dịch="” vẫn="” còn="” đang="” công="” tác="” bên="” nước="” ngoài.="” nhưng="” khi="” vừa="” nhận="” được="” tin,="” anh="” đã="” gát="” lại="” tất="” cả="” công="” việc,="” dùng="” máy="” bay="” tư="” nhân="” để="” về="” nước="”)="”>.

Nhã Hàn nhìn thấy Nhã Dịch thì mừng không thôi, nó nhào vào lòng Nhã Dịch, ôm chầm lấy anh.

Nhã Dịch ôn nhu nói:

-Xin lỗi cậu đến trễ, làm hai người phải chịu khổ. Hai mẹ con không sao chứ?

-Không sao, nhưng Nhã Hàn sợ lắm, khi nhìn thấy mẹ bị lũ xấu làm hại Nhã Hàn không làm được gì cả, Nhã Hàn là đứa vô dụng, là bé hư, bất hiếu nhi.

Nhã Dịch xoa đầu nó, ôm chặt lấy nó, sủng nịch nói:

-Nhã Hàn đừng khóc nè, Nhã Hàn không hư, Nhã Hàn rất tốt. Chỉ tại Nhã Hàn còn nhỏ thôi, cậu tin khi lớn lên Nhã Hàn nhất định có thể bảo vệ được mẹ và cậu. Còn bây giờ hãy để cậu bảo vệ hai mẹ con nha. Mà mẹ con đâu rồi.

-Mẹ và Nam Cung Hạo Thiên có việc đi trước rồi.

-Vậy giờ Nhã Hàn theo cậu về trước nha.

Cuối cùng anh cũng đến trễ hơn Nam Cung Hạo Thiên một bước rồi, mặc dù anh không thích cái gã kia cho lắm. Nhưng nếu Nhã Thuần thật sự yêu và tha lỗi cho hắn thì Lý Nhã Dịch anh đây vẫn không muốn chấp nhất làm gì.

Đi được một đoạn ngắn, vì tai nạn giao thông nên kẹt xe không đi được.

Thông qua kính xe, Nhã Hàn nhìn thấy rõ hiện trường vụ tai nạn. Lúc ấy hai tay nó run rẩy, toàn thân như vô lực, nó đẩy mạnh cửa xe, lau về phía nạn nhân.

-Mẹ, mẹ đừng bỏ con.

Chỉ một khoảng cách ngắn, nhưng không biết nó té bao nhiêu lần. Trước mắt nó là hình ảnh hai thân thể đan vào nhau, xung quang toàn là máu, thân thể của họ cũng chỉ có một màu đó là màu đỏ của huyết.

Nam Cung Hạo Thiên ôm trọn Nhã Thuần vào lòng, anh dùng cả thân thể của mình để che chở cho Lý Nhã Thuần.

Khi nó tới gần Nhã Thuần đã hôn mê, chỉ còn Nam Cung Hạo Thiên vẫn còn chút lí trí, khéo môi cứ luôn mấp máy liên tục, dường như muốn nói gì đó, nhưng nó không thể nào nghe được.

Nó đến gần bên anh, anh nhìn nó ôn nhu nói:

-Nhã Hàn ba chắc không được rồi, ba nợ mẹ con rất nhiều, nên con phải thay ba chăm sóc mẹ biết không? Mà còn một việc nữa, con có thể gọi ba một tiếng ba được không, nếu như vậy ba chẳng còn tiếc nuối nào nữa.

-Ba, ba nhất định không sao? Ba sẽ không chết đâu, còn nhất định sẽ cứu sống ba. Ba có lỗi với mẹ, thì tự ba đi chuộc lỗi đi, đừng hờ hững con sẽ giúp ba.

Nam Cung Hạo Thiên nhìn nó bằng ánh mắt trù mến, anh nở nụ cười, rồi hai mắt từ từ khép lại. Nhã Hàn cuối cùng ba cũng đợi được con.

Nhã Hàn khóc rống lên, ôm chầm lấy Nam Cung Hạo Thiên và Lý Nhã Thuần, sau đó cũng ngất đi.

Khi tỉnh lại lần nữa nó đã trong bệnh viện, Nhã Dịch nói với nó Nam Cung Hạo Thiên đã chết còn Nhã Thuần thì vẫn còn trong tình trạng hôn mê. Không biết khi nào tỉnh lại.

132. Chương 129: Kết Thúc (1)

Một năm sau

Nhã Hàn ngồi cạnh bên giường Nhã Thuần vừa gọt táo, vừa nói:

-Lý Nhã Thuần, con nói mẹ nghe nè, mẹ ngủ suốt ngày như vậy không chán à. Tối ngày chỉ vô nước biển và dịch dinh dưỡng, không được ăn những món do con nấu mẹ không cảm thấy khó chịu sao.

Ngừng một lát uống một ngụm sữa, Nhã Hàn nói tiếp

-Nếu mẹ còn không tỉnh nữa, cứ mỗi ngày con lại đập một món đồ trong nhà. Mẹ nói bắt đầu từ hôm nay con nên đập thứ gì đây. Hay là cái laptop mà mẹ dùng để viết truyện đi, mẹ chỉ muốn ngủ thôi, cứ để không như vậy sớm muộn gì cũng hư, hãy để con tiễn nó dùm mẹ luôn đi.

-Lý Nhã Hàn con dám.

Nhã Hàn trợn mắt nhìn hàn lông mi của người phụ nữ khẽ lay động, đôi mắt khẽ nheo lại có lẽ vì chưa kịp thích ứng hoàn toàn với ánh sáng xung quanh, sau đó dần dần mở ra hoàn toàn.

Nếu biết dùng cách này có thể đánh thức mẹ nó thì nó đã dùng từ sớm rồi. Chứ không đến nỗi ngày nào cũng phải tự kỷ, giống như bệnh nhân tâm thần nói chuyện một mình.

Nhã Hàn nhào vào lòng, ôm chặt lấy Nhã Thuần ô ô khóc.

Nhã Thuần khẽ nhíu mi:

-Lý Nhã Hàn con điên à, không phải mẹ chỉ là sốt cao lâm vào hôn mê nên mới nhập viện thôi. Cái biểu tình của con là sao, con muốn trừ mẹ chết sớm hả?

-Mẹ nói cái gì, mẹ nhập viện vì sốt cao?

-Thằng tiểu quý này, vậy chứ con nói mẹ vì sao phải nhập viện nào?

-Thì tại vì.....

Nhã Hàn chưa nói hết câu đã bị, giọng nói lạnh ngắt của Nhã Dịch đánh gãy:

-Vì sốt cao chứ sao. Lý Nhã Hàn con đừng nên trêu chọc mẹ con như thế chứ. Nếu không khi mẹ con phát câu lên, chú sẽ không binh con đâu.

Nhìn cái ánh mắt như muốn hành hung của Lý Nhã Dịch, những lời nói muốn thốt ra, lập tức bị Nhã Hàn nuốt ngược trở vào.

Vậy là sao khi kiểm tra bác sĩ phán cho họ một câu xanh rờn, mẹ nó bị mất trí nhớ tạm thời do sốc nặng.

Nhưng vấn đề đáng lo nhất là, bà nhớ hết tất cả mọi người, mọi việc, duy nhất chỉ quên những thứ có liên quan Nam Cung Hạo Thiên và sự tồn tại của anh.

Nhã Hàn không biết phải nên mừng hay nên vui đây.

Bởi nó biết nếu mẹ nó vẫn chưa quên ba nó, khi biết ông đã vì bà mà chết, chắc chắn cõi lòng bà sẽ đau khổ còn hơn chết, thương tâm cả đời. Nên có lẽ bà quên đi sự tồn tại của ông cũng tốt.

Nhưng chỉ tội cho Nam Cung Hạo Thiên cả đời chỉ yêu Lý Nhã Thuần, nhưng đến khi mất đi, thì người ông yêu nhất không hề nhớ sự tồn tại của mình, một giọt nước mắt cũng không chịu nhỏ vì ông.

Thật đúng là thiên ý.

Sau khi xuất viện Nhã Hàn cứ dính lấy Nhã Thuần làm cô phiền chết được.

Cô thật không biết thằng quý tử nhà cô uống lộn thuốc nào nữa, không phải lúc trước nó luôn cô chê cô phiền, cô già lắm lắm cứ lái bên tai nó hoài.

Vậy mà bây giờ nhìn xem hai mươi tư tiếng đồng hồ, trừ đi học, đi ngủ, toàn bộ thời gian còn lại, nó luôn kè kè bên cô.

“Cạch cạch...” – Nhã Thuần vừa đánh máy, vừa nói :

-Lý Nhã Hàn con thấy chán à, sao không đi qua nhà hàng sớm chơi với mấy bạn đi, con cứ dính lấy mẹ không phiền sao?

-Không phiền, mấy bạn không ai đẹp bằng con, cũng chả ai chơi thắng con cả, chán ồm.

Nhã Thuần cảm thấy trên trán nổi thêm vài đường hắc tuyến, không biết rốt cuộc Lý Nhã Hàn di truyền cái tính tự kỷ cuồng này từ ai nữa, không giống cô gì hết.

-Nhưng mà mẹ thấy rất phiền à, con cứ cái ã bắt nhạc ùng ùng chèn chèn kiểu này, thì làm sao mẹ có tinh thần sáng tác văn chương được chứ. Mà nếu mẹ không sáng tác thì không có tiền, đến lúc đó hai chúng ta chỉ có nước ăn xin mà thôi.

133. Chương 130: Kết Thúc (2)

Nhã Hàn nhàn nhã vừa cắn hột dưa, vừa uống sữa nói:

-Không cần lo chuyện đó, cậu Nhã Dịch nói cậu sẽ lo cho hai mẹ con mình từ a tới z chỉ cần mẹ nói một câu mà thôi.

-Nhưng mà chúng ta không thể cứ làm phiền người ta hoài như thế.

-Không đâu theo tính toán của con, chi phí sinh hoạt một năm của chúng ta chỉ bằng tiền mà cậu Nhã Dịch bỏ ra để mời đối tác đi ăn một bữa thôi.

-Ách.

Nhã Thuần cứng họng, nghẹn trên trời, tài ăn nói của con cô còn hơn cả Lâm Nhược Mai nữa. Chắc có lẽ cô không nên cho nó tiếp xúc với Nhược Mai quá nhiều, đúng là cái tốt không học, chỉ lo học cái xấu mà thôi.

“Bốp” – cái lọ thủy tinh đựng ngôi sao may mắn do cô sắp tất cả rơi vung vãi xuống đất.

-Lý Nhã Hàn con lượm tất cả lên ẹ. Nếu không thì con chuẩn bị nhìn thí thí của con nở hoa đi.

-Ách.

Cảm nhận được sát khí phát ra từ người Nhã Thuần, ba sáu kẻ tẩu di thượng sách, “chạy”, Nhã Hàn đặt chân xuống đất chạy nhanh ra cửa.

-Nhã Thuần, tới giờ đi học thêm rồi, con đi trước đây.

Nhã Thuần giọng nói phi thường tức giận, nâng cao đê-xi-ben nói:

-Lý Nhã Hàn con có giỏi thì trốn luôn đi. Nếu để mẹ bắt được thì con chết chắc.

Cô là mẹ nó làm sao cô còn không hiểu con cô, nó có đi học phụ đạo à sao cô không biết nhỉ.

Đang lúc Nhã Thuần lui cui lượm lấy những ngôi sao may mắn, thì tay cô bỗng nhiên đụng tới một vật gì đó.

Nhã Thuần cầm lên thì thấy đó là một sợi dây chuyền, trên mặt dây chuyền còn có chữ TYT, ba chữ này có nghĩa gì nhỉ.

Bỗng nhiên trước mặt cô xuất hiện hình ảnh cứ như một cuốn phim chiếu chậm từng cảnh, từng cảnh.

Hình ảnh người đàn ông bá đạo, đến vô lý, anh như một vị chúa tể, từng bước, từng bước một phá hủy bức tường rào kiên cố trong lòng cô.

Dường như không chấp nổi sự thật Lý Nhã Thuần ngắt đi, trước khi mất hết ý thức trong miệng cô chỉ phát ra bốn chữ:

-Nam Cung Hạo Thiên.

Sau khi nhớ ra tất cả, Nhã Thuần bắt xe taxi trở về căn nhà cũ của nhà họ Lý, nơi cô anh và Nhã Dịch đã từng chung sống với nhau.

“Cạch”

Nhã Thuần dùng chiếc chìa khóa cũ mở cửa vào nhà, anh vẫn chưa hề đổi ổ khóa anh vẫn luôn chờ cô trở về.

Nhã Thuần bước vào nhà, cách bày trí căn nhà vẫn giống như tám năm về trước, cái ngày mà cô ra đi.

Nhã Thuần theo lối cũ mở ra phòng khách, phòng này đã được trang trí lại bên trong để rất nhiều đồ chơi cho bé trai, cô nghĩ rằng có lẽ anh đã chuẩn bị sẵn để đón Nhã Hàn và cô về sống chung.

Phòng thứ hai là phòng của Nam Cung Hạo Thiên.

Nhã Thuần mở cửa bước vào, nơi đây vẫn như xưa, vẫn lạnh lùng và ảm đạm như cái vỏ bọc của anh. Nhã Thuần đi lại nằm lên chiếc giường của anh, ôm lấy cái chăn của Nam Cung Hạo Thiên vào lòng, khóc nức lên:

-Nam Cung Hạo Thiên anh là tên khốn, là cái tên xấu xa, chết tiệt. Anh nói anh yêu tôi mà anh dám chết một mình bỏ lại tôi đó hả? Nam Cung Hạo Thiên tôi xin lỗi, tôi không nên vì hiểu lầm mà bỏ đi, nếu lúc đó tôi nói rõ ra với anh, tôi đó cả hai cùng đau khổ. Hạo Thiên anh biết không tôi không hận anh, chuyện của mẹ anh không liên quan gì anh cả, anh chẳng hề có lỗi. Lỗi là do tôi, tôi đã sai lầm rồi, tôi không nên

dùng hết toàn bộ oán hận của đời trước lên đời sau, Nam Cung Hạo Thiên tôi nhớ anh, nhớ anh nhiều lắm, ô ô ô.....

Nhã Thuần khóc đến mỗi nòn rồi ngũ thiếp đi. Mãi đến khi tối, khi cô đói bụng, Nhã Thuần mới lồm chòm bò dậy ra khỏi chăn.

134. Chương 131: Kết Thúc (3)

Nhã Thuần đi vào phòng bếp, theo quán tính cô mở cửa tủ, lấy ra một gói mì, và mở tủ lạnh lấy thêm quả trứng, giá và rau muống.

Sau đó bắt bếp lên vừa hát ngân nga vừa nấu bếp.

Khi đã lấp đầy cái bụng của mình, Nhã Thuần bỗng nhiên cảm thấy rất kỳ lạ. Lúc đầu do quá thương cảm nên cô không nhận ra, nhưng bây giờ nghĩ kỹ lại cảm thấy không ổn chút nào.

Sau khi Nam Cung Hạo Thiên chết thì căn nhà này không phải bỏ hoang hay sao? Vậy tại sao khi cô bước vào cả nhà không hề có bất kỳ tí bụi bặm nào, tủ lạnh còn chứa đầy thức ăn tươi sống.

Không lẽ có người cả gan dám đột nhập vào đây ở trọ không trả tiền. Nếu thật như vậy thì hôm nay hẳn chết chắc với cô.

Nhã Thuần đi dạo cả căn nhà nhưng chẳng thấy có bất kỳ dấu vết của ai cả. Không lẽ do cô quá đa nghi, hay hẳn chưa về.

“Choang”

Tiếng động phát ra từ phòng Nhã Thuần, bây giờ cô mới nhớ vẫn còn một nơi từ lúc cô bước vào tới giờ vẫn chưa kiểm tra qua.

Nhã Thuần mở cửa bước vào, cả căn phòng tối đen, nương theo ánh trăng, cô mơ hồ nhìn thấy một người đang ngồi trên xe lăn.

Anh ta đang cố sức khom người xuống mò mẫm nhặt lấy khung hình đang nằm trên đất. Những mảnh vỡ thủy tinh cắt nát những đầu ngón tay anh đến chảy máu, mùi máu tươi trong không khí làm cô phải rợn cả người.

Nhưng người đàn ông dường như không cảm nhận đau đớn, anh vẫn cố lục lọi trong những mảnh vỡ tìm tấm hình.

Khi nhặt được tấm hình, dù trong màn đêm mờ ảo nhưng dường như vẫn cảm nhận được nụ cười phát ra từ tận trong lòng anh ta. Người đàn ông ôm khư khư tấm hình vào trong lòng ngực như sợ bị người khác cướp đi.

Nhã Thuần bật đèn lên, dường như nghe được tiếng công tắc đèn.

Cảm nhận còn có người khác trong phòng, người đàn ông khẽ nhíu mày nói:

-Bạch Nhật Hàn không phải hôm nay cậu nói có hẹn với Uyển Nhi nên tối nay không tới sao? Hay lại có chuyện gì rồi.

Nước mắt Nhã Thuần rơi lã chã trên mặt đất, cô đi từng bước, từng bước về phía anh. Hai mắt anh vẫn nhìn về phía cô, nhưng miệng anh lại gọi cái danh tự không phải tên cô. Nam Cung Hạo Thiên rất cuốc tại sao anh lại thế này.

-Không phải Bạch Nhật Hàn là ai nói.

Nhưng đáp trả anh chỉ là sự im lặng của bóng đêm, dường như cảm giác thấy hơi thở mùi hương quen thuộc càng ngày càng gần, Nam Cung Hạo Thiên khẽ nhàu mày, anh di chuyển xe lạng đi nhanh về phía cửa, anh muốn thoát khỏi đây ngay lập tức.

Nhưng một bàn tay thon dài giữ chặt xe lạng của anh lại.

“Chát”

Nhã Thuần thẳng thừng tát vào gương mặt của anh, khuôn mặt trắng nõn hồng lên năm điều ngón tay ửng đỏ.

-Nam Cung Hạo Thiên anh dám trốn tôi lần nữa ư.

Nam Cung Hạo Thiên xoay người sang chỗ khác lạnh lùng nói:

-Lý Nhã Thuần, em cút cho tôi. Tôi không muốn nhìn thấy em nữa.

Trên môi Nhã Thuần ngược mặt lên trời cười ha hả, cô dùng bàn tay trái nâng cằm của anh lên, để anh đối diện với mặt mình nói:

-Nam Cung Hạo Thiên bây giờ anh đã ra nông nổi này rồi anh dám ra lệnh cho tôi. Anh nghĩ tôi sẽ nghe lời anh sao?

-Tôi không còn yêu em nữa, em đi đi. Đừng ở đây chướng mắt tôi.

-Có chuyện đó sao. Nam Cung Hạo Thiên người bắt đầu trò chơi tình ái này là anh nhưng người kết thúc sẽ do tôi quyết định. Anh nghĩ rằng anh là người bá đạo nhất sao, không phải đâu. Lý Nhã Thuần tôi đây còn bá đạo hơn anh gấp trăm ngàn lần. Dù có trốn đến chân trời góc biển, tôi cũng có thể bắt anh trở về bên cạnh tôi.

Nam Cung Hạo Thiên cười khở nói:

-Nhã Thuần tôi đã không còn phù hợp với em nữa rồi. Em hãy tìm người khác đi, tôi chỉ là một tên tàn phế không thể nào mang lại hạnh phúc cho em.

-Nam Cung Hạo Thiên nếu anh không đi được tôi sẽ là chân cho anh, nếu anh không nhìn thấy đường tôi sẽ là đôi mắt cho anh. Còn nếu anh không đồng ý kết hôn, cho dù có trời tôi cũng nhất quyết sẽ kéo anh vào lễ đường.

-Lý Nhã Thuần em, ưm ưm....

Nam Cung Hạo Thiên chưa nói hết câu, đã bị bờ môi của Nhã Thuần ngăn chặn lại tất cả. Lúc đầu anh còn giãy giụa nhưng sau đó dường như lý trí không chiến thắng được trái tim, Nam Cung Hạo Thiên cũng dần đáp trả lại cô, dây dưa cùng cô.

135. Chương 132: Đại Kết Cục

Giống như lời của Nhã Thuần, Nam Cung Hạo Thiên bị cô lôi kéo vào giảng đường, áp bức, bức hôn.

Nam Cung Hạo Thiên hứa với cô khi nào chân và mắt của anh được Bạch Nhật Hàn chữa hoàn toàn sẽ thành hôn.

Nhưng Lý Nhã Thuần nhất quyết không chịu. Tiêu chí của cô lấy chồng phải lấy liền tay, chớ để lâu ngày lắm kẻ dèm pha.

Với lại cô và anh đã bỏ lỡ suốt tám năm, nay cô không thể cứ để thời gian lãng phí vì cái lý do lãng nhách này được.

Cô yêu anh, anh cũng yêu cô. Chỉ cần bao nhiêu đó là đủ rồi, những chuyện khác không quan trọng. Khi hai con người thật sự yêu nhau, cho dù đối phương có ra sao thì trong mắt người còn lại đối phương cũng là tối đẹp nhất, hoàn mỹ nhất.

Hai tháng sau

“Reng reng...”

Nam Cung Hạo Thiên vừa nghe ti vi vừa nói:

-Đã tối thế này còn ai đến thế?

Nhã Thuần đóng cửa, nắm tay Trần Triều Hi bước vào nhà, ngồi trên sofa kế bên là xe lăn Nam Cung Hạo Thiên nói:

-À, không. Chỉ là nhân viên đến thu tiền điện thôi.

-Ừm.

Sau đó anh quay sang hướng khác, tiếp tục lắng nghe tin tức về lĩnh vực kinh tế.

Nhã Thuần gọt táo, một miếng đưa cho Nam Cung Hạo Thiên, miếng khác đưa cho Triều Hi đang ngồi kế bên.

Anh ta từ chối, dùng viết lông viết lên tấm bảng trắng đưa cho Nhã Thuần

“Anh muốn em dùng miệng đút cho anh cơ”

Nhã Thuần đánh nhẹ vào ngực của Trần Triều Hi rồi ngượng ngùng viết đáp lại:

“Thật đáng ghét, còn trước mặt chồng người ta đâu”

Trần Triều Hi mỉm cười, ôm lấy Nhã Thuần thì thầm:

“Hắn chỉ là gã mù, có thấy gì đâu.”

Triều Hi từ từ tiến lại gần Nhã Thuần, khi môi của anh dường như muốn khóa chặt môi Nhã Thuần, thì bị một bàn tay ngăn trở, tách hai người ra thật xa.

Lý Nhã Thuần trừng mắt nhìn người đàn ông đang phát hỏa đứng sừng sững trước mặt cô.

Triều Hi mỉm cười hướng Nhã Thuần nói:

-Nếu đã xong việc thì anh về trước đi.

Nhã Thuần không để ý đến Nam Cung Hạo Thiên, cô hướng Triều Hi mỉm cười, sao đó tiễn anh ra cửa:

-Cám ơn Triều Hi rất nhiều, lần sau mình nhất định khao cậu một châu lớn.

“rằm”

Nam Cung Hạo Thiên từ phía sau tiến lên đóng sầm cửa lại, sau đó ôm ngang lấy Nhã Thuần trở về phòng, thấy lên giường.

Nhã Thuần ăn đau hét lên:

-Nam Cung Hạo Thiên anh thấy bị người lừa dối vui không, thú vị lắm phải không?

Nam Cung Hạo Thiên nhú mi nói:

-Lý Nhã Thuần em biết từ khi nào?

Nhã Thuần gỡ gối lên thấy vào mặt anh báo cáo kết quả theo dõi bệnh án. Tại vì Chu Uyển Nhi nhìn thấy cô vì bệnh tình của Nam Cung Hạo Thiên rầu rĩ suốt ngày, mới trộm báo cáo kết quả của Bạch Nhật Hàn cho cô.

-Nam Cung Hạo Thiên nếu như em không phát hiện thì anh định dấu em đến khi nào?

Nam Cung Hạo Thiên mỉm cười nhìn Nhã Thuần nói:

-Tại vì anh cảm thấy rất hưởng thụ sự chăm sóc của em, nếu như anh nói ra sự thật thì không được hưởng ưu đãi này nữa hay sao? Nhưng mà Lý Nhã Thuần em cũng gan lắm, dám trước mặt chồng mà tầm tiệu với tình nhân à.

136. Chương 133: Đại Kết Cục (*****the End*****)

Lý Nhã Thuần trừng mắt nhìn Nam Cung Hạo Thiên lạnh lùng nói:

-Nam Cung Hạo Thiên thu hồi móng vuốt của anh ngay, hôm nay đi cả mẹ của tôi đến, tôi và Triều Hi chỉ là bạn bè mà thôi. Hôm nay cậu ấy chỉ giúp tôi đóng kịch, chúng tôi chẳng có gì cả?

-Nhưng rất tiếc dù giả hay thật tôi cũng phi thường tức giận, chỉ muốn trừng phạt em thôi. Cho nên em nhớ sao này có muốn trả thù thì cũng đừng nên lựa chọn cách ngu ngốc này nữa nha.

-Nam Cung Hạo Thiên anh ừm ừm

Môi cô bị môi anh phủ lên, không thể nói lên được một lời. Trong phòng tràn ngập ái muội khiến người ta nghe mà mặt đỏ, tim run.

Lý Nhã Thuần đi cả mẹ đến sao? Em cho rằng tôi ngu ngốc như thế à, cho em biết tôi còn rõ chu kỳ an toàn của em còn hơn em nữa đó.

Sáng hôm sau

Nam Cung Hạo Thiên nhìn con mèo lười còn đang rúc vào trong lòng mình. Mím cười vuốt tóc Nhã Thuần nói:

-Bà xã, mỗi lần anh tức giận, anh đều khiến em ba ngày ba đêm không xuống giường được. Nhưng sao anh thấy mỗi lần bà xa tức giận thì không có hành động gì cả, rốt cuộc em đã xả giận bằng cách nào vậy.

Nhã Thuần cọ cọ vào lòng ngực Nam Cung Hạo Thiên lười biếng trả lời:

-Chà bồn cầu.

Nam Cung Hạo Thiên nghi ngờ nói:

-Làm như thế, có thể xả giận được sao?

-Em dùng bàn chải đánh răng của anh để chà bồn cầu.

-Cái gì?

Khuôn mặt đang mỉm cười của Nam Cung Hạo Thiên bỗng nhiên cứng đờ. Trên mặt nổi thêm vài đường hắc tuyến.

Cảm nhận được không khí lạnh băng được toát ra từ người Nam Cung Hạo Thiên, Nhã Thuần biết cô đã thành công chọc giận anh.

Ha ha cuối cùng cô cũng trả thù anh được rồi. Nhưng cô lại quên mất một điều quan trọng, là bây giờ cô vẫn còn đang nằm trong hang sói.

Nhận thấy những móng vuốt không yên phận của anh đang di chuyển trên người cô, Nhã Thuần khẽ nhíu mày. Nhã Thuần cảnh giác, nhích từ từ tránh xa anh ra.

Nhưng chưa kịp trốn thoát đã bị anh khóa chặt vào trong lòng ngực kiên cố.

-Nam Cung Hạo Thiên em chỉ là muốn chọc anh cười thôi, không lẽ anh không thấy vui sao? Với lại bây giờ là ban ngày nha.

-Vậy thì đã sao, em biết khi anh tức giận thì anh lại cứ muốn trừng phạt em. Với lại anh thấy cũng đã đến lúc Nhã Hàn nên có em rồi. Nên mình cũng nên làm việc tích cực đi.

-Ừm ừm...

Trong phòng tràn ngập một mảnh xuân sắc khôn cùng.

*****Hết*****

137. Chương 134: Ngoại Truyện (1)

Hoa Thương nhìn Nam Cung Hạo Thiên say khướt nữa nằm nữa ngồi trên sofa, cái đầu gần như gục tới đất, vỏ chai rượu khắp nơi, nhưng trên tay vẫn còn nắm chặt cái khung hình.

Trong khung là ảnh một người ngồi trên chiếc xích đu trong khu vườn, mặc bộ váy trắng, mái tóc xõa dài bay tự do trong gió, trên môi nở nụ cười thật tươi tựa như thiên sứ.

Hoa Thương không khỏi nhúu, có lẽ thời gian gần đây cô đã quá quen với cái cảnh này nên không còn đau lòng như lúc đầu. Nhưng hôm nay dường như anh sai hơn mọi bữa, đến nỗi cô vào nhà đã lâu mà anh vẫn không hay.

“Đã hai tháng kể từ cái ngày con ả kia đi, nhưng anh vẫn chưa quên được nó sao? Nó quan trọng với anh như vậy sao, em không tin, không tin.”

Hoa Thương đỡ lấy Nam Cung Hạo Thiên, để anh tựa người vào mình, sau đó lê từng bước chân chậm rãi vào phòng.

Cô để anh nằm lên giường, sau đó phủ kính chắn cho anh rồi mới xoay người bước ra thu dọn cái chiến trường ngoài kia.

Nhưng chưa đi được ba bước, cô rơi vào một vòng tay rắn chắc, cơ thể ấm áp của người đàn ông, mùi rượu hòa lẫn với mùi thuốc lá phả vào cổ cô, làm Hoa Thương phải đỏ mặt.

-Đừng đi, xin em đừng đi, đừng bỏ anh lại một mình. Anh biết mình sai rồi, mình đã quá vô tình, không biết trân trọng em. Khi không có em anh rất cô độc em biết không? Hãy cho anh cơ hội anh nhất định sẽ làm em trở thành người phụ nữ hạnh phúc nhất thế gian.

-Hạo Thiên em không đi đâu cả, chỉ cần anh đồng ý, em nguyện suốt đời chỉ ở bên anh.

Nam Cung Hạo Thiên xoay người cô lại, đặt vào môi cô một nụ hôn thật sâu và dịu dàng như thể sợ cô sẽ tan biến, biến mất bình thường. Đến khi cảm nhận được Hoa Thương hít thở không thông, anh mới không tình nguyện buông ra.

Hoa Thương cảm thấy mình thật vui, có lẽ cả cuộc đời cô chưa bao giờ vui như ngày hôm nay. Anh nói anh làm sai, anh nói anh yêu cô, Hoa Thương cứ nghĩ mình như đang nằm mộng.

Tình yêu đơn phương của cô cuối cùng cũng có kết thúc viên mãn.

Anh ôm cô thật chặt, vẽ mặt đầy hạnh phúc cứ như một đứa trẻ được được cho kẹo.

-Anh yêu em..... Nhã Thuần....

Hoa Thương đẩy Nam Cung Hạo Thiên ra, chạy thẳng ra khỏi phòng.

Nam Cung Hạo Thiên té ngã trên mặt đất, những giọt nước mắt không ngừng rơi, gào thét gọi tên Nhã Thuần làm người ta phải thương tâm.

Anh muốn đuổi theo, muốn nắm giữ cô lại nhưng vì nồng độ cồn quá cao, làm anh bất lực, chỉ có thể nằm trên sàn gạch lạnh ngắt, nhìn theo bóng lưng cô khuất dần. Từ từ mất đi ý thức chìm vào bóng đêm vô tận.

Hoa Thương lấy xe chạy thẳng đến bar Đế Nguyệt.

Cô kêu tất cả loại rượu mạnh nhất. Cô muốn nhờ cái thứ âm nhạc xập xình đình tay nhức óc này cộng với hương vị của cồn làm cô xua tan đi tất cả oán khí, uất ức trong lòng.

Một cô gái mang vẻ đẹp mịn hoặc như loài anh túc, Hoa Thương thu hút được rất nhiều ánh mắt hâm mộ và ghen tỵ. Rất nhiều chàng trai muốn tới làm quen nhưng lại không dám vì nhận được ánh mắt như muốn giết người và sát khí phát ra từ người cô.

Nhưng không ai dám làm càn hay quấy nhiễu cô, bởi vì ai mà không biết Hoa Thương chính là thiên kim quý nữ nhà họ Tố. Tố gia không chỉ là một tập đoàn lớn, mà ngay cả trong giới hắc đạo cũng nắm giữ một địa vị khá cao, làm việc quyết đoán. Nên họ không muốn chuốc họa vào thân.

“Nam Cung Hạo Thiên anh thật độc ác. Anh đã quên lúc bé, khi em bị ăn hiếp anh luôn đứng trước bảo vệ che chở cho em. Em chỉ là du học mười năm, tại sao khi trở lại mọi thứ lại thế này. Anh đã không còn là anh của khi xưa. Không lẽ chỉ vì một đứa mồ côi, nghèo hèn mà anh không cần Thương nhi nữa sao? Không, em không cam lòng, anh là của em. Hạo Thiên anh là của em. Em tin nhất định có một ngày anh mới nhận ra, ai mới là người xứng đáng bên anh.”

Cơn buồn nôn ập đến, Hoa Thương chạy vội nhà vệ sinh. Chắc có lẽ do uống quá nhiều rượu, Hoa Thương chả còn phân biệt được đông tây nam bắc gì nữa, cô đẩy cửa một căn phòng nào đó và chạy thẳng vào nhà vệ sinh bên trong.

Sau khi đã nôn xong tất cả mọi thứ ra, Hoa Thương cảm thấy khỏe hơn rất nhiều, bước chân lão đảo ra khỏi nhà vệ sinh.

Sau khi ói xong Hoa Thương cảm thấy miệng rất đắng, nhìn thấy trên bàn có ly rượu, cô cầm lên nốc một hơi cạn sạch, rồi đặt mình nằm trên sofa.

-Nóng, nóng quá đi. Chết tiệt. Tại sao lại không bật điều hòa. Có tin tôi đuổi tất cả ra ngoài đường ăn xin hay không. Thật là ăn hại mà.

138. Chương 135: Ngoại Truyện (2)

“Rồi vậy là xong” – chàng trai thâm than.

Anh đã muốn ngăn cô lại, không cho cô uống cái thứ kia, nhưng vẫn không kịp. Hành động của cô quá nhanh. Nên cô không thể trách anh được. Anh đã vào đây trước, có lẽ do cô quá say đầu óc không còn minh bạch nên mới không nhận biết được sự tồn tại là anh đây.

Hoa Thương xé rách áo của mình, cô giãy dụa, miệng vẫn luôn hô nóng, chợt đụng tới cái gì đó rất mát, rất lạnh. Cô ôm chầm lấy nó, cứ như ngày hè khô nóng vớ được một que kem, không muốn tách ra.

-Chết tiệt.

Người đàn ông khê nguyên rửa một câu, vốn là anh đã muốn nhẫn nhịn rất khổ cực vậy mà cô còn chằm ngời.

Anh đẩy người con gái đang quẩn lấy mình như con bạch tuột ra, không những cô không chịu thu hồi những cái xúc tu của mình lại, mà còn có xu thế càn quẩn càng chặt.

Nếu cô đã muốn như thế thì đừng trách anh vô tình. Đây là do cô tự làm tự chịu.

Anh đứng bật dậy, ôm chặt lấy Hoa Thương tiến về phía chiếc giường lớn trong phòng.

Anh vừa mới từ nước ngoài trở về chưa được hai tháng, đã bị lão ba tính kế. Năm nay Kỳ Chấn đã muốn hai mươi hai, nhưng vẫn chưa có bạn gái

Kỳ Chấn vốn là người hướng nội, nên rất ít giao thiệp với ai, với lại anh cảm thấy tuổi này vẫn còn rất trẻ. Anh chưa muốn đeo gong vào cổ sớm. Nên hầu như bạn của anh đa số vẫn là nam, rất ít nữ.

Vì theo quan niệm của anh, thà rằng không yên nếu yêu thì phải yêu cho xứng đáng. Một lòng một dạ với đối phương, và cùng cô nắm tay vào nhà thờ xây dựng một mái gia đình hạnh phúc.

Nên đến cái tuổi này rồi mà anh vẫn còn giữ cái bằng khen FA, làm lão ba lo lắng không thôi. Thế là vào một đêm không trăng không sao, trong bữa tiệc với gia đình, anh bị chính ba ruột cho người phục thuốc mê và xuyên được đưa thẳng vào quán bar của gia đình, chỉ vì ba anh muốn kiểm chứng và chắc rằng con của lão không thuộc về thế giới thứ ba.

Khi anh tỉnh lại cả người mệt mỏi khó chịu và còn rất nóng, trên bàn có để hai ly rượu, Kỳ Chấn cầm nhanh lấy một ly nốc thẳng một hơi, như muốn làm dịu đi cơn khát.

Nhưng dường như nó không giảm mà ngược lại còn có xu hướng mạnh thêm. Không thể nghi ngờ lão ba vì sợ khi anh tỉnh tước mê, thì xuyên được đã giảm bớt tác dụng, nên đã nhân tiện hạ thêm vào rượu một ít xuyên được nữa, để anh tự mắc câu, nếu như thế thì không thể trách lão nữa.

Khóe môi của Kỳ Chấn nâng lên một nụ cười cực kỳ lạnh lẽo, thật cao tay. Nhưng anh là ai, Mạc Kỳ Chấn anh là người dễ dàng để người khác sắp đặt như vậy sao?

Trong lúc anh đang muốn vào nhà vệ sinh ngắm mình trong nước lạnh để thanh tỉnh hơn, thì không ngờ người của lão ba đã đến, tuy rằng dáng người rất đẹp, nhưng tại sao lại có thể say khướt như vậy chứ.

Anh đang muốn đuổi cô ra ngoài, thì không ngờ cô lại uốn mắt ly rượu chứa thuốc còn lại trên bàn, không những thế còn không ngừng chăm lura trên người anh. Đúng là phụ nữ quán bar mà, lẳng lơ và dâm dăng.

(T/g: “Nếu tỷ biết anh nghĩ thế về tỷ, thế nào tỷ cũng cào nát mặt anh ra và đập cái kẻ vô lương như anh xuống giường”)

Chính vì thế động tác của anh không khỏi thô lỗ, nhưng khi anh cảm nhận mình bị ngăn cản và nghe được tiếng kêu đau đớn những giọt nước mắt của cô, không hiểu sao, anh cảm thấy rất vui, anh là người đàn ông đầu tiên của cô, và cô cũng thế, cô là người con gái đầu tiên của anh. Của Kỳ Chấn anh. Nên động tác của anh dần trở nên dịu dàng và nhẹ nhàng rất nhiều

Hoa Thương khẽ nhíu mày, cô đưa tay xoa xoa huyết thái dương vẫn còn đau nhức của mình, có lẽ vì ảnh hưởng của rượu nên cô cảm thấy đầu óc chỉ còn là một mảnh mơ hồ.

Nhưng cơn đau từ hạ thể làm cô giật mình, đưa mắt nhìn xuống, cơ thể đầy ấn ký xanh tím, không mảnh vải che thân. Hoa Thương như muốn chết lặng.

Cô đã mất đi cái thứ quan trọng nhất của mình ột gã không hề quen biết. Tên khốn, hần thật tồi tệ.

139. Chương 136: Ngoại Truyện (3)

Cô đã mất đi cái thứ quan trọng nhất của mình ột gã không hề quen biết. Tên khốn, hần thật tồi tệ.

Nhưng cũng không thể chê được, hần rất đẹp trai, khuôn mặt đầy vẽ ma mị, mi dài và rậm, cái mũi cao cao, làn da thật trắng, không tỳ vết. Con trai đẹp thế làm gì, đúng là yêu nghiệt.

Đúng là “rượu sai loạn tính” mà. Chỉ vì rượu cái thứ tồi tệ đó mà làm cô mất đi lí trí, không thể điều khiển bản thân, làm mất đi thứ quan trọng nhất của cô.

Cô phải trách ai, chỉ có thể trách bản thân, nếu không vì cô uốn “rượu”, nếu không vì cô say, thì có sự có thể này sao?

Dù cùng nhau trên giường, dù đều là lần đầu, nhưng khi hấn bước xuống hấn vẫn là hấn, còn cô thì đã được gán cho hai chữ “đàn bà”, nói rất dễ nhưng nghe thật nặng nề.

Nhưng thật nực cười có lẽ đây chẳng phải lần đầu của hấn, trong cái thế kỷ 21 này làm sao có thể tin một gã đẹp trai, phong lưu như hấn vẫn còn là xử nam chứ. Đúng là chuyện thật nực cười mà.

Những giọt nước mắt nặng nề rơi xuống. Hoa Thương lão đảo bước xuống giường, mỗi bước đi hạ thể đau rất, làm cô như muốn té ngã.

Nhưng cô không khuất phục cô vẫn kiên trì đi từng bước về phía nhà tắm, cái đau ngày hôm nay chính là bài học và sự trả giá cho hành động sai lầm của bản thân vì không nghe lời ba mẹ, uống rượu mà không biết kiềm chế.

Sau khi tắm nước ấm cô cảm thái thoải mái rất nhiều, nhưng nhìn bộ váy màu lam bị xé rách như nùi giẻ, làm cơn giận của cô không ngừng bộc phát, tại sao hấn lại có thể thô bạo với phụ nữ như thế chứ. Cầm thú, đúng là cầm thú thì làm sao có tính người được.

Cô nhặt lấy chiếc áo sơ mi của anh mặt vào người, nó rất dài, nên cũng có thể tạm chấp nhận được.

Hoa Thương đặt lên bàn một xấp tiền và tờ giấy nhỏ, sau đó xoay người ra khỏi phòng.

Cô cứ nghĩ mọi chuyện đã kết thúc, nhưng thật không ngờ chỉ một sai lầm của cô và hiểu lầm của anh, một sinh mệnh nhỏ bé đã vô tình được hình thành.

Cô không đi về biệt thự nhà mình mà lấy xe thẳng để nhà Nam Cung Hạo Thiên.

Nhìn sắc trời vẫn còn chưa sáng, cô tin chắc theo kinh nghiệm của mình anh vẫn chưa thức.

Ngồi bên giường của Nam Cung Hạo Thiên, không hiểu sao nước mắt vốn đã khô từ lâu, nay lại rơi thêm lần nữa, cô ôm chặt lấy anh khóc như hoa rơi lệ vũ, anh khẽ nhíu mày, bất giác ôm cô vào lòng, xoa tóc cô.

-Nhã Thuần đừng nghịch, anh còn muốn ngủ.

Nhìn hai mắt vẫn còn nhắm chặt của người đàn ông, cô biết anh vẫn chưa tỉnh, chỉ là hành động phản xạ theo cảm giác mà thôi.

Ánh mắt của Hoa Thương khẽ ánh lên sự sắc bén và kiên quyết:

-Nam Cung Hạo Thiên nếu anh đã độc ác với tôi như vậy, thì đừng trách tôi tàn nhẫn với anh.

Hoa Thương với lấy con dao gọt trái cây trên bàn cắt vào đầu ngón tay, nhỏ máu lên giường, sau đó cởi cả áo của cô và anh ra, rồi lên giường nằm, ôm lấy anh, nhắm mắt ngủ.

Kỳ Chấn khi thức dậy nhìn kế bên là một mảng trống rỗng không hiểu sau cảm thấy mắt mát rất nhiều.

Nhưng khi nhìn thấy một xấp tiền trên bàn và mảnh giấy nhỏ, khuôn mặt của anh biến sắc, xanh mét, cả người tràn ngập sát khí khiến người ta phải rùng mình. Cô đây là ý gì một kỹ nữ mà còn dám xem anh là ngưi lang, cô chết chắc rồi.

-Hãy đợi đó, dù em có chạy tới chân trời góc biển tôi cũng có cách lôi em trở về.

Kỳ Chấn đã cho rất nhiều người tìm kiếm nhưng không hề có kết quả, anh đã đến quán bar rất nhiều lần, vẫn không gặp cô lại lần nào nữa.

Khi anh cảm thấy tuyệt vọng muốn bỏ cuộc, thì lại vô tình gặp cô tại bệnh viện, khi mà anh đưa lão ba đi khám sức khỏe.

140. Chương 137: Ngoại Truyện (4)

Gặp lại cô anh rất vui, nhưng đồng thời cũng lo lắng không thôi. Cô bệnh ư, có nặng không, có ai chăm sóc không?

Anh tìm đến phòng khám, hỏi thăm y tá, mới biết được cô tên là Tố Hoa Thương mang thai ba tháng. Cô mang thai con của anh và cô, anh cảm thấy vui mừng không cùng, anh sắp được làm ba.

Anh cho người điều tra tất cả về cô, anh biết cô có vị hôn phu và rất yêu người đó, nhưng hẳn ta lại yêu người khác. Có lẽ là theo tình tình chạy; chạy tình thì tình theo

Lần đó là do cô cãi nhau với Nam Cung Hạo Thiên nên mới uống sai, và bị anh hiểu lầm và dẫn đến chuyện kia.

Lúc đầu khi anh tìm đến gặp cô, cô rất sợ hãi và đuổi anh như đuổi tà, tránh anh như ôn thân. Không những thế còn mang con anh mà nói là con của người khác, anh cảm thấy rất tức giận.

Nhưng anh biết mình đã gây ra lỗi lớn với cô, anh biết mình đã mang đến cho cô rất nhiều phiền phức.

Nên anh không trách cô và muốn theo như ý cô chấm dứt tình cảm của mình, không tới tìm gặp cô nữa.

Nhưng không hiểu sau anh vẫn không ngừng nghĩ về cô, về đứa con chưa chào đời của anh. Nên anh vẫn âm thầm cho người theo dõi và bảo vệ cô.

Những tháng đầu mang thai cô luôn nôn nữa, ăn không được, ngủ không ngon và luôn bị chuột rút, nhưng hẳn ta không xuất hiện, hoặc đã nếu có xuất hiện thì chỉ hỏi thăm vài câu rồi ra về.

Nhìn tư liệu điều tra, anh cảm thấy rất phẫn nộ, và thương cô.

Anh bắt chấp sự xua đuổi của cô, vẫn luôn ở bên cô và chăm sóc cô. Dù chỉ là với tư cách người bạn.

Khi nhìn cô ở bên Nam Cung Hạo Thiên vì hẳn mà mỉm cười, vì hẳn mà đau khổ, anh cảm thấy trong lòng mình ẽ ảm rất nhiều. Nhưng theo thời gian, anh vẫn không thể từ bỏ cô được.

Vì có lẽ chỉ cần nhìn cô hạnh phúc bên người khác, anh đã cảm mãn nguyện, dù người cô yêu không phải anh. Bởi lẽ hạnh phúc của cô chính là của mình.

Có lẽ khi yêu con người sẽ dần trở nên mù quáng và ích kỷ, xuất hiện những toan tính tranh giành.

Nhưng nếu thật sự khi bạn yêu một ai đó, bạn sẽ nhận ra rằng, dù không thể yêu người đó, nhưng chỉ cần người đó hạnh phúc, bạn đã cảm thấy hạnh phúc.

“Cốc”

Hoa Thương khẽ nhú mày, đưa tay lên trán xoa xoa, trừng mắt nhìn người nằm kế bên.

Kỳ Chấn mỉm cười, ôm cô vào lòng:

-Mèo lười trời còn sớm sao thức sớm dậy? Đang suy nghĩ gì vậy, có phải ngoại tình tư tưởng không?

Hoa Thương nắm lấy lỗ tai của Kỳ Chấn xách ngược lên:

-Mặc Kỳ Chấn anh không chỉ ký đầu tôi, gọi tôi là mèo, còn dám nghi ngờ tôi, muốn chết có phải không. Anh còn nhớ hiệp ước anh ký với tôi trước khi kết hôn không?

Kỳ Chấn mỉm cười lấy lòng, vô tội trả lời:

-Có sao? Sao không nhớ cà.

-Vậy tôi nhắc cho anh nhớ: Điều 1: Vợ là nhất. Điều 2: Vợ không bao giờ sai. Điều 3: Nếu như vợ có làm sai, xin quay lại điều 2.

-Ha ha, oke ông xã nhớ kỹ. Nhưng ông xã nhớ không lầm thì điều 4 trong hiệp ước của vợ là của ông xã mà phải không. Đó là bà xã phải thực hiện đúng nghĩa vụ làm vợ.

Hoa Thương mỉm cười nói:

-Ừm. Không phải tôi đã thực hiện rất tốt sao? Làm việc nhà như con osin không công, còn sinh cho lão công ông đây một đứa con gái thông minh xinh đẹp, một thằng con cai kháo khỉnh rồi sao?

-Ha ha chưa tốt. Bởi vì bây giờ ông xã rất đói bụng.

-Vậy thì buôn tôi ra, để đi nấu cơm.

Kỳ Chấn ái muội bên tai Hoa Thương nói:

-Ông xã muốn ăn bà xã thôi, nên bà xã hãy thực hiện đúng nghĩa vụ làm vợ đi, phục vụ ông xã nào.

-Lão biến thái bây giờ trời mới sáng đâu, bọn trẻ còn bên ngoài đấy.

-Chúng chưa thức đâu

-Đáng ghét.

Ở bên ngoài Mạc Mỹ Dao khẽ nhú mày:

-Đã mười năm rồi, mà cứ tưởng như còn mới cưới không bằng. Đúng là không thể nào nói nổi mà.

Một bàn tay bé xíu cầm lấy vạt áo của Mỹ Dao khẽ lay động, gây sự chú ý với cô, nói:

-Chị Mỹ Dao đứng trước phòng ba mẹ chi vậy?

-Không, chỉ là đi ngang thôi. Để chị đưa Nhĩ Khang đi học nha. Hôm nay ba mẹ bận rồi. – vốn cô định đến nhắc mẹ ngày mai đi họp phụ huynh học sinh cho cô, nhưng xem cái tình hình này chắc tới trưa mới gặp được.

-Dạ.

Nhĩ Khang nắm lấy ngón út của Mỹ Dao. Hai người mỉm cười hạnh phúc nhìn nhau.

141. Chương 138: Ngoại Truyện (5)

Ngoại ô thành phố

Dưới bóng cây đại thụ già, một cô gái dáng vẻ thanh tú, hai tay gối đầu nằm trên bãi cỏ xanh mượt, khép hờ hai mắt, trên môi còn ngậm nga một điệu hát nghe rất im tai.

Từng cơn gió thoảng qua, mặt nước trước mặt khẽ lay động, mùi cỏ non hoàn với mùi hoa tươi và hơi nước, không hề nhiễm bẩn bởi khói bụi của thành phố tấp nập làm con người cảm thấy thư thái rất nhiều.

Nhìn bầu trời xanh biếc, cô thầm cảm tạ trời cao, có lẽ ông trời đã nghe thấu lời cầu xin của cô. Bây giờ cô cảm thấy rất hạnh phúc, không những ba mẹ yêu thương cô, mà còn có em trai bé bỏng lúc nào cũng thích làm nũng và đeo lấy cô.

Hạnh phúc đôi khi rất giản đơn, nó không hề xa hoa và xa xôi. Đôi khi nó rất gần và luôn ở bên ta.

Dường nghe cảm nhận thấy điều gì đó không ổn, cô gái khẽ nhíu mi, khuôn mặt ẩn chứa sự tức giận, khó chịu:

-Đúng là lũ ruồi bọ khốn khiếp mà.

Cô gái thầm rửa mặt rồi đứng dậy di chuyển ra phía sau cây đại thụ già, vì cô không muốn gặp rắc rối.

Thường thì vào thời gian rảnh, cô rất thích một mình đi tản bộ và nghỉ ngơi ở đây vì nó rất yên tĩnh không có ồn ào và có thể hòa mình vào thiên nhiên, thả lỏng tâm hồn, lắng đọng lại những chuyện không vui, từ từ quên nó đi dùng nụ cười để đối mặt, giữ cho tâm hồn thanh thản.

Cô không muốn giam giữ sự hận thù, đố kỵ và ích kỷ, cô không cho phép bản thân mình phạm sai lầm như mười năm về trước. Luôn mang sự thù hận để rồi chỉ làm hại chính bản thân mình, tự làm tổn thương mình và hại người khác.

Cô gái vừa tránh đi không lâu thì một chàng trai mặc chiếc quần tây màu đen, chiếc áo sơ mi trắng chạy lại gần.

Dường như mới trải qua một trận hỗn chiến, trong người đàn ông hơi chật vật, quần áo sộc xếch, chiếc sơ mi trắng bị nhiễm bẩn thành màu ngà ngà.

Theo sau là khoảng chín mười người, vẽ mặt hung tợn đuổi theo, trên tay là gậy gộc và mã tấu.

Một gã có vết sẹo dài bên má phải nhìn chàng trai cười nói:

-Chạy, sao không chạy nữa.

Chàng trai khẽ nhíu mày, phía sau là sông, trước mặt là sát thủ, đúng là chết tiệt mà.

Nếu không phải anh sơ suất bị người phục thuốc thì lũ khốn muốn đụng vào anh đúng là chuyện mơ tưởng mà.

Nhưng cũng may là anh vốn có miễn dịch với thuốc mê, nên không bị ngất xỉu chỉ là bị choáng váng hoa mắt mà thôi. Anh đã tự làm tổn thương thân thể, giữ thanh tỉnh để có thể tìm cách trốn thoát, nhưng chưa chạy được không xa đã bị phát hiện. Đúng là hôm nay ra đường không coi ngày mà.

Chàng trai lạnh lùng nhìn đám người trước mặt nói:

-Nếu muốn đánh thì xong lên, đừng lãi nhãi như con gái nữa khiến thiếu gia đây cảm thấy lòng bùng nổ tai quá đi.

Tên mặt sẹo khuôn mặt tối sẫm lại, danh thếp nói:

-Tiểu tử có chút khí phách đó, nhưng rất tiếc ngày này năm sau sẽ là ngày giỗ của mày. Nếu có trách thì nên trách mày đừng nên đắc tội với Quách gia.

Chàng trai trầm nghĩ: “Quách Khiếu Hùng khá lắm, hẳn nên cầu nguyện đi nếu hôm nay anh mà thoát nạn thì ngày sau nhất định là ngày tàn của hắn, anh nhất định khiến hắn phải thân bại danh liệt.

Hắn là quản quản lý hành chánh của Toàn Cầu nhưng lại thông đồng với người ngoài bán đứng công ty bị anh phát hiện. Vì nể tình hắn đã từng cống hiến cho công ty lão ba hơn mười mấy năm, nên anh chỉ yêu cầu hắn tự động nộp đơn từ chức, vậy mà khen ngược cái thứ ăn cháo đá bát đó còn dám thêu người hành hung anh.

Lão ba anh đúng là có mắt nhìn người mà.”

Chàng trai mỉm cười nhìn bọn chúng khinh bỉ nói:

-Chỉ với lũ ruồi bọ như mấy người mà cũng muốn lấy mạng thiếu gia, đúng là kể chuyện tiểu lâm mà.

Tên mặt sẹo giọng nói khàn khàn hét lớn:

-Tất cả tội bây xong hết lên, chém chết nó cho lão tử.

“Bình, bình, chát, chát, bóp bóp....”

Mặc dù một chọi chính nhưng khí thế chàng trai không hề thua kém, ra đòn rất chắc chắn, mạnh mẽ, dứt khoát và đẹp mắt, tránh né cũng nhanh nhưng không hiểu sau hình như có đôi lúc hành động của anh đôi lúc không linh hoạt, thậm chí dường như không nhắm được chính xác đối thủ. . Làm lộ nhược điểm của bản thân, đưa mình vào thế nguy hiểm.

Cô gái nấp sau cây cổ thụ khẽ mỉm cười, đúng là soái ca mà. Dù bị thương nhưng vẫn không mất đi soái khí của mình, vẫn còn đẹp chán.

Nhìn thấy có một gã vừa định từ phía sau đánh lén, cô gái ngồi xuống nhặt lấy một hòn đá, nhắm thẳng vào tay cầm dao của gã ném tới. Gã ăn đau, cái dao đang cầm trên tay rớt xuống đất.

-Chết tiệt, là tên khốn nào dám động dao trên đầu thái tử, có gan thì bước ra đây. Đừng giở trò lén lút, thật không đáng mặt làm người mà.

142. Chương 139: Ngoại Truyện (6)

Không có người trả lời, nhưng thay vào đó là hàng loạt viên đá được ném ra, nhanh và chuẩn nhắm ngay vào trán, tay và chân của đám sát thủ, làm rớt tất cả vũ khí của chúng.

-Một đám người dùng vũ khí đánh một chàng trai, tay không tất sát mà không biết nhục à. Còn dám ở đó chỉ trích người khác, không biết ai nhục hơn ai. Mau về nhà lấy gương soi lại đi, cái mặt mấy người dày gàn bằng cái hổ bê tông rồi đó.

Tất cả ánh mắt của mọi người nhìn về phía phát ra lời nói, thì nhìn thấy một thiếu nữ dáng hình mảnh mai, khuôn mặt tinh xảo, mái tóc bện cao, đang tựa người một cách lười biếng vào gốc cổ thụ, mỉm cười nhìn họ.

Một tên trong đám sát thủ, nhìn cô bằng ánh mắt dâm dăng, không hề dấu giếm dục vọng trong mắt của mình nói:

-Cô em, nhìn cũng ngon đấy. Nếu một hồi phục vụ tốt bọn ta biết đâu bọn ta sẽ tha ngươi một mạng. Ha ha a.....

Cô gái không nói gì chỉ là nụ cười trên môi của nàng ngày càng sâu hơn. Một viên đá bay ra từ tay cô, hướng ngay mặt gã mà bay thẳng tới trước ánh mắt bất ngờ của mọi người, gã bụm lấy miệng của mình, khi lấy tay ra là một ngum máu và mấy cái răng.

-Tiện nhân. Thiên đường có lối người không đi, địa ngục không lối người lại vào. Thì đừng trách lão tử vô tình. Tội bây giết con khốn đó luôn cho tao.

Cô gái đi lại, thân hình cô như con bướm, linh hoạt tránh khỏi phục kích của rất nhiều gã tráng hán thô kệch. Chàng trai cũng không hề thua kém nhanh chóng hồi phục lại tinh thần, ra đòn phản kích.

Một nam một nữ trong lúc vô tình kề vai sát cánh, cùng nhau chiến đấu.

-Cẩn thận. – chàng trai hét lên.

Cô gái giặc mình nhìn chàng trai lạ mặt đang ôm mình vào lòng, vì anh cao hơn cô cả cái đầu, nên hiện tại khuôn mặt cô đang áp sát vào bờ ngực vững trãi của anh, cơ hồ có thể nghe được cả tiếng tim đập của anh, nhiệt độ trên người anh, làm khuôn mặt thoáng chốc ửng đỏ. Cô gái vội vàng đẩy chàng trai đang chắn trước mặt mình ra.

Hơi thở ấm áp của cô phả vào người chàng trai, làm anh cảm thấy trong lòng bỗng nhiên dâng lên một cỗ cảm giác khó hiểu, nhưng khi bị cô đẩy ra, không hiểu sao anh cảm thấy như mất mát thứ gì đó.

Đúng là làm ơn mắc oán mà, cô đã cứu hắn, vậy mà hắn còn dám chiếm tiện nghi của cô. Để xem cô có đánh chết anh không, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt bỗng chốc trắng bệch như tờ giấy của anh, cô cảm thấy lo lắng không thôi.

Chàng trai nhìn thấy cô gái thất thần, nhíu mi nói:

-Cô suy nghĩ cái gì vậy, tập trung đánh đi. Tôi không muốn bị cô liên lụy.

Cô gái quan sát chàng trai thêm lần nữa thì phát hiện tấm lưng của anh có vết đao, máu nhiễm đỏ một vùng. Thì ra khi nãy anh lấy thân che cho cô, nếu không thì giờ phút này cô không nằm đo ván mới lạ đó. Đúng là cô quá khinh địch mà.

“Đáng chết, dám đánh lén cô nãi nãi, đúng là chê ngày dài quá đây mà”

Khuôn mặt cô gái bỗng tối sầm lại, vịn lấy chàng trai làm điểm tựa, nhảy lên xoay người, tung chân đá bay mấy người một cách ngoạn mục. Cô như con thú hoang xông chuồn nhào vào đối thủ, quyền đấm cước đá một cách không thương tiếc.

Năm phút sau

Nhìn mấy gã đang nằm ngổn ngang trên mặt đất, cô gái lạnh lùng nói:

-Cút. Lão nương đếm tới ba, mà còn phát hiện tên nào còn ở đây, lão nương không ném nó xuống sông làm bạn với thủy tề. Tên lão nương đây nhất định sẽ viết ngược lại đó.

Chưa đếm đến hai, cả lũ sát thủ đã kéo nhau lồm chồm bò dậy, cuốn quýt bỏ chạy, chạy trốn chết, không dám ngoảnh đầu lại.

Cô gái mỉm cười ngả người nằm lên bãi cỏ xanh, hàng lông mi dài khẽ khép lại. Cảm giác ánh mắt của đối phương không ngừng di chuyển trên người mình, làm cô không hề thoải mái chút nào.

-Này anh còn chưa đi nữa hả? Mà tiểu thư đây biết mình trường rất mỹ nhưng anh có cần nhìn chăm chăm như vậy không, sẽ làm mòn nhan sắc đấy.

Chàng trai ngồi xuống kế bên cạnh cô gái nói:

-Đúng là một cô gái kỳ lạ. Nhưng cảm ơn cô rất nhiều.

Cô gái mỉm cười nói:

-Không có gì, xem như là tôi trả lại món nợ chín năm về trước cho anh đi. Xin lỗi vì tôi và mẹ mà khiến gia đình anh xa cách nhau bảy năm.

Nhưng mà có ai biết rằng, trong bảy năm đó, mẹ và cô cũng không hề hạnh phúc gì. Chỉ vì sự ích kỷ trong tình yêu, không nói đúng hơn có lẽ vì sự háo thắng không chịu thua, và hơn thế là thói quen, một thói quen chết người. Làm mẹ nhầm lẫn giữa tình yêu và tình bạn thân mà làm bản thân tổn thương, đau khổ suốt bảy năm. Làm tâm hồn non nớt của cô chiêm đắm cho thù hận và oán trách.

Nhưng khi mọi hiểu lầm và âm mưu được sáng tỏ. Cô mới biết mình không có tư cách oán hận. Vả lại khi buôn bỏ mọi thù hận cô cảm thấy tâm hồn mình rất thanh thản và vui vẻ. Vì vậy kể từ đó, cô luôn tập tha thứ và đối mặt với lỗi lầm của người khác bằng nụ cười, bởi cô biết được khi mình thù hận không giúp mình thoải mái hơn mà nó chỉ làm bản thân tổn thương nhiều hơn.

Bây giờ thì tốt rồi mọi chuyện đã qua. Sau cơn mưa trời lại sáng, mọi người đều đã có hạnh phúc cho riêng mình.

Chàng trai khẽ nhíu mày, nhìn thoáng qua cô gái đang nằm bên cạnh, sóng mũi cao cao, hàng lông mi rất dài, đôi lông mày rậm mà tinh tế, cái môi đỏ thắm, khuôn mặt căn xứng, mái tóc dài thướt tha, làn da trắng như tuyết, mặc dù không hề trang điểm nhưng vẫn không thể giấu được nét đẹp khuynh quốc, khuynh thành của mình.

Chàng trai dời ánh mắt về phía mặt nước, mỉm cười nói:

-Đã mười năm rồi vậy mà cô còn nhớ tôi nữa sao?

Năm ấy sau khi anh và mẹ thoát ra từ chỗ bọn bắt người bán qua biên giới thì anh cũng không còn gặp lại cô nữa.

-Không phải anh cũng không quên được tôi đấy sao? Anh càng lớn càng rất giống người đàn ông đó.

143. Chương 140: Ngoại Truyện (7)

Người mà cô vừa yêu lại vừa hận, người mà cô kính trọng vô cùng. Lúc ấy cô không biết tại sao ông rất thương cô, quan tâm cô, nhưng lại không hề để ý đến mẹ, làm mẹ phải sống trong đau khổ và tổn thương.

-Nam Cung Mỹ Dao cô cũng rất giống mẹ cô.

-Không, Nam Cung Nhã Hàn, anh sai rồi, tôi không phải họ Nam Cung mà là họ Mạc, là Mạc Mỹ Dao. Anh còn giận chuyện trước đây nữa không?

-Nếu nói lúc đó tôi không giận, là trái lương tâm mình rồi. Nhưng bây giờ nghĩ kỹ lại thì cảm thấy không có cái gì đáng giận. Vả lại trong chuyện này cô hoàn toàn không có lỗi. Có lỗi đi chăng nữa, chỉ là người lớn mà thôi.

Ngừng một chút, Nhã Hàn nói tiếp:

-Nhưng mọi chuyện cũng không thể đổ tất cả lỗi lầm lên mẹ cô, có lẽ là do tình cảm của họ lúc đó vẫn chưa đủ bền chặt, chưa hoàn toàn tin tưởng đối phương. Nếu như lúc đó họ chịu tin tưởng nhau, cho nhau cơ hội giải thích thì sẽ không khiến nhiều người phải tổn thương. Bởi trong tình yêu nếu không có “niềm tin” thì tình yêu đó không hề bền vững.

Mỹ Dao mở mắt ra, nhìn người đàn ông trước mặt không hiểu sao lúc này mặc dù nhìn anh chặt vật như tên khất cái, nhưng cô vẫn cảm thấy anh rất anh rất đẹp. Cô cứ nghĩ anh và mẹ anh sẽ không tha thứ ẹ con cô chứ, không ngờ trong lòng anh đã sớm không còn mang oán giận rồi.

Mỹ Dao vừa muốn ngồi dậy đứng lên nhưng do có lẽ nằm quá lâu tê chân nên té ngã trở lại trên mặt đất.

Nam Cung Nhã Hàn muốn chạy lại đỡ lấy cô nhưng không kịp, chỉ có thể trơ mắt nhìn cô nằm ngã trên đất.

-Này Mỹ Dao, cô không sao chứ?

Mỹ Dao thảm oán, cái gì anh hùng cứu mỹ nhân, cứu huyết tất cả là cứu huyết, cô khinh. Không phải bên cạnh cô cũng là một soái ca hàng thật giá thật sao, vậy mà cô cũng phải té chổng mông lên trời đó thôi.

-Không cần người đạo đức giả như anh quan tâm với lại tôi chưa chết, cảm ơn.

Mỹ Dao gạt tay Nhã Hàn muốn đỡ mình đứng lên ra, tự gượng đứng dậy, nhưng lại ngã trên đất lần nữa, cô ôm lấy chân trái khê rên một tiếng.

Nam Cung Nhã Hàn mỉm cười, ngồi xuống cầm lấy chân trái của cô xem thử rồi nói:

-Trật chân rồi. Để tôi chỉnh lại cho cô, nhưng có lẽ sẽ rất đau đó.

-Không sao làm đi, tôi không phải da giấy.

Nam Cung Nhã Hàn nắm lấy cổ chân của Mạc Mỹ Dao xoay tới xoay lui rồi “rắc” một tiếng.

-Á

Mỹ Dao ăn đau hét to một tiếng, trên mặt của cô còn chảy cả mồ hôi lạnh, nhưng khi co giãn chân cô cảm thấy đã khá hơn rất nhiều.

-Cám ơn anh, Nhã Hàn.

-Xe cô để ở đâu?

-Cách đây hai mươi phút đi bộ.

-Ừm

Nhã Hàn ngồi xuống đưa lưng về phía cô nói:

-Lên đi tôi công cô.

-Nhưng mà lưng của anh còn đang bị thương mà, không được đâu.

-Tôi nói lên thì lên đi. Đùng nhiều lời tí thương con con này còn chưa làm phiền được tôi đâu. Nhưng nếu cô muốn đi bộ hai mươi phút với cái chân này thì tôi không chắc khi tới nơi chân cô không bị phể đi.

Mạc Mỹ Dao cảm thấy không tệ tới nỗi bị phể đâu nhỉ, nhưng cô không muốn phải đi xe lẳng trong mấy tháng, nên cuối cùng cô cũng quyết định leo lên.

Mỹ Dao nhìn anh nói:

-Nếu không chịu nổi thì thả tôi xuống nhé.

Nhã Hàn nhìn cô mỉm cười nói:

-Tôi không yếu đuối tới nỗi đó đâu.

Tựa đầu vào lưng Nhã Hàn cô cảm thấy ấm áp lạ thường, thì ra anh không xa cách và lạnh lùng như bề ngoài của anh, ngược lại rất thân thiết. Tuy nhìn anh có dáng vẻ thư sinh, nhưng bờ vai anh rất rộng và vững chãi. Rất đáng để người ta tin tưởng và tựa vào.

Không hiểu sao tim cô bỗng nhiên đập không ngừng, khuôn mặt ửng hồng như quả cà chua. Nhưng chỉ cần nghĩ đến nếu hôm nay không phải là cô mà là anh công người con gái khác trong lòng cô cảm thấy rất khó chịu

Vì để tránh cho bản thân suy nghĩ lung tung cô quyết định ngủ, quên tất cả, có lẽ vì đây là lần đầu cô thân mật với người khác phải nên mới nảy sinh phản ứng như vậy thôi. Thật phiền. Nếu thật sự có anh có duyên thì nhất định sẽ là của nhau thôi nếu không thì có cưỡng cầu cũng vô ích.

Cảm nhận được nhiệt độ, hơi thở từ người cô làm anh cảm thấy trong lòng bỗng dưng nảy sinh cảm giác khác thường. Anh vốn không thích phụ nữ chạm vào mình, nên đến bây giờ anh vẫn chưa hề có bạn gái bởi vì anh cảm thấy họ rất yếu đuối và phiền phức. Nhưng không hiểu sau khi cô chạm vào anh, anh lại không có cảm giác bầy xích.

Bất giác anh nhớ tới câu chuyện khi anh lên xem nhật ký của mẹ. Khi ấy là vào đợt sách hạch cuối cùng, mẹ và ba là hai người ở trong rừng cuối cùng. Khi ấy mẹ vì sợ nhện nên té ngã trật chân, cha phải công mẹ về. Bây giờ không lẽ tới lượt anh sao? Nam Cung Nhã Hàn khẽ mỉm cười.

Cứ nghĩ sau cuộc gặp gỡ này sẽ lại rất khó gặp nhau nữa, khi cả hai cứ như hai đường thẳng song song vô tình chéo nhau.

Nhưng không ngờ ba tháng sau, anh lại vô tình phát hiện căn hộ mới dọn tới gần đầu hẻm nhà anh lại là nhà cô, bất giác cô và anh từ bạn bè thăng cấp trở thành hàng xóm.

Cô vì không muốn dựa vào thế lực của ba mà nhờ vào thực lực bản thân gây dựng sự nghiệp, cô quyết định nộp đơn xin vào công ty khác mà không phải công ty của gia tộc và trúng tuyển. Nhưng ngày đầu tiên đi làm lại phát hiện sếp mình lại là anh. Thế là tình cảm của cả hai lại thăng cấp từ hàng xóm thành cấp trên và cấp dưới.

Hiểu lầm, cãi nhau, làm hòa, nước mắt, nụ cười. Khi cô buồn anh bên cô lặng lẽ lau nước mắt cho cô. Khi anh thất bại cô không an ủi, ngược lại còn không ngừng đã kích để anh lấy lại tinh thần, tiếp tục phấn đấu.

Có phải chẳng chỉ đơn giản là nắm tay, tin tưởng, âm thầm thủ hộ và lo lắng cho nhau cũng làm nhau trở nên ấm lòng. Tình yêu của cô và anh chỉ đơn giản xuất phát từ hai chữ “Định mệnh”.

Một năm sau, cô và anh nắm tay nhau, mỉm cười hạnh phúc tiến thẳng vào nhà thờ.

Một cuộc gặp gỡ tình cờ và ngẫu nhiên lại là khởi đầu của một tình yêu chớm nở, gắn kết số phận của hai con người xa lạ lại với nhau. Vì vậy hãy cố gắng trân trọng hiện tại và luôn biết yêu thương giúp đỡ mọi người, vì biết đâu đó một nữa kia của bạn, sẽ có một ngày xuất hiện bên cạnh bạn một cách bất ngờ, mà bạn không hề đón trước được.

*****Ngoại truyện (hết)*****

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thay-giao-ba-dao-anh-la-cua-em>